Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Software Company, 2003 - 2009
For Evaluation Only.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Software Company, 2003 - 2009
For Evaluation Only.

Giriş

DUMAN VE ELMASLAR

Cam ve çelikten oluşan heybetli yapı, gökyüzünü tehdit eden ışıltılı bir iğne gibi Front Street'te yükseliyordu. Şehir merkezindeki en pahalı konutları barındıran Manhattan'ın yeni gökdeleni Metropole, elli yedi katlıydı. En lüks dairesi, en üstteki elli yedinci kattaydı. Metropole'ün teras katı, siyah-beyaz tasarımın görkemli bir başyapıtıydı. Bina henüz tozlanmayacak kadar yeni olduğundan, yerden tavana kadar uzanan muazzam pencerelerden görünen yıldızlar, çıplak mermer zeminden yansıyordu. Saydam pencere camı, yükseklik korkusu olmayanların bile başını döndürecek kadar, izleyiciyle manzara arasında hiçbir şey yokmuş yanılsaması yaratıyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Software Company, 2003 - 2009
For Evaluation Only.

"Bilmiyordum," diye tekrarladı Jace. "Ve o bana kendisiyle birlikte Idris'e dönmeyi teklif ettiğinde hayır dedim. Hala buradayım. Bunun senin için bir anlamı yok mu?"

Maryse sanki başka bir içki daha almak ister gibi şarap sürahisine baktı ama görünüşe göre sonra bu düşünceden vazgeçti. "Öyle olmasını dilerdim," dedi, "Fakat babanın senin Enstitü'de kalmanı istemesinin çok çeşitli nedenleri var. Valentine söz konusu olduğunda, onun etkisinde kalan herhangi birine güvenemem."

"Onun etkisinde kalan sensin," dedi Jace. Fakat kadının yüzünde aniden beliren ifadeden dolayı bundan hemen pişman oldu.

"Ve *ben* onu reddettim," dedi Maryse. "Ya sen? Sen *yapabildin* mi?" Mavi gözlerinin rengi tıpkı Alec'inkiler gibiydi ama Alec, Jace'e hiç bu şekilde bakmamıştı. "Ondan nefret ettiğini söyle bana Jace. O adamdan ve onun savunduğu her şeyden nefret ettiğini söyle."

Bir saniye geçti, bir saniye daha... Jace bakışlarını yere indirdi. Kemiklerinin beyazı görünecek kadar sıktığı yumruklarına baktı. "Bunu söyleyemem."

Maryse nefesini içine çekti. "*Neden* söyleyemezsin?"

"Neden bana güvendiğini söyleyemiyorsun? Neredeyse hayatımın yarısını sizinle geçirdim. Şüphesiz bunu sen benden daha iyi biliyor olmalısın."

"Sözlerin kulağa çok dürüst geliyor Jonathan. Hep böyleydi. Hatta küçük bir çocukken kendi kabahatini Isabelle'in ya da Alec'in üstüne atmaya çalıştığında bile. Senin kadar inandırıcı konuşan yalnızca bir kişi tanıdım."

Jace ağzındaki metalik tadı hissetti. "Babamı kastediyorsun."

"Valentine için dünyada daima iki tür insan vardı," dedi Maryse. "Çember'in içinde olanlar ve ona karşı olanlar. İkincisi düşmanlardı ve ilki cephaneliğindeki silahlardı. Arkadaşlarının her birini, hatta kendi karısını Amaç uğrunda bir silaha dönüştürmeye çalışırken onu izledim. Aynı şeyi kendi oğluna da yapmayacağına inanmamı mı bekliyorsun?" Başını iki yana salladı. "Onu bundan daha iyi tanıyorum." Maryse ona ilk defa öfkeden ziyade kederle baktı. "Sen doğrudan Merkez'in kalbine atılmış bir oksun Jace. Sen Valentine'in okusun. Bunu bil ya da bilme."

Clary bangır bangır bağıran televizyonun bulunduğu yatak odasının kapısını kapadı ve Simon'a bakmaya gitti. Onu mutfakta buldu. Suyu açmış, lavaboya eğilmiş, ellerini bulaşıklığa dayamıştı.

"Simon?" Mutfak, canlı hoş bir sarıya boyanmış, duvarlar Simon ve Rebecca'nın ilkokulda yaptığı çerçeveli kurşunkalem çizimlerle süslenmişti. Rebecca'nın biraz çizim yeteneği olduğu söylenebilirdi ama Simon'ın bütün insan çizimleri, peruk takmış otopark sayaçlarına benziyordu.

Epeyce aşağıda, parlayan köprülerle bezeli ve sinek pisliği kadar küçük görünen teknelerle benek benek kaplanmış olan Doğu Nehri'nin gümüşi şeridi, Manhattan ve Brooklyn'in ışıklarını birbirinden ayırarak uzanıyordu. Aydınlık bir gecede, ışıklı Özgürlük Anıtı güneyde görülebilirdi fakat bu akşam sis vardı ve Özgürlük Adası beyaz bir sis kümesinin arkasına saklanmıştı.

Muhteşem manzaraya rağmen, pencerenin önünde duran adam bundan pek de etkilenmişe benzemiyordu. Pencerenin önünden ayrılıp odanın öbür tarafına yürüdüğünde, botlarının topukları mermer zeminde yankılandı. Bir sofununkini andıran ince yüzünde hiddetli bir bakış vardı. "Hala hazır değil misin?" diye sordu beyaz saçlarını bir eliyle tararken. "Neredeyse bir saattir buradayız."

Yere diz çökmüş duran genç, sinirli ve ters bir tavırla ona baktı. "Sorun bu mermer. Tahmin ettiğimden daha sert. Pentagramı çizmeyi zorlaştırıyor."

"O halde pentagramı geç." Yakından bakınca beyaz saçlarına rağmen adamın yaşlı olmadığı kolayca farkediliyordu. Sert yüzü haşin ama kırışıksız, gözleri berrak ve kararlıydı.

Genç çocuk yutkundu ve dar kürekkemiklerinden dışarı fırlayan zarımsı siyah kanatlarını -onları yerleştirmek için kot ceketinin arkasına kesikler açmıştı- gergin bir biçimde çırptı. "Pentagram, iblis uyandırma ayininin gerekli bir parçasıdır. Bunu biliyorsunuz bayım. O olmadan..."

"Korunmuyoruz. Bunu biliyorum, genç Elias. Ama artık hallet şunu. Sen daha beş köşeli yıldızın yarısını çizene kadar bir iblisi uyandırabilen, onunla konuşan ve zamanı gelince de onu cehenneme gönderebilen iblis efendileri tanıyorum ben."

Elias cevap vermedi. Bu kez daha gayretli bir şekilde, mermer üzerinde çalışmaya devam etti. Alnında ter birikince, ince ağımsı zarlarla birbirine bağlı olan parmaklarıyla saçını arkaya doğru itti. Sonunda topukları üzerinde geriye kaykılıp derin bir nefes aldı ve "Tamam," dedi. "Tamamlandı."

"Güzel... Çok güzel." Adam memnun görünüyordu. "Hadi başlayalım."

"Param..."

"Sana söylemiştim. Paranı ben Agramon'la konuştuktan sonra alacaksın, daha önce değil."

Elias ayağa kalktı ve ceketini çıkardı. Üzerinde açtığı deliklere rağmen ceket hala kanatlarını rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu. Serbest kalan kanatlar, havasız oda boyunca hafif bir esinti yaratarak kendini esnetip genişletti. Kanatları, deniz yüzeyinde biriken bir petrol tabakasının renginde deydi. Bir gökkuşağı gibi baş döndürücü renklerin, üstünde geçit yaptığı bir siyah. Adam, kanatlar canını sıkmış gibi yüzünü öbür tarafa çevirdi ama Elias bunu önemsemedi ve alevlerin çıtırtısına benzeyen bir sesle, iblis dilinde dini bir ilahi söyleyerek çizdiği pentagram üzerinde saatin ters yönünde dönmeye başladı.

Bir lastikten sızan havaya benzer bir sesle, pentagramın dış çizgileri aniden alev aldı. Bir düzine dev pencerenin her biri, alev almış beş köşeli yıldızı yansıtıyordu şimdi.

Pentagramın içinde bir şey hareket etti. Şekilsiz ve siyah bir şey. Elias ağlı ellerini yukarı kaldırarak parmaklarıyla havada ince hatlar izliyor ve artık ilahiyi daha hızlı söylüyordu. Parmaklarının geçtiği yerde mavi alevler yanıyordu. Adam, iblis efendisi dili olan Cthonian'ı konuşamıyordu ama Elias'ın tekrarladığı ilahiyi anlamasına yetecek kadar kelimeleri tanıyordu: *Agramon, sana gelmeni emrediyorum. Dünyalar arası alandan, sana gelmeni emrediyorum.*

Adam bir elini cebine soktu. Parmaklarına sert, soğuk ve metalik bir şey değdi. Gülümsedi.

Elias yürümeyi bıraktı. Şimdi pentagramın önünde duruyor, ilahinin melodisiyle sesi yükselip alçalıyor, etrafındaki mavi alevle aydınlanıyordu. Aniden pentagramın içinde siyah bir duman bulutu yükseldi, yayılıp katılaşarak yukarı doğru helezon çizdi. Bir örümcek ağına yakalanan elmaslar gibi parlayan iki göz, gölgenin içinde asılı kaldı.

"Kim beni öteki dünyalardan buraya çağırdı?" Agramon, parçalanan camın sesini andıran bir sesle sordu. *"Kim gelmemi emretti?"*

Elias ilahi söylemeyi bıraktı. Havayı yavaşça döven kanatları hariç, hala pentagramın önünde duruyordu. Hava çürüme ve yanmadan dolayı kötü kokuyordu.

"Agramon," dedi iblis efendisi. "Ben iblis efendisi Elias. Sana gelmeni emreden benim."

Bir an sessizlik oldu. Ardından iblis güldü, tabii eğer dumanın güldüğü söylenebilirse. Bu gülüş asit gibi yakıcıydı. *"Aptal iblis efendisi,"* diye hırladı Agramon. *"Aptal çocuk."*

"Aptal olan sensin, eğer beni korkutabileceğini düşünüyorsan," dedi Elias. Sesi de kanatları gibi titriyordu. "Ben seni serbest bırakana kadar Agramon, bu pentagramın tutsağı olacaksın."

"Olacak mıyım?" Duman aniden ileri doğru atılıp kendini yeniden biçimlendirdi. Önce bir asma filizine benzeyen şekil birdenbire insan eli formunu aldı ve içinde durduğu yanan pentagramın bir köşesini bozdu. Sonra, tekrar ani bir hareketle yıldızın köşesinde toplanıp adeta köpüren duman, bir dalganın su setinde gedik açması gibi sınırın üzerinden aktı. Elias bir çığlık atıp arkaya doğru sendelerken alevler titreyerek söndü. İblis efendisi şimdi telaşlı bir sesle, Cthonian dilinde sınırlama ve uzaklaştırma ilahileri söylüyordu. Ama bir işe yaramadı. Siyah duman kütlesi merhametsizce geldi ve belirsiz bir şekle, biçimi bozuk, kocaman, kötücül bir şekle büründü. Parlak gözleri döne döne bir çay tabağı kadar büyüdü, dehşet verici bir ışık saçtı.

Adam kayıtsız gözlerle, çığlık çığlığa kapıya doğru koşan Elias'ı izledi. Elias kapıya ulaşamadı. Agramon ileri atıldı, kaynayan siyah katran dalgası gibi koyu kütlesiyle iblis efendisinin üzerine çöktü. Elias bu şiddetli saldırıyla sadece

bir an umutsuzca mücadele edebildi... Ve sonra hareketsiz kaldı.

Siyah şekil, mermer zemin üzerinde çarpık şekilde yatan iblis efendisini öylece bırakıp geri çekildi.

"Ona yaptığın şeyin, onun vücudunu benim için işe yaramaz hale getirmeyeceğini umuyordum," dedi adam cebinden çıkardığı soğuk metal şeyle dalgın dalgın oynarken. "Gördüğün gibi, onun kanına ihtiyacım var."

Agramon siyah bir sütun gibi görünen gövdesiyle döndü ve ölümcül pırıltılar saçan gözleriyle, pahalı bir takım elbise giymiş olan tasasız yüzlü adamı, adamın tenindeki siyah İşaretler'i ve elindeki parlak nesneyi süzdü. *"Bu iblis efendisi çocuğa beni çağırması için para verdin ve ona benim neler yapabildiğimi anlatmadın mı?"*

"Doğru tahmin ettin." dedi adam.

Agramon kıskanç bir hayranlıkla konuştu. *"Bu akıllıca."*

Adam iblise doğru bir adım attı. "Ben oldukça zekiyimdir. Aynı zamanda bundan sonra senin efendinim. Ölümcül Kupa bende. Bana itaat etmelisin, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

İblis bir an sessiz kaldı. Sonra saygısının bir göstergesi olarak yere diz çöktü. Gerçek bir bedeni olmayan bir yaratığın diz çökebilmesi ilginçti. *"Hizmetinizdeyim... Lordum?"*

Cümlesi nazik bir soruyla tamamlandı.

Adam gülümsedi. "Bana Valentine diyebilirsin."

Birinci Kısım

Cehennemde Bir Mevsim

Cehennemde olduğuma inanıyorum,
demek ki oradayım.
–Arthur Rimbaud

1

VALENTINE'IN OKU

"Hala kızgın mısın?"

Asansörün duvarına yaslanmış duran Alec, daracık alanda karşısında dikilen Jace'e öfkeyle baktı. "Kızgın değilim."

"Ah, evet öylesin," dedi Jace. Onu suçlarcasına üvey kardeşine doğru parmağını salladı ama kolu ani bir acıyla kasılınca viyakladı. Vücudunun her bir parçası, bu öğleden sonra çürümüş tahtaların arasından bir yığın hurda metalin üzerine düştüğü için ağrıyordu. Parmakları bile ezilmişti. Abbadon'la dövüştükten sonra bir süre kullanmak zorunda kaldığı koltuk değneklerini yeni bırakan Alec de, Jace'ten daha iyi görünmüyordu. Giysileri çamura bulanmıştı ve saç-

ları cansız, terli şeritler halinde sarkıyordu. Yanağında uzun bir kesik vardı.

"Değilim," dedi Alec dişlerini sıkarak. "Sadece, ejder iblislerin soyunun tükendiğini söylediğin için..."

"Çoğu demiştim."

Alec parmağını ona doğru uzattı. "Çoğu tükendi," dedi sesi hırsla titreyerek, "YETERİNCE TÜKENMEDİ."

"Anlıyorum," dedi Jace, "İblisoloji kitabındaki *neredeyse tükendi* cümlesini, *Alec için yeterince tükenmediler, o genellikle canavarlarının gerçekten, gerçekten tükenmesini tercih eder* şeklinde değiştireceğim. Bu seni mutlu eder mi?"

"Çocuklar, çocuklar," dedi Isabelle. Asansörün aynasında kendi yüzünü inceliyordu. "Kavga etmeyin." Aynanın önünden neşeli bir gülümsemeyle çekilip onlara döndü. "Pekala, sandığımızdan daha hareketli oldu ama bence eğlenceliydi."

Alec ona bakıp başını salladı. "Nasıl oluyor da senin üzerine hiç çamur bulaşmıyor? Bunu nasıl beceriyorsun?"

Isabelle düşünceli bir şekilde omuz silkti. "Kalbim temiz. Bu, pisliği geri püskürtüyor."

Jace öyle gürültülü bir kahkaha attı ki Isabelle ona kaşlarını çatarak baktı. Genç adam, çamurla kaplı parmaklarını öne doğru salladı. Tırnakları siyah yarım aylar gibiydi. "İçi dışı leş gibi," dedi.

Isabelle cevap vermek üzereyken asansör keskin bir fren sesiyle durdu. "Şimdi kendimizi toparlama zamanı," dedi

Isabelle kapıyı hızla açarken, Jace onu takip etti. Zırhını ve silahlarını çıkarıp sıcak duşun altına girmek için can atıyordu. Hodge onlara talimat vermek için orada olmadığından kendilerini pek rahat hissetmeseler de, Jace sonunda üvey kardeşlerini onunla birlikte ava gelmeye ikna etmişti. Jace'in dövüşün kayıtsızlığına, öldürmenin acımasız oyununa ve yaralanmanın çılgınlığına ihtiyacı vardı. Bunu istediğini bildikleri için, diğerleri de kirli ve ıssız metro tünelleri boyunca emekleyerek *Dragonidae* iblisini bulup öldürmeye onunla birlikte gitmişti. Her zaman olduğu gibi, birlikte mükemmel bir uyum içinde çalışmışlardı. Gerçek bir aile gibi.

Jace fermuarını açıp montunu duvardaki askılardan birine astı. Alec, Jace'in yanındaki alçak ahşap bankta otururken bir yandan çamurlu çizmelerini çıkarırken bir yandan da nefesinin arasından düzensiz bir melodi mırıldanarak o kadar da kızgın olmadığını Jace'e gösteriyordu. Isabelle uzun, siyah saçlarındaki tokaları çıkarıp duşa girmeye hazırlandı. "Acıktım," dedi. "Keşke annem burada olsaydı, bize bir şeyler pişirirdi."

"Olmaması daha iyi," dedi Jace silah kemerini çözerken. "Halılar hakkında çığlık çığlığa bağırıyor olurdu."

"Bu konuda haklısın," dedi soğuk bir ses. Jace, elleri hala kemerinde, sesin geldiği yöne döndü ve kollarını kavuşturmuş bir halde kapı aralığında duran Maryse Lightwood'u gördü. Simsiyah bir yolculuk kıyafeti giymişti ve tıpkı Isabelle'inki gibi simsiyah olan saçları geride toplanmış, kalın

bir halat gibi sırtının yarısına kadar sarkıyordu. Buz mavisi gözleri bir takip projektörü gibi üçünü de taradı.

"Anne!" dedi Isabelle ilk şaşkınlığından sıyrılıp toparlanarak. Sarılmak için annesine doğru koştu. Alec de topalladığını belli etmemeye çalışarak ayağa kalkıp onlara katıldı.

Jace olduğu yerde kaldı. Maryse'in gözlerindeki bakışta, onu olduğu yere çivileyen bir şeyler vardı. Söylediği şey, bu bakışları hak edecek kadar kötü olamazdı. Maryse'in antika hahlarıyla ilgili takıntısı hakkında her zaman şakalaşırlardı.

"Babam nerede?" diye sordu Isabelle annesinin arkasında dururken. "Ya Max?"

Belli belirsiz bir duraksama oldu. "Max odasında," dedi Maryse sonra. "Baban ne yazık ki hala Alicante'de. Orada ilgilenmesi gereken bazı işler vardı."

Aksilikler karşısında genellikle kızkardeşinden daha hassas olan Alec şüpheye düşmüş gibi bir tavırla sordu. "Bir terslik mi var?"

"Ben de *sana* bunu soracaktım." Annesinin sesi sertti. "Sen topallıyor musun?"

"Ben..."

Alec berbat bir yalancıydı. Isabelle yumuşak bir sesle lafa girdi.

"*Dragonidae* iblisiyle metro tünellerinde bir çatışmaya girdik. Ama önemli bir şey değildi."

"Şu geçen hafta dövüştüğünüz Yüce İblis de önemsizdi sanırım."

Bu kez Isabelle de sustu. Gözü Jace'e kaydı ama bundan hemen pişman oldu.

"Planlı bir şey değildi," dedi Jace içinde bulunduğu ana konsantre olmakta zorlanarak. Maryse henüz onunla selamlaşmamış, bir merhaba bile dememişti ve ona bakarken gözleri hala mavi hançerler gibi parlıyordu. Midesinde yayılmaya başlayan, içini oyan bir his vardı. Ne yapmış olursa olsun, Maryse ona daha önce hiç böyle bakmamıştı. "Bir hataydı..."

Tam o anda "Jace!" diye bağırdı Lightwood Ailesi'nin en genç üyesi Max. Annesinin etrafından dolaşıp kadının ona uzanan elinden sıyrılarak odaya atıldı. "Geri döndünüz! Hepiniz geri döndünüz." Alec ve Isabelle'e zaferle sırıtırken bir daire çizerek yürüdü. "Asansörü duyduğumu *sandım*."

"Ve ben de sana odanda kalmanı söylediğimi sanıyordum," dedi Maryse.

"Ben böyle bir şey hatırlamıyorum," dedi Max, Alec'i bile gülümseten bir ciddiyetle. Max yaşına göre ufak tefekti. Yedi yaşında gibi görünüyordu. Ama yüzüne büyük gelen gözlüğü ve suskun ağırbaşlılığı ona yaşından daha büyük biri havasını veriyordu. Alec uzandı ve kardeşinin saçlarını karıştırdı. Ama Max hala parlayan gözlerle Jace'e bakıyordu. Jace midesindeki soğuk yumruğun daha da sıkıldığını hissetti. Max her zaman ona, öz ağabeyine duymadığı kadar hayranlık duyar, adeta tapardı. Bunun sebebi de büyük ihtimalle Jace'in Max'in varlığına fazlasıyla hoşgörü göster-

mesiydi. "Bir Yüce İblis'le dövüştüğünü duydum," dedi. "Korkunç muydu?"

"Eee... biraz... değişikti," diye kaçamak bir cevap verdi Jace. "Alicante nasıldı?"

"Müthişti. Harika şeyler gördük. Alicante'de şu devasa silah deposu var. Beni silah yaptıkları yerlere götürdüler. Bana melek bıçakları yapmanın yeni yöntemlerini de gösterdiler. Bunlar daha uzun ömürlü ve Hodge'dan bana göstermesini isteye..."

Jace elinde olmadan şaşkın bakışlarını Maryse'e çevirdi. Demek Max, Hodge hakkında bir şey bilmiyordu. Maryse ona anlatmamış mıydı?

Maryse, Jace'in yüzündeki ifadeyi gördü ve dudakları incelip bıçak gibi keskin bir çizgiye dönüştü. "Bu kadar yeter Max." Küçük oğlunu kucağına aldı.

Çocuk şaşkınlıkla ona bakmak üzere boynunu uzattı. "Ama ben Jace'le konuşuyordum."

"Bunu görebiliyorum." Maryse çocuğu nazikçe Isabelle'e doğru uzattı. "Isabelle, Alec, kardeşinizi odasına götürün. Jace..." Bu ismi söylerken sesinde bir gerginlik vardı, sanki görünmez bir asit ağzının içinde heceleri yutuyormuş gibi. "Olabildiğince çabuk bir şekilde temizlen ve kütüphaneye gel."

"Anlamadım," dedi Alec yerinden kıpırdamadan bir Jace'e bir annesine bakarak. "Neler oluyor?"

Jace sırtından soğuk terler boşaldığını hissedebiliyordu. "Bu, babamla mı ilgili?" diye sordu.

Babamla mı ilgili sorusundaki her kelime yüzüne inen bir tokatmış gibi, Maryse üç kez sarsıldı. "Kütüphane," dedi dişlerini sıkarak. "Bu meseleyi orada tartışacağız."

"Siz yokken olanlar Jace'in hatası değildi," dedi Alec. "Bundan hepimiz sorumluyduk. Ayrıca Hodge dedi ki..."

"Hodge'u da daha sonra konuşacağız," dedi Maryse uyaran bir ses tonuyla. Bakışları Max'in üzerindeydi.

"Ama anne," diye itiraz etti Isabelle. "Eğer Jace'i cezalandırırsan bizi de cezalandırman gerek. Ancak böylesi adil olur. Hepimiz yaklaşık olarak aynı şeyleri yaptık."

Uzun bir sessizlik oldu. Öyle ki, Jace onun başka bir şey söylemeyeceğini sandı. "Hayır," dedi Maryse sonunda, "siz yapmadınız."

"En beğendiğin çizgi filmi söyle," dedi Simon. Bir elinde patates cipsi paketi, diğerinde televizyon kumandasıyla, yatağın ayakucundaki yastıklara yaslanmış oturuyordu. Üzerinde 'ANNENİ BLOGLADIM' yazan siyah bir tişörtle, bir dizi deliği olan kot pantolon vardı. "Asla kör bir savaşçı rahiple başını derde sokma."

"Biliyorum," dedi Clary bir patates cipsi alıp aralarındaki televizyon sehpasının üzerine konmuş sos kabına batırırken. "Her nedense, onlar daima görebilen rahiplerden daha iyi dövüşüyor." Ekrana dikkatle baktı. "Bu adamlar dans mı ediyor?"

"Bu bir dans değil. Onlar birbirini öldürmeye çalışıyor. Bu, diğer adamın ölümcül düşmanı, hatırlıyor musun? Babasını öldürdü. Neden dans ediyor olsunlar?"

Clary patates cipsini çıtırdatarak yedi ve dalgın bir şekilde ekrana baktı. Animasyonlu girdaplar halinde pembe ve sarı bulutlar, ellerindeki alevli mızraklarla birbirleri etrafında havada süzülen kanatlı iki adam arasında dalgalanıyordu. Arada bir ikisinden biri konuşuyordu fakat film Japonca ve altyazılar da Çince olduğundan, pek bir şey anlaşılmıyordu. "Şapkalı olan adam," dedi Clary, "kötü adam o muydu?"

"Hayır, şapkalı olan babasıydı. O büyücü imparatordu ve gücü de şapkasında gizliydi. Kötü adam, konuşan mekanik eli olandı."

Telefon çaldı. Simon patates cipsi paketini bıraktı ve telefona cevap vermek için kalktı. Clary elini onun bileğinin üzerine koydu. "Yapma. Bırak çalsın."

"Ama Luke olabilir. Hastaneden arıyor olabilir."

"Luke değil," dedi Clary hissettiğinden daha emin bir ses tonuyla. "Luke beni cepten arar, senin evinden değil."

Simon bir an genç kıza baktı, sonra Clary'nin yanındaki yerine geri döndü. "Nasıl istersen." Clary onun sesindeki şüpheyi duyabiliyordu fakat aynı zamanda söze dökülmeyen garantinin de farkındaydı. *Sadece senin mutlu olmanı istiyorum.* Ama Clary şu anda 'mutlu' olup olamayacağından pek emin değildi. Annesi hastanede tüplere ve bipleyen makinelere bağlanmış, Luke da bir zombi gibi onun yatağının yanındaki sert plastik sandalyeye çökmüşken Clary'nin mutlu olması zordu. Üstelik Clary, Jace için de çok endişeleniyordu. Defalarca Enstitü'yü aramak için telefonu eline almış, numarayı tuşlanmadan geri bırakmıştı. Eğer Jace onunla konuşmak isteseydi kendisi arayabilirdi.

Belki de Jace'i Jocelyn'i görmeye götürmek bir hataydı. Clary, eğer oğlunun, ilk çocuğunun sesini duyarsa, annesinin uyanacağından çok emindi. Fakat uyanmamıştı. Jace bir melek resmini andıran yüzüyle ve kayıtsız gözleriyle yatağın yanında gergin bir şekilde durmuştu. Clary'nin sonunda sabrı tükenmiş ve ona bağırmıştı. Jace de öfkeyle çıkıp gitmeden önce ona bağırmıştı. Luke onun gidişini bitkin yüzünde soğuk bir ilgiyle izledikten sonra, "Sizi ilk kez kardeş gibi kavga ederken görüyorum," demişti.

Clary karşılık vermemişti. Jace'in onun ağabeyi olmasını hiçbir şekilde *istemediğini* ona anlatmaya çalışmanın anlamı yoktu. Ne kadar isteseniz de, kendi DNA'nızı söküp atamıyordunuz. Bunun sizi mutlu edip etmediğinin önemi yoktu.

Bununla birlikte, tam olarak mutlu olmayı başaramasam da, diye düşündü, *en azından burada, Simon'ın evinde, yatak odasında otururken huzurluyum ve kendimi evimde gibi hissediyorum.* Onu, itfaiye arabası şeklinde bir yatakta uyuduğu ve odasının bir köşesinde legolarının yığılı durduğu günleri hatırlayacak kadar uzun süredir tanıyor-

du. Şimdi yatak, kızkardeşinin hediyesi olan parlak renkli bir yorganla, bir Japon şiltesiydi. Duvarlarsa Rock Solid Panda ve Stepping Razor gibi grupların posterleriyle kaplanmıştı. Eskiden odada legoların durduğu köşeye bir bateri takımı sıkıştırılmıştı ve diğer köşede, ekranı *World of Warcraft*'tan bir görüntüde donmuş olan bilgisayar vardı. Burası Clary'ye neredeyse kendi yatak odası kadar aşinaydı. Artık kendi evi ve yatak odası olmadığı düşünülürse, bunun elindeki en iyi şey olduğu söylenebilirdi.

"Yine mi *chibi*'ler?" dedi Simon asık yüzle. Ekrandaki tüm karakterler kendilerinin santimlik versiyonlarına dönüşmüş halde, ellerindeki tava ve tencereleri sallayarak birbirini kovalıyordu. "Kanalı değiştiriyorum," dedi Simon kumandayı kaparak. "Bu çizgi filmden sıkıldım. Hikayenin ne olduğunu anlayamıyorum ve kimse şimdiye kadar seks filan da yapmadı."

"Elbette yapmazlar," dedi Clary bir cips daha alırken. "Çizgi filmler bütün aileye hitap eden yayınlardır."

"Eğer daha ahlaksız bir eğlence havasındaysan porno kanallarını da deneyebilirdik," dedi Simon. "*The Witches of Breastwick* ya da *As I Lay Dianne*'i izlemeyi mi tercih ederdin?"

"Ver şunu bana!" Clary elini kumandaya uzattı fakat Simon kıkırdayarak çoktan kanalı değiştirmişti.

Aniden kahkahası kesildi. Clary şaşırarak başını kaldırdığında, onun bakışlarının televizyona takıldığını gördü. Si-

yah-beyaz eski bir film oynuyordu. *Dracula.* Clary bunu daha önce annesiyle birlikte izlemişti. Bela Lugosi'nin incecik, beyaz yüzü vardı ekranda. O tanıdık yüksek yakalı paltosuna sarınmıştı ve dudakları arkaya kıvrılarak sivri dişlerini ortaya çıkarıyordu. "Ben hiç... Şarap içmedim," dedi koyu Macar aksanıyla.

"Lastikten yapılmış örümcek ağlarına bayılıyorum," dedi Clary neşeli görünmeye çalışarak. "Bu rahatça anlaşılıyor."

Fakat Simon kumandayı yatağın üzerine bırakıp ayağa kalkmıştı bile. "Birazdan geleceğim," diye mırıldandı. Yüzü, yağmur yağmadan önce gökyüzünün aldığı rengi almıştı. Clary dudağını sertçe ısırıp onun gidişini izledi. Annesi hastaneye gittiğinden beri, belki de ilk kez Simon'ın da o kadar *mutlu* olmadığını farkediyordu.

Saçlarını havluyla kurularken Jace sorgulayan bir tavırla kaşlarını çatıp aynadaki yansımasına baktı. Bir şifa mührü sayesinde çürüklerinin en kötüleri iyileşmişti ama gözlerinin altındaki gölgelerde ve ağzının köşelerindeki gergin çizgilerde mühür işe yaramamıştı. Başı ağrıyordu ve hala kendini sersem gibi hissediyordu. Bu sabah bir şeyler yemiş olması gerektiğini biliyordu. Fakat midesi bulanarak ve nefes nefese kalmış bir halde kabuslardan uyanmış, yemek için vakit kaybetmeden fiziksel hareketle rahatlamak istemişti.

Havluyu bir tarafa fırlatırken Hodge'un seradaki gece açan çiçekleri kullanarak yaptığı lezzetli siyah çayı özlemle düşündü. Bu çay açlık hissini ortadan kaldırıp hızlı bir enerji dalgası verirdi. Hodge'un ölümünden beri Jace, aynı etkiyi yaratıp yaratmayacağını görmek için bitkilerin yapraklarını suda kaynatmayı denemişse de aldığı tek sonuç, öğürüp tükürmesine yol açan acı, kül tadında bir sıvı olmuştu.

Çıplak ayakla sessizce yatak odasına gitti, üzerine kot pantolon ve temiz bir gömlek geçirdi. Kaşlarını çatarak ıslak sarı saçlarını geriye itti. Saçları gözlerinin önüne düşecek kadar uzamıştı artık. Bu, Maryse'in onu kesinlikle azarlayacağı bir konuydu. Maryse her zaman söylenirdi zaten. Jace, Lightwood çiftinin biyolojik çocuğu olmayabilirdi ama öz babasının ölümünden sonra, onu on yaşında evlat edindiklerinden beri ona öyleymiş gibi davranmışlardı. *Sözde ölüm*, diye kendine hatırlattı Jace. İçindeki boşluk hissi yeniden yüzeye çıkmaya başladı. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca kendini içi oyulmuş ve bir yanına insan yüzü şekli verilmiş bir balkabağı gibi hissetmişti. Sanki bağırsakları bir maşayla aniden çekilip bir çöp yığınına dökülmüş, bu sırada yüzüne de sırıtkan bir gülümseme yapıştırılmış gibi. Şimdiye kadar hayatıyla ya da kendisiyle ilgili inandığı şeyler arasında bir tane bile gerçek var mıydı acaba? Kimsesiz olduğunu sanıyordu, oysa değildi. Tek çocuk olduğunu düşünmüştü, şimdiyse bir kızkardeşi vardı.

Clary. Tekrar canı acıdı, bu defa daha güçlü. Jace acıyı bastırdı. Gözleri şifoniyerin üzerinde duran, hala yeşil ağaç dallarını ve baklava şeklinde mavi gökyüzünü gösteren kırık ayna parçasına takıldı. Şimdi Idris'te neredeyse alacakaranlıktı. Gökyüzü kobalt gibi koyuydu. Jace açlığını bastırarak hızla çizmelerini giydi ve kütüphaneye gitmek için merdivenlere yöneldi.

Taş basamakları gürültüyle inerken Maryse'in ona yalnızken ne söyleyeceğini merak etti. Az evvel Maryse'in onu sürükleyip tokatlamak ister gibi bir hali vardı. Jace, Maryse'in en son ne zaman ona el kaldırdığını hatırlamıyordu bile. Lightwood'lar çocuklarına fiziksel şiddet içeren cezalar vermezdi. Kendisine itaat edilmesini sağlamak için her çeşit acı verici cezayı mubah sayan Valentine'ın aksine. Jace'in Gölge Avcısı derisi, her seferinde görünür yaraları iyileştirip saklar ama en kötü yarasına asla çare olamazdı. Babası öldükten sonraki günler ve haftalar boyunca Jace vücudunu herhangi bir iz, sembol kabul edebileceği bir işaret, kendisini babasının hatırasına fiziksel olarak bağlayacak bir şey bulmak umuduyla taramıştı ama hiçbir şey bulamamıştı.

Kütüphaneye ulaştı ve kapıyı itmeden önce bir kez çaldı. Maryse içeride, Hodge'un eski koltuğunda, ateşin yanında oturuyordu. Ateş yüksek pencereler boyunca dalgalanıyordu ve Jace onun saçına düşen akları görebiliyordu. Elinde bir kadeh kırmızı şarap tutuyordu ve yanındaki masada kristal bir sürahi vardı.

"Maryse," dedi Jace.

Kadın yerinde hafifçe sıçrarken şarabın bir kısmını döktü. "Jace. Geldiğini duymadım."

Jace kıpırdamadı. "Isabelle ve Alec henüz küçükken, karanlıktan korktuklarında onları uyutmak için söylediğin şarkıyı hatırlıyor musun?"

Maryse şaşırmış göründü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Duvarların ardından seni duyardım," dedi Jace. "O zamanlar Alec'in yatak odası benimkinin yanındaydı."

Maryse bir şey söylemedi.

"Fransızcaydı," dedi Jace. "Şarkı."

"Neden böyle bir şey hatırladığını anlamıyorum." Kadın sanki bir şeyle suçlanmış gibi ona baktı.

"Bana hiç şarkı söylemedin."

Anlaşılabilir bir duraksama oldu. "Ah, sen..." dedi kadın sonra. "Sen hiç karanlıktan korkmadın ki."

"On yaşındaki hangi çocuk karanlıktan hiç korkmaz?"

Maryse'in kaşları kalktı. "Otur Jonathan," dedi. "Hemen otur."

Jace odanın karşı tarafına onu kızdıracak kadar yavaş bir şekilde gitti ve masanın yanındaki, sırt kısmında kanat olan sandalyelerden birine kendini bıraktı. "Beni Jonathan diye çağırmamanı tercih ederim."

"Neden? Adın bu." Kadın dikkatle ona baktı. "Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Neyi biliyorum?"

"Aptal olma. Sana tam olarak ne sorduğumu biliyorsun." Kadın kadehini parmaklarıyla çevirdi. "Valentine'ın baban olduğunu ne kadar zamandır biliyorsun?"

Jace birçok cevap düşündü ve vazgeçti. Genellikle Maryse'le anlaşmak için onu güldürürdü. Dünya üzerinde bu kadını *güldürebilecek* az sayıdaki insandan biriydi. "Yaklaşık olarak senin bildiğin kadar uzun bir süredir."

Maryse başını yavaşça salladı. "Buna inanmıyorum."

Jace doğrularak oturdu. Sandalyenin kollarına dayadığı ellerini yumruk yapmıştı. Parmaklarındaki hafif titremeyi gördüğünde, bunun daha önce olup olmadığını merak etti. Pek sanmıyordu. Elleri her zaman kalp atışları kadar düzgündü. "Bana *inanmıyor* musun?"

Kendi sesindeki kuşkuyu duydu ve bunu nasıl gizleyeceğini bilemedi. Elbette ona inanmıyordu. Maryse eve geldiği andan beri bu son derece açıktı.

"Bunun bir anlamı yok Jace. Babanın kim olduğunu nasıl bilmezsin?"

"O bana Michael Wayland olduğunu söylemişti. Biz Wayland'lerin şehir dışındaki evinde..."

"Hoş bir ayrıntı," dedi Maryse. "Peki ya adın? Gerçek adın ne?"

"Gerçek adımı biliyorsun."

"Jonathan Christopher. Bunun Valentine'ın oğlunun adı olduğunu biliyordum. Michael'ın da Jonathan isminde bir oğlu olduğunu biliyordum. Gölge Avcıları arasında oldukça

yaygın bir isimdir. Bunda bir tuhaflık görmedim. Ve Michael'ın oğlunun ikinci ismini hiç araştırmadım. Fakat şimdi merak etmekten kendimi alamıyorum. Michael Wayland'in oğlunun ikinci adı neydi? Valentine yapacağı şeyi ne kadar zamandır planlıyordu? Jonathan Wayland'i öldüreceğini ne kadar zamandır biliyordu?" Aniden durdu ve gözlerini Jace'e dikti. "Michael'a hiç benzemedin, biliyorsun," dedi. "Ancak bazen çocuklar ebeveynlerine benzemez. Bunu daha önce düşünmemiştim. Fakat şimdi senin içinde Valentine'ı görebiliyorum. Bana bakışın. Bu meydan okuma. Söylediklerimi umursamıyorsun değil mi?"

Ama Jace umursuyordu. Sadece göstermemek konusunda çok iyiydi. "Eğer aksi olsaydı bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Kadın kadehi yanındaki masanın üzerine koydu. Kadeh boşalmıştı. "Ve beni başından atmak için, Valentine'ın her zaman yaptığı gibi, sorularıma sorularla karşılık veriyorsun. Belki de bilmem gerekirdi."

"Belki de hiçbir şey bilmen gerekmiyordu. Ben hala son yedi yıldır yanınızda olan kişiyim. Benimle ilgili hiçbir şey değişmedi. Sana daha önce Valentine'ı hatırlatmadıysam, şimdi neden hatırlattığımı anlamıyorum."

Sanki Jace'e doğrudan bakmaya dayanamıyormuş gibi, Maryse'in bakışları onun üzerinde ve çevresinde dolaştı. "Elbette Michael hakkında konuştuğumuzda, babanı kastetmediğimizi biliyordun. Onun hakkında söylediklerimiz Valentine'a asla uymazdı."

"Onun iyi bir adam olduğunu söylediniz." Jace'in içi öfkeyle burkuldu. "Cesur bir Gölge Avcısı. Sevgi dolu bir baba. Bunun yeterince doğru olduğunu düşündüm."

"Peki ya fotoğraflar? Michael Wayland'in fotoğraflarını görmüş ve senin babam dediğin adamın o olmadığını farketmiş olmalısın." Maryse dudağını ısırdı. "Bana bu konuda yardımcı ol Jace."

"Bütün fotoğraflar Ayaklanma'da yok edildi. Bunu bana sen söyledin. Şimdi böyle olup olmadığını merak ediyorum, çünkü Valentine onların hepsini yakmıştı ve böylece hiç kimse Çember'in içinde kimin olduğunu bilmeyecekti. Hiçbir zaman babamın bir fotoğrafına sahip olmadım," dedi Jace sesinin hissettiği kadar buruk çıkıp çıkmadığını merak ederek.

Maryse elini şakağına koydu ve başı ağrıyormuş gibi ovaladı. "Buna inanamıyorum," dedi. Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Bu delice."

"O halde *buna* inanma. *Bana* inan," dedi Jace ellerindeki titremenin arttığını hissederek.

Maryse elini indirdi. "Bunu istemediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı. Jace bir an için onun sesinde on yaşındayken geceleri yatak odasına gelen ve kendisini babasını düşünerek yaşsız gözlerini tavana dikmiş halde bulan Maryse'i duyar gibi oldu. Öyle zamanlarda yatağın yanına oturur, şafak sökmesinden hemen önce uykuya dalana kadar Jace'in yanında beklerdi.

Simon başını kaldırmamıştı ama Clary gerginleşen omuz kaslarından onun kendisini duyduğuna emindi. Genç kız lavaboya doğru gitti, elini hafifçe onun sırtına koydu. İnce pamuklu tişörtünün altında kemiklerinin keskin çıkıntılarını hissetti iyice ve onun kilo kaybedip kaybetmediğini merak etti. Bunu ona bakarak söyleyemezdi. Simon'a bakmak aynaya bakmak gibiydi. Birini her gün gördüğünüzde, onun dış görünüşündeki ufak değişiklikleri farketmezsiniz. "İyi misin?"

Simon bileğinin sert bir hareketiyle suyu kesti. "Elbette iyiyim."

Clary çenesinin bir kenarına parmağını koyup Simon'ın yüzünü kendisine çevirdi. Simon terlemişti ve siyah saçları alnına yapışmıştı. Oysa yarı açık mutfak penceresinden gelen hava serindi. "İyi görünmüyorsun. Film yüzünden mi?"

Simon cevap vermedi.

"Üzgünüm. Gülmemeliydim, sadece..." diye başladı Clary.

"Hatırlamıyor musun?" Simon'ın sesi boğuk çıkmıştı.

"Ben..." Clary'nin sesi kısıldı. Geri dönüp bakınca, o gecenin tamamı koşuşturmalar, kan ve ter, kapı aralıklarında görünüp kaybolan gölgeler, boşluğa düşmelerden ibaret görünüyordu. Vamp irlerin karanlıkta kağıttan kesilmiş gibi görünen beyaz yüzlerini, Jace'in onu tutarken kulağına boğuk bir sesle haykırdığını hatırlıyordu. "Pek sayılmaz. Her şey çok bulanık."

Simon bakışlarını mutfakta dolaştırdı ve sonra tekrar Clary'ye baktı. "Sana değişik mi görünüyorum?" diye sordu.

Clary bakışlarını Simon'ın gözlerine dikti. Gözleri koyu kahverengiydi, siyah değildi ama ela ya da gri tonların olmadığı koyu ve güzel bir kahverengiydi. Değişik mi görünüyordu? Abbadon'u, bir Yüce İblis'i öldürdüğü günden beri görünüşünde fazladan bir güven vardı, bununla birlikte sanki bir şeyi bekler ya da izler gibi tedbirli davranıyordu. Jace'le ilgili de farkettiği bir şey vardı. Belki de bu sadece ölümün farkındalığıydı. "Sen hala Simon'sın."

Simon güvendeymiş gibi gözlerini yarı kapadı, kirpiklerini indirdi ve Clary elmacık kemiklerinin ne kadar belirgin göründüğünü farketti. *Zayıflamış*, diye düşündü ve bunu söylemek üzereyken genç adam eğilip onu öptü.

Simon'ın dudaklarını dudaklarında hissedince öyle şaşırdı ki baştan aşağı kaskatı kesildi, kendini desteklemek için mutfak tezgahının kenarını yakalamaya çalıştı. Yine de Simon'ı itmedi. Bunu bir tür cesaretlendirme işareti olarak algılayan Simon, elini Clary'nin başının arkasına kaydırdı, dudaklarını kendininkilerle ayırarak öpüşünü derinleştirdi. Ağzı yumuşaktı, Jace'inkinden daha yumuşak. Boynunu kavrayan eliyse ılık ve nazikti. Dudaklarında tuz tadı vardı.

Clary gözlerinin kapanmasına izin verdi. Bir an için karanlık ve sıcakta baş döndürücü bir şekilde sürüklendi. Simon'ın parmakları saçında dolaşıyordu. Telefonun acı zil sesi şaşkınlığını bölünce, Simon hareket etmemesine rağ-

men kendisini itmiş gibi geri sıçradı. Kendilerini hiçbir şeyin tanıdık olmadığı yabancı bir kıtaya birdenbire götürülmüş olarak bulan iki insan gibi, bir an birbirlerine yabani bir şaşkınlıkla baktılar.

İlk dönen Simon oldu, baharat rafının yanındaki duvara asılı olan telefona ulaştı. "Alo?" Sesi normaldi fakat göğsü hızla inip kalkıyordu. Ahizeyi Clary'ye verdi. "Seni istiyorlar."

Clary telefonu aldı. Kalbinin, derisinin altına sıkışmış bir böceğin kanat çırpışları gibi attığını hissedebiliyordu. *Telefondaki Luke, hastaneden arıyor. Anneme bir şey oldu.*

Yutkundu. "Luke? Sen misin?"

"Hayır. Ben Isabelle."

"Isabelle?" Clary gözlerini yukarı kaldırdı ve Simon'ı lavaboya dayanmış halde kendisini izlerken gördü. Yanaklarındaki kırmızılık kaybolmuştu. "Neden... Yani, ne oluyor?"

Diğer kızın sesi ağlıyormuş gibi boğuk çıkıyordu. "Jace orada mı?"

Clary buna dayanmak için bir süre telefonu beklettikten sonra ahizeyi tekrar kulağına getirdi. "Jace mi? Hayır. Neden burada olsun ki?"

Isabelle'in cevap veren sesi hattın diğer ucundan nefes gibi yankılandı. "Mesele şu ki... O *gitti.*"

2

AVCI AY

Maia yakışıklı gençlere güvenmezdi. Jace Wayland'i ilk gördüğünde ondan nefret etmesinin sebebi de buydu.

İkiz erkek kardeşi Daniel, annesinin bal rengi tenini ve büyük siyah gözlerini almış, kelebeklerin kanatlarını yakıp uçarken ölmelerini izleyen türde bir insana dönüşmüştü. Önceleri küçük ve önemsiz yollarla -çürüklerin görünmeyeceği yerleri çimdikleyerek, çamaşır suyunu onun şampuan şişesinin içine boşaltarak- Maia'nın da canını yakmıştı. Maia anne ve babasına bunları anlattığında ona inanmamışlardı. Daniel'a bakınca hiç kimse güzelliği, masumiyet ve zararsızlıktan ayırt edemezdi. Dokuzuncu sınıfta Daniel kolunu kırdığında Maia evden kaçmıştı ama annesiyle babası onu bu-

lup geri getirmişti. Onuncu sınıfta Daniel caddede aniden ona çarpıp kaçan bir şoför tarafından ölüme terkedilmişti. Anne ve babasıyla mezarın başında dururken Maia içini kaplayan ferahlama hissinden utanmıştı. Tanrı'nın, kardeşinin ölümünden duyduğu memnuniyet hissinden dolayı onu mutlaka cezalandıracağını düşünmüştü.

Ertesi yıl cezalandırıldı. Maia, Jordan'la tanıştı. Uzun siyah saçlar, kot pantolonun içindeki dar kalçalar, rockçı tişörtleri ve bir kızınki gibi kirpikler. Maia, Jordan'ın onunla çıkacağını hiç düşünmemişti. Jordan'ın tarzı tercihen hipster gözlükler takan, sıska, solgun kızlardı. Fakat çocuk etrafında deli divane olmuştu. Jordan öpücüklerinin arasında ona çok güzel olduğunu söylemişti. İlk birkaç ay rüya gibiydi. Son birkaç aysa kabusa benziyordu. Jordan hükmeden, kontrol eden birine dönüşmüştü. Ne zaman Maia'ya öfkelense homurdanıyor ve elinin tersiyle yanağına vuruyor, kızın yüzünde kıpkırmızı bir iz bırakıyordu. Maia ondan ayrılmaya çalıştığında genç kızı itmiş ve içeri kaçıp kapıyı kapatmasına fırsat vermeden onu ön bahçede yere sermişti.

Daha sonra Maia, Jordan'ın her şeyin bittiğini anlaması için başka bir çocuğu öperken onun kendisini görmesini sağlamıştı. Şimdi o çocuğun adını bile hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey, o gece evin yakınındaki parkın içinden geçen kestirme yolda yürürken saçına çiseleyen yağmur, kot pantolonunun paçalarına sıçrayan çamurdu. Ve metal atlıkarıncanın arkasından çıkıp havaya fırlayan karanlık gölge-

yi, kocaman ıslak bir kurt bedeninin onu çamura yatırmasını, sivri dişlerin boğazına kapandığında duyduğu yabani acıyı hatırlıyordu. Çığlık atıp kıvranmış ve ağzında kendi sıcak kanının tadını alırken beyni sürekli *Bu imkansız. İmkansız*, diye haykırmıştı. New Jersey'de kurtlar yoktu. Kendi basit banliyö mahallesinde, yirmi birinci yüzyılda... Kurtların ne işi vardı?

Çığlıkları üzerine yakındaki evlerde pencereler peş peşe çakılan kibritler gibi yanan ışıklarla aydınlandı. Kurt, Maia'nın gitmesine izin verirken dişleri kan ve kopan etten şeritler bırakmıştı.

Yirmi dört dikişten sonra Maia pembe yatak odasına geri döndüğünde, annesi endişeli bir şekilde başında bekleyip duruyordu. Acil servis doktoru ısırığın büyük bir köpeğinkine benzediğini söylemişti fakat Maia öyle olmadığını biliyordu. Kurt kaçmak için dönmeden önce Maia kulağında sıcak, tanıdık bir sesin fısıldadığını duymuştu. "Artık benimsin. Her zaman benim olacaksın."

Jordan'ı bir daha görmedi. O ve ailesi dairelerini toparlayıp taşındı. Jordan'ın hiçbir arkadaşı onun nereye gittiğini bilmiyordu ya da bildiğini kabul etmiyordu. Gelecek dolunayda ağrılar başladığında Maia yarı şaşkındı. Bacaklarını yırtan, yerde kalmaya zorlayan, bir büyücünün kaşığı bükmesi gibi belkemiğini büken müthiş ağrılar. Dişleri dişetlerinden çıkıp çiklet gibi yere döküldüklerinde bayıldı ya da bayıldığını sandı. Evinden millerce uzakta uyandığında çıp-

laktı ve kanla kaplıydı, kolundaki yara nabız gibi atıyordu. O gece Manhattan'a giden trene bindi. Buna karar vermek zor değildi. Kendi muhafazakar banliyö mahallesinde çift ırklı olmak yeterince kötüydü, kurtadamlara ne yapacaklarını Tanrı bilirdi.

Katılabileceği bir kurt sürüsü bulması çok zor olmamıştı. Yalnızca Manhattan'da bile yeterince kalabalıklardı. Çin mahallesindeki eski polis merkezinde yaşayan sürüye dahil olmuştu.

Sürü liderleri değişebiliyordu. İlk olarak Kito, sonra Véronique, ardından Gabriel ve şimdi de Luke. Gabriel'ı şöyle böyle sevmişti fakat Luke daha iyiydi. Güvenilir bir görünüşü ve samimi bakışlı mavi gözleri vardı. Çok yakışıklı değildi, bu yüzden onu hemen itici bulmamıştı. Burada sürüyle birlikte yeterince rahattı. Eski polis merkezinde kalıyor, dolunay olmadığı zamanlarda kağıt oynuyor ve Çin yemeği yiyordu. Dolunay çıktığında parkın içinde avlanıyor ve ertesi gün de Değişim'in mahmurluğuyla şehrin en iyi yeraltı kurtadam barlarından birinde, Avcı Ay'da içiyordu. Bu civardaki en iyi bira buradaydı ve yirmi bir yaşın altındasınız diye kimse sizi fişlemiyordu. Kurtadam olmak hızlı büyümenizi sağlardı ve tüylerinizle sivri dişleriniz ayda bir çıktığı sürece, dünyevi yaşınız kaç olursa olsun, Ay'da içebilirdiniz.

Şu sıralar ailesini pek düşünmüyordu ama uzun siyah bir ceket giymiş olan sarışın genç çocuk bara sessizce yaklaştığında Maia baştan aşağı gerildi. Bu çocuğun Daniel'a çok

benzediği söylenemezdi. Daniel'ın ensesine kadar uzanan kıvırcık siyah saçları ve bal rengi bir teni vardı, oysa bu çocuk solgun ve sarıydı. Fakat yağsız vücutları, avını gözleyen bir pantere benzeyen yürüyüşleri ve kendi çekiciliklerine dair sonsuz güvenleri açısından tıpatıp aynıydılar. Maia'nın kadehi tutan eli gerildi ve kendine hatırlatmak zorunda kaldı: *O öldü. Daniel öldü.*

Çocuğun gelişinin hemen ardından barda yayılan homurdanmalar, bir geminin arka tarafından yayılan dalga köpüğü gibiydi. Çocuk hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Çizmeli ayaklarıyla bir bar taburesini kendisine çekerek üzerine yerleşti ve dirseklerini bara dayadı. Homurdanmalar yatışırken Maia çocuğun zayıf bir sesle malt birası sipariş ettiğini duydu. Genç çocuk içkinin yarısını devirdi. Aynı saçları gibi içki de koyu altın rengindeydi. Kadehi bara geri bırakmak için elini kaldırdığında, Maia çocuğun bileklerinde ve ellerinin arkasında kalın daireler halinde siyah işaretler gördü.

Yanında oturan Bat adındaki adam -bir zamanlar onunla çıkmışlardı ama şimdi sadece arkadaşlardı- kısık sesle "Nefilim," gibi bir kelime mırıldandı.

İşte bu kadar. Çocuk kurtadam filan değildi, bir Gölge Avcısı'ydı. Gizli Dünya'nın bilinmeyen polis gücünün bir üyesiydi. Yasalara uyulmasını sağlar, Ahit tarafından desteklenirlerdi ve siz onlardan biri olamazdınız. Böyle doğmuş olmanız gerekirdi. Onları oldukları şey yapan kanlarıydı.

Onlar hakkında pek de övücü olmayan çok fazla söylenti vardı. Kibirli, gururlu, zalim oldukları söylenirdi. Aşağı Dünya insanlarını hor görür ve küçümserlerdi. Bir kurtadamın, bir Gölge Avcısı'ndan daha az sevdiği çok az şey vardı. Belki sadece bir vampir.

Gölge Avcıları'nın iblisleri öldürdüğü de söyleniyordu. Maia iblislerin var olduğunu ve ne yaptıklarını ilk duyduğu anı hatırladı. Bu başını ağrıtmıştı. Vampirler ve kurtadamlar bir hastalığı olan insanlardı, bu kadarını anlayabilirdi ama bütün bu cennet ve cehennem saçmalıklarına, iblislere ve meleklere inanmasının beklenmesi, üstelik hala kimse ona kesin olarak bir Tanrı olup olmadığını ya da öldükten sonra nereye gidildiğini söyleyemezken... Hayır, bu hiç adil değildi. Tabii şimdi iblislere inanıyordu. Yaptıkları şeyleri gördükten sonra bunu inkar etmesi mümkün değildi. Fakat inanmak zorunda olmamayı isterdi.

"Anladığım kadarıyla," dedi çocuk dirseklerini bara dayarken, "burada *Silver Bullet** satmıyorsunuz. Çok mu fazla kötü çağrışım yapıyor?" Kısık gözleri hilal gibi parlıyordu.

Barmen Çatlak Pete çocuğa baktı ve tiksintiyle başını iki yana salladı. Maia'nın tahminine göre eğer çocuk Gölge Avcısı olmasaydı, Pete onu Ay'dan atardı. Fakat bunun yerine sadece barın diğer köşesine doğru yürüdü ve kadehleri parlatmakla meşgul göründü.

* *Silver Bullet:* Gümüş Kurşun. Birleşik Devletler'de satılan ünlü bir bira markası. (Ç.N.)

"Aslında," dedi hiçbir şeyin dışında kalamayan Bat, "evet, satmıyoruz, çünkü gerçekten berbat bir biradır."

Oğlan kısık, parıltılı gözlerini Bat'e çevirdi ve hoşnut bir şekilde gülümsedi. Bat alaycı bir yüzle baktığında, çoğu insan ona hoşnut bir şekilde gülümsemezdi. Bat yaklaşık iki metre boyundaydı ve gümüş tozunun derisini yaktığı yerde yüzünü biçimsizleştiren kalın bir yara izi vardı. Polis merkezinde yaşayan, eski hücrelerde uyuyan sürüden biri değildi. Kendi dairesi, hatta bir işi vardı. Yonkers'ta yaşayan ve kendi garajında el falı bakan Eve adında bir cadı için Maia'yı terkedene kadar da oldukça iyi bir erkek arkadaştı.

"Sen ne içiyorsun?" diye sordu çocuk. Hakaret edercesine Bat'e doğru çok fazla eğilmişti. "Herkesi... Isıran köpek kılı mı?"

"Gerçekten komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?" Sürünün geri kalanı da onları duymak için yaklaşmıştı. Eğer Bat bu pislik herife bir darbe indirmeye kalkarsa Bat'e destek olmak için herkes hazırdı.

"Bat," dedi Maia. Bardaki sürü üyeleri içinde, Bat'in bir vuruşta çocuğu gelecek haftaya kadar uyutabileceğinden şüphe eden tek kişinin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Şüphe duyduğu şey Bat değildi. Bu, çocuğun gözlerinde olan bir şeyle ilgiliydi. "Yapma."

Bat ona aldırış etmedi. "Değil mi?"

"Ben kimim ki apaçık bir şeyi inkar edeyim?" Çocuğun gözleri Maia görünmezmiş gibi onun üzerinden kaydı ve

Bat'e geri döndü. "Yüzüne ne olduğunu bana anlatmak istediğini sanmıyorum. Bu şeye benziyor..." Bu sırada öne doğru eğilip Maia'nın duyamayacağı kadar alçak bir sesle Bat'e bir şeyler söyledi. Bir an sonra, Bat çocuğa çenesini paramparça edecek bir yumruk savurdu fakat çocuk artık orada değildi. En azından bir buçuk metre ötede duruyor, Bat'in boş bir kadehi karşı duvara savuran yumruğuna ve duvarda patlayıp etrafa saçılan cam parçalarına bakarak kahkahalarla gülüyordu.

Çatlak Pete barın etrafından dolaşarak gelmişti. Maia gözünü kırpana kadar, barmenin dev gibi eli Bat'in gömleğine indi. "Bu kadar yeter," dedi. "Bat, neden bir yürüyüşe çıkıp sakinleşmiyorsun?"

Bat, Pete'in tutuşundan kurtulmaya çalıştı. "Yürüyüşe çıkmak mı? Sen bu herifin..."

Pete kısık sesle konuştu. "O herifin ne dediğini ben de duydum. O bir Gölge Avcısı. Yürü git budala."

Bat küfretti ve barmenden uzaklaştı. Çıkışa doğru ağır adımlarla yürürken omuzları öfkeden kaskatıydı. Kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Genç çocuk gülmeyi bırakmıştı ve Çatlak Pete'e ürkütücü bir öfkeyle bakıyordu. Sanki barmen, oynamak istediği bir oyuncağı onun elinden almıştı. "Bu gereksizdi," dedi. "Ben başa çıkabilirdim."

Pete, Gölge Avcısı'na dikkatle baktı. "Endişelendiğim şey barımdı," dedi sonunda. "Eğer bela istemiyorsan Gölge Avcısı, sen de git başka bir yerde işini hallet."

"Bela istemediğimi söylemedim ki." Çocuk tekrar taburesine oturdu. "Hem daha içkimi de bitirmedim."

Maia alkolden sırılsıklam olan duvara bir göz attı. "Bence bitirmiş gözüküyorsun."

Çocuk bir an ona ifadesiz gözlerle baktı, sonra altın gözlerinde eğlendiğini belli eden, meraklı bir kıvılcım parladı. Şu anda Daniel'a öyle benziyordu ki Maia geri çekilmek istedi.

Çocuk kıza cevap vermeden, Pete kehribar rengi içkiden bir kadeh daha doldurarak barın üzerinden kaydırdı. "İşte," dedi. Bakışları Maia'ya döndü. Maia bu gözlerde bir parça azarlama gördüğünü düşündü.

"Pete..." diye başladı Maia. Devamını getiremedi. Barın yanındaki kapı açıldı. Bat kapı girişinde duruyordu. Maia'nın, çocuğun gömleğinin önünün ve kollarının kan içinde olduğunu farketmesi biraz zaman aldı.

Taburesini itti ve onun yanına koştu. "Bat! Yaralandın mı?"

Bat'in yüzü kül gibiydi. Çenesinin üstündeki gümüşi yara izi bükülmüş bir kablo parçasına benziyordu. "Bir saldırı," dedi. "Ara sokakta bir ceset var. Ölü bir çocuk. Kan... Her yerde." Başını iki yana salladı ve kendisine baktı. "Benim kanım değil. Ben iyiyim."

"Bir ceset? Fakat kim..."

Bat'in yanıtı gürültüde kayboldu. Sürü kapıya akın edince her yer boşaldı. Pete barın arkasından geldi ve kalabalığı yararak çeteye doğru ilerledi. Yalnızca Gölge Avcısı yerinden kıpırdamamış, başını içkisine eğmişti.

Kapının çevresindeki kalabalığın arasından, Maia ara sokağın kanla kaplanmış gri asfalt zeminini gördü. Hala ıslaktı ve kan, kırmızı bir bitkinin filizleri gibi asfaltın arasındaki yarıklara dolmuştu. "Boğazı mı kesilmiş?" Pete, yüzü eski rengine dönen Bat'e soruyordu. "Nasıl?"

"Sokakta birileri vardı. Yanında diz çöken birileri," dedi Bat. Sesi gergindi. "Bir insana değil, gölgeye benziyorlardı. Beni görünce kaçtılar. O hala nefes alıyordu. Çok az. Üzerine eğildim fakat..." Bat omuz silkti. Sıradan bir hareketti ama boynundaki kordonlar bir ağaç gövdesini saran kalın kökler gibi görünmüştü. "Hiçbir şey söylemeden can verdi."

"Vampirler," dedi kapının yanında duran balıketli kurtkadın. Maia, kadının adının Amabel olduğunu hatırlıyordu. "Gecenin Çocukları. Başka bir şey olamaz."

Bat ona baktı, ardından döndü ve bara doğru ağır adımlarla yürüdü. Gölge Avcısı'nı ceketinin arkasından yakalamak için uzandı ama çocuk çoktan ayağa kalkmış ve akıcı bir hareketle ona dönmüştü. "Senin sorunun nedir kurtadam?"

Bat'in eli hala havadaydı. "Sen sağır mısın Nefilim?" diye hırladı. "Sokak arasında ölü bir çocuk var. Bizden biri."

"Bir kurtadam ya da bir tür Aşağı Dünya insanını mı kastediyorsun?" Çocuk kaşlarını kaldırdı. "Benim için hepiniz birsiniz."

Hafif bir hırıltı duyuldu. Maia bunun Çatlak Pete'in gırtlağından çıktığını farkedince şaşırdı. Bara geri gelmiş ve sürünün geri kalanı da etrafını sarmıştı. Bakışları Gölge Avcısı'nın üzerinde sabitlenmişti. "O daha yavruydu," dedi Pete. "Adı Joseph'ti."

Bu isim Maia'ya hiç tanıdık gelmedi fakat Pete'in gerilmiş dişlerini gördü ve midesinde bir kımıldanma hissetti. Sürü şimdi kavgaya hazırdı ve eğer Gölge Avcısı'nın biraz aklı varsa hemen geri adım atardı. Ne var ki farkında bile değildi. Altın rengi gözleri ve yüzündeki acayip gülümsemeyle onlara öylece bakmaya devam ediyordu. "Bir kurtadam yavrusu mu?" dedi.

"O sürüden biriydi," dedi Pete. "Daha on beş yaşındaydı."

"Ve benim bu konuda tam olarak ne yapmamı bekliyorsunuz?" dedi çocuk.

Pete kuşkuyla bakıyordu. "Sen bir Nefilim'sin," dedi kurtadam. "Merkez bu koşullarda bizi korumaya mecburdur."

Genç çocuk yavaşça, aşağılamaya benzer bir tavırla bara baktı.

"Burada korunmanızı gerektirecek hiçbir şey görmedim," dedi. "Biraz kötü dekor ve olası bir küf sorunu dışında. Çamaşır suyu kullanarak temizleyebilirsiniz."

"Bu barın ön kapısının dışında bir *ceset* var," dedi Bat bir aptalla konuşur gibi neredeyse heceleyerek. "Sence..."

"Bence korunmaya ihtiyaç duyması için biraz geç kalınmış," dedi Gölge Avcısı, "eğer çoktan ölmüşse."

Pete hala dik dik bakıyordu. Kulakları sivrilmişti ve kalınlaşan köpekdişleri yüzünden konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Dikkatli ol Nefilim," dedi. "Çok dikkatli ol."

Çocuk ona donuk gözlerle baktı. "Öyle mi?"

"Yani hiçbir şey yapmayacaksın?" dedi Bat. "Bu kadar mı?"

"İçkimi bitireceğim," dedi çocuk yarısı dolu halde barın üzerinde duran kadehine yakından bakarak, "eğer izin verirseniz."

"Yani Anlaşmalar'dan bir hafta sonra Merkez böyle mi davranıyor?" dedi Pete, tiksintiyle. "Aşağı Dünya'dan birinin ölümünün senin için bir anlamı yok mu?"

Gölge Avcısı gülümsediğinde, Maia'nın sırtı ürperdi. Tıpatıp Daniel'ın uzanıp bir uğurböceğinin kanatlarını hızla koparmasından hemen önceki haline benziyordu. "Aşağı Dünyalılar, Merkez'in kendi pisliklerinizi temizlemesini nasıl bekliyor? Bazı aptal yavrular sokağınızın her yerinde üzerlerine boya sıçratmaya karar verdi diye neden zahmete girelim?"

Sonra kurtadamların kendi aralarında asla kullanmadıkları, kurtlar ve kadın insanlar arasında uygunsuz bir ilişkiyi ima eden bir kelime kullandı.

Kimse daha ne olduğunu anlamadan Bat, Gölge Avcısı'nın üzerine atılmıştı bile ama çocuk ortadan kaybolmuştu. Bat tökezledi ve boşluğa bakarak kendi etrafında döndü. Sürü nefesini tutmuştu.

Maia'nın ağzı açık kaldı. Gölge Avcısı, bacakları iki yana açılmış halde barın üzerinde duruyordu. Gölge Avcıları'nın yapması gerektiği gibi, cennetten yeryüzüne inmiş ve adalet dağıtmaya hazır bir intikam meleği gibi görünüyordu.

Sonra elini uzattı ve parmaklarını kendisine doğru kıvırdı. *Gel de al!* Ardından sürü hızla ona doğru koştu.

Bat ve Amabel barın üzerine tırmandı. Çocuk, barın arkasındaki aynada yansıması bulanık görünecek bir hızla döndü. Maia onun bir tekme savurduğunu ve ardından iki kurtadamın etrafa saçılan cam parçaları arasında yere yıkıldığını gördü. Çocuğun güldüğünü duydu ve birinin ulaşıp onu aşağı çektiğini gördü. Kalabalığı arasına neredeyse isteyerek indi ve hemen ardından Maia'nın görebildiği tek şey, oraya buraya savrulan kol ve bacaklar oldu. Çocuk hala gülüyordu. Hatta bir metal, bir bıçağın keskin ucu parladığında ve Maia korkuyla yutkunduğunda bile.

"Yeter artık!"

Bu Luke'un sesiydi. Bir kalp atışı kadar sakin ve sağlam. Sürü liderinin sesini her zaman kolayca tanımaları tuhaftı. Maia döndü ve onun bir elini duvara dayamış halde barın girişinde durduğunu gördü. Sadece yorgun değil, aynı zamanda içinden yükselen bir şey onu hırpalıyor gibi tükenmiş görünüyordu. Tekrar konuştuğunda, sesi hala sakindi. "Bu kadar yeter. Çocuğu rahat bırakın."

Sürü, sadece Bat'i geride bırakarak Gölge Avcısı'nın yanından uzaklaştı. Bir eliyle Gölge Avcısı'nın gömleğinin sırtına yapışmış, diğer elinde kısa saplı bir bıçak tutan genç kurtadam, sürü liderine meydan okuyan gözlerle baktı. Çocuğun yüzü kana bulanmıştı fakat kurtarılmaya ihtiyacı olan birine benzemiyordu. Yere saçılan kırık kadehler gibi dişle-

rini göstererek sırıtıp tehditkar gözlerle baktı. "O bir çocuk değil," dedi Bat. "O bir Gölge Avcısı."

"Buraya istedikleri zaman gelebilirler," dedi Luke rahat bir ses tonuyla. "Onlar dostumuz."

"O bunun önemli olmadığını söyledi," dedi Bat öfkeyle. "Joseph hakkında..."

"Biliyorum," dedi Luke yavaşça. Gözleri sarışın çocuğa kaydı. "Söylesene, buraya kavga çıkarmak için mi geldin Jace Wayland?"

Genç çocuk -Jace- ayrık dudaklarını gererek gülümserken ince bir kan şeridi çenesinden süzüldü. "Luke."

Bat sürü liderinin isminin Gölge Avcısı'nın ağzından çıkmasıyla irkildi ve Jace'in gömleğini bıraktı. "Bilmiyordum."

"Bilinecek bir şey yok," dedi Luke gözlerindeki yorgunluk sesine yansıyarak.

Çatlak Pete boğuk ve kalın sesiyle araya girdi. "Merkez'in bir kurtadamın, hatta bir çocuğun ölümüyle ilgileneceğini sanmadığını söyledi. Hem de Anlaşmalar'dan bir hafta sonra Luke."

"Jace, Merkez adına konuşamaz," dedi Luke. "İstemesine rağmen onun yapabileceği hiçbir şey yok. Bu doğru, öyle değil mi?"

Jace oldukça solgun olan Luke'a baktı, "Sen nasıl..."

"Maryse'le olanları biliyorum," dedi Luke.

Jace kaskatı kesildi ve bir an için Maia, görünenin altında dolaşan ve Daniel'ı hatırlatan o vahşi zevki görür gibi oldu. Karanlık, acı verici, aynada ağabeyininkinden çok kendi gözlerinin yansımasını hatırlatan bir vahşilik. "Sana kim anlattı? Clary mi?"

"Clary değil." Maia, Luke'un bu ismi daha önce kullandığını duymamıştı fakat bunu Gölge Avcısı için olduğu kadar, kendisi için de özel olan birini ifade eden bir tonda söylemişti.

"Ben sürü lideriyim Jace. Elbette bir şeyler duyarım. Hadi, şimdi Pete'in ofisine gidip konuşalım."

Jace omuz silkmeden önce bir an duraksadı. "Peki," dedi, "fakat bana içmeye bir türlü fırsat bulamadığım bir içki borçlusun."

"Bu benim son tahminimdi," dedi Clary yenik bir iç çekişle. Metropolitan Sanat Müzesi'nin dışındaki merdivenlere çökerek Beşinci Cadde'ye kederli gözlerle baktı.

"İyi denemeydi." Simon uzun bacaklarını öne uzatmış, hemen onun yanında oturuyordu. "Demek istediğim, o silahları ve öldürmeyi seven biri, o halde neden şehirdeki en büyük silah koleksiyonu onun olmasın? Cephane ve Zırh'a bir ziyaret için her zaman hazırım nasıl olsa. Bu bana savaşım için fikir veriyor."

Clary şaşkınlıkla ona baktı. "Sen hala Eric, Kirk ve Matt'le birlikte oyun mu oynuyorsun?"

"Tabii. Neden oynamayayım ki?"

"Oyunun senin için çekiciliğini kaybetmiş olabileceğini düşünmüştüm, şeyden beri..." *Gerçek yaşamlarımız senin savaşlarından birine benzemeye başladığından beri.* İyi adamlar, kötü adamlar, pis sihirler ve oyunu kazanmak için bulmak zorunda olduğun önemli tılsımlar...

Bir farkla. Oyunlarda daima iyi adamlar kazanır, kötü adamları yener ve eve hazineyle dönerdi. Halbuki gerçek yaşamda hazineyi kaybederlerdi ve bazen Clary hala aslında kimin iyi, kimin kötü olduğundan pek emin değildi.

Genç kız, Simon'a baktı ve içini bir hüzün dalgası kapladı. Eğer oyun oynamayı bırakırsa bu kendisinin hatası olacaktı. Geçen birkaç hafta boyunca başına gelen her şeyin kendi hatası olması gibi. Bu sabah onu öpmeden önce Simon'ın lavabonun önünde bembeyaz yüzle duruşunu hatırladı.

"Simon," diye başladı.

"Şu an ailesini öldüren *orklardan* intikam almak isteyen yarı *trol* bir papazı oynuyorum," dedi Simon neşeyle. "Bu harika."

Clary güldü, tam o anda cep telefonu çalmaya başladı. Cebinden telefonu çıkardı ve çevirip açtı. Arayan Luke'tu. "Onu bulamadık," dedi Clary onun daha 'alo' demesine bile fırsat vermeden.

"Hayır. Ama ben buldum."

Clary doğrulup oturdu. "Şaka yapıyorsun. Orada mı? Onunla konuşabilir miyim?" Simon'ın sertçe kendisine baktığını görünce sesini alçalttı. "İyi mi?"

"Büyük ölçüde."

"Büyük ölçüde derken ne kastediyorsun?"

"Bir kurtadam sürüsüyle kavgaya girmiş. Birkaç darbe almış, biraz yaralanmış."

Clary gözlerini yarım kapadı. Neden, ah neden? Jace neden bir kurtadam sürüsüyle kavgaya girmişti ki? Onun zihnini kurcalayan neydi? Sonra düşündü. O, Jace'ti. Eğer kışkırtılırsa bir Mack kamyonla bile kavgaya girebilirdi.

"Buraya gelmeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi Luke. "Biri onu ikna etmeyi denemeli ve benim bu konuda pek şansım olduğunu söyleyemem."

"Neredesiniz?" diye sordu Clary.

Luke tarif etti. Hester Caddesi'nde Avcı Ay adında bir bar. Clary barın sihirli olup olmadığını merak etti. Telefonu çevirip kapatırken kaşlarını kaldırmış ona dik dik bakan Simon'a döndü.

"Kayıp geri mi döndü?"

"Bir bakıma." Clary ayakları üstüne dikildi ve yorgun bacaklarını gerdi, zihninden trenle Çin Mahallesi'ne gitmenin ne kadar süreceğini ve taksi için Luke'un ona verdiği cep harçlığını harcamasına değip değmeyeceğini hesapladı. Büyük olasılıkla değmeyeceğine karar verdi. Eğer trafiğe takılırlarsa metrodan daha uzun sürecekti.

Simon, ayağa kalkarken "...seninle gelebilir miyim?" diye cümlesini bitirdi. Clary'nin bir basamak altında duruyordu, bu sayede boyları hemen hemen aynı hizadaydı. "Ne düşünüyorsun?"

Clary ağzını açtı, ardından hızlı bir şekilde tekrar kapattı. "Eee..."

Simon teslim olmuş bir şekilde konuştu. "Son iki dakikadır söylediğim tek kelimeyi bile duymadın, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Clary. "Jace'i düşünüyordum. Durumu kötü gibi geldi bana. Özür dilerim."

Simon'ın kahverengi gözleri karardı. "Anladığım kadarıyla onun yaralarını sarmak için acele ediyorsun."

"Luke gelmemi istedi," dedi Clary. "Senin de benimle geleceğini sanıyordum."

Simon çizmeli ayağıyla merdivene bir tekme attı. "Geleceğim. Ama neden? Luke Jace'i Enstitü'ye senin yardımın olmadan götüremez mi?"

"Belki. Fakat öncelikle neler olduğuyla ilgili Jace'in benimle konuşmak isteyebileceğini düşünüyor."

"Bu akşam bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm," dedi Simon. "Eğlenceli bir şeyler. Sinemaya gitmek, şehir merkezinde bir akşam yemeği yemek falan gibi."

Clary ona baktı. Bu mesafeden müze fıskiyesinde sıçrayan suyun sesini duyabiliyordu. Simon'ın evindeki mutfağı düşündü, ıslak elleri saçlarındaydı. Fakat o anı gözünde tüm detaylarıyla canlandırabilmesine rağmen şimdi tüm bunlar ona çok geride kalmış gibi geliyordu. Bir olayı artık hiç hatırlamazken o olayın fotoğrafını çok net hatırlayabilmeniz gibi.

"O benim kardeşim," dedi Clary. "Gitmeliyim."

Simon içini bile çekemeyecek kadar halsiz görünüyordu. "O halde seninle geliyorum."

Avcı Ay'ın arka tarafındaki ofis, tozlarla kaplanmış dar bir koridorun ucundaydı. Orada burada adımlarla havalanan tozlar birikmiş, yere de biraya benzemeyen koyu renk bir sıvı dökülmüştü. Her tarafa sigara dumanı ve -Luke'a yüksek sesle söylemese de Clary bunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı- ıslak köpek tüylerinin kokusunu hatırlatan bir koku sinmişti.

"Pek havasında değil," dedi Luke kapalı bir kapının önünde duraksayarak. "Sadece elleriyle sürümün neredeyse yarısını öldürmek üzereyken onu Çatlak Pete'in ofisine kapattım. Benimle konuşmayacaktı, bu yüzden..." Luke omuz silkti. "Aklıma sen geldin." Bakışlarını Clary'nin şaşırmış yüzünden Simon'a çevirdi. "Ne?"

"Onun buraya geldiğine inanamıyorum," dedi Clary.

"Senin Çatlak Pete adında birini tanıdığına inanamıyorum," dedi Simon.

"Ben bir sürü insan tanırım," dedi Luke. "Şu Çatlak Pete tam anlamıyla insan değil ama ben de konuşkan biri sayılmam zaten." Ofisin kapısını açtı. Sade, penceresiz bir odaydı ve duvarlara spor bayrakları asılmıştı. Kağıtla kaplı masa, televizyon setiyle dengelenmişti. Jace bunun arkasında, derisi damarlı mermeri hatırlatacak ölçüde çatlamış bir sandalyede oturuyordu.

Kapı açıldığı anda Jace masanın üzerinde duran sarı bir kalemi yakalayıp fırlattı. Kalem havada süzüldü ve Luke'un başının hemen yanındaki duvara isabet edip saplandığı yerde titredi. Luke'un gözleri iri iri açıldı.

Jace hafifçe gülümsedi. "Özür dilerim, sen olduğunu farketmedim."

Clary kalbinin sıkıştığını hissetti. Jace'i günlerdir görmemişti ve genç adam şimdi bir şekilde değişik görünüyordu. Sadece kanlı yüzü ve yaraları yüzünden de değil, aynı zamanda yüzünün derisi daha gergin ve kemikleri belirginleşmiş gibiydi.

Luke elini sallayarak Simon ve Clary'yi işaret etti. "Sana görmek isteyebileceğin birilerini getirdim."

Jace'in bakışları onlara döndü. Gözleri donuk, bakışı ifadesizdi. "Ne yazık ki," dedi, "yalnızca bir kalemim vardı."

"Jace..." diye başladı Luke.

"Onu burada istemiyorum." dedi Jace başıyla Simon'ı işaret ederek.

"Bu adil değil." Clary'nin sesi dargındı. Jace, Simon'ın Alec'in, hatta belki de hepsinin hayatını kurtardığını unutmuş muydu?

"Dışarı çık, sıradan dünyalı," dedi Jace kapıyı işaret ederek.

Simon elini salladı. "Sorun değil. Koridorda bekleyeceğim." Kapıyı çarparak kapatmaktan kendini alıkoydu ama Clary onun bunu yapmak istediğinin farkındaydı.

Clary, Jace'e döndü. "Böyle olmak zorunda mısın, bu şekilde..." diye başladı. Genç çocuğun yüzünü görünce durdu. Tuhaf bir şekilde, savunmasını tamamen indirmiş gibi görünüyordu.

"Antipatik?" diye tamamladı Jace onun yerine. "Yalnızca üvey annemin beni bir daha oraya ayak basmamam konusunda tehditler savurup beni evinden attığı günlerde. Aslında genellikle dikkat çekecek derecede iyi huyluyumdur. Çıkmaz ayın son çarşambası gör beni bir de."

Luke kaşlarını çattı. "Maryse ve Robert Lightwood benim en sevdiğim insanlar sayılmaz ama Maryse'in bunu yaptığına inanamıyorum."

Jace şaşırmış göründü. "Onları tanıyor musun? Lightwood'ları?"

"Maryse ve Robert Lightwood, Çember'de benimle birlikteydi," dedi Luke. "Burada Enstitü'yü yönettiklerini duyduğumda şaşırdım. Ayaklanma'dan sonra Merkez'le kendilerine hoşgörü gösterilmesi karşılığında bir anlaşma yapmışlar gibi görünüyor. Bu arada Hodge, evet, ona ne olduğunu biliyoruz..." Bir an sessiz kaldı. "Maryse seni neden, deyim yerindeyse, kovduğunu söyledi mi?"

"Benim Michael Wayland'in oğlu olduğumu düşündüğüme inanmadı. Ölümcül Kupa'yla birlikte kaçmasına yardım ettiğimi söyleyerek beni en başından beri Valentine'la birlik olmakla suçladı."

"O halde neden hala buradaymışsın?" diye sordu Clary. "Neden Valentine'la kaçmamışsın?"

"Bunu söylemedi ama sanırım benim bir ajan olarak geride kaldığımı düşünüyor. Aralarında bir yılan. Bana 'yılan' demediyse de aklından geçen buydu."

"Valentine için çalışan bir ajan mı?" dedi Luke dehşetle.

"Maryse'e göre Valentine, bana olan yakınlıklarından ötürü onun ve Robert'ın söyleyeceğim her şeye inanacağını farz ediyormuş. Bu yüzden Maryse, tek çözümün bana karşı duygusal bir yakınlık beslememek olduğuna karar verdi."

"Duygusal yakınlık bu şekilde işlemez." Luke başını iki yana salladı. "Onu bir musluk gibi açıp kapatamazsın. Özellikle de bir ebeveynken."

"Onlar benim gerçek annemle babam değil."

"Ana babalık kandan daha fazlasıdır. Onlar bunun önem taşıdığı yedi yıl boyunca senin annen ve babandılar. Maryse sadece incindi."

"İncindi mi?" dedi Jace inanmadığını belirten bir sesle. "*Maryse* incindi mi?"

"O da Valentine'ı sevmişti hatırlarsan," dedi Luke. "Hepimizin yaptığı gibi. Valentine onu çok kötü bir şekilde incitti. Maryse oğlunun da aynı şeyi yapmasını istemiyor. Onlara yalan söylemiş olmandan endişeleniyor. Bütün o yıllar boyunca senin bir hile, bir oyun olduğunu düşünüyor. Onun güvenini tekrar kazanmalısın."

Jace'in yüz ifadesi inat ve şaşkınlığın mükemmel bir karışımıydı. "Maryse bir yetişkin. Benim onu ikna etmeme ihtiyaç duymamalı."

"Ah, hadi Jace," dedi Clary. "Herkesten mükemmel olmasını bekleyemezsin. Yetişkinler de bazen her şeyi berbat eder. Enstitü'ye geri dön ve onunla mantıklı bir şekilde konuş. Erkek gibi davran."

"Ben erkek gibi davranmak istemiyorum," dedi Jace. "Kendi içsel iblisleriyle yüzleşemeyen, bunun yerine ağzından çıkanlarla başkalarına saldıran öfkeli bir ergen olmak istiyorum."

"Güzel," dedi Luke, "harika bir iş çıkarıyorsun."

"Jace," dedi Clary aceleyle. Ciddi bir kavgaya girişmelerinden korkuyordu. "Enstitü'ye geri dönmelisin. Alec ve Izzy'yi düşün, bunun onlara ne yapacağını düşün."

"Maryse onları sakinleştirmenin bir yolunu bulur. Belki onlara benim kaçtığımı söyler."

"Bu bir işe yaramaz," dedi Clary. "Isabelle telefonda çılgına dönmüş gibi konuşuyordu."

"Isabelle her zaman çılgına dönmüş gibi konuşur," dedi Jace ama bunu duyduğuna memnun olduğu açıktı.

Genç adam sandalyenin arkasına yaslandı. Çenesi ve elmacık kemiğindeki çürükler derisi boyunca koyu, biçimsiz işaretler gibi duruyordu. "Bana güven duyulmayan bir yere geri dönmeyeceğim. Artık on yaşında değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Luke bundan emin değilmiş gibi baktı. "Nereye gideceksin? Nasıl yaşayacaksın?"

Jace'in gözleri parladı. "On yedi yaşındayım. Hemen hemen bir yetişkin sayılırım. Her yetişkin Gölge Avcısı..."

"Her *yetişkin* Gölge Avcısı... Fakat sen yetişkin değilsin. Merkez'den bir aylık alamazsın, çünkü çok gençsin ve aslına bakarsan Yasa'ya göre Lightwood'lar sana bakmakla yükümlü. Eğer bunu yapmazlarsa biri atanacaktır ya da..."

"Ya da ne?" Jace sandalyesinden sıçradı. "Idris'te bir yetiştirme yurduna mı gideceğim? Hiç tanımadığım bir aileye mi verileceğim? Bir yıllığına sıradan dünyada bir iş bulup onlardan biri gibi yaşayabilirim."

"Hayır, bunu yapamazsın." dedi Clary. "Bunu biliyorum Jace, çünkü ben de onlardan biriydim. İstediğin herhangi bir işte çalışmak için çok gençsin, ayrıca sahip olduğun yetenekler... Profesyonel katiller senden daha yaşlıdır ve onlar canidir."

"Ben katil değilim."

"Eğer sıradan bir dünyada yaşasaydın," dedi Luke, "olacağın şey buydu."

Jace kaskatı kesildi ve dudakları gerildi. Clary, Luke'un kelimelerinin onu en can alıcı yerinden vurduğunu biliyordu. "Anlamıyorsun," dedi Jace sesinde aniden beliren bir çaresizlikle. "Geri dönemem. Maryse benden Valentine'dan nefret ettiğimi söylememi istiyor. Ben bunu yapamam."

Jace dudakları kapalı halde dişlerini sıkarak çenesini kaldırdı. Gözlerini, Luke'un onu küçümseyen, hatta nefret dolu bir karşılık vermesini bekler gibi kurtadama dikmişti. Sonuçta Luke'un Valentine'dan nefret etmek için dünyadaki hemen herkesten daha fazla sebebi vardı.

"Biliyorum," dedi Luke. "Bir zamanlar ben de onu sevmiştim."

Jace soluğunu dışarı verdi, neredeyse bir rahatlama seziydi. Clary aniden durumu gördü. *Buraya gelmesinin sebebi buydu. Sadece bir kavga başlatmak için değil, aynı zamanda Luke'u bulmak için geldi buraya. Çünkü Luke onu anlardı. Jace'in yaptığı her şey delice ve kendini yok etmeye yönelik değil,* diye kendine hatırlattı Clary. *Sadece dışarıdan böyle görünüyor.*

"Babandan nefret ettiğini söylemek zorunda değilsin," dedi Luke. "Hatta Maryse'in güvenini kazanmak için bile. Bunu bilmesi gerekir."

Clary yüzünü okumaya çalışır gibi Jace'e yakından baktı. Üzerinde çok kısa bir süre çalıştığı yabancı dilde yazılmış bir kitabı okumaya çalışıyormuş gibi hissetti kendini. "Senin bir daha oraya dönmemeni istediğini gerçekten söyledi mi?" diye sordu Clary. "Yoksa sen Maryse'in bunu kastettiğini farz ederek mi oradan ayrıldın?"

"Bana bir süre kalacak başka bir yer bulmamın büyük ihtimalle daha iyi olacağını söyledi," dedi Jace. "Neresi olduğunu söylemedi."

"Ona başka bir şans verdin mi?" dedi Luke. "Bak, Jace. İhtiyacın olduğu sürece kesinlikle benimle kalabilirsin. Bunu bilmeni isterim."

Clary'nin kalp atışları hızlandı. Yaşadığı evde, Jace'in her zaman yanında olduğunu düşünmek genç kızın içini sevinçle karışık bir korkuyla doldurmuştu.

"Teşekkürler," dedi Jace. Sesi sakindi fakat gözleri aniden çaresizce Clary'ye döndü ve genç kız hissettiği karmaşık hisleri onun gözlerinde de gördü. *Luke, keşke bu kadar cömert olmasaydın. Ya da bu kadar kör,* diye düşündü Clary.

"Fakat," diye devam etti Luke, "bence en azından Maryse'le konuşmaya yetecek kadar bir süre için Enstitü'ye geri dönmeli ve gerçekten neler olup bittiğini öğrenmelisin. Onun sana anlattığından daha fazlası var gibi geliyor bana. Belki duymak isteyebileceğinden bile fazlası."

Jace bakışlarını Clary'nin gözlerinden ayırdı. "Pekala," dedi. Sesi keyifsizdi. "Ama bir şartla. Yalnız gitmek istemiyorum."

"Seninle geleceğim," dedi Clary hemen.

"Biliyorum," dedi Jace zayıf bir sesle. "Ve ben de gelmeni isterim. Fakat ben Luke'un da gelmesini istiyorum."

Luke şaşırmış görünüyordu. "Jace, ben burada on beş yıldır yaşıyorum ve Enstitü'ye hiç gitmedim. Bir kez bile. Maryse'in beni iyi karşılayacağından şüpheliyim."

"Lütfen," dedi Jace. Düz bir sesle konuşmasına rağmen Clary onun bu tek kelimeyi söyleyebilmek için kendi guruyla nasıl mücadele ettiğini, neredeyse elle tutulur bir şekilde hissedebiliyordu.

"Pekala." Luke başıyla onayladı. Sürü lideri olarak bunu isteyip istemediğinin önemi yoktu, yapması gereken şeyi yapacaktı. "O halde seninle geliyorum."

Simon, Pete'in ofisinin dışındaki koridorda duvara yaslanmıştı ve kendisi için üzülmemeye çalışıyordu.

Gün güzel başlanmıştı. En azından güzel sayılırdı. Önce televizyonda, bastırdığı ve unutmaya çalıştığı tüm duyguları, özlemleri ortaya çıkaran, kendini hasta ve bitkin hissetmesine sebep olan *Dracula* filminden berbat bir bölüm vardı. Sonra bir şekilde mide bulantısını bastırmış ve aniden kendini çok uzun yıllardır hayal ettiği gibi Clary'yi öperken bulmuştu. Hayallerin asla hayal edildiği şekilde gerçekleşmeyeceğine inananlar yanılıyordu.

Ve Clary de onu öpmüştü...

Fakat şimdi orada Jace'le birlikteydi ve sanki bir kase kurtçuk yutmuş gibi, Simon'ın midesinde bir şeyler kıpır kıpırdı. Bu onda sonradan gelişen bir hastalık hissiydi. Her zaman bu şekilde olmazdı. Clary'ye karşı hissettiklerini farkettikten sonra bile böyle olmamıştı. Simon onu hiç zorlamamış, asla hislerini ona dayatmamıştı. Clary'nin çizgi filmlerdeki gibi prensler ve kung-fu kahramanlarına dair rüyalarından uyanacağından, tam önlerinde duran şeyi bir gün farkedeceğinden emindi. Onlar birbirlerine aitti. Hem Clary, Simon'la ilgilenmiyormuş gibi görünse de daha önce en azından başka biriyle ilgileniyormuş gibi de görünmemişti.

Jace'e kadar. Simon, Luke'un evinde verandanın basamaklarında otururken Clary'nin ona Jace'in kim olduğunu, neler yaptığını açıkladığı, bu esnada Jace'in de kibirle tırnaklarını inceleyerek kenarda durduğu günü hatırladı. Si-

mon, söylediklerini neredeyse hiç duymadan kızı izlemişti. Clary'nin tuhaf dövmeli ve köşeli, güzel yüzlü sarışın çocuğa nasıl baktığını farketmişti. *Fazla yakışıklı,* diye düşünmüştü Simon ama Clary'nin böyle düşünmediği belliydi. Genç kız ona sanki çizgi film kahramanlarından biri canlanmış gibi bakıyordu. Onu daha önce birine bu şekilde bakarken hiç görmemişti ve eğer bir gün birine böyle bakacaksa bu kişinin kendisi olacağını düşünmüştü. Fakat öyle olmamıştı. Bu, hayal bile edemeyeceği kadar canını yakmıştı.

Jace'in Clary'nin ağabeyi olduğunun ortaya çıkması, bir itfaiye ekibinin önüne yuvarlanarak son anda alevlerden kurtarılmak gibiydi. Birdenbire dünya yine olasılıklarla dolu görünmüştü.

Ama şimdi o kadar da emin değildi.

"Hey, sen." Koridordan biri geliyordu. Kan lekeleri arasında dikkatle yürüyen, fazla uzun boylu olmayan biri. "Luke'u görmek için mi bekliyorsun? Luke içeride mi?"

"Pek sayılmaz." Simon kapıdan uzaklaştı. "Yani, bir nevi. İçeride bir arkadaşımla birlikteler."

Simon'a yaklaşan kişi durdu ve bakışlarını ona dikti. Simon onun on altı yaşlarında, sarışın, pürüzsüz tenli bir kız olduğunu görebiliyordu. Altınsı kumral saçları bir düzine küçük kurdeleyle kafasına yakın bir şekilde örülmüştü ve yüzü neredeyse bir kalp şeklindeydi. Sıkı, biçimli bir vücudu, ince belinden başlayarak genişleyen büyük kalçaları vardı.

"Şu bardaki çocuk mu? Gölge Avcısı mı?"

Simon omuz silkti.

"Peki, sana bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi kız, "ama arkadaşın aşağılık herifin teki."

"O benim arkadaşım değil," dedi Simon. "Ve aslında seninle kesinlikle hemfikirim."

"Ama düşündüm ki sen..."

"Ben onun kızkardeşini kastettim," dedi Simon. "O benim en iyi arkadaşım."

"Ve o şimdi içeride abisiyle beraber mi?" Genç kız başparmağını kapıya doğru salladı. Bütün parmaklarında yüzükler vardı. Bronz ve altından yapılmış basit görünüşlü bantlardı. Kot pantolonu eski fakat temizdi ve başını çevirdiğinde tişörtünün yakasının hemen üzerinde, boynunun kenarındaki yara izi görünüyordu. "Güzel," dedi isteksizce. "Aşağılık abileri iyi bilirim. Sanırım bu, kızkardeşinin hatası değil."

"Değil," dedi Simon. "Fakat belki de dinleyeceği tek kişi o olabilir."

"Bana pek birini dinleyecek biri gibi gelmedi ama..." dedi kız ve çocuğun yandan bakışını kendi bakışıyla yakaladı. Yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Yara izime bakıyorsun. Isırıldığım yer orası."

"Isırılmak? Yani sen bir..."

"Bir kurtkız," dedi genç kız. "Buradaki herkes gibi. Sen ve aşağılık herif dışında. Ve aşağılık herifin kızkardeşi dışında."

"Fakat sen her zaman kurtkız değildin. Demek istediğim, onlardan biri olarak doğmadın."

"Birçoğumuz böyle," dedi genç kız. "Bizi Gölge Avcısı arkadaşlarınızdan ayıran şey de bu."

"Ne?"

Kız bir an gülümsedi. "Bir zamanlar insandık."

Simon bir şey söylemedi. Sonra kız elini uzattı. "Ben Maia."

"Simon." Kızın elini sıktı. Eli kuru ve yumuşaktı. Altınsı kahverengi kirpiklerinin arasından Simon'a baktı. "Jace'in bir pislik olduğunu nereden biliyorsun?" dedi Simon. "Ya da şöyle söyleyeyim, bunu nasıl keşfettin?"

Maia elini geri çekti. "Barı paramparça etti. Arkadaşım Bat'e yumruk attı. Hatta sürüden birkaç kişiyi baygın halde yere serdi."

"Onlar iyi mi?" Simon telaşlandı. Jace hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama onu tanıdığı kadarıyla, sadece birkaç saat içinde birçok insanı öldürüp sonrasında gözleme yemek için dışarı çıkabileceğinden Simon'ın şüphesi yoktu. "Doktora gittiler mi?"

"Bir büyücüye," dedi kız. "Sıradanların doktorlarıyla işimiz olmaz. Biz..."

"Aşağı Dünya insanlarısınız?"

Maia'nın kaşları kalktı. "Biri sana tüm terminolojiyi öğretmiş ha?"

Simon öfkelendi. "Onlardan biri olmadığını nereden biliyorsun? Ya da sen? Bir Gölge Avcısı ya da Aşağı Dünya insanı ya da..."

Maia örgüleri zıplayana kadar başını salladı. "Her halinden anlaşılıyor," dedi acı acı, "insan olduğun."

Kızın sesindeki gerilim Simon'ı neredeyse titretecekti. "Kapıyı vurabilirim," diye önerdi aniden kendini zayıf hissederek. "Eğer Luke'la konuşmak istiyorsan."

Maia omuz silkti. "Ona sadece Magnus'un burada olduğunu söyle. Ara sokaktaki olayı soruşturuyor." Simon şaşırmış gibi görünmüş olmalıydı, çünkü genç kız "Magnus Bane," dedi. "O bir büyücüdür."

Biliyorum, demek istedi Simon fakat yapamadı. Bütün bu sohbet yeterince tuhaftı. "Tamam."

Maia gidecek gibi döndü fakat bir elini kapı kirişine dayayarak koridorun ortasında duraksadı. "Onun Jace'le konuşabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Kızkardeşinin?"

"Eğer dinleyeceği biri varsa, o da ancak kızkardeşi olabilir."

"Bu güzel," dedi Maia. "Kızkardeşini böyle sevmesi yani."

"Evet," dedi Simon. "Bu çok güzel."

3

SORGUCU

Clary, Enstitü'yü ilk gördüğünde bina ona bakımsız bir kilise gibi görünmüştü. Çatısı aşağı çökmüştü ve lekeli sarı polis şeridi kapıyı kapatıyordu. Artık bu tür illüzyonları dağıtmak için konsantre olmak zorunda değildi. Caddenin karşısından bile onu olduğu gibi görebiliyordu. Çan kuleleri koyu mavi gökyüzünü bıçak gibi delen, yüksek Gotik bir katedral.

Luke sessizdi. Yüzündeki ifadeden içinde sessiz bir çatışmanın sürdüğü açıktı. Merdivenleri tırmanırken Jace alışkanlıkla elini gömleğinin içine soktu fakat elini dışarı çıkardığında boştu. Neşesiz bir şekilde güldü. "Unuttum. Maryse ben ayrılmadan önce anahtarlarımı almıştı."

"Elbette almıştır." Luke, Enstitü'nün kapısının önünde duruyordu. Kemerin hemen altında, ahşaba işlenmiş sembollere nazik bir şekilde dokundu. "Bu kapılar Idris'te bulunan Konsey Binası'ndakilerle aynı. Onların benzerlerini göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Clary, Luke'un hayalini bölmekten neredeyse suçluluk duydu fakat uğraşılması gereken gerçek sorunlar vardı. "Eğer anahtarımız yoksa..."

"Anahtar gerekmez. Bir Enstitü, halka zarar verme niyeti taşımayan herhangi bir Nefilim'e açık olmalıdır."

"Ya onlar bize zarar verme niyetindeyse?" diye mırıldandı Jace.

Luke kaçamak bir cevap verdi. "Bunun herhangi bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum."

"Evet, Merkez daima kendi bildiğini okur." Jace'in sesi boğuktu. Alt dudağı kabarıyor, sol gözkapağı morarıyordu.

Neden kendini iyileştirmiyor, diye düşündü Clary. "Maryse senin stelini de mi aldı?"

"Ayrılırken yanıma hiçbir şey almadım," dedi Jace. "Lightwood'ların bana verdikleri hiçbir şeyi istemedim."

Luke ona ilgiyle baktı. "Her Gölge Avcısı'nın bir steli olmalı."

"O halde başka bir tane alacağım," dedi Jace ve elini Enstitü'nün kapısına koydu. "Merkez adına," dedi, "bu kutsal yere girmek istiyoruz. Melek Raziel adına, kötülüğe karşı görevimde kutsamanı isti..."

Kapılar iki tarafa doğru açıldı. Clary kapıların arasından katedralin içini görebiliyordu. Orada burada yanan uzun demir şamdanlardaki mumlar, gölgeli karanlığı aydınlatıyordu.

"İşte onaylandı," dedi Jace. "Görünüşe bakılırsa dualar sandığımdan daha çok işe yarıyor. Belki de İşçi Bayramı'ndan sonra beyaz giyen herkese karşı görevim için de dua etmeliyim."

"Melek senin görevinin ne olduğunu biliyor," dedi Luke. "Kelimeleri yüksek sesle söylemek zorunda değilsin Jonathan."

Bir an için Clary, Jace'in yüzünde beliren bir şey gördüğünü düşündü. Kararsızlık, şaşkınlık ve hatta belki rahatlama... Fakat Jace sadece "Bana bu şekilde hitap etme," dedi. "Benim adım bu değil."

Boş kilise sıralarının arasından yürüyüp mihrabın üzerinde sonsuza dek yanan ışığı geçerek katedralin zemin katında ilerlediler. Luke etrafını merakla inceliyordu. Onları almak için aşağı gelen altın bir kuş kafesine benzeyen asansörü görünce şaşırdı. "Bu herhalde Maryse'in fikridir," dedi asansöre binerken. "Tamamen onun zevki."

"Kendimi bildim bileli burada," dedi Jace kapı arkalarından tınlayarak kapanırken. Asansörün yukarı çıkışı kısa sürdü ve hiçbiri konuşmadı. Clary sinirli bir şekilde kaşkolunun püskülüyle oynuyordu. Simon'a eve gidip telefonunu

beklemesini söylediği için bir parça suçluluk duyuyordu. Simon'ın kendini dışlanmış hissederek Kanal Caddesi'nde uzun adımlarla uzaklaşmasını izlerken onun omuzlarının nasıl çöktüğünü görmüştü Clary. Yine de Luke, Jace adına Maryse Lightwood'la konuşurken onun gibi bir sıradanın da burada olduğunu hayal bile edemiyordu. Her şey olduğundan daha da tuhaf görünürdü.

Asansör tınlayarak durdu ve indiklerinde giriş yolunda, boynunu saran eski kırmızı kurdelesiyle kendilerini bekleyen Church'ü buldular. Jace eğilerek elini kedinin başına koydu. "Maryse nerede?"

Church boğazından hırıldama ve mırlama arasında bir ses çıkardıktan sonra koridorda önlerine geçti. Kediyi takip ederken Jace sessizdi, Luke'sa açık bir merakla etrafa göz atıyordu. "Bu yerin içini göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Clary sordu. "Düşündüğün gibi miymiş?"

"Londra ve Paris'teki enstitülerden farklı değil ama... Bir şekilde..."

"Bir şekilde ne?" Jace birkaç adım ilerideydi.

"Daha soğuk," dedi Luke.

Jace bir şey demedi. Kütüphaneye ulaştılar. Church daha ileri gitmeyeceğini gösterecek şekilde oturdu. Kalın ahşap kapının arkasından hafif sesler duyuluyordu. Jace kapıyı vurmadan açtı ve içeri girdi.

Clary şaşkın bir çığlık duydu. Bu odadan başka bir yerde yaşamıyor gibi görünen Hodge'u düşününce, bir an için

kalbi sıkıştı. Kalın, tok sesiyle Hodge ve neredeyse hiç yanından ayrılmayan yoldaşı Hugin... Hodge'un emriyle neredeyse Clary'nin gözlerini oyacak olan Hugin...

Ama içerideki kişi, Hodge değildi tabii ki. Taştan yapılmış diz çökmüş iki melek heykelinin üzerinde dengelenmiş muazzam büyüklükteki maun masanın arkasında, Isabelle'in mürekkep siyahı saçları ve Alec'in ince, sırım gibi vücuduyla orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Parmaklarında çeşitli renklerde parlayan yüzüklerle tezat oluşturan sade, siyah bir takım giymişti.

Kadının arkasında başka bir şekil daha vardı. Kıvırcık siyah saçlı, bal rengi tenli, ince yapılı, narin genç bir çocuk. Çocuk onlara bakmak için döndüğünde Clary bir şaşkınlık nidası atmaktan kendini alamadı. "Raphael?"

Çocuk bir an için afallamış gözüktü. Ardından sivri ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Bir vampir olduğu düşünülürse bu hiç şaşırtıcı değildi. Jace'e dönerek "*Dios*," dedi çocuk. "Sana ne oldu böyle kardeşim? Sanki bir kurt sürüsü seni parçalamaya çalışmış gibi görünüyorsun?"

"Bu ya inanılmayacak kadar iyi bir tahmin," dedi Jace, "ya da neler olduğunu duydun."

Raphael'in tebessümü sırıtışa döndü. "Ben her şeyi duyarım."

Masanın arkasındaki kadın ayağa kalktı. "Jace," dedi endişeli bir sesle. "Bir şey mi oldu? Neden bu kadar çabuk döndün? Sanmıştım ki..." Bakışı Jace'in üzerinden Luke ve Clary'ye kaydı. "Sen de kimsin?"

"Jace'in kızkardeşi," dedi Clary.

Maryse bakışlarını Clary'den ayırmadı. "Evet, bunu görebiliyorum. Valentine'a benziyorsun." Kadın tekrar Jace'e döndü. "Kızkardeşini de mi getirdin? Aynı zamanda da bir sıradanı? Şimdi burası hiçbiriniz için güvenli değil. *Özellikle* de bir sıradan..."

Luke hafifçe gülümsedi. "Ama ben bir sıradan değilim."

Luke'a ilk kez baktığında -gerçekten baktığında- Maryse'in ifadesi yavaşça şaşkınlıktan şoka dönüştü. "Lucian?"

"Merhaba Maryse," dedi Luke. "Uzun zaman oldu."

Maryse'in yüzü hala durgundu. Bu haliyle birdenbire daha yaşlı, hatta Luke'tan bile daha yaşlı görünüyordu. Dikkatle oturdu. "Lucian," dedi tekrar. Elleri masanın üzerinde sabitlenmişti. "Lucian Graymark."

Bir kuşun parlak, meraklı gözleriyle olanları izlemekte olan Raphael, Luke'a döndü. "Sen Gabriel'ı öldürdün."

Gabriel da kim, dercesine Clary kafası karışmış bir şekilde Luke'a baktı. Luke hafifçe omuz silkti. "Evet, öldürdüm. Tıpkı Gabriel'ın da sürü liderini öldürdüğü gibi. Kurtadamlar arasında işler böyle yürür."

Maryse başını kaldırdı. "Sürü lideri mi?"

"Eğer şu anda sürüye liderlik ediyorsan konuşmamızın zamanı geldi," dedi Raphael. Luke'a doğru başını nazik bir şekilde eğdiğinde bakışları temkinliydi. "Hemen şimdi değil tabii."

"Bunu ayarlaması için birini göndereceğim," dedi Luke. "Son zamanlarda işler biraz yoğundu. Bu yüzden nezaket kurallarını biraz atlamış olabilirim."

"Olabilirsin." Raphael'in tek söylediği buydu. Çocuk, Maryse'e geri döndü. "Buradaki işimiz bitti mi?"

Maryse zorlukla konuştu. "Eğer Gecenin Çocukları'nın bu ölümlere karışmadığını söylüyorsan sana inanıyorum. Başka bir kanıt gün ışığına çıkana kadar buna inanmak zorundayım."

Raphael kaşlarını çattı. "Gün ışığına çıkmak mı?" dedi. "Bu sevdiğim bir deyim değil." Sonra döndü ve Clary hayretle onun siluetinin kenarlarından arkasını görebildiğini farketti. Sanki dış hatları bulanıklaşmış bir fotoğrafmış gibi. Sol eli şeffaftı ve Clary elin içinden Hodge'un her zaman masasında tuttuğu büyük metal küreyi görebiliyordu. Şeffaflık ellerinden kollarına geçip ardından omuzlarından çenesine vardığında ve çocuk bir dakika içinde kaybolduğunda Clary şaşkınlıktan hafif bir ses çıkardığını duydu. Bir çizimdeki figürlerden biri yavaşça silinmiş gibiydi. Maryse rahat bir nefes aldı.

Clary'nin ağzı açık kaldı. "O öldü mü?"

"Ne, Raphael mi?" dedi Jace. "Pek sayılmaz. Bu onun projeksiyon görüntüsüydü. Enstitü'ye maddesel bedeniyle giremez."

"Neden giremez?"

"Çünkü burası kutsal bir yer," dedi Maryse. "Ve o lanetli biri." Bakışını Luke'a çevirdiğinde buz gibi gözleri soğukluğundan bir şey kaybetmemişti. "Şimdi buradaki sürü lideri sen misin?" diye sordu. "Sanırım şaşırmamam gerek. Bu senin tarzın, öyle değil mi?"

Luke onun sesindeki iğneleyici tonu farketmemiş gibi davrandı. "Raphael bugün öldürülen çocukla ilgili olarak mı buradaydı?"

"O ve ölü bir büyücüyle ilgili," dedi Maryse. "Şehrin aşağı tarafında ölü bulundu, iki gün önce."

"Fakat Raphael neden buradaydı?"

"Büyücünün kanı vücudundan çekilmişti," dedi Maryse. "Kurtadamı öldüren her kimse onun kanını alamadan bir şekilde engellenmişe benziyor. Tabii doğal olarak tüm şüpheler Gecenin Çocuklar'ına yöneldi. Vampir, kendi halkının bu konuyla bir ilgisi olmadığına dair bana güvence vermek için buraya geldi."

"Ona inandın mı?" dedi Jace.

"Merkez'in işleri hakkında seninle şimdi konuşmak istemiyorum Jace, özellikle de Lucian Graymark'ın yanında."

"Bana kısaca Luke diyebilirsin," dedi Luke uysalca. "Luke Garroway."

Maryse başını iki yana salladı. "Seni güçlükle tanıdım. Bir sıradan gibi gözüküyorsun."

"Amaç bu, evet."

"Hepimiz senin öldüğünü sanıyorduk."

"Öldüğümü umuyordunuz," dedi Luke. Sesi hala çok uysaldı. "Ölmemi istiyordunuz."

Maryse keskin bir şey yutmuş gibi görünüyordu. "Oturun bari," dedi sonunda, masanın önündeki sandalyeleri işaret ederek. "Şimdi," dedi Maryse herkes yerini aldıktan sonra, "belki bana neden burada bulunduğunu açıklayabilirsin."

"Jace," dedi Luke lafı uzatmadan, "Merkez tarafından sınanmak istiyor. Ben de ona kefil olmak istiyorum. Valentine, Renwick Harabeleri'nde ortaya çıktığında, o gece oradaydım. Onunla savaştım ve neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Jace'in anlattığı her şeyin doğru olduğuna tanıklık edebilirim."

"Ben," diye karşılık verdi Maryse, "senin sözüne değer verileceğini sanmıyorum."

"Belki bir kurtadam olabilirim," dedi Luke, "fakat aynı zamanda bir Gölge Avcısı'yım. Kılıçla sınanmayı da kabul ederim, eğer bunun bir yardımı olacaksa."

Kılıçla mı? Bu kulağa hoş gelmiyordu. Clary, Jace'i inceledi. Genç adam görünüşte sakindi. Ellerini kucağında kenetlemiş oturuyordu. Fakat üzerinde öyle ürpertici bir gerilim vardı ki sanki her an patlayabilirdi. Jace kadının bakışını yakaladı ve "Ruh Kılıcı," dedi. "Ölümcül Oyuncaklar'ın ikincisi. Bir Gölge Avcısı'nın yalan söyleyip söylemediğini anlamak için sınanmalarda kullanılır."

"Sen bir Gölge Avcısı değilsin," dedi Maryse, Luke'a. Sanki Jace konuşmamış gibi davranıyordu. "Uzun, çok uzun zamandır Merkez'in Yasa'sına uygun yaşamıyorsun."

"Senin de buna uygun yaşamadığın zamanlar oldu," dedi Luke. Maryse'in yanakları kıpkırmızı kesildi. Luke devam etti. "Artık kimseye güven duymayacak bir noktaya geldiğini düşünmeliydim Maryse."

"Bazı şeyleri asla unutmazsın," dedi kadın. Sesinde tehlikeli bir yumuşaklık vardı. "Valentine'ın bize anlattıkları içinde en büyük yalanın onun ölmüş olduğunu varsaymak olduğunu mu sanıyorsun? Cazibenin dürüstlükle aynı şey olduğunu mu sanıyorsun? Ben de öyle sanırdım. Yanılmışım." Ayağa kalktı ve ince elleriyle masaya doğru eğildi. "Valentine, Çember için karısını feda edeceğini ve bizden de aynısını yapmamızı beklediğini söyledi. Hepimiz bunu yapardık. Ben bunu neredeyse yaptım da." Bakışları Jace ve Clary'nin yüzünde dolaştıktan sonra gözlerini Luke'un gözlerine dikti. "Hatırla," dedi Maryse, "bize Ayaklanma'yı nasıl önemsiz bir şey gibi anlatmıştı. Çember'in bütün gücüne karşılık birkaç silahsız elçi ve küçük bir savaştan başka bir şeyle karşılaşmayacağımızı söylemişti. Alicante'ye giderken hızlı zaferimize çok güvenmiş. Alec'i evde beşiğinde bırakmıştım. Ben uzaktayken Jocelyn'den çocuklarıma göz kulak olmasını istemiştim. Ama o reddetmişti. Bunun sebebini şimdi anlıyorum. O *biliyordu*. Sen de biliyordun. Bizi uyarmadınız."

"Seni Valentine hakkında uyarmaya çalıştım," dedi Luke. "Sen dinlemedin."

"Ben Valentine'ı kastetmiyorum. Ayaklanma'dan bahsediyorum! Oraya ulaştığımızda beş yüz Aşağı Dünyalı'ya karşı elli kişiydik."

"Onların sadece beş kişi olduğunu düşünerek savunmasız bir şekilde onları bozguna uğratmak istediniz," dedi Luke yavaşça.

Maryse'in elleri masanın üzerinde kenetlendi. "Biz bozguna uğradık," dedi. "Katliamın ortasında, bize liderlik etmesi için Valentine'a baktık. Ama orada değildi. Bu sırada Merkez, Anlaşma Salonu'nu sardı. Valentine'ın öldürüldüğünü sandık, son bir ümitsiz saldırı için kendi hayatlarımızı vermeye hazırdık. Sonra Alec'i hatırladım. Eğer ölürsem küçük oğluma ne olacaktı?" Sesi çatladı. "Bu yüzden silahlarımı bıraktım ve Merkez'e teslim oldum."

"Doğru şeyi yaptın Maryse," dedi Luke.

Kadın ona döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana patronluk taslama kurtadam. Siz olmasaydınız..."

"Ona bağırma!" diyerek sözünü kesti Clary neredeyse yerinden fırlayarak. "Orada Valentine'a inanmak sizin hata–"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Maryse'in sesi şimdi hırıltılı çıkıyordu. "Ah, Merkez bizi sorguladığında bu noktayı iyice netleştirmişti. Onlar Ruh Kılıcı'na sahipti ve ne zaman yalan söylediğimizi biliyorlardı. Fakat bizi konuşturamadılar. Bizi hiçbir şey konuşturamazdı, ta ki..."

"Ta ki ne?" Luke sormuştu. "Bunu hiç bilemedim. Onu ele vermeni sağlamak için sana ne söylediklerini hep merak ettim."

"Sadece gerçeği," dedi Maryse. Sesi birdenbire zayıflamıştı. "Valentine, Salon'da ölmedi. O kaçtı ve bizi orada

onun yerine ölmemiz için bıraktı. Daha sonra öldü. Bize anlatıldığına göre evinde yanarak ölmüştü. Sorgucu, bize onun kemiklerini gösterdi. Onun giydiği yanmış muskayı. Bu da başka bir yalandı elbette..." Sesi canlılığını yitirdi ve sonra tekrar kendini toparladı. "Sonuçta her şey dağıldı. Çember'in içinde olanlarımız birbirimizle konuşmaya başladık. Savaştan önce Valentine beni kenara çekmişti. Çember'in tamamında en güvendiği kişi bendim, en yakın yardımcısı. Merkez bizi sorguladığında, Valentine'ın herkese aynı şeyi söylediğini öğrendim."

"Cehennem duygusuzdur," diye mırıldandı Jace sadece Clary'nin duyabileceği bir sesle.

"Yalnızca Merkez'e değil, aynı zamanda bize de yalan söyledi. Valentine bizim sadakatimizi ve yakınlığımızı kullandı. Tıpkı seni bize gönderdiği gibi," dedi Maryse doğrudan Jace'e bakarak. "Ve şimdi o geri döndü, elinde Ölümcül Kupa'yla. Bunların hepsini yıllardır planlıyordu. En başından beri. Hepsini. Sana güvenme lüksüm yok Jace. Üzgünüm."

Jace bir şey demedi. Yüzü ifadesizdi. Fakat Maryse konuştukça rengi soluyor, çenesindeki ve yanağındaki yeni yaraları daha da belirginleşiyordu.

"O zaman ne olacak?" dedi Luke. "Ondan ne yapmasını bekliyorsun? Nereye gidebileceğini sanıyorsun?"

Kadının gözleri bir an için Clary'ye takıldı. "Neden kızkardeşine gitmesin?" dedi Maryse. "Aile..."

"Jace'in kızkardeşi Isabelle," diye böldü Clary. "Alec ve Max onun erkek kardeşleri. Onlara ne anlatacaksın? Jace'i evinizden atarsan senden ömür boyu nefret edecekler."

Maryse gözlerini Clary'den ayırmadı. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Ben Alec'le Isabelle'i tanıyorum," dedi Clary. Aklına tatsız bir şekilde Valentine geldi, Clary onunla ilgili düşünceleri kafasından attı. "Aile kandan daha önemlidir. Valentine benim babam değil. Benim babam Luke. Tıpkı Alec, Max ve Isabelle'in, Jace'in kardeşleri olması gibi. Eğer onu ailenden koparırsan asla iyileşmeyecek bir yara açmış olacaksın."

Luke, Clary'ye şaşkın bir saygıyla bakıyordu. Maryse'in gözlerinde beliren şey... Kararsızlık mıydı?

"Clary," dedi Jace yumuşak bir sesle. "Yeter." Sesi yenilmiş gibiydi. Clary, Maryse'e döndü.

"Ya Kılıç'a ne dersin?" diye ısrar etti Clary.

Maryse kıza bir an gerçek bir şaşkınlıkla baktı. "Kılıç mı?"

"Ruh Kılıcı," dedi Clary. "Bir Gölge Avcısı'nın yalan söyleyip söylemediğini anlayabilmek için kullanılan kılıç. Bunu Jace üzerinde kullanabilirsin."

"Bu iyi bir fikir." Jace'in sesinde bir canlanma belirtisi vardı.

"Clary, iyi düşünüyorsun ama Kılıç'ın neye yol açtığını bilmiyorsun," dedi Luke. "Onu tek kullanabilecek kişi Sorgucu..."

Jace öne doğru eğildi. "O halde onu çağırın. Sorgucu'yu çağırın. Artık bu işe bir son vermek istiyorum."

"Hayır," dedi Luke. Fakat Maryse hala Jace'e bakıyordu.

"Sorgucu," dedi kadın isteksizce, "çoktan yola çıktı."

"Maryse," dedi Luke neredeyse inler gibi. "Onu buraya çağırmadığını söyle!"

"Ben yapmadım! Merkez'in bu Unutulmuşlar, Geçit ve planlanmış ölümler meselesine dahil olmayacağını mı sanıyordun? Hodge'un yaptıklarından sonra? Şu an hepimiz soruşturma altındayız. Valentine yüzünden," diye bitirdi Jace'in bembeyaz olmuş, sersemlemiş yüzünü görerek. "Sorgucu, Jace'i hapse atabilir. İşaretler'ini çıkarabilir. Sanırım..."

"Eğer Sorgucu gelmeden Jace giderse daha iyi olur diye düşündün," dedi Luke. "Niye onu kovmaya bu kadar istekli olduğun anlaşıldı."

"Sorgucu kim?" diye sordu Clary. Bu kelime İspanyol Engizisyonu'ndan, işkencelerden görüntüler, kamçı ve kafes gibi şeyler anımsatıyordu. "O ne yapar?"

"Merkez için Gölge Avcıları'nı soruşturur," dedi Luke. "Yasa'nın Nefilim tarafından çiğnenmemesini sağlar. Ayaklanma'dan sonra tüm Çember üyelerini soruşturmuştu."

"Hodge'u o mu lanetledi?" diye sordu Jace. "Seni buraya o mu gönderdi?"

"Bizim sürgünümüze ve Hodge'un cezasına karar verdi. Bize karşı bir sevgisi yok ve babandan nefret eder."

"Buradan ayrılmıyorum," dedi Jace hala solgun bir şekilde. "Eğer buraya ulaştığında ben olmazsam sana ne yapacak? Senin bu işin bir parçası olduğunu, beni sakladığını düşünecek. Seni cezalandıracak. Seni, Alec'i, Isabelle'i ve Max'i..."

Maryse bir şey demedi.

"Maryse, aptal olma," dedi Luke. "Eğer Jace'in gitmesine izin verirsen Sorgucu seni daha çok suçlayacaktır. Onu burada tutmak ve Kılıç tarafından bir sınamaya izin vermek iyi niyet göstergesi olur."

"Jace'i burada tutmak mı? Ciddi olamazsın Luke!" dedi Clary. Kılıç'ı kullanmak Clary'nin fikriydi fakat şimdi bundan pişman olmuştu. "Bu korkunç görünüyor."

"Ama Jace giderse," dedi Luke, "bir daha geri dönemez. Bir daha asla Gölge Avcısı olamaz. İster hoşuna gitsin ister gitmesin, Yasa'nın uygulayıcısı Sorgucu'dur. Eğer Jace Merkez'in bir parçası olarak kalmak istiyorsa Sorgucu'yla işbirliği yapmalı. Sonuçta onun bir avantajı var. Ayaklanma'dan sonra Çember üyelerinin sahip olmadığı bir avantaj."

"Neymiş o?" diye sordu Maryse.

Luke hafifçe gülümsedi. "Sizin aksinize," dedi, "Jace gerçeği söylüyor."

Maryse derin bir nefes aldı, ardından Jace'e döndü. "Ne yazık ki bu senin kararın," dedi. "Eğer sınanmayı istiyorsan, Sorgucu gelene kadar burada kalabilirsin."

"Kalacağım," dedi Jace. Ses tonunda Clary'yi şaşırtan öfkeden yoksun bir katılık vardı. Maryse'den öteye bakıyor, gözleri alev alev parlıyordu. O anda Clary onun babasına benzediğini düşünmekten kendini alamadı.

4

YUVADAKİ ÇILGIN

"Portakal suyu, pekmez, yumurta... Her ne kadar satış tarihinin üzerinden haftalar geçmiş olsa da... Bir çeşit salataya benziyor."

"Salata mı?" Clary, Simon'ın omzunun üzerinden buzdolabına dikkatle baktı. "Ah. İşte biraz mozzarella peyniri."

Simon ürperdi ve Luke'un buzdolabının kapısını tekmeleyerek kapattı. "Pizza sipariş etmeye ne dersin?"

"Çoktan sipariş ettim," dedi Luke elinde kablosuz telefonla mutfağa gelerek. "Bir büyük vejetaryen pizza, üç kola. Ayrıca hastaneyi aradım," diye ekledi ahizeyi usulca yerine bırakırken. "Jocelyn'in durumunda herhangi bir değişiklik yok."

"Ah," dedi Clary. Luke'un mutfağındaki ahşap masaya oturdu. Luke genellikle oldukça düzenli biriydi fakat şu an mutfak masası açılmamış mektupla ve bir yığın kirli tabakla doluydu. Luke'un yeşil paltosu bir sandalyenin arkasına asılmıştı. Clary temizliğe yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama son zamanlarda bunun için hiç enerjisi yoktu. Luke'un mutfağı küçüktü ve en iyi zamanlarında bile yetersizdi. Eski moda gaz sobasının üzerinde asılı duran baharat rafının boş olmasından da anlaşılacağı üzere iyi bir aşçı sayılmazdı. Bunun yerine kutularca kahve ve çay bulundururdu.

Luke masanın üzerinden kirli tabakları kaldırıp lavabonun içine atarken Simon da Clary'nin yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu alçak sesle.

"İyiyim." Clary gülümsemeyi başardı. "Bugün annemin uyanacağını sanmıyordum Simon. İçimde öyle bir his var ki... Sanki bir şeyi bekliyor."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sadece bir şey eksik gibi." Genç kız Luke'a baktı fakat adam lavabonun içinde gayretli bir şekilde tabakları yıkıyordu. "Ya da birini."

Simon soran gözlerle Clary'ye baktı, ardından omuz silkti. "Enstitü'deki sahne oldukça etkileyici olmuş gibi gözüküyor."

Clary irkildi. "Alec'le Isabelle'in annesi korkunçtu."

"Onun adı ne?"

"Mey-ris," dedi Clary, Luke'un telaffuzunu taklit ederek.

"Bu eski bir Gölge Avcısı ismi," dedi Luke bulaşık beziyle ellerini kurularken.

"Ve Jace orada kalıp şu Sorgucu denen kadınla konuşmaya mı karar verdi? Ayrılmak istemedi mi?" dedi Simon.

"Bir Gölge Avcısı olarak yaşamak istiyorsa yapması gereken şey buydu," dedi Luke. "Ayrıca Nefilimler'den biri olmak onun için her şey demektir. Idris'te onun gibi başka Gölge Avcıları görmüştüm. Eğer onu bundan uzaklaştırırsanız..."

Kapı zilinin tanıdık sesi duyuldu. Luke bulaşık bezini tezgahın üzerine fırlattı. "Birazdan dönerim."

"Luke'un bir zamanlar bir Gölge Avcısı olduğu düşüncesi gerçekten tuhaf. Onun kurtadam olduğunu düşünmekten daha tuhaf," dedi Simon, Luke mutfaktan çıktığı anda.

"Gerçekten mi? Neden?"

Simon omuz silkti. "Daha önce kurtadamları duymuştum. Onlar bir şekilde biliniyor. Tamam, ayda bir kurda dönüşüyor, ne olmuş? Ama Gölge Avcıları... Onlar bir tür kült gibi."

"Onlar kült değil."

"Elbette öyleler. Gölge Avcılığı onların tüm yaşamı. Ayrıca onlar herkese tepeden bakıyorlar. Bizi 'sıradan' olarak adlandırıyorlar. Sanki onlar insan değilmiş gibi. Sıradan insanlarla arkadaşlık etmiyor, onlarla aynı yerlere gitmiyor, aynı şakaları yapmıyorlar. Bizden üstün olduklarını düşünüyorlar." Simon sırık gibi bacaklarından birini çekti ve kot

pantolonunun dizindeki aşınmış köşeyi kıvırdı. "Bugün başka bir kurtadamla tanıştım," dedi.

"Sakın bana Avcı Ay'daki Çatlak Pete'le takıldığını söyleme." Clary'nin mide çukurunda onu huzursuz eden bir his vardı. Ama buna tam olarak neyin sebep olduğunu söyleyemezdi. Büyük ihtimalle yaşadığı stres yüzündendi.

"Hayır. O bir kız," dedi Simon. "Bizim yaşlarımızda. Adı Maia."

"Maia mı?" dedi Luke elinde kare şeklinde beyaz bir pizza kutusuyla mutfağa girerken. Kutuyu masaya bıraktı ve Clary açmak için aceleyle uzandı. Sıcak hamur, domates sosu ve peynirin kokusu ona ne kadar acıktığını hatırlatmıştı. Luke'un masaya kendisi için bir tabak koymasını beklemeden bir dilim kopardı. Luke yüzünde bir sırıtışla kafasını sallayarak masaya oturdu.

"Maia sürüden biri, öyle değil mi?" diye sordu Simon bir dilim alırken.

Luke başıyla onayladı. "Kesinlikle. O iyi bir kız. Ben hastanedeyken ara sıra kitabevine bakmasını istedim. Bu yardımını kitaplarla ödememe izin verdi."

Simon pizzasının üzerinden Luke'a baktı. "Paran kalmamış mıydı?"

Luke omuz silkti. "Para benim için hiçbir zaman önemli olmadı, ayrıca sürü kendi başının çaresine bakabilir."

"Annem her zaman paramız kalmadığında babamın hisse senetlerinden birini satacağını söylerdi," dedi Clary. "Ama babam olduğunu düşündüğüm adamın babam olma-

dığını anladığımda ve Valentine'ın hiç hisse senedi olmadığından şüphelendiğimde..."

"Annen azar azar mücevherlerini satıyordu," dedi Luke. "Valentine birkaç aile yadigarını ona vermişti. Kuşaklar boyu Morgenstern'lere ait olan mücevherleri. Küçük bir parça bile açık artırmada çok yüksek rakamlara ulaşırdı." Luke içini çekti. "Onlar artık gitti. Kim bilir, belki Valentine eski dairenizin enkazından onları kurtarmıştır."

"Her neyse, bu durum Jocelyn'i memnun etmiştir umarım," dedi Simon. "Valentine'ın eşyalarını bu şekilde satmak yani." Üçüncü pizza dilimini aldı. Clary'ye göre ergenlik dönemindeki erkeklerin kilo almadan ya da mideleri bulanmadan bu kadar çok yemeleri gerçekten hayret vericiydi.

"Bu senin için tuhaf olmalı," dedi Clary, Luke'a. "Maryse Lightwood'u bu kadar uzun süre sonra bu şekilde görmek."

"Tam anlamıyla tuhaf sayılmazdı. Maryse o zaman olduğundan çok da farklı değil. Buna rağmen eskisinden daha fazla kendine benziyor, eğer bunun bir anlamı varsa."

Clary bunun bir anlamı olduğunu düşündü. Maryse Lightwood'un görünüşü ona Hodge'un verdiği fotoğrafta, çenesinde kibirli bir eğim bulunan zayıf, esmer kızı hatırlatmıştı. "Senin hakkında hissettiklerini nasıl anladın?" diye sordu Clary. "Gerçekten senin öldüğünü umduklarını mı düşünüyorsun?"

Luke gülümsedi. "Belki nefretten dolayı değil, hayır. Fakat benim ölmüş olmam onlar için kesinlikle daha uygun ya

da daha az karmaşık olacaktı. Sadece yaşıyor olmam değil, aynı zamanda şehir merkezindeki sürüyü yönetiyor olmam da bekledikleri bir şey değildi. Aşağı Dünyalılar arasında barışı sağlamak neticede onların görevi. Bu noktada ben ortaya çıktım. Onlarla bir geçmişim ve intikam almak için birçok nedenim var. Benim ne yapacağımı bilemeyecekleri için ürkeceklerdir."

"Öyle misin?" diye sordu Simon. Pizzayı bitirmişlerdi, bu yüzden Clary'ye hiç bakmadan onun kemirip bıraktığı kabuklara uzandı. Clary'nin kabuktan nefret ettiğini biliyordu. "Yani sağı solu belli olmayan biri misin?"

"Hiç alakam yok. Benim heyecanlarım kalmadı, neredeyse hissizim. Ve orta yaşlı."

"Ayda bir kurda dönüşüp bir şeyleri katlederek ve etrafı yıkarak dolaşman dışında," dedi Clary.

"Daha kötüsü olabilirdi," dedi Luke. "Benim yaşımdaki erkekler, pahalı spor arabalar satın alıp süper modellerle yatmaya çalışmalarıyla ünlüdür."

"Daha otuz sekiz yaşındasın," diye belirtti Simon. "Bu orta yaş sayılmaz."

"Teşekkürler Simon, buna sevindim." Luke pizza kutusunu açtı, boş olduğunu görünce içini çekerek kapattı. "Bununla birlikte bütün pizzayı yedin."

"Ben sadece beş dilim yedim," diye itiraz etti Simon sandalyesini arkaya doğru yatırıp sandalyenin arka bacaklarıyla kendisini tehlikeli bir biçimde dengeleyerek.

"Bir pizzada kaç dilim olduğunu düşünüyordun ahmak?" diye sordu Clary.

"Beş dilimden az olan pizza yemek değildir, sadece aperatiftir." Simon, Luke'a kaygılı bir şekilde baktı. "Bu bir kurda dönüşüp beni yiyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Elbette hayır." Luke pizza kutusunu çöpe atmak için kalktı. "Kılçıklı ve hazmedilmesi zor olursun."

"Ama Yahudi inançlarına uygun," diye belirtti Simon neşeyle.

"Herhangi bir Yahudi kurtadam görürsem seni işaret edeceğimden emin olabilirsin," dedi Luke sırtını lavaboya yaslarken. "Ama bir önceki sorunu yanıtlamam gerekirse Clary, Maryse Lightwood'u görmek ilginçti fakat *kendisi* yüzünden değil. Etrafındakiler yüzünden. Enstitü bana Idris'teki Anlaşmalar Salonu'nu hatırlattı. Gri Kitap'taki mühürlerin gücünü etrafımda hissedebiliyordum. Onları unutmaya çalışmakla geçen on beş yıldan sonra."

"Unuttun mu?" diye sordu Clary. "Unutmayı başardın mı?"

"Asla unutamayacağın şeyler vardır. Kitap'taki mühürler çizimlerden fazlasıdır. Senin bir parçan haline gelirler. Derinin bir parçası. Gölge Avcılığı seni asla bırakmaz. Kanında taşıdığın bir hediye gibidir ve kan grubunu bile değiştirebilirsin ama onu değiştiremezsin."

"Merak ediyorum," dedi Clary, "kendime birkaç İşaret alabilir miyim?"

Simon kemirmekte olduğu pizza kabuğunu elinden düşürdü. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır, geçmiyorum. Böyle bir şey hakkında neden dalga geçeyim? Ve neden İşaretler'i almamalıyım ki? Ben de bir Gölge Avcısı'yım. Alabileceğim tüm korumayı almalıyım belki de."

"Neden korunmak için?" diye sordu Simon. Aniden öne eğilince sandalyenin ön bacakları büyük bir hızla yere çarptı. "Bütün bu Gölge Avcısı işlerinin sona erdiğini düşünmüştüm. Senin normal bir yaşam sürmeyi deneyeceğini sanmıştım."

Luke'un sesi uysaldı. "Normal bir yaşam olduğundan emin değilim."

Clary koluna, Jace'in çizdiği ve şimdiye dek aldığı tek İşaret'in bulunduğu noktaya baktı. Geride bıraktığı dantele benzer beyaz ağ örgüsünü hala görebiliyordu. Bir yara izinden çok bir hatıra gibiydi. "Elbette bu tuhaflıktan kurtulmak istiyorum. Fakat ya tuhaflık peşimden gelirse? Ya başka seçeneğim yoksa?"

"Ya da belki bu tuhaflıktan uzaklaşmayı o kadar istemiyorsun," diye mırıldandı Simon. "Jace herhangi bir şekilde bunun içinde olduğu sürece."

Luke boğazını temizledi. "Birçok Nefilim, İşaretler'i almadan önce birtakım eğitimden geçer. Bazı talimatları öğrenmeden herhangi birini almanı tavsiye etmem. Buna rağmen istersen karar senin tabii ki. Yine de sahip olman gereken bir şey var. Her Gölge Avcısı'nın sahip olması gereken bir şey."

"Çirkin, kibirli bir tutum mu?" diye sordu Simon.

"Bir stel," dedi Luke. "Her Gölge Avcısı'nın bir steli vardır."

"Senin de var mı?" diye sordu Clary şaşkınlıkla.

Luke cevap vermeden mutfaktan çıktı. Birkaç dakika sonra elinde siyah kumaşa sarılı bir nesneyle geri döndü. Nesneyi masaya koyarken kumaşı açtı. Parıldayan değneğe benzer bir araçtı. Mat, ışık geçirmez bir kristalden yapılmıştı. Bir stel.

"Sevimli," dedi Clary.

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Luke, "çünkü onu almanı istiyorum."

"Almamı mı?" Genç kız şaşkınlıkla ona baktı. "Fakat o senin, öyle değil mi?"

Luke başını iki yana salladı. "Bu annenindi. Senin bulma olasığına karşı evde tutmak istemiyordu, bu yüzden kendisi için saklamamı istedi."

Clary steli tutup kaldırdı. Dokunduğunda serindi, buna rağmen kullanıldığında ısınıp kızaracağını biliyordu. Değişik bir nesneydi. Bir silah olacak kadar uzun değildi ama kolayca hareket ettirilebilecek bir çizim aracı olacak kadar kısa da değildi. Tuhaf boyutuna insanın kullandıkça alıştığını düşündü.

"Yani alabilir miyim?"

"Elbette. Eski bir model tabii. Neredeyse yirmi yıldır kullanılmadı. O zamandan beri tasarımları güzelleştirdiler. Yine de yeterince güvenli."

Simon, Clary'nin steli bir kondüktörün asası gibi tutuşunu ve hareket ettirdikçe havada görünmez şekiller bırakışını izledi. "Bu bana büyükbabamın eski golf sopalarını bana verdiği günü hatırlattı."

Clary güldü ve elini aşağı indirdi. "Evet, onları hiç kullanmadın."

"Umarım sen de bunu hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmazsın," dedi Simon ve kızın cevap vermesine fırsat vermeden çabucak başını çevirdi.

Siyah sarmalların içindeki İşaretler'den duman yükseliyordu ve kendi yanan derisinin boğucu kokusunu duyuyordu. Babası elinde stelle yanında dikiliyordu. Stelin ucu, ateşte çok uzun süre kalmış demir bir çubuğun ucu gibi kıpkırmızı parlıyordu. "Gözlerini kapa Jonathan," *dedi adam.* "İzin vereceğin tek şey acı." *Fakat Jace'in eli istem dışı kıvrıldı. Sanki derisi stelden kurtulmak için kıvranıyor, bükülüyordu. Elindeki kemiklerden biri kırılırken çıtırtıyı duydu, ardından bir başkası...*

Jace karanlıkta gözlerini kırpıştırarak açtı. Babasının sesi rüzgarda uçan duman gibi yavaş yavaş kayboldu. Dilinde acının metalimsi tadını aldı. Dudağının iç kenarını ısırmıştı. Yüzünü acıyla buruşturarak oturdu.

Çıtırtı tekrar geldi ve Jace gayriihtiyarı eline baktı. Elinde bir iz yoktu. Sesin odanın dışından geldiğini farketti. Biri tereddütlü bir şekilde kapıyı çalıyordu.

Jace yataktan kalktığında çıplak ayakları soğuk zemine değince ürperdi. Giysileriyle uyuyakalmıştı. Buruşmuş gömleğini hoşnutsuzlukla süzdü. Büyük olasılıkla hala kurt gibi kokuyordu. Ve her yeri ağrıyordu.

Kapı tekrar çaldı. Jace odayı yürüyerek geçti ve kapıyı açtı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Alec?"

Alec, elleri kot pantolonunun ceplerinde, utangaç bir şekilde omuz silkti. "Üzgünüm, saat çok erken. Annem seni almam için beni gönderdi. Seni kütüphanede görmek istiyor."

"Saat kaç?"

"Sabahın beşi."

"Bu saatte ayakta ne işin var?"

"Hiç yatmadım." Alec doğruyu söylüyor gibiydi. Mavi gözleri koyu gölgelerle çevrelenmişti.

Jace eliyle dağınık saçlarını sıvazladı. "Pekala. Gömleğimi değiştirirken biraz bekle." Giysi dolabına gitti, koyu mavi ve uzun kollu bir tişört bulana kadar düzgün bir şekilde katlanmış giysilerin durduğu kare rafları altüst etti. Üzerindeki gömleği dikkatlice çıkardı, bazı yerlerinde kurumuş kan derisine yapışmıştı.

Alec yüzünü çevirdi. "Sana ne oldu?" Sesi tuhaf bir biçimde kısılmıştı.

"Bir kurtadam sürüsüyle dalaştım." Jace mavi tişörtü kafasından geçirdi. Giyinmiş bir halde Alec'in arkasından koridorda yürüdü. "Boynunda bir şey var," diyerek dikkatle baktı.

Alec'in eli boğazına gitti. "Ne?"

"Bir ısırık izine benziyor," dedi Jace. "Her neyse, bütün gece ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Alec elini pancar kırmızısı olan boynuna götürürken koridorda ilerledi. Jace onu takip etti. "Parkta bir yürüyüşe çıktım. Kafamı boşaltmaya çalıştım."

"Ve bir vampire mi rastladın?"

"Ne? Hayır! Düştüm."

"Boynunun üzerine mi?" Alec bir ses çıkardı ve Jace bu konuyu kapatmanın daha iyi olacağına karar verdi. "Peki, her neyse. Kafanı ne hakkında boşaltmaya ihtiyacın vardı?"

"Sen. Annem ve babam," dedi Alec. "Geldiler ve sen gittikten sonra neden bu kadar kızgın olduklarını açıkladılar. Ayrıca Hodge hakkında olanları da anlattılar. Yeri gelmişken bunu bana anlatmadığın için teşekkürler."

"Üzgünüm." Şimdi yüzü kızaran Jace'ti. "Her nedense, bunu söylemeye dilim varmadı."

"Güzel, bu iyi görünmüyor." Alec nihayet elini boynundan çekti ve Jace'e dönüp suçlayan gözlerle baktı. "Sanki bir şeyler saklıyormuşsun gibi görünüyor. Valentine hakkında bir şeyler."

Jace durdu. "Sen yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Babamın Valentine olduğunu bilmemem hakkında?"

"Hayır!" Alec ya soruya ya da Jace bunu sorarken sesindeki sertliğe şaşırmış gibiydi. "Ayrıca babanın kim olduğu umrumda değil. Benim için bir önemi yok. Sen hala aynı kişisin."

"Kim olursa olsun." Jace'in kendisini tutmasına fırsat vermeden, kelimeler soğuk bir şekilde ağzından dökülmüştü.

"Sadece söylüyorum." Alec'in ses tonu yatıştırıcıydı. "Bazen bir parça haşin olabiliyorsun. Sadece konuşmadan önce düşün, tek istediğim bu. Burada kimse düşmanın değil Jace."

"Peki, tavsiye için teşekkürler," dedi Jace. "Kütüphaneye giden yolun geri kalanını kendim yürüyebilirim."

"Jace..."

Fakat Jace, Alec'i arkasında kederli bir şekilde bırakarak çoktan yürüyüp gitmişti. Jace insanların kendi adına endişelenmelerinden nefret ediyordu. Bu ona gerçekten endişelenecek bir şey varmış gibi hissettiriyordu.

Kütüphanenin kapısı aralıktı. Jace vurmaya zahmet etmeden içeri girdi. Enstitü'deki en sevdiği odalardan biri buydu. Eski moda ahşap ve pirinç dekor, duvarlarda dizilmiş olan deri ve kadife ciltli kitaplar, eski dostlar gibi onun geri dönüşünü bekliyordu. Kapı açılırken ani soğuk hava yüzüne çarptı. Devasa şöminede bütün sonbahar ve kış boyunca yanan ateşin yerinde şimdi bir kül yığını vardı. Sadece dar panjurlu pencerelerden ve gökdelenin tavan penceresinin üstünden az bir ışık geliyordu.

Jace istemeyerek Hodge'u düşündü. Eğer burada olsaydı ateş yanar, gaz lambaları yakılır, altın ışık parke zeminin üzerinde gölgeler oluştururdu. Hodge ateşin yanında bir koltukta, kambur bir şekilde oturur, omzunda Hugo durur, diğer tarafına bir kitap dayanmış olurdu.

Fakat şimdi Hodge'un eski koltuğunda başka biri vardı. Zayıf, gri biri koltuktan yükseldi, bir yılan oynatıcısının kobrası gibi akıcı bir şekilde hareket ederek kendisine doğru soğuk bir gülümsemeyle döndü.

Bu bir kadındı. Çizmelerinin üzerine kadar inen eski moda, uzun, koyu gri bir palto giymişti. Altında buna uygun, dik uçları boynuna baskı yapan mandarin yakalı, bariut rengi bir takım elbise vardı. Saçları neredeyse renksiz denecek kadar açık sarıydı ve tokalarla sıkı bir şekilde arkaya çekilmişti. Gözleri gri metal paralar gibi parlıyordu. Kadının gözleri çamur sıçramış pis kot pantolonunda, yaralı yüzünde dolaşıp sonunda gözlerine dikildiğinde Jace donmuş bir su birikintisine dokunmuş gibi o bakışların soğukluğunu hissetti.

Bir an için gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Bir buz tabakasının altında aniden bir alev parlamış gibi. Sonra yine aniden kayboldu. "Sen o çocuk musun?"

Jace cevap veremeden başka bir ses yanıtladı. Bu Maryse'di. Onun arkasından kütüphaneye girmişti. Jace onun yaklaştığını neden duymadığını merak ettiyse de sonra kadının yüksek topuklu değil, terlik giymiş olduğunu farketti. Üzerinde desenli ipekten uzun bir elbise vardı ve yüzü gergindi. "Evet, Sorgucu," dedi Maryse. "Bu Jonathan Morgenstern."

Sorgucu, Jace'e sanki sürüklenen gri bir duman gibi yaklaştı. Jace'in önünde durarak elini uzattı. Uzun parmaklı ve

beyaz eller, Jace'e bir albino örümcek gibi göründü. "Bana bak çocuk," dedi Sorgucu ve aniden o uzun parmaklar çenesinin altına dayanarak başını yukarı kalkmaya zorladı. Parmakları inanılmaz bir şekilde güçlüydü. "Bana Sorgucu diyeceksin. Başka bir şekilde hitap etmeyeceksin." Gözlerinin etrafındaki deri, bir tablonun üzerindeki çatlaklar gibi incecikti. Ağzının kenarından çenesine doğru iki çizgi iniyordu. "Anladın mı?"

Hayatının büyük bölümünde Sorgucu, Jace için uzak, yarı mistik bir figürdü. Onun kimliği, hatta çoğu görevi, Merkez'in gizemciliği yüzünden saklı tutulmuştu. Jace onun her zaman kendine yeten güçleri ve saklı gizemleriyle Sessiz Kardeşler gibi olacağını hayal etmişti. Bu kadar direkt - ve düşmanca- birini beklemiyordu. Kadının gözleri, özgüven ve alaycılıktan oluşan zırhını delip kemiklerini parçalamak ister gibi bakıyordu.

"Benim adım Jace," dedi. "*Çocuk* değil. Jace Wayland."

"Wayland adını kullanma hakkın yok," dedi kadın. "Sen Jonathan Morgenstern'sin. Wayland adını talep etmek seni yalancı yapar. Tıpkı baban gibi."

"Aslında," dedi Jace, "kendime özgü biçimde bir yalancı olduğumu düşünmeyi tercih ederim."

"Anlıyorum." Kadının solgun ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Bu iyi bir gülümseme değildi. "Baban gibi otoriteye tahammül edemiyorsun. İkinizin de sevdiğiniz melek gibi." Ani bir vahşetle, tırnakları acı verecek şekilde batarak

kadının parmakları Jace'in çenesini kavradı. "Tanrı onu cehennemin çukurlarına attığında, Lucifer isyanı için ödüllendirilmişti." Kadının nefesi sirke gibi ekşi kokuyordu. "Eğer benim otoriteme baş kaldırırsan onun kaderine gıpta edeceğine emin olabilirsin."

Sorgucu, Jace'i bıraktı ve geri çekildi. Kadının tırnaklarının yüzünü çizdiği yerde genç çocuk damlayan kanı hissedebiliyordu. Elleri öfkeyle titrediyse de Jace kanı silmedi.

"Imogen..." diye başladı Maryse, sonra kendini düzeltti. "Sorgucu Herondale. Jace, Kılıç tarafından sınanmayı kabul etti. Onun doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenebilirsiniz."

"Babası hakkında mı? Evet. Bunu yapabileceğimi biliyorum." Sorgucu Herondale, Maryse'e bakmak için döndüğünde dik yakaları boğazına battı. "Biliyorsun Maryse, Merkez sizden memnun değil. Sen ve Robert, Enstitü'nün koruyucularısınız. Şanslısınız ki geçen yıllar boyunca siciliniz oldukça temiz kaldı. Şu ana kadar birkaç şeytani rahatsızlık ve son birkaç günde olanlar dışında her şey yolundaydı. Idris'ten bile rapor yok, bu yüzden Merkez ılımlı davranıyor. Bazen senin gerçekten Valentine'a olan bağlılığını terkedip etmediğini merak ediyorduk. Anlaşılan Valentine sana bir tuzak hazırladı ve sen de içine düştün. İnsan senin daha akıllı olmanı bekler."

"Tuzak yok," diye araya girdi Jace. "Babam Lightwood'ların benim Michael Wayland'in oğlu olduğumu düşünürlerse beni büyüteceklerini biliyordu. Hepsi bu."

Sorgucu, ona sanki konuşan bir hamamböceğiymiş gibi baktı. "Guguk kuşunu bilir misin Jonathan Morgenstern?"

Jace, Sorgucu olmanın -keyifli bir iş olmasa gerekti- Imogen Herondale'i bir parça kaçık yapıp yapmadığını merak etti. "Ne?"

"Guguk kuşu," dedi kadın. "Bilirsin, guguk kuşları asalaktır. Yumurtalarını diğer kuşların yuvalarına bırakırlar. Yavru yumurtadan çıktığında, bebek guguk kuşu diğer yavru kuşları yuvadan atar. Çaresiz anne ve baba kuşlar, bebeklerini öldüren ve yerlerini alan bu iri guguk kuşu bebeği besleyecek yeterli yiyeceği bulmak için ölümüne çalışır."

"İri?" dedi Jace. "Bana şişman mı demek istedin?"

"Bu bir benzetme."

"Ben şişman değilim."

"Ve ben," dedi Maryse, "senin merhametini istemiyorum Imogen. Ölmüş bir arkadaşımın oğlunu yetiştirmeyi seçtiğimiz için Merkez'in beni ya da kocamı cezalandıracağına inanmayı reddediyorum." Omuzlarını dikleştirdi. "Yaptığımız şeyi onlara açıkça anlattık."

"Ve ben herhangi bir şekilde Lightwood'lara zarar vermedim," dedi Jace. "Çok çalıştım, zorlu bir eğitimden geçtim. Babam hakkında istediğini söyleyebilirsin fakat beni o bir Gölge Avcısı yaptı. Buradaki yerimi hakkımla kazandım."

"Babanı bana karşı savunma," dedi Sorgucu. "Onu tanıyorum. O insanların en adisidir."

"Adi? Kim *adi* dedi? Bu sözcük ne anlama geliyor?"

Sorgucu'nun renksiz kirpikleri yanaklarını sıyırdı, gözlerini kıstığında bakışı şüpheliydi. "Sen küstahsın," dedi sonunda. "Aynı zamanda anlayışsız. Bu şekilde davranmayı sana baban mı öğretti?"

"Kendisine karşı değil," dedi Jace kısaca.

"O halde onu taklit ediyorsun. Valentine hayatımda tanıdığım en küstah ve saygısız adamlardan biri. Seni de kendisi gibi yetiştirdiğini sanıyorum."

"Evet," dedi Jace. Kendisine yardımı olacak şekilde davranmıyordu. "Küçük yaştan beri bir şeytan beynine sahip olmam için eğitiliyorum. Sineklerin kanatlarını koparmak, dünyanın su kaynaklarını zehirlemek... Bu şeyleri kreş çağımda öğreniyordum. Bana gasp ve tecavüz eğitimi vermeden önce babam kendini ölmüş gibi gösterip ortadan kaybolduğu için sanırım hepimiz şanslıyız, yoksa kimse güvende olmazdı."

Maryse korku iniltisi gibi bir ses çıkardı. "Jace..."

Fakat Sorgucu onun sözünü kesti. "Tıpkı baban gibi öfkene hakim olamıyorsun," dedi. "Lightwood'lar sana özenle bakmışlar ama en kötü özelliklerini başıboş bırakmışlar. Bir melek gibi gözükebilirsin Jonathan Morgenstern fakat senin tam olarak ne olduğunu biliyorum."

"O sadece bir çocuk," dedi Maryse. Maryse onu savunuyor muydu? Jace ona bir bakış attı fakat kadın başını başka tarafa çevirmişti.

"Valentine da bir zamanlar sadece bir çocuktu. Şimdi gerçeği öğrenmek için şu sarı kafanın içindekileri deşme-

den önce, sana öfkeni kontrol altına almanı öneriyorum. Bunu en iyi nerede yapabileceğini de biliyorum."

Jace gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl yani, beni odama mı gönderiyorsun?"

"Seni Sessiz Şehir'deki hapishaneye gönderiyorum. Orada bir gece geçirdikten sonra çok daha işbirlikçi olacağını tahmin ediyorum."

Maryse güçlükle soludu. "Imogen, yapamazsın!"

"Elbette yapabilirim." Gözleri jilet gibi parladı. "Bana söyleyecek herhangi bir şeyin var mı Jonathan?"

Jace sadece ayakta kalabildi. Sessiz Şehir'de birçok kat vardı ve o bunlardan sadece ilk ikisini görmüştü. Arşivin saklandığı yeri ve Kardeşler'in kurulda oturdukları yeri. Hapishane hücreleri Sessiz Şehir'in en alt katlarında bulunuyordu. Binlerce gömülü Gölge Avcısı'nın sessizlik içinde yattığı mezarlığın altında. Hücreler suçluların en kötüleri için ayrılmıştı. Haydutluk yapan vampirler, Ahit Yasası'nı çiğneyen büyücüler, birbirlerinin kanını döken Gölge Avcıları. Jace bunlardan hiçbiri değildi. Onu oraya göndermeyi nasıl teklif edebiliyordu ki?

"Çok akıllıca Jonathan. Sessiz Şehir'in sana öğretmesi gereken en iyi dersi öğrenmekte olduğunu görüyorum." Sorgucu gülümsediğinde, yüzü sırıtan bir kafatası gibi göründü. "Çeneni kapalı tutmayı."

Kapı tekrar çaldığında Clary akşam yemeğinden kalanları temizlemekte Luke'a yardım ediyordu. Doğrulup Luke'a baktı. "Birini mi bekliyordun?"

Luke ellerini havluya kurularken kaşlarını çattı. "Hayır. Sen burada kal," dedi. Clary, Luke'un mutfaktan çıkarken uzanıp rafların birinden bir şey aldığını gördü. Parıl parıl parlayan bir şey.

"Bıçağı gördün mü?" Simon masadan kalkarken bir ıslık çaldı. "Bela mı bekliyor?"

"Luke her zaman bela bekler," dedi Clary, "özellikler de bugünlerde." Genç kız mutfak kapısının yanından baktı, Luke'u açık olan ön kapıda gördü. Sesini duyabiliyordu fakat ne söylediğini anlayamıyordu. Ama sesi sinirli ya da endişeli gelmiyordu.

Simon onu omzundan tutarak geri çekti. "Kapıdan uzak dur. Nesin sen, kaçık mı? Ya orada şeytani bir şeyler varsa?"

"O zaman Luke'un yardımımıza ihtiyacı olabilir." Clary omzundaki ele sırıtarak baktı. "Şimdi de hepiniz muhafız kesildiniz. Çok şirin!"

"Clary!" Luke onu ön odadan çağırıyordu. "Buraya gel. Biriyle tanışmanı istiyorum."

Clary, Simon'ın eline hafifçe vurdu ve çekmesini işaret etti. "Hemen dönerim."

Luke kollarını kavuşturmuş, kapı pervazına dayanmıştı. Elindeki bıçak sihirli bir şekilde yok olmuştu. Evin ön merdivenlerinde bir kız duruyordu. Kıvırcık kahverengi saçları

örgülüydü ve taba rengi fitilli kadifeden bir ceketi vardı. "Bu, Maia," dedi Luke. "Sana bahsettiğim kız."

Genç kız, Clary'ye baktı. Verandanın parlak ışığı altında gözleri değişik bir amber yeşiliydi. "Sen Clary olmalısın."

Clary başıyla onayladı.

"Öyleyse şu çocuk, Avcı Ay'ı harap eden sarışın çocuk, senin abin mi?"

"Jace," dedi Clary kısaca. Kızın teklifsiz merakından hoşlanmamıştı.

"Maia?" Bu Simon'ın sesiydi. Clary'nin arkasından gelmiş, ellerini kot ceketinin ceplerine sokmuştu.

"Evet. Sen de Simon'sın, öyle değil mi? İsimleri aklımda tutamam ama seni hatırlıyorum." Genç kız, Clary'nin başının üzerinden Simon'a gülümsedi.

"Güzel," dedi Clary. "Şimdi hepimiz arkadaşız."

Luke öksürerek doğruldu. "Birbirinizle tanışmanızı istedim, çünkü Maia önümüzdeki birkaç hafta boyunca kitapçıda çalışacak," dedi. "Eğer içeri girip çıkarken görürseniz endişelenmeyin. Anahtarı var."

"Ayrıca tuhaf bir şeyler olması ihtimaline karşı etrafa göz kulak olacağım," diye söz verdi Maia. "İblisler, vampirler ya da ne olursa olsun."

"Teşekkürler," dedi Clary. "Şimdi kendimi güvende hissediyorum."

Maia gözlerini kırpıştırdı. "Sen hep böyle iğneleyici mi konuşursun?"

"Hepimiz biraz gerginiz," dedi Simon. "Kendi adıma, evde kimse olmadığı zaman kız arkadaşıma göz kulak olacak birinin etrafta olmasından mutluluk duyarım."

Luke kaşlarını kaldırdı fakat bir şey demedi. "Simon haklı," dedi Clary. "Seni terslediğim için özür dilerim."

"Önemi yok." Maia sempatik görünüyordu. "Annene olanları duydum. Üzgünüm."

"Ben de," dedi Clary ve dönüp mutfağa gitti. Masaya oturdu ve ellerini yüzünün arasına aldı. Bir dakika sonra Luke da yanına gelmişti.

"Üzgünüm," dedi Luke. "Kimseyle tanışacak halde olmadığını tahmin etmeliydim."

Clary parmaklarını dışa doğru açarak ona baktı. "Simon nerede?"

"Maia'yla konuşuyor," dedi Luke. Clary evin diğer tarafından gelen mırıltıları duyabiliyordu. "Sadece ortalıkta bir arkadaş olması, sana iyi gelir diye düşünmüştüm."

"Simon var."

Luke gözlüklerini itti. "Sana 'kız arkadaşım' dediğini mi duydum?"

Clary onun yüzündeki şaşkın ifadeye neredeyse gülecekti. "Galiba öyle."

"Bu yeni bir şey mi, yoksa uzun zamandır bilmem gereken ama gözümden kaçan bir şey mi?"

"Ben de bunu daha önce duymamıştım." Clary ellerini yüzünden uzaklaştırdı ve onlara baktı. Kitapta gördüğü, her

Gölge Avcısı'nın sağ elinin arkasını süsleyen o açık göz mührünü düşündü. "Birinin kız arkadaşı," dedi. "Birinin kız kardeşi, birinin kızı. Olduğum tüm bu şeyleri daha önce hiç bilmedim ve hala gerçekten ne olduğumu bilmiyorum."

"Soru her zaman bu değil midir," dedi Luke. Clary evin diğer tarafında ön kapının kapandığını ve Simon'ın mutfağa yaklaşan ayak seslerini duydu. Soğuk gecenin kokusuyla birlikte gelmişti.

"Bu gece burada kalsam olur mu?" dedi Simon. "Eve dönmek için saat biraz geç de."

"Buranın sana her zaman açık olduğunu biliyorsun." Luke saatine göz attı. "Biraz uyuyacağım. Saat altıda hastanede olmak için beşte kalkmalıyım."

"Neden altı?" diye sordu Simon, Luke mutfaktan çıktıktan sonra.

"Çünkü hastanenin ziyaret saati o zaman başlıyor," dedi Clary. "Kanepenin üzerinde uyumak zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan."

"Yarın sana eşlik etmek için kalabilirim," dedi Simon saçlarını başının sert bir hareketiyle gözlerinin önünden çekerken. "Hiç sorun değil."

"Biliyorum. Demek istediğim, eğer istemiyorsan *kanepede* uyumak zorunda değilsin."

"O halde nerede..." Sesi canlılığını yitirdi, gözlüklerinin ardındaki gözleri büyüdü. "Ah."

"Çift kişilik bir yatak var," dedi Clary. "Misafir odasında."

Simon ellerini ceplerinden çıkardı. Yanaklarına renk gelmişti. Jace soğukkanlı görünmeye çalışırdı, Simon bunu deneyemedi bile. "Emin misin?"

"Eminim."

Simon mutfakta ona doğru geldi, eğilerek onu hafifçe ve acemice dudaklarından öptü. Clary gülümseyerek ayağa kalktı. "Bu kadar mutfakta oturmak yeter," dedi. "Artık mutfak yok." Ve mutfaktan çıkarken Simon'ı bileklerinden sıkıca tutup onu kendi uyuduğu misafir odasına götürdü.

5

BABANIN GÜNAHLARI

Sessiz Şehir'deki hücrelerin karanlığı, Jace'in şu ana kadar bildiği tüm karanlıklardan daha derindi. Gözlerinin hemen önüne tuttuğu kendi elinin şeklini, hücrenin zeminini ya da tavanını göremiyordu. Hücreye dair tek bildiği, bir an için gördüğü meşale ışığıydı. Buraya adi bir suçluymuş gibi, demir parmaklıklı giriş kapısını açarak onu içeri sokan Sessiz Kardeşler'in rehberliğinde gelmişti.

Sonuçta belki de kendini böyle düşünmesini istiyorlardı. Suçlu!

Hücrenin taş döşeli bir zemini olduğunu biliyordu. Duvarların üçü yontulmuş kayadandı, dördüncüsüyse dar aralıklı altın ve gümüş alaşımı parmaklıklardan oluşuyordu.

Her biri taşa derinlemesine gömülmüştü. Bu parmaklıklar arasında bir kapı olduğunu da biliyordu. Ayrıca doğu duvarında uzun metal bir çubuk bulunduğunu biliyordu, çünkü Sessiz Kardeşler gümüş kelepçenin bir halkasını bu çubuğa, diğer kelepçeyi de bileğine takmıştı. Hücrede birkaç adım ileri geri yürüyebiliyor, hayalet gibi tıkırdıyordu. Fakat gidebileceği en uzak mesafe buydu. Kelepçeye vurulmuş sağ elini düşüncesizce aniden çekince neredeyse bileğini burkacaktı. En azından solaktı. Zifiri karanlıkta küçük, parlak bir umut ışığı... Fazla önemi yoksa da daha iyi dövüşebileceği elinin boşta olması onu rahatlatıyordu.

Hücre boyunca yine yavaş bir gezintiye başladı. Yürüdükçe parmaklarıyla duvarı takip ediyordu. Saatin kaç olduğunu bilmemek sinir bozucuydu. Idris'te babası ona güneşin açısına, öğleden sonraları gölgelere, geceleyin gökyüzündeki yıldızların konumuna bakarak zamanı anlamayı öğretmişti. Ama burada yıldızlar yoktu. Aslına bakılırsa bir daha gökyüzünü görüp göremeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Jace duraksadı. Bunu neden merak etmişti ki? Elbette gökyüzünü tekrar görecekti. Merkez onu öldürmeyecekti. Ölüm cezası katiller içindi. Fakat korkusu geçmedi. Göğüs kafesinin hemen altında, beklenmedik bir acı gibi öylece kalakaldı. Jace rasgele korku krizlerine eğilimli biri değildi. Alec onun daha çok yapıcı yönde bir korkaklığı olduğunu düşünürdü. Korku asla onu fazla etkileyen bir his olmamıştı.

Maryse'in *Sen hiç karanlıktan korkmadın ki*, deyişini düşündü.

Bu doğruydu. Şu andaki kaygısı doğal değildi ve ona hiç yakışmıyordu. Onu korkutmak için basit bir karanlıktan daha fazlası gerekirdi. Yine sığ bir şekilde nefes aldı. Sadece bu geceyi atlatmalıydı. Bir gece. Hepsi bu. Kelepçesi şıngırdarken öne doğru bir adım daha attı.

O anda havayı yırtan bir ses onu olduğu yere mıhladı. Yüksek, inleyen bir ulumaydı. Saf ve anlamsız bir dehşetin sesi. Aniden kesilene kadar yükselip incelen ve tizleşen bir kemandan dökülen şarkı notaları gibi devam edeceğini hissettiren bir ses.

Jace küfretti. Kulakları çınlıyordu ve ağzında dehşetin acı metalik tadını alabiliyordu. Korkunun bir tadı olduğu kimin aklına gelirdi? Sakinleşmeye çalışarak sırtını hücrenin duvarına yasladı.

Ses tekrar duyuldu. Bu kez daha yüksekti ve sonra başka bir çığlık ve bir tane daha... Başının üzerinde bir şey büyük bir gürültüyle çatırdadı ve Jace yerin birkaç kat altında olduğunu hatırlamadan önce istemsizce eğildi. Başka bir çatırtı duydu ve zihninde bir resim belirdi. Mezar kapakları gürültüyle açılıyor, yüzyıllar önce ölmüş Gölge Avcıları'nın cesetleri sendeleyerek serbest kalıyordu. Kurumuş kirişlerle bir arada tutulan iskeletler... Sessiz Şehir'in beyaz döşemelerinde etsiz, kemikli parmaklarıyla kendilerini sürüklüyorlar...

Yeter! Jace zorlukla nefes alıp vererek görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Ölüler geri dönmemişti. Hem onlar da kendisi gibi Nefilimler'in cesetleriydi, öldürülen ağebeyleri ve ablaları. Onlardan korkmasına gerek yoktu. *O halde neden bu kadar korkmuştu?* Tırnaklarını avuçlarına batırana kadar yumruklarını sıktı. Bu paniğin bir mantığı yoktu. Bunun üstesinden gelebilirdi. Bastırabilirdi. Ciğerlerini dolduran derin bir nefes alırken bir çığlık daha koptu. Bu kez oldukça güçlüydü. Bir şey kırılıyormuş gibi güçlü bir şangırtı koptuğunda nefesi aniden boşaldı. Ses bu defa ona çok yakındı. Aniden, gözlerine saplanan ateşten bir çiçek gibi bir ışık patlaması belirdi.

Kardeş Jeremiah, sağ elinde yanan bir meşaleyle sendeleyerek Jace'in görüş alanına girdi. Kukuletası arkaya düşmüş, dehşetten acayip bir ifade almış parşömen gibi yüzü ortaya çıkmıştı. Daha önceden dikilip kapatılmış ağzı, sessiz bir çığlıkla şaşkınlık içinde açılmıştı ve patlamış dikişlerin kanlı ipleri parçalanmış dudaklarından sarkıyordu. Meşale ışığında siyah görünen kanı, açık renk cüppesine bulaşmıştı. Yalpalayarak öne doğru birkaç adım attı, ellerini uzattı ve Jace'in inanamayan bakışlarının altında öne doğru sendeleyip yüzükoyun yere devrildi. Arşivcinin vücudu yere düşerken Jace onun kemiklerinin kırıldığını duydu ve meşale Jeremiah'nın elinden yuvarlanıp sönecekmiş gibi titreyerek parmaklıklı hücre kapısının hemen önündeki sığ kanala doğru yuvarlandı.

Jace hemen dizlerinin üzerine çöktü ve zincirlerin izin verdiği ölçüde parmaklarını meşaleye uzattı. Meşaleye tam olarak dokunamadı. Işık giderek azalıyordu ama solan alevin yardımıyla Jeremiah'nın kendisine dönmüş olan ölü yüzünü ve hala kan sızan ağzını görebiliyordu. Dişleri yamru yumru hale gelmiş siyah izmaritler gibiydi.

Jace göğsünün sıkıştığını hissetti. Sessiz Kardeşler ağızlarını hiç açmazdı. Hiç konuşmaz, gülmez ya da çığlık atmazdı. Fakat Jace'in duyduğu onların sesiydi. Şimdi bundan kesinlikle emindi. Yarım yüzyıldır çığlık atmayan adamların çığlıkları... Antik Sessizlik Mührü'nden daha derin ve güçlü bir dehşetin sesi. Fakat bu ne olabilirdi? Ve diğer Kardeşler neredeydi?

Jace yardım için bağırmak istedi fakat göğsündeki baskıdan dolayı sesi çıkmıyordu. Yeterince hava alamıyor gibiydi. Tekrar meşaleye hamle yaptı ve bileğindeki küçük kemiklerden birinin kırıldığını hissetti. Koluna şiddetli bir ağrı girdi fakat bu ona ihtiyacı olan o birkaç santimi kazandırdı. Nihayet meşaleyi eline alıp ayağa kalktı. Alev tekrar hareketlendiğinde, başka bir ses duydu. Kalın bir ses. Çirkin bir ses. Sanki yavaşça sürünen bir şeyin sesi. Ensesindeki tüyler dikildi, iğne gibi keskindiler. Meşaleyi öne doğru uzattı. Titreyen eli duvara doğru dans eden vahşi ışık lekeleri gönderiyor, parlak bir şekilde gölgeleri aydınlatıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Rahatlamamakla kalmadı, bunun yerine dehşetin yoğunluğunu daha derinden hissetti. Sanki suyun altındaymış gibi güçlü nefeslerle havayı içine çekmeye çalışıyordu. Korku hepsinden kötüydü, çünkü bu alışık olmadığı bir şeydi. Ona ne olmuştu böyle? Birdenbire ödlek mi kesilmişti?

Acının zihnini netleştireceğini umarak kelepçeyi aniden çekiştirdi. Ama umduğu gibi olmadı. Gürültüyü tekrar duydu. Bir şey çarparak sürünüyor ve yaklaşıyordu. Başka bir ses daha vardı. Sürünme sesinin hemen arkasında, yumuşak ve sürekli bir fısıltı. Hiç bu kadar şeytani bir ses duymamıştı. Zihninin yarısı korkudan felç olmuştu. Duvara doğru sendeledi ve çılgınca sarsılan eliyle meşaleyi yukarı kaldırdı.

Işık bir an için güneş ışığı gibi parlayıp tüm odayı aydınlattı. Hücre, parmaklıklı kapı, ötesinde çıplak taşlar ve Jeremiah'nın yere yığılmış cansız bedeni gözler önüne serildi. Jeremiah'nın hemen arkasında bir kapı vardı ve yavaşça açılıyordu. Bir şey kapı boyunca ilerlemeye çalışıyordu. Kocaman, siyah ve şekilsiz bir şey. Gözleri yanan buz parçaları gibi siyah çukurlara derinlemesine gömülmüştü ve kötücül bir zevkle Jace'e dikkatle bakıyordu. Sonra o şey öne doğru atıldı. Yuvarlanan büyük bir buhar, okyanusun yüzeyinde hızla ilerleyen bir dalga gibi Jace'in gözlerinin önünde yükseldi. Karanlığa gömülmeden önce son gördüğü şey, yeşil ve mavi alevlerle yanan meşalenin titrek ateşiydi.

Simon'la öpüşmek zevkliydi. Yumuşak, basit bir zevkti. Bir yaz gününde, elinde bir kitap ve bir bardak limonatayla bir hamakta uzanmak gibi. Sıkılmadan, endişelenmeden, sinirlenmeden, kendinizi huzursuz hissetmeden yapmaya devam edebileceğiniz türden bir şeydi. Bir de şu yatağın insanın sırtına batan demir çubuğu olmasaydı.

"Of," dedi Clary çubuktan sıyrılmaya çalışıp başaramayarak.

"Canını mı yaktım?" Simon doğrulup endişeli gözlerle ona baktı. Belki de sadece gözlükleri olmadığı için, gözleri iki kat daha büyük ve koyu görünüyordu.

"Hayır, sen değil, yatak. Bir işkence aracı gibi."

"Ben farketmedim," dedi Simon hüzünlü bir sesle. Clary, yere düşmüş olan yastıklardan birini kapıp altlarına sıkıştırdı.

"Farkedecek halde değildin." Clary güldü. "Nerede kalmıştık?"

"Güzel, benim yüzüm yaklaşık olarak aynı yerdeydi fakat senin yüzün benimkine çok daha yakındı. Tek hatırladığım bu zaten."

"Ne kadar romantik." Clary, dirseklerinin üzerinde kendini dengelemiş duran çocuğu üzerine doğru çekti. Bedenleri düzgün bir biçimde aynı hizaya gelmişti ve genç kız ince şörtlerinin üzerinden onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Simon'ın normalde gözlüklerinin arkasında gizlenen kirpikleri, öpmek için uzandığında Clary'nin yanaklarına değdi

Clary zayıf bir kahkaha attı. "Bu senin için tuhaf mı?" diye fısıldadı.

"Hayır. Bence bir şeyi yeterince sık düşünürsen bunun gerçekliği..."

"Hayalkırıklığına mı uğratır?"

"Hayır. Hayır!" Simon onu tekrar kendine çekti, miyop gözlerinde güçlü bir inançla baktı. "Bunu asla düşünme. Bu hayalkırıklığının tam tersi. Bu..."

Genç kız kendini daha fazla tutamayarak kıkırdadı. "Tamam, belki de *bunu* söylemek istemiyorsun."

Simon gözlerini kıstı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah, şimdi ukalaca bir şey söylemek isterdim ama tüm düşünebildiğim..."

Clary ona sırıttı. "Seks yapmak istediğin mi?"

"Kes şunu." Kızın ellerini yakalayıp yatak örtüsüne bastırdı ve ciddi bir tavırla konuştu. "Seni sevdiğim."

"Yani seks istemiyor musun?"

Simon onun ellerini bıraktı. "Bunu söylemedim."

Clary güldü ve elleriyle göğsünü itti. "Bırak beni."

Simon telaşlandı. "Ben *sadece* seks istemediğimi söylemek istedim..."

"Bu yüzden değil. Pijamalarımı giymek istiyorum. Hala çoraplarım ayağımdayken ne demek istediğini anlayamıyorum." Clary şifoniyerden pijamalarını alıp banyoya giderken Simon kederle onu izledi. Genç kız kapıyı arkasından çekmeden önce suratını buruşturup "Hemen geleceğim." dedi.

Clary hemen ardından kapıyı kapattığı için Simon'ın cevabını duyamadı. Dişlerini fırçaladı ve ecza dolabının aynasında kendine bakarken suyu lavaboda uzun bir süre akıttı. Saçları karışmış ve yanakları kızarmıştı. Merak ediyordu, acaba bu heyecanlı olduğu anlamına mı geliyordu? Birbirine aşık olan insanlar heyecanlanırdı, öyle değil mi? Aşıklar böyle parlardı. Ya da belki sadece hamile kadınlar... Tam olarak hatırlayamıyordu. Ancak elbette bir parça değişik göründüğünü tahmin ediyordu. *Sonuç olarak bu benim ilk uzun öpüşmemdi ve güzeldi,* diye düşündü güvenli, memnun ve rahat bir şekilde.

Tabii ki doğum günü gecesinde Jace'le de öpüşmüştü ama o öpücük güvenli, rahat ve memnun edici sayılmazdı. O öpücük, vücudundaki bilinmeyen bir damarı açmak gibiydi. Kandan daha sıcak, daha güzel ve daha acı olan bir şeydi. *Jace'i düşünme,* diye çıkıştı kendine öfkeyle. Fakat aynada kendine bakarken gözlerinin koyulaştığını gördü. Zihni hatırlamak istemese de bedeninin hatırladığını biliyordu.

Soğuk suyu açtı ve pijamasına uzanmadan önce suyu yüzüne çarptı. Pijama altını yanında getirdiğini ama üstünü getirmediğini farkedince *Ah, çok güzel,* diye düşündü. Simon bundan ne kadar zevk alacak olsa da onunla birlikte üstsüz uyumak için daha erkendi. Yatak odasına geri döndüğünde Simon'ı yatağın ortasında, uzun yastığa bir insanmış gibi sarılarak uyuyakalmış halde buldu. Clary kahkahasını zorlukla bastırdı.

"Simon..." diye fısıldarken cep telefonuna mesaj geldiğini işaret eden iki tonlu keskin bip sesini duydu. Telefon komodinin üzerinde duruyordu. Clary telefona baktı, mesaj Isabelle'dendi.

Telefonu açtı ve aceleyle mesajı aşağı doğru kaydırdı. Gördüğü kelimelere inanamayarak mesajı bir kez daha okudu. Sonra ceketini almak için tuvalete koştu.

"Jonathan."

Ses karanlıktan geliyordu. Yavaş, koyu ve acı kadar tanıdık. Jace gözlerini kırpıştırarak açtı ve sadece karanlığı gördü. Titredi. Buzlu bir zeminde kıvrılmış yatıyordu. Bayılmış olmalıydı. Kendi güçsüzlüğü, zayıflığı karşısında büyük bir öfkeye kapıldı.

Yan tarafına döndü, yırtılan bileği kelepçenin içinde titriyordu. "Orada biri var mı?"

"Herhalde kendi babanı tanırsın Jonathan." Ses tekrar geldi ve Jace tanıdı. Demir gibi, neredeyse cansız, düz bir ses. Jace ayağa kalkmaya çalıştı fakat çizmeleri çamurlu bir şeyin üzerinde kaydı ve arkaya doğru savruldu, omuzları taş duvara sert bir şekilde çarptı. Zinciri, çelik rüzgar çanlarından oluşmuş bir koro gibi çın çın öttü.

"Yaralı mısın?" Yukarıda Jace'in gözlerini kör eden bir ışık parladı. Gözyaşlarını uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı ve Kardeş Jeremiah'nın cesedinin yanında, parmaklıkların diğer tarafında Valentine'ın durduğunu gördü.

Bir elinde parlayan bir cadı ışığı taşı, oda boyunca keskin beyazımsı bir ışık yayıyordu. Jace duvarların üzerindeki eski kan lekelerini görebiliyordu. Jeremiah'nın açık ağzından akarak yerde küçük bir gölet oluşturan taze kanı da. Midesinin bulandığını ve yüreğinin sıkıştığını hissetti. Daha önce gördüğü parlayan mücevher gibi gözleriyle siyah biçimsiz şekli düşündü. "Şu şey," diye nefesini dışarı verdi. "Nerede? O neydi?"

"Yaralanmışsın." Valentine parmaklıklara yaklaştı. "Seni buraya kapatmak için kim emir verdi? Merkez mi? Lightwood'lar mı?"

"Sorgucu istedi." Jace üstüne baktı. Pantolonunun bacaklarında ve tişörtünün üzerinde şimdi daha fazla kan vardı. Bu kanın ne kadarının kendisine ait olduğunu bilmiyordu. Kelepçenin altından yavaşça kan sızıyordu.

Valentine parmaklıkların ardından ona dikkatle baktı. Jace yıllar sonra ilk kez babasını gerçek savaş elbisesi içinde görüyordu. Kalın deriden Gölge Avcısı giysileri, çoğu iblis zehri türlerine karşı deriyi korurken hareket özgürlüğü de sağlardı. Kollarında ve bacaklarında, her biri kabartma ve mühürlerle işaretlenmiş olan elektrum-kaplama bileklikleri vardı. Göğüs boyunca geniş bir kuşak uzanıyordu ve omzunun üzerinde bir kılıcın kabzası parlıyordu. Babası soğukkanlı gri gözlerini Jace'le aynı seviyede tutarak çömeldi. Jace o gözlerde öfke göremeyince şaşırdı. "Sorgucu ve Merkez tek ve aynıdır. Lightwood'lar bunun olmasına asla izin

vermemeliydi. Ben kimsenin sana bunu yapmasına izin vermezdim."

Jace sırtını tekrar duvara yasladı. Zincirin izin verdiği, babasından en uzak mesafe buydu. "Buraya beni öldürmek için mi geldin?"

"Seni *öldürmek* mi? Seni neden öldürmek isteyeyim ki?"

"Peki, Jeremiah'yı neden öldürdün? O kendi kendine öldükten sonra senin tesadüfen buraya geldiğin hakkında bana bir hikaye uydurmaya kalkma sakın. Bunu senin yaptığını biliyorum."

Valentine, Kardeş Jeremiah'nın cesedine ilk kez göz attı. "Onu öldürdüm ve geri kalan Kardeşleri de. Öldürmeliydim. Ellerinde ihtiyacım olan bir şey vardı."

"Ne? Bir onur meselesi mi?"

"Bu," dedi Valentine ve çevik bir hareketle Kılıç'ı kınından çıkardı. "*Mellartach*."

Jace boğazından yükselen hayret nidasını güçlükle geri yuttu. Kılıç'ı yeterince iyi tanıyordu. Açılmış kanatlar biçimindeki kabzasıyla, Sessiz Kardeşlerin konsey salonundaki Konuşan Yıldızlar'ın üzerinde asılı duran kılıçtı bu. "Sessiz Kardeşler'in kılıcını mı aldın?"

"Asla onların olmadı," dedi Valentine. "O tüm Nefilimler'e aittir. Bu, Melek'in Adem'le Havva'yı bahçeden kovarken kullandığı kılıç. *Ve cennet bahçesinin doğusuna, Cherubimleri ve her yöne dönen alevli bir kılıç yerleştirdi,*" diye hatırlattı Valentine kılıca bakarak.

Jace kuruyan dudaklarını yaladı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Sana açıklayacağım," dedi Valentine. "Sana güvenebileceğimi düşündüğüm ve senin de bana güvendiğini anladığım zaman."

"Sana güvenmek mi? Renwick'teki Portal'a gizlice girdikten ve peşinden gelemeyeyim diye orayı paramparça ettikten sonra mı? Clary'yi öldürmeye çalışmandan sonra mı?"

"Kızkardeşini hiçbir zaman incitmem," dedi Valentine gözlerinde yanan bir kıvılcımla. "Seni de asla incitmeyeceğim gibi."

"Yaptığın her şey beni incitti! Beni koruyan Lightwood'lardı!"

"Seni buraya kilitleyen ben değilim. Seni tehdit eden ve sana güvenmeyen de ben değilim. Bunu yapan Lightwood'lar ve onların Merkez'deki arkadaşları." Valentine bir an sustu. "Seni bu şekilde görmek... Sana karşı davranışlarına rağmen hala dayanıklı ve güçlü kalman beni çok gururlandırıyor."

Bunun üzerine Jace şaşkınlıkla baktı ve hızlı bir biçimde başının döndüğünü hissetti. Eli durmadan titriyordu. Acıyı bastırdı ve nefesini serbest bıraktı. "Ne?"

"Renwick'te neyi yanlış yaptığımı şimdi farkediyorum," diye devam etti Valentine. "Seni Idris'te arkamda bıraktığım, her arzuma itaat eden o küçük çocuk olarak hayal ediyordum. Bunun yerine inatçı bir genç adamla karşılaşmıştım. Bağımsız ve cesur. Buna rağmen sana hala bir çocukmuşsun gibi davrandım. Bana karşı gelmene şaşırmadım."

"Karşı gelmek mi? Ben..." Jace'in boğazına bir yumru tıkandı, söylemek istediği kelimelerin ağzından çıkmasını engelledi. Kalbi, elindeki titremeyle paralel atmaya başlamıştı.

Valentine devam etti. "Hiçbir zaman sana geçmişimi açıklama şansım olmadı. Yapmış olduğum şeyleri neden yaptığımı sana hiç anlatamadım."

"Açıklanacak bir şey yok. Büyükannemi ve büyükbabamı öldürdün. Annemi esir aldın. Kendi amaçlarında ilerlemek için diğer Gölge Avcıları'nı yavaşlattın." Jace'in ağzından dökülen her kelime zehir gibiydi.

"Olayların sadece yarısını biliyorsun Jonathan. Sana çocukken yalan söyledim, çünkü henüz bunları anlayamayacak kadar küçüktün. Şimdi gerçeği öğrenmek için yeterince büyüdün."

"O halde bana gerçeği anlat."

Valentine hücrenin parmaklıklarından uzattığı elini Jace'in başına koydu. Bu parmakların pürüzlü, nasır tutmuş dokunuşunun hissettirdiği duygular, Jace'e on yaşındaki halini hatırlattı.

"Sana güvenmek istiyorum Jonathan," dedi, "Güvenebilir miyim?"

Jace cevap vermek istedi ama sözcükler ağzından çıkmadı. Göğsü sanki demir bir şerit tarafından yavaşça sıkılıyormuş gibi hissediyordu ve nefesi kesiliyordu. "İsterdim..." diye fısıldadı.

O sırada yukarıdan bir gürültü geldi. Metal bir kapının tınlaması gibi bir ses. Ardından Jace ayak sesleri ve Sessiz

Şehir'in taş duvarlarında yankılanan fısıldaşmalar duydu. Valentine ayağa kalktı, cadı ışığı iyice loş bir hale gelene ve kendisi de çizgileri hafifçe görülen bir gölge gibi kalana kadar elini taşın üzerine kapadı. "Düşündüğümden daha hızlı," diye mırıldandı ve parmaklıkların arkasından Jace'e baktı.

Jace onun arkasını görmeye çalıştı ama cadı ışığının hafif aydınlığının ardındaki karanlık dışında hiçbir şey göremedi. Geriye zerre kadar ışık bırakmayan, daha önceki sinir bozucu karanlığı düşündü. "Ne geliyor? O nedir?" diye ısrar etti dizleri üstünde ayağa kalkarken.

"Gitmeliyim," dedi Valentine. "Fakat seninle işimiz bitmedi."

Jace elini parmaklıklara koydu. "Zincirlerimi çöz. Ne olursa olsun, onunla dövüşmek istiyorum."

"Şimdi zincirlerini çözmek sana iyilik olmaz." Valentine, cadı ışığı taşını eliyle tamamen kapattı. Taş sönerek odayı karanlığa boğdu. Jace kendini hücrenin parmaklıklarına atarken kırık eli acıyla itiraz etti.

"Hayır!" diye bağırdı. "Baba, lütfen."

"Beni bulmak istediğinde," dedi Valentine, "bulacaksın." Geriye sadece hızla uzaklaşan adımlarının sesi ve parmaklıkların önüne çöken Jace'in çıkardığı düzensiz nefesler kaldı.

Şehir dışına giden metroda neredeyse boş olan vagonda, Clary bir türlü bir yere oturamıyor, volta atıyor, iPod kulaklığı boynunda sallanıp duruyordu. Isabelle'i aramış ama kız telefonunu açmamıştı. Büyük bir endişe Clary'nin içini kemiriyordu.

Avcı Ay'daki Jace'i düşündü. Her yanı kanla kaplıydı. Öfkeden hırlayan dişleriyle, insanları korumak ve Aşağı Dünyalılar'ı hizaya sokmakla görevli bir Gölge Avcısı'ndan çok bir kurtadama benziyordu.

Doksan Altıncı Cadde'de metro durduğunda merdivenleri hızla koşarak tırmandı ve ancak devasa gri bir gölge gibi yükselen Enstitü binasını gördüğünde yavaşlayıp yürümeye başladı. Metro çok sıcaktı, Enstitü'nün ön kapısına doğru çatlak beton kaldırımda ilerlerken ensesinden soğuk terler boşandı.

Sütunun tabanından sarkan kocaman, demir çan ipine uzandı ama sonra tereddüt etti. O da bir Gölge Avcısı'ydı, öyle değil mi? Enstitü'de olmak onun hakkıydı, tıpkı Lightwood'ların hakkı olduğu gibi. Aniden verdiği kararla, Jace'in söylediği kelimeleri hatırlamaya çalışarak kapı tokmağını tuttu. "Melek adına, ben..."

Kapı ardına kadar açıldı ve düzinelerce minik mumun parlaklığıyla aydınlanan loş salon Clary'nin gözlerinin önüne serildi. Clary kilise sıralarının arasından aceleyle geçerken mumlar kahkaha atıyormuş gibi titreşiyordu. Asansöre ulaştı ve metal kapıyı arkasından çarparak titreyen parmak-

larıyla düğmelere bastı. Gerginliğinin azalmasını diledi. Jace *için* mi endişeleniyordu, yoksa Jace'i *göreceği* için mi? Ceketinin ters dönmüş yakasıyla çevrelenmiş yüzü küçük ve beyaz görünüyordu. Koyu yeşil gözleri iri iri açılmış, dudakları kurumuş ve ısırılmıştı. *Hiç güzel değil,* diye düşündü ümitsizce, sonra bu düşünceden kurtulmaya çalıştı. Nasıl göründüğünün ne önemi vardı? Jace bununla ilgilenmezdi. *İlgilenemezdi.*

Asansör bir çınlamayla durdu ve Clary kapıyı iterek açtı. Church antrede onu bekliyordu, Clary'yi hüzünlü bir miyavlamayla karşıladı.

"Sorun nedir Church?" Sessiz odada sesi anormal şekilde yüksek çıkmıştı. Clary, Enstitü'de kimse olup olmadığını merak etti. Belki de sadece kendisi vardı. Bunu düşününce ürperdi. "Evde biri var mı?"

Mavi İran kedisi arkasını döndü ve koridorda ilerledi. Boş müzik odasıyla kütüphaneyi geçtikten sonra Church başka bir köşeyi döndü ve kapalı bir kapının önünde oturdu. İfadesi *İşte geldik,* der gibiydi.

Kapı daha vurmasına fırsat kalmadan açıldı. Isabelle kapı eşiğinde duruyordu. Üzerinde kot bir takım ve menekşe rengi bir bluz vardı. Clary'yi gördüğünde hemen konuşmaya başladı. "Salondan birinin geldiğini duydum ama sen olabileceğini tahmin etmedim," dedi. "Burada ne işin var?"

Clary ona bakakaldı. "Bana mesaj gönderdin. Sorgucu'nun Jace'i hapse attığını söyledin."

"Clary!" Isabelle koridoru kontrol etti, ardından dudağını ısırdı. "Hemen buraya koşman gerektiğini söylemedim."

Clary korkmuştu. "Isabelle! Hapishane!"

"Evet ama..." Yenilmiş bir şekilde iç çeken Isabelle, Clary'ye içeri girmesini işaret ederek kenara çekildi. "Dinle, elbette içeri girebilirsin. Ve sen... Pist!" dedi bir elini Church'e doğru sallayarak. "Git ve asansörü bekle."

Church ona korkutucu bir bakış attıktan sonra umursamaz bir tavırla karnının üzerine yatarak uykuya daldı.

"Kediler," diye mırıldandı Isabelle ve kapıyı çarptı.

"Selam Clary." Alec, Isabelle'in dağınık yatağında oturuyordu ve çizmeli ayaklarını aşağı doğru sarkıtmıştı. "Burada ne işin var?"

Clary, Isabelle'in karman çorman makyaj masasının önündeki keçi ayaklı sandalyeye oturdu. "Isabelle bana haber verdi. Jace'in başına gelenleri anlattı."

Isabelle ve Alec anlamlı bir şekilde bakıştı. "Ah, yapma Alec," dedi Isabelle. "Onun bilmesi gerektiğini düşündüm. Buraya koşacağını tahmin etmemiştim!"

Clary'nin midesi bulandı. "Elbette geldim! O iyi mi? Sorgucu onu neden hapse attı?"

"Tam olarak hapishane sayılmaz. Jace, Sessiz Şehir'de," dedi Alec. Doğrulup oturdu ve Isabelle'in yastıklarından birini kucağına çekti. Kenarlarına dikilmiş olan boncuklu püsküllerı tembelce çekiştirdi.

"Sessiz Şehir'de mi? Neden?"

Alec duraksadı. "Sessiz Şehir'in altında hücreler vardır. Kurul'un önünde mahkemeye çıkmaları için, suçluları Idris'e sürgüne göndermeden önce bazen orada tutarlar. Gerçekten kötü şeyler yapmış olan insanları. Katiller, hain vampirler, Yasa'yı çiğneyen Gölge Avcıları. Şimdi Jace de orada."

"Bir grup katille aynı yere mi kapatıldı?" Clary oldukça öfkelenmişti. "Sizin neyiniz var millet? Neden daha üzgün değilsiniz?"

Alec ve Isabelle farklı bir şekilde baktı. "Bu sadece bir gece için," dedi Isabelle. "Ve orada onunla kalan kimse yok. Sorduk."

"Fakat neden? Jace ne yaptı?"

"Sorgucu'yla kaba bir şekilde konuştu. Bildiğim kadarıyla sebebi bu," dedi Alec.

Isabelle makyaj masasının kenarına ilişti. "Bu inanılmaz."

"O halde Sorgucu çıldırmış olmalı," dedi Clary.

"Aslında hayır," dedi Alec. "Eğer Jace sizin sıradanların ordusunda olsaydı, sence üstlerine kabalık etmesine izin verilir miydi? Kesinlikle verilmezdi."

"Savaş sırasında hayır. Ama Jace bir asker değil ki."

"Hepimiz askeriz. Jace de bizim gibi. Bir komuta hiyerarşisi var ve Sorgucu en üste yakın. Jace ise en alta yakın. Bu yüzden Sorgucu'ya daha saygılı davranması gerekirdi."

"Eğer hapse girmesini onaylıyorsanız, neden benden buraya gelmemi istediniz? Sadece size bu konuda katılmam

için mi? Durumu anlayamıyorum. Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hapiste olması gerektiğini söylemedik," dedi Isabelle öfkeli bir tavırla. "Sadece Merkez'in üst düzey üyelerinden biriyle o şekilde konuşmamalıydı. Ayrıca," diye daha alçak sesle ekledi, "belki yardım edebileceğini düşündüm."

"Yardım etmek mi? Nasıl?"

"Sana söylemiştim," dedi Alec, "Jace zamanının yarısını kendini öldürmeye çalışarak harcıyor sanki. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenmeli ve buna Sorgucu'yla işbirliği yapması da dahil."

"Ve siz onun bunu yapmasını sağlayabileceğimi mi düşündünüz?" dedi Clary inanamayan bir tavırla.

"Herhangi birinin Jace'e bir şey yaptırabileceğini sanmıyorum," dedi Isabelle. "Fakat sen ona hayatının bir amacı olduğunu hatırlatabilirsin."

Alec elindeki yastığa baktı ve püskülü hızlı bir şekilde çekip parçaladı. Ani bir yağmur sağanağı gibi boncuklar yıngırdayarak Isabelle'in yorganına döküldü.

Isabelle kaşlarını çattı. "Alec, yapma."

Clary onlara Jace'in ailesi olduklarını söylemek istedi. Kendisi onun ailesi değildi. Jace'in üzerinde onların sözlerinin kendisininkinden daha fazla ağırlığı vardı. Fakat bir yandan da kafasının içinde hala Jace'in sesini duyuyordu. *Asla bir yere ait olduğumu hissetmedim. Fakat sen bana ait olduğumu hissettiriyorsun.* "Sessiz Şehir'e gidip onu görebilir miyiz?" diye sordu.

"Ona Sorgucu'yla işbirliği yapmasını söyleyecek misin?" diye ısrar etti Alec.

Clary düşündü. "Önce onun ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Alec açılan yastığı yatağın üzerine bıraktı ve kaşlarını çatarak ayağa kalktı ama bir şey söyleyemeden kapı vuruldu. Isabelle makyaj masasındaki yerinden kalktı ve kapıya bakmaya gitti.

Karşısında, gözlerinin yarısı gözlüklerinin arkasına gizlenmiş, ufak tefek, siyah saçlı bir çocuk duruyordu. Kot ve üzerine büyük gelen pamuklu bir kazak giymişti, elinde bir kitap tutuyordu. "Max," dedi Isabelle şaşırarak, "uyuduğunu sanıyordum."

"Silah odasındaydım," dedi çocuk. "Fakat kütüphaneden gelen gürültüleri duydum. Sanırım birileri Enstitü'yle bağlantı kurmaya çalışıyor." Isabelle'in odasına dikkatle baktı. "Bu da kim?"

"Clary," dedi Alec. "Jace'in kızkardeşi."

Max'in gözleri büyüdü. "Jace'in kardeşi yok sanıyordum."

"Biz de öyle sanıyorduk," dedi Alec, Isabelle'in sandalyelerinden birinin üzerine serdiği kazağı alıp hızla üzerine geçirirken. Saçları statik elektrikle cazırdarken başının etrafında yumuşak siyah bir hale gibi bir ışın yaydı. Sabırsızca kazağı sırtına geçirdi. "Kütüphaneye gitsem iyi olacak."

"Birlikte gideceğiz," dedi Isabelle. Parıldayan, halat şeklinde bükülmüş altın kamçısını bir çekmeceden alıp sapını kemerine kaydırdı. "Belki bir şeyler olmuştur."

"Annenizle babanız nerede?" diye sordu Clary.

"Birkaç saat önce çağrıldılar. Aşağı Dünya'dan biri Central Park'ta öldürülmüş. Sorgucu da onlarla gitti." diye açıkladı Alec.

"Siz gitmek istemediniz mi?"

"Biz çağrılmadık." Isabelle iki siyah örgüsünü başının üstünde bağladı ve küçük cam bir bıçakla onları tutturdu. "Max'e göz kulak ol, tamam mı? Birazdan döneceğiz."

"Ama..." diye itiraz edecek oldu Clary.

"Birazdan döneceğiz." Isabelle, peşinde Alec'le koridora fırladı. Kapı arkalarından kapandığı anda Clary yatağa oturdu ve Max'e endişeyle baktı. Şimdiye kadar çocuklarla çok zaman geçirmemişti. Annesi çocuk bakıcılığı yapmasına izin vermemişti. Ve Clary onlarla nasıl konuşacağından ya da onları neyin oyalayabileceğinden pek emin değildi. En azından bu meraklı küçük çocuk, cılız kolları ve bacakları, yüzüne çok büyük gelen gözlükleriyle Simon'ın o yaştaki halini hatırlatıyordu.

Max de onu süzmeye koyuldu. Utangaç değildi ama düşünceli ve sakindi. "Kaç yaşındasın?" dedi sonunda.

Clary afallamıştı. "Kaç yaşında görünüyorum?"

"On dört."

"On altı yaşındayım. Fakat insanlar her zaman daha küçük olduğumu düşünüyor, çünkü çok kısayım."

Max başıyla onayladı. "Ben de," dedi. "Dokuz yaşındayım ama insanlar yedi yaşında olduğumu sanıyor."

"Bana dokuz yaşında gibi göründün," dedi Clary "Elinde tuttuğun şey nedir? Bir kitap mı?"

Max elini arkasından çıkardı. Bakkal dükkanlarında satılan, düz karton kapaklı küçük dergilerden birini tutuyordu. Parlak renkli kapağında İngilizce kelimelerin altında Japon elyazısı vardı. Clary güldü. "*Naruto*," dedi. "Japon çizgi romanı. Manga sevdiğini bilmiyordum. Bunu nereden aldın?"

"Havaalanından. Resimleri sevdim fakat nasıl okunacağını çözemiyorum."

"Onu bana ver, bak böyle," dedi Clary. Dergiyi açarak çocuğa sayfaları göstermeye başladı. "Geriye doğru oku, soldan sağa yerine sağdan sola doğru. Ve her sayfayı saat yönünde oku. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Elbette," dedi Max. Bir an Clary onu kızdırdığını düşündü. Buna rağmen kitabı geri alıp son sayfayı çevirdiğinde yeterince memnun görünüyordu. "Bu dokuzuncu sayı," dedi. "Sanırım bunu okumadan önce diğer sekiz sayıyı almalıyım."

"Bu iyi bir fikir. Belki sana *Şehir Hikayeleri* ya da *Yasak Gezegen* alacak birilerini bulabilirsin."

"*Yasak Gezegen* mi?" Max şaşırmış görünüyordu fakat Clary ona açıklamaya fırsat bulamadan Isabelle aniden kapıyı açıp nefes nefese içeri girdi.

"Enstitü'yle bağlantı kurmak isteyen biri vardı," dedi, daha Clary bir şey soramadan. "Sessiz Kardeşler'den biri. Kemikler Şehri'nde bir şeyler olmuş."

"Ne gibi bir şey?"

"Bilmiyorum. Sessiz Kardeşler'in daha önce yardım istediğini hiç duymadım." Isabelle açıkça endişeliydi. Erkek kardeşine döndü. "Max, odana git ve orada kal, tamam mı?"

Max meydan okuyan bir tavırla başını kaldırdı. "Sen ve Alec dışarı mı çıkıyorsunuz?"

"Evet."

"Sessiz Şehir'e mi?"

"Max..."

"Ben de gelmek istiyorum."

Isabelle başını iki yana salladı. Başının arkasındaki bıçağın sapı ateş gibi parlıyordu. "Kesinlikle olmaz. Sen çok küçüksün."

"Siz de on sekiz yaşında değilsiniz!"

Isabelle endişe ve çaresizlikle Clary'ye döndü. "Clary, bir saniye buraya gel, *lütfen*."

Clary meraklı bir şekilde ayağa kalktı. Isabelle onu kolundan yakalayıp odadan dışarı çıkardı ve kapıyı arkasından çarptı. Max kendini kapıya atıyormuş gibi bir yumruklama sesi duyuldu. "Lanet olsun," dedi Isabelle tokmağı tutarken, "benim için stelimi alabilir misin lütfen? Cebimde..."

Clary duraksayarak Luke'un o gece kendisine vermiş olduğu steli çıkardı. "Benimkini kullan."

Birkaç hızlı vuruştan sonra Isabelle kapının üzerine bir Kilitleme mührü çizdi. Sonra Isabelle yüzünü buruşturarak kapıdan uzaklaştı ve Clary'ye stelini geri verdi. Clary hala

kapının diğer tarafından Max'in itirazlarını duyabiliyordu. "Bunlardan sende de olduğunu bilmiyordum."

"Annemindi," dedi Clary. Sonra içinden kendini azarladı. *Annemin. O hala annemin.*

"Ha." Isabelle kapıya bir yumruk attı. "Max, acıkırsan komodinin çekmecesinde biraz PowerBars var. Mümkün olduğunca çabuk döneceğiz."

Kapının arkasından başka bir öfkeli bağırış duyuldu. Isabelle döndü ve Clary'nin yanında koridorda acele adımlarla yürüdü. "Mesajda ne söylüyordu?" diye sordu Clary. "Bir tehlike olduğunu mu?"

"Bir saldırı olduğunu. O kadar."

Alec kütüphanenin dışında onları bekliyordu. Giysilerinin üzerine siyah deriden Gölge Avcısı zırhını kuşanmıştı. Zırhın eldivenleri kollarını koruyordu. İşaretler boynunu ve bileklerini çevrelemişti. Her biri bir meleğin ismini alan bıçaklar belinin etrafındaki kemerde ışıldıyordu. "Hazır mısın?" diye sordu kızkardeşine. "Max güvende mi? Lütfen doğruyu söyle bana, Max güvende mi?"

"O iyi." Isabelle kollarını uzattı. "Beni işaretle."

Alec mühürlerin desenlerini Isabelle'in ellerinin arkasına ve bileklerinin iç kısmına çizerken Clary'ye göz attı. "Eve gitsen iyi olacak," dedi. "Sorgucu geri döndüğünde burada olmak istemezsin."

"Sizinle gelmek istiyorum," dedi Clary kendini tutamayarak. Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülmüştü sanki.

Isabelle ellerinden birini Alec'ten geri alıp işaretlenmiş derisine sanki bir fincan kahveyi soğutmak istermiş gibi üfledi. "Max gibi konuşuyorsun."

"Max dokuz yaşında. Ben sizinle aynı yaştayım."

"Fakat herhangi bir eğitimin yok," diye itiraz etti Alec. "Sen sadece ayak bağı olursun."

"Hayır, olmam. İçinizden herhangi biri daha önce hiç Sessiz Şehir'de bulundu mu?" diye ısrar etti Clary. "Ben bulundum. Oraya nasıl girileceğini biliyorum. İçeride yolumu nasıl bulacağımı biliyorum."

Alec doğrularak stelini uzaklaştırdı. "Sanmıyorum..."

Isabelle onun sözünü kesti. "Aslında bir bakıma haklı. Bence, eğer istiyorsa gelmeli."

Alec afalladı. "En son bir iblisle karşılaştığımızda yere çömelip çığlık attı." Clary'nin öfkeli bakışını farkedince özür dilercesine ona döndü. "Üzgünüm ama bu doğru."

"Sanırım öğrenmek için bir şansa ihtiyacı var," dedi Isabelle. "Jace'in her zaman ne söylediğini bilirsin. Bazen tehlikeyi aramak zorunda kalmazsın, bazen o *seni* bulur."

"Beni Max gibi kilitleyemezsiniz," diye ekledi Clary, Alec'in zayıflayan kararlılığını görerek. "Ben çocuk değilim ve Kemikler Şehri'nin nerede olduğunu biliyorum. Orada siz olmadan da yolumu bulabilirim."

Alec döndü, kafasını iki yana salladı ve kızlar hakkında bir şeyler mırıldandı. Isabelle bir elini Clary'ye uzattı. "Bana stelini ver," dedi. "Bazı İşaretler'i almanın zamanı geldi."

6

KÜLLER ŞEHRİ

Sonunda Isabelle, Clary'ye her iki elinin arkasına birer tane olmak üzere sadece iki İşaret verdi. Bir tanesi her Gölge Avcısı'nın elini süsleyen açık bir gözdü. Diğeri çapraz iki orağa benziyordu. Isabelle'in dediğine göre bu bir Koruma Mührü'ydü. Stel derisine ilk değdiğinde mühürlerin değdiği yerler yanmıştı fakat üçü birlikte şehir merkezine doğru siyah bir Çingene arabasıyla yol alırken Clary'nin acısı azaldı. İkinci Cadde'ye ulaşıp kaldırıma indiklerinde, Clary'nin elleri ve kolları sanki bir yüzme havuzunda kolluk giymiş gibi ışıldıyordu.

İşlenmiş demir kemerin altından Mermer Mezarlığı geçerken üçü de sessizdi. Clary bu küçük avludan en son geç-

ğinde Kardeş Jeremiah'nın arkasından aceleyle yürüyordu. Şimdi ilk defa, duvarlara oyulmuş isimlere dikkat etti: *Youngblood, Fairchild, Thrushcross, Nightwine, Ravenscar.* Bunların yanında mühürler vardı. Gölge Avcısı kültüründe her ailenin bir mührü vardı. Wayland Ailesi'nin mührü bir demirci çekici, Lightwood Ailesi'ninki bir meşale ve Valentine'inki bir yıldızdı.

Avlunun ortasındaki Melek heykelinin ayaklarını otlar bürümüştü. Melek'in gözleri kapalıydı. Zayıf elleriyle, Ölümcül Kupa'nın bir kopyası olan taştan bir kadehin sapını tutuyordu. Duygusuz taştan yüzünün üzerinde, toprak ve kirden çizgiler vardı.

"En son buraya geldiğimde," dedi Clary, "Kardeş Jeremiah, Sessiz Şehir'e giden kapıyı açmak için heykelin üzerine bir mühür çizmişti."

"Sessiz Kardeşler'in mühürlerinden birini kullanmak istemem," dedi Alec. Yüzü asıktı. "Biz buraya bu kadar yaklaşmadan çok önce varlığımızı hissetmiş olmaları gerekirdi. Şimdi endişelenmeye başladım." Kemerinden bir hançer çıkardı ve hançerin keskin ucunu çıplak avcunun içine götürdü. Derin olmayan yaradan kan fışkırdı. Alec taş kupanın üzerinde yumruğunu sıkarak kanın içine damlamasını sağladı. "Nefilim'in kanı," dedi. "Bu bir şifre olarak işe yaramalı."

Taş Melek'in gözkapakları açıldı. Bir an için Clary neredeyse taşın kıvrımları arasından ona öfkeyle bakan gözler-

le karşılaşmayı bekledi ama gördüğü tek şey granitti. Bir saniye sonra Melek'in ayaklarının dibindeki otlar ayrılmaya başladı. Eğri büğrü siyah bir çizgi, bir yılan gibi kıvrılarak heykelden uzaklaşıyordu. Clary ayaklarının altında siyah bir deliğin belirmesiyle telaşla sıçradı.

Genç kız buradan aşağıya inerken basamaklar gölgelere karışıyordu. En son burada bulunduğunda, aralıklarla konmuş meşaleler basamaklara ışık tutarak karanlığı aydınlatıyordu. Şimdiyse yalnızca siyahlık vardı.

"Bir terslik var," dedi Clary. Ne Isabelle ne de Alec buna itiraz etti. Clary, Jace'in kendisine verdiği cadı ışığı taşını cebinden çıkardı ve başının üzerine doğru kaldırdı. Parmaklarından yayılan bir ışık etrafı aydınlattı. "Hadi gidelim."

Alec, Clary'nin önünde durdu. "Ben önden gideceğim, siz beni takip edin. Isabelle, arkada kal."

Yavaşça aşağı indiler. Clary'nin ıslak çizmeleri yıllar boyunca aşınmış basamaklarda kayıyordu. Merdivenin sonunda geniş bir salona açılan küçük bir tünel vardı ve bu salon, iç taraflarına yarı değerli taşlar işlenmiş beyaz kemerleri olan taş bir bahçeydi. Bir dizi mozale, peri masallarındaki şapkalı mantar evlere benzeyen gölgelerin altına sıkışmıştı. Daha uzak olanları gölgelerde kaybolmuştu. Cadı ışığı tüm salonu aydınlatacak kadar güçlü değildi.

Alec hüzünlü bir şekilde mezarlara baktı. "Sessiz Şehir'e gireceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Ölünce bile."

"Yerinde olsam buna üzülmezdim," dedi Clary. "Kardeş Jeremiah ölülerinizle ne yaptıklarını bana anlatmıştı. Onları yakıyorlar ve küllerin çoğunu Sessiz Şehir'in mermerini yapmak için kullanıyorlar." *İblis öldürenlerin kanları ve kemikleri şeytanlara karşı güçlü bir koruma sağlar. Ölümde bile Merkez, Amaç'a hizmet eder.*

"Hım," dedi Isabelle. "Bu bir onur olarak görülüyor. Hem siz sıradanlar da ölülerinizi yakmıyor musunuz?"

Bu, durumu daha az ürpertici hale getirmiyor, diye düşündü Clary. Küllerin ve dumanın kokusu ağır bir şekilde havaya sinmişti, Clary bu kokuyu geçen gelişinden hatırlıyordu. Fakat bunu bastıran başka bir koku daha vardı şimdi. Daha ağır, daha yoğun, daha kötü bir koku. Sanki bozuk meyve gibi.

Aynı kokuyu alarak kaşlarını çatan Alec, kemerinden başka bir melek bıçağı çıkardı. "*Arathiel,*" diye fısıldadı ve ikinci merdiveni bulup daha yoğun bir karanlığa indiklerinde, bıçağın ışığı Clary'nin cadı ışığına karıştı. Cadı ışığı Clary'nin elinde ölmekte olan bir yıldız gibi titreşti. Clary, bu cadı ışığı taşlarının gücünün, pilleri biten el fenerleri gibi tükenip tükenmeyeceğini merak etti ve bitmemesini diledi. Tüyler ürpertici bu yerde kör karanlıkta kalma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Merdivenlerin sonuna ulaşıp kendilerini başka bir uzun tünelde bulduklarında çürümüş meyve kokusu daha da arttı. Bu kez merdiven, oymalı kemik kulelerle çevrelenmiş bir

sundurmaya açıldı. Clary bu sundurmayı da hatırlıyordu. Zemine pahalı konfetiler gibi gümüş işlemeli yıldızlar serpiştirilmişti. Sundurmanın ortasında siyah bir masa vardı. Düzgün yüzeyinde koyu bir sıvı toplanmıştı ve yere doğru akıyordu.

Clary daha önce Kardeşler Konseyi'nin huzuruna çıktığında, masanın arkasındaki duvarda ağır bir gümüş kılıç asılı duruyordu. Kılıç gitmişti, şimdi onun yerinde kıpkırmızı, pervaneye benzer bir şey vardı.

"Bu kan mı?" diye fısıldadı Isabelle. Korkmuş görünmüyordu, sadece afallamıştı.

"Kana benziyor." Alec'in gözleri odayı taradı. Gölgeler boya kadar kalındı ve hareket ediyor gibi görünüyordu. Alec Melek bıçağını daha sıkı kavradı.

"Ne olmuş olabilir?" dedi Isabelle. "Sessiz Kardeşler'e asla zarar verilemeyeceğini sanırdım..."

Clary ona döndüğünde Isabelle'in sesi canlılığını yitirmişti ve elindeki cadı ışığı kuleler boyunca ilginç gölgeler oluşturuyordu. Biri, diğerlerinden daha değişik bir şekle sahipti. Clary cadı ışığının daha parlak yanmasını istedi ve cadı ışığı tam da bunu yaptı, uzağa doğru mızrak gibi bir ışık demeti göndererek parladı.

Kulelerden birinin oltanın üzerindeki kurt gibi delip geçtiği şey, Sessiz Kardeşler'den birinin cesediydi. Üzerinde kandan şeritler oluşmuş elleri mermer zemine sarkmıştı. Boynu kırılmış gibiydi. Etrafında bir kan gölü oluşmuştu. Cadı ışığında kanı pıhtılaşmış ve siyah görünüyordu.

Isabelle güçlükle soludu. "Alec. Görüyor musun?"

"Görüyorum." Alec'in sesi katıydı. "Daha kötülerini de gördüm. Beni asıl endişelendiren Jace."

Isabelle ilerledi ve siyah bazalt masaya dokundu, parmakları yüzeyi tarıyordu. "Bu kan neredeyse taze. Her ne olduysa, çok uzun zaman önce olmamış."

Alec, Sessiz Kardeş'in cesedine doğru ilerledi. Zemindeki kan gölünde izler vardı. "Ayak izleri," dedi Alec. "Biri koşuyormuş." Kızlara onu takip etmelerini işaret etti. Onu izlediler. Isabelle kanlı ellerini yumuşak deri bacak zırhına silmek için bir an duraksadı sadece.

Ayak izlerinden oluşan yol, sundurmadan uzaklaşıp karanlıkta kaybolan dar bir tünele gidiyordu. Alec durduğunda Clary etrafına bakarak sabırsızca onu geçti ve cadı ışığını parlatarak çevrelerinde gümüş-beyaz bir ışık yolu oluşturdu. Clary tünelin sonunda çift kanatlı kapılar gördü. Kapılar aralıktı.

Jace. Clary bir şekilde onu hissetti, çok yakındaydı. Çizmeleri sert zeminde gürültülü biçimde takırdayarak koştu. Arkasından Isabelle'in onu çağırdığını ve iki kardeşin ayak seslerinin geldiğini duydu. Clary koridorun sonunda kapıları aniden açarak kendini yere gömülmüş metal çubuklarla ikiye bölünmüş geniş bir taş odada buldu. Clary sadece çubukların diğer tarafında yere çökebildi. Hücrenin hemen dışında başka bir Sessiz Kardeş'in güçsüz bedeni yere sereserpe uzanmıştı.

Clary onun da ölü olduğunu hemen anladı. Eklemleri kırılana kadar yanlış yöne bükülmüş bir oyuncak bebek gibi yatıyordu. Parşömen renkli cüppesi yırtılmıştı. Yaralı yüzü hala farkedilebilen tam bir dehşet ifadesiyle buruşmuştu. Kardeş Jeremiah'ydı.

Clary onun bedenini hücre kapısına doğru itti. Kapının parmaklıkları birbirine oldukça yakındı ve bir tarafa menteşelenmişti. Çekebileceği herhangi bir kilit ya da tokmak görünmüyordu. Arkasında Alec'in kendisini çağıran sesini duydu fakat dikkati onun üzerinde değil, kapının üzerindeydi. Kapıyı açmak için görünürde bir yol olmadığını farketti. Elbette Kardeşler görünen bir şeyle değil görünmeyenle meşgul olurdu. Bir elinde cadı ışığını tutarak diğer eliyle annesinin stelini yokladı.

Parmaklıkların diğer tarafından bir ses geldi. Boğuk bir nefes ya da fısıldama, hangisi olduğunu seçemedi fakat kaynağını tanıdı: *Jace.* Stelinin ucuyla hücre kapısına kuvvetli bir darbe indirdi. Siyah ve pürüzlü sert metale karşı aklında belirdiği kadarıyla Açma mührünü kullanmaya çalıştı. Stelin değdiği yerde elektrik cızırdadı. *Açıl,* diye emretti kapıya. *Açıl, açıl, AÇIL!*

Odanın içinde yırtılan kumaşa benzer bir ses duyuldu. Kapı menteşelerinden tümüyle ayrılıp hücrenin içine asma bir köprü gibi çarptığında Clary, Isabelle'in bağırdığını duydu. Clary bir avuç dolusu çakıl taşının gürültülü bir şekilde takırdaması gibi, metaldan kopan metalin çıkardığı diğer

sesleri de duydu. Yere devrilen kapının üstüne basıp sendeleyerek içeri daldı.

Cadı ışığı, güneş ışığı gibi parlayarak küçük odayı doldurdu. Genç kız açıkça duvardaki sürgülerinden sökülen ve taş zeminde şakırdayan, her biri değişik metallerden yapılmış kelepçeleri gördü. Altın, gümüş, çelik ve demir. Gözleri köşede yere çökmüş olan şeklin üzerindeydi. Parlak saçları, uzanmış eli ve az ötede duran gevşek kelepçeyi görebiliyordu. Çocuğun eli çıplak ve kanlıydı, derisi kötü yaralarla kaplanmıştı.

Clary dizleri üstüne çöktü, stelini bir kenara koyarak nazikçe çocuğu çevirdi. Bu *Jace*'ti. Yanağında başka bir yara daha vardı ve yüzü oldukça beyazdı fakat gözkapaklarının altındaki hızlı hareketi görebiliyordu. Boğazında bir damar atıyordu. Yaşıyordu.

Rahatlama hissi genç kızı sıcak bir dalga gibi sardı ve onu bu kadar zamandır ayakta tutan gerilimi dağıttı. Cadı ışığı yanında parlamaya devam ederek yere düştü. Clary kendine yabancı gelen bir şefkatle Jace'in saçlarını alnından çekti. Hiç erkek ya da kızkardeşi, hatta kuzeni bile olmamıştı. Aslında daha önce hiç kimsenin yaralarını sarması ya da bakımıyla uğraşması gerekmemişti.

Jace'e bu şekilde şefkatle dokunmak hiç fena değil, diye düşündü. Jace'in gözkapakları titreşip de çocuk inlediğinde, Clary elini geri çekmek istemedi. Jace onun ağabeyiydi. Ona ne olduğuyla neden ilgilenmeyecekti ki?

Jace'in gözleri açıldı. Gözbebekleri büyümüştü. Belki de başını çarpmıştı. Gözleri Clary'nin üzerinde şaşkınlıkla sabitlendi. "*Clary*," dedi. "Burada ne işin var?"

"Seni bulmak için geldim," dedi Clary. Çünkü gerçek buydu.

Çocuğun yüzü kasıldı. "Gerçekten burada mısın? Ben... Ölmedim, değil mi?"

"Hayır," dedi Clary elini onun yanağına kaydırarak. "Bayıldın, hepsi bu. Büyük olasılıkla başını da vurdun."

Jace elini yanağına götürdü ve Clary'nin elinin üzerine koydu. "Buna değer," dedi. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki Clary onun söylediğinin bu olduğundan pek de emin değildi.

"Neler oluyor?" dedi Alec alçak kapı girişinden geçerek. Isabelle de hemen arkasındaydı. Clary elini hızla çekti, ardından sessizce kendine küfretti. Yanlış bir şey yapmıyordu ki.

Jace doğrulup oturmaya çalıştı. Yüzü griydi, gömleği kanla lekelenmişti. Alec ona ilgiyle bakıyordu. "Sen iyi misin?" diye sordu arkadaşının yanına çömelirken. "Ne oldu? Hatırlayabiliyor musun?"

Jace yaralı olmayan elini kaldırdı. "Yavaş yavaş sor Alec. Başım sanki kopacak gibi."

"Bunu sana kim yaptı?" Isabelle'in sesi hem şaşkın hem de meraklıydı.

"Bana kimse bir şey yapmadı. Kelepçelerden kurtulmaya çalışırken kendim yaptım." Jace bileğine baktı, neredeyse derisinin tamamını soymuş gibi görünüyordu. Yüzünü buruşturdu.

"İşte," dedi Clary ve Alec aynı anda, Jace'in eline uzanırken. Göz göze geldiler ve elini ilk çeken Clary oldu. Alec, Jace'in bileğini tutarak stelini çıkardı ve bileğinin birkaç hızlı hareketiyle Jace'in kanayan bileğinin etrafına bir *iratze*, bir koruma mührü çizdi.

"Teşekkürler," dedi Jace elini geri çekerken. Bileğinin yaralı kısmı iyileşmeye başlamıştı bile. "Kardeş Jeremiah..."

"Ölmüş," dedi Clary.

"Biliyorum." Jace, Alec'in yardımını reddederek ve duvara dayanarak ayağa kalktı. "Öldürüldü."

"Sessiz Kardeşler birbirini mi öldürdü?" diye sordu Isabelle. "Anlamıyorum. Cidden, neden bunu yaptıklarını anlamıyorum!"

"Yapmadılar," dedi Jace. "Bir şey onları öldürdü. Ne olduğunu bilmiyorum." Bir acı dalgasıyla yüzü kasıldı. "Başım..."

"Belki de gitmeliyiz," dedi Clary sinirli bir şekilde. "Onları öldüren şey..."

"Bizim için geri gelmeden önce mi?" dedi Jace. Kanlı gömleğine ve yaralı eline baktı. "Sanırım gittiler. Ama o halde onları geri getirebilir."

"Kim, neyi geri getirebilir?" diye ısrar etti Alec fakat Jace bir şey söylemedi. Yüzü daha önce kül gibi griyken şimdi bembeyaz olmuştu. Duvardan kaymaya başladığında Alec onu yakaladı. "Jace..."

"Ben iyiyim," diye itiraz etti Jace. Fakat eli Alec'in kolunu sıkıca kavradı. "Ayakta durabilirim."

"Bana öyle görünüyor ki ayakta kalmak için duvardan destek alıyorsun. Bu benim *ayakta durma* tanımıma uymuyor."

"Bu yaslanma," diye açıkladı Jace. "Ayakta durmadan önce yaslanma gelir."

"Tartışmayı kesin," dedi Isabelle sönmüş bir meşaleyi tekmeleyip yolundan uzaklaştırırken. "Buradan çıkmalıyız. Eğer dışarıda Sessiz Kardeşleri öldürecek kadar korkunç bir şey varsa, aynı şeyi bizim üzerimizde de denemesi uzun sürmez."

"Izzy haklı. Gitmeliyiz." Clary cadı ışığını geri alarak ayağa kalktı. "Jace, yürüyebilecek misin?"

"Bana yaslanabilir." Alec, Jace'in kolunu kendi omzuna attı. Jace vücudunun ağırlığını Alec'e verdi. "Hadi," dedi Alec nazikçe. "Dışarı çıktığımızda seni iyileştireceğiz."

Yavaşça hücre kapısına doğru ilerlerken Jace duraksadı ve Kardeş Jeremiah'nın parke taşı üzerinde bükülmüş cesedine gözlerini dikti. Isabelle dizlerinin üzerine çöktü ve Kardeş Jeremiah'nın buruşmuş yüzünü kahverengi yün kukuletasıyla örttü. Ayağa kalktığında hepsinin yüzü asıktı.

"Daha önce hiçbir Sessiz Kardeş'i korkmuş görmemiştim," dedi Alec. "Onları korkutabilmenin mümkün olduğunu bile sanmıyordum."

"Herkes korkar." Jace hala solgundu ama buna rağmen yaralı elini göğsünde titizlikle koruyordu. Clary bunun fiziksel acıdan kaynaklandığını sanmıyordu. Mesafeli gözüküyordu. Sanki kabuğuna çekilmiş, bir şeyden saklanıyormuş gibiydi.

Karanlık koridorlar ve dar merdivenlerden gerisin geri Konuşan Yıldızlar Salonu'na giden yolu kat ettiler. Oraya ulaştıklarında, Clary daha önce oradan geçtiklerinde farketmediği kan ve yanığın ağır kokusunu hissetti. Alec'e yaslanmış olan Jace korkuyla karışık bir endişeyle etrafına baktı. Clary Jace'in, üzerine kalın bir tabaka kan sıçramış olan uzaktaki duvara baktığını gördü ve "Jace, bakma," dedi. Ardından kendini aptal gibi hissetti. Sonuçta o bir iblis avcısıydı. Hiç şüphesiz daha kötülerini de görmüştü.

Jace başını iki yana salladı. "Bir terslik var ..."

"Buradaki her şey ters gidiyor." Alec başını sundurmadan dışarı uzanan kemerlere doğru eğdi. "Buradan çıkmak için en kestirme yol şurası. Hadi gidelim."

Kemikler Şehri'ne geri dönerken yolda fazla konuşmadılar. Her gölge, hareketleriyle birlikte dalgalanıyor, sanki karanlık üzerlerine atlamaya hazır yaratıkları gizliyordu. Isabelle soluklarının arasında bir şeyler fısıldıyordu ama Clary kelimeleri duyamıyordu. Sanki başka bir dil gibiydi. Eski bir dil. Latince belki.

Şehir'den çıkmalarını sağlayacak olan merdivene ulaştıklarında, Clary rahatlayarak derin bir nefes aldı. Kemikler Şehri bir zamanlar güzel olabilirdi ama şimdi korkutucuydu. Son basamağa ulaştıklarında ışık gözlerini acıttı ve Clary

şaşkınlıkla bağırdı. Merdivenin başında duran Melek heykeli, arkasında yükselen gün ışığı gibi parlak, altın rengi ışık yüzünden zar zor görünüyordu. Genç kız diğerlerine baktı, onların da kendisi gibi kafası karışmıştı.

"Güneş henüz doğamaz, öyle değil mi?" diye mırıldandı Isabelle. "Ne kadar zamandır aşağıdaydık?"

Alec saatini kontrol etti. "O kadar uzun değil."

Jace bir şeyler fısıldadı, herhangi birinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. Alec kulağını uzattı. "Ne dedin?"

"Cadı ışığı," dedi Jace bu kez daha yüksek sesle.

Isabelle merdivenleri çabucak çıktı. Arkasında Clary vardı. Onun arkasında da Alec, Jace'in merdivenleri çıkmasına yardım ediyordu. Isabelle merdivenlerin başında donmuş gibi aniden durdu. Clary ona seslendi ama Isabelle hareket etmiyordu. Bir an sonra Clary onun yanına ulaştığında, şimdi şaşkınlıktan donakalma sırası kendisine gelmişti.

Avlu, Gölge Avcıları'yla doluydu. Yirmi, belki otuz tanesi koyu renk avcı elbiselerini giymişti. Hepsinin üzerinde İşaretler vardı ve her biri elinde birer cadı ışığı taşıyordu.

Grubun önünde, siyah Gölge Avcısı zırhı ve kukuletası arkaya düşmüş peleriniyle Maryse duruyordu. Arkasında bir düzine yabancı vardı. Kollarında ve yüzünde Nefilim İşaretleri'ni taşıyan, Clary'nin daha önce hiç görmediği kadınlar ve erkekler. İçlerinden biri, yakışıklı esmer bir erkek, Clary ile Isabelle'e ve ardından merdivenleri tırmanıp beklenmeyen ışığa bakarak yanlarında duran Jace'le Alec'e bakmak için döndü.

"Melek aşkına," dedi adam. "Maryse, aşağıda birileri var."

Isabelle'i gördüğünde Maryse'in nefesi kesildi. Sonra toparlandı ve sanki yüzüne tebeşirle bir çizgi çekilmiş gibi dudakları incecik, beyaz bir çizgiye dönüştü.

"Biliyorum Malik," dedi Maryse. "Onlar benim çocuklarım."

7

ÖLÜMGÜL KILIÇ

Kalabalıkta mırıldanmalar duyuldu. Bazıları kukuletalarını geriye atmıştı ve Clary'nin Jace, Alec ve Isabelle'in yüzündeki bakışlardan okuduğu kadarıyla avludaki çoğu Gölge Avcısı onlara yabancı değildi.

"Melek aşkına." Maryse'in gözlerine inanamadığını belirten bakışı Alec'ten Jace'e kaydı, Clary'yi geçip kızına döndü. Maryse konuştuğu anda Jace, Alec'ten uzaklaştı ve diğer üçünden bir parça uzakta durdu. Elleri cebindeydi. Isabelle sinirli bir şekilde altın-beyaz kırbacını elinde çevirdi. Bu sırada Alec huzursuz bir şekilde cep telefonuyla uğraşıyordu. Clary onun böyle bir durumda kime telefon açtığını

hiç anlamamıştı. "Burada ne yapıyorsunuz Alec? Isabelle? Sessiz Şehir'den bir tehlike çağrısı geldi."

"Bunu yanıtladık," dedi Alec. Bakışları avluda toplanmış olan kalabalık üzerinde endişeyle dolaştı. Clary onun bu gergin halini anlayabiliyordu. Kendi adına, bu şimdiye kadar gördüğü en büyük yetişkin Gölge Avcısı -aslında genel olarak Gölge Avcısı- kalabalığıydı. Bir yüzden diğerlerine bakıp duruyor, aralarındaki farklılıklara dikkat ediyordu. Yaş, ırk ve genel görünüş olarak oldukça çeşitliydiler ama hepsi aynı mükemmel, kendine yeten güce sahip oldukları izlenimini veriyordu. Kendisini inceleyen, değerlendiren zekice bakışlarını hissedebiliyordu. Ama içlerinden biri, dalgalı gümüş rengi saçlı bir kadın ona gizlemeye gerek görmediği bir dikkatle bakıyordu. Clary gözlerini kırpıştırdı ve başka yöne baktı. "Enstitü'de değildiniz ve kimseyi uyandıramazdık, bu yüzden kendimiz geldik."

"Alec..."

"Bunun önemi yok zaten," dedi Alec. "Ölmüşler. Sessiz Kardeşler. Hepsi ölmüş. Öldürülmüş."

Kalabalıktan bu kez ses çıkmadı. Bunun yerine, ceylan görmüş bir aslan sürüsü gibi hareketsiz kaldılar.

"*Ölmüşler?*" diye tekrarladı Maryse. "Ne demek istiyorsun? Ölmüşler de ne demek?"

"Sanırım ne demek istediği oldukça açık." Maryse'in yanında aniden uzun, gri ceket giymiş biri belirdi. Titreyen

ışıkta kadın Clary'ye, tüm keskin köşeleri, arkaya çekilmiş saçları ve yüzünde beliren siyah izler gibi gözleriyle, bir tür Edward Gorey karikatürü gibi göründü. Clary'nin şu ana kadar gördüğü en cılız parmaklarla, uzun gümüş bir kolyenin ucunda hafifçe parıldayan iri bir parça cadı ışığını tutuyordu. "Hepsi ölmüş mü?" diye sordu Alec'e bakarak. "Şehir'de canlı kalan kimse yok muydu?"

Alec başını iki yana salladı. "Gördüğümüz kadarıyla hayır Sorgucu."

Demek Sorgucu bu, diye düşündü Clary. Kadın, sadece davranışlarını beğenmediklerini değil, ortada hiçbir sebep yokken de genç çocukları hapse atabilecek birine benziyordu.

"*Gördüğünüz* kadarıyla," diye tekrarladı Sorgucu. Gözleri parlak, sert boncuklara benziyordu. Maryse'e döndü. "Hala hayatta kalanlar olabilir. Eksiksiz bir kontrol için Şehre senin adamlarından birkaçını göndereceğim."

Maryse'in dudakları gerildi. Clary'nin Maryse hakkında öğrendiği çok az şeyden biri de Jace'in üvey annesinin ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmadığıydı. "Çok iyi."

Kadın geri kalan Gölge Avcıları'na döndü. Clary'nin farkettiği kadarıyla, ilk başta sandığı kadar kalabalık değillerdi. Sayıları otuza değil yirmiye daha yakındı. Yine de görüntülerinin şoku, onları etkili bir kalabalık haline getiriyordu.

Maryse, Malik'le alçak sesle konuştu. Adam başıyla onayladı. Gümüş rengi saçlı kadının korumasında Gölge Avcıları'nın, Kemikler Şehri'ne girmelerine izin verdi. Cadı ışığını ellerine alarak basamakları birer birer inerlerken avludaki ışık azalmaya başladı. Sıradaki son kişi gümüş saçlı kadındı. Merdivenlerin ortasında duraksadı, döndü ve geriye, doğrudan Clary'ye baktı. Sanki çaresizce Clary'ye bir şeyler anlatmak ister gibi gözleri korkunç bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Bir an sonra kukuletasını başına geçirdi ve gölgeler arasında gözden kayboldu.

Maryse sessizliği bozdu. "Herhangi biri Sessiz Kardeşleri neden öldürsün ki? Onlar savaşçı değiller, savaş mühürleri taşımazlar..."

"Saf olma Maryse," dedi Sorgucu. "Bu, sıradan bir saldırı değildi. Sessiz Kardeşler savaşçı olmayabilir ama onlar öncelikli olarak muhafızdır ve işlerinde gayet iyidirler. Öldürülmelerinin zor olduğunu belirtmeye de gerek yok. Biri Kemikler Şehri'nden bir şey istedi ve onu almak için Sessiz Kardeşleri öldürmeye karar verdi. Bu önceden planlanmıştı."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Hepimizi Central Park'a sürükleyen o asılsız olay, şu öldürülen Aşağı Dünyalı çocuk..."

"Ben bunu asılsız bir olay olarak adlandırmazdım. Aşağı Dünyalı çocuğun kanı çekilmişti, tıpkı diğerleri gibi. Bu ölümler Gecenin Çocukları ve diğer Aşağı Dünyalılar arasında ciddi sorunlara neden olabilir."

"Dikkati başka tarafa çekti," dedi Sorgucu ilgisizce. "Enstitü'den uzaklaşmamızı istedi. Böylece Kardeşler yardım istediğinde kimse cevap vermeyecekti. Zekice, gerçekten. Fakat o her zaman zekiydi."

"O?" Konuşan Isabelle'di, yüzü siyah saçlarının arasında oldukça solgundu. "Demek istiyorsun ki..."

Jace'in sözcükleri Clary'yi sanki canlı bir akıma kapılmış gibi şok etti. "Valentine," dedi. "Valentine, Ölümcül Kılıç'ı aldı. Sessiz Kardeşleri öldürmesinin sebebi buydu."

Sorgucu'nun yüzünde ince, ani bir gülümseme kıvrıldı. Sanki Jace onu çok memnun eden bir şey söylemişti.

Alec sarsıldı ve Jace'e bakmak için döndü. "*Valentine* mi? Fakat onun burada olduğunu söylememiştin."

"Kimse sormadı."

"Kardeşleri o öldürmüş olamaz. Vücutları parçalanmış. Hiç kimse bunların hepsini yapmış olamaz."

"Belki de iblis yardımı almıştır," dedi Sorgucu. "Daha önce de yardım almak için iblisleri kullanmıştı. Kupa'nın korumasıyla çok tehlikeli yaratıklar çağırmış olabilir. Avcılar'dan daha tehlikeli," diye ekledi dudağının bir kıvrımıyla ve bunu söylerken Clary'ye bakmamış olmasına rağmen kelimeler bir şekilde onun yüzünde bir tokat gibi patladı. Clary, Sorgucu'nun onun acizliğini farketmemesini diledi. "Ve şu gülünç Vazgeçmişler'den de daha tehlikeli."

"Bu konuda bir şey bilmiyorum." Jace oldukça solgundu ve ateşi yükselmiş gibi elmacık kemikleri kızarmıştı.

"Ama o Valentine'dı. Onu gördüm. Aslına bakarsanız hücreye inip benimle parmaklıklar arkasından alay ettiğinde Kılıç yanındaydı. Doğrusu bıyığını burmaması dışında kötü bir film gibiydi."

Clary ona endişeli bir şekilde baktı. *Çok hızlı konuşuyor,* diye düşündü. *Ve ayakları üzerinde sallanıyor.*

Sorgucu buna dikkat etmiyordu. "Yani diyorsun ki Valentine sana bunların hepsini anlattı. Kılıç'ı istediği için Sessiz Kardeşleri öldürdüğünü söyledi, öyle mi?"

"Sana başka neler anlattı? Nereye gittiğini söyledi mi? Ya da elindeki iki Ölümcül Araç'la ne yapmayı planladığını?" diye sordu Maryse telaşla.

Jace başını iki yana salladı.

Sorgucu ona yaklaşırken cüppesi sürüklenen bir duman gibi döndü. Gri gözleri ve gri ağzı gergin yatay çizgilere dönüşmüştü. "Sana inanmıyorum."

Jace ona sadece baktı. "İnanacağını düşünmedim."

"Merkez'in de sana inanacağından şüpheliyim."

"Jace yalancı değildir," diye çıkıştı Alec öfkeyle.

"Beynini kullan Alexander," dedi Sorgucu gözlerini Jace'ten ayırmadan. "Bir an için arkadaşına duyduğun bağlılığı bir kenara bırak. Ruh Kılıcı'yla ilgili babacan bir sohbet için oğlunun hücresinde durup bununla ne yapmayı planladığını ya da nereye gittiğini söylememesi mümkün olabilir mi?"

"*S'io credesse che mia risposta fosse,*" dedi Jace, Clary'nin bilmediği bir dilde, "*a persona che mai tornasse al mondo...*"

"Dante." Sorgucu soğuk bir şekilde halinden memnun görünüyordu. "Dante'nin *Cehennem*'i. Henüz cehennemde değilsin Jonathan Morgenstern, buna karşın Merkez'e yalan söylemekte ısrar edersen orada olmayı dileyeceksin." Diğerlerine döndü. "Jonathan Morgenstern'in bir denemeye tabi tutulmasından bir gece önce Ruh Kılıcı'nın ortadan kaybolması ve kılıcı alabilecek tek kişinin onun babası olması kimseye garip gelmiyor mu?"

Jace şok olmuş gibi görünüyordu ve bu daha önce hiç aklına gelmemiş gibi şaşkınlıktan dudakları hafifçe aralanmıştı. "Babam Ruh Kılıcı'nı benim için almadı. Kendisi için aldı. Sınamadan haberi olduğundan da şüpheliyim."

"Senin için ne kadar da uygun, ne olursa olsun. Onun için de. Sırlarını açığa vuracağından endişelenmesine gerek kalmayacak."

"Evet," dedi Jace. "Onun aslında bir balerin olmak istediğini herkese anlatmamdan çok korkuyordu." Sorgucu ona küçümseyen gözlerle baktı. "Babamın sırlarından hiçbirini bilmiyorum," dedi daha hafif biçimde. "Bana hiçbir şey anlatmadı."

Sorgucu ona sanki can sıkıcı bir şeymiş gibi baktı. "Eğer baban seni korumak için Kılıç'ı almadıysa o halde onu neden aldı?"

"O bir Ölümcül Araç," dedi Clary. "Güçlü. Kupa gibi. Valentine gücü sever."

"Kupa'nın doğrudan bir kullanımı vardır," dedi Sorgucu. "Onu bir ordu yapmak için kullanabilir. Oysa Kılıç sadece

mahkemelerde kullanılır. Bunun onun ne işine yarayacağını anlayamadım."

"Merkez'in istikrarını bozmak için yapmış olabilir," diye önerdi Maryse. "Moralimizi bozmak için. Eğer bir şeyi gerçekten istiyorsa, kendimizi korumak için yapabileceğimiz bir şey olmadığını söylemek için." *Bu şaşırtıcı bir şekilde iyi bir iddia,* diye düşündü Clary fakat Maryse inandırıcı bir tonla konuşmuyordu. "Sorun şu ki..."

Ama sorunun ne olduğunu duyacak durumda değillerdi, çünkü bu sırada Jace bir soru soracakmış gibi elini kaldırmıştı. Sarsılmış görünüyordu. Bacakları artık onu taşıyamıyormuş gibi aniden çimenlerin üzerine oturdu. Alec arkadaşının yanına çömeldi fakat Jace onun yardımını kızgınlıkla geri çevirdi. "Beni yalnız bırak. Ben iyiyim."

"İyi değilsin." Clary, Alec'in yanına çimenlerin üzerine çöktü. Geceyi aydınlatan cadı ışığına rağmen Jace gözbebekleri büyümüş bir halde kendisine bakıyordu. Clary onun bileğine, Alec'in *iratze* mührünü çizdiği yere göz attı. İşaret gitmişti. Hem de arkasında işe yaradığını gösteren hafif beyaz bir yara izi bile bırakmadan. Genç kız Alec'in gözlerine baktı ve aynı endişeyi onda da gördü. "Onunla ilgili ters giden bir şey var." dedi Clary. "Ciddi bir şey."

"Büyük olasılıkla bir iyileştirme mührüne ihtiyacı var." Sorgucu bu kadar önemli olaylar sırasında Jace'in yaralanmasına oldukça kızmış görünüyordu. "Bir *iratze* ya da... Bilmiyorum işte, bir *iratze*."

"Bunu denedik," dedi Alec. "İşe yaramıyor. Sanırım burada iblis kaynaklı bir şeyler dönüyor."

"İblis zehri gibi mi?" Maryse, Jace'e doğru bir hamle yaptı fakat Sorgucu onu durdurdu.

"Numara yapıyor," dedi Sorgucu öfkeyle. "Şu anda Sessiz Şehir'de hücrede olması gerekirdi."

Alec bunun üzerine ayağa kalktı. "Bunu söyleyemezsin, ona bak!" Eliyle çimenlerin üzerine uzanmış ve gözlerini kapatmış olan Jace'i işaret etti. "Ayağa bile kalkamıyor. Onun doktora ihtiyacı var, onun..."

"Sessiz Kardeşler öldü," dedi Sorgucu. "Bir sıradan hastanesini mi kastediyorsun?"

"Hayır." Alec'in sesi gergindi. "Magnus'a gidebileceğini düşündüm."

Isabelle hapşırma ve öksürük arasında bir ses çıkardı. Sorgucu, Alec'e şaşkın şaşkın bakarken genç kız başka yöne döndü. "Magnus mu?"

"O bir iblis efendisi," dedi Alec. "Aslında o Brooklyn'in Baş İblis Efendisi."

"Magnus Bane'i kastediyorsun," dedi Maryse. "Onun ünü..."

"Yüce İblis'le dövüştükten sonra beni o iyileştirdi," dedi Alec. "Sessiz Kardeşler bir şey yapamaz ama Magnus..."

"Bu saçma," dedi Sorgucu. "Yapmak istediğin şey Jonathan'ın kaçmasına yardımcı olmak."

"Kaçacak kadar iyi değil," dedi Isabelle. "Bunu göremiyor musun?"

"Magnus onun kaçmasına asla izin vermez," dedi Alec. Kardeşine endişesini gidermek ister gibi baktı. "Merkez'i kızdırmak istemez."

"Bunu önleyebileceğini nasıl ileri sürüyor?" Sorgucu'nun sesi iğneleyici bir alaycılıkla çıkmıştı. "Jonathan bir Gölge Avcısı. Onu kilitli tutmamız kolay olmaz."

"Belki de ona sormalıyız," diye önerdi Alec.

Sorgucu keskin bir şekilde gülümsedi. "Muhakkak. O nerede?"

Alec elindeki telefona göz attı, ardından önündeki zayıf gri figüre tekrar döndü. "Burada," dedi. Sesini yükseltti. "Magnus! Magnus, ortaya çık."

Magnus kapıdan yürüyerek girdiğinde Sorgucu'nun bile kaşları kalktı. Baş İblis Efendisi siyah deri pantolon giymişti. Değerli taşlarla süslü M şeklinde bir kemer takmıştı. Beyaz dantelli gömleğinin üzerinde kobalt mavisi asker ceketi vardı. Adamın vücudundan katmanlar halinde ışık yayılıyordu. Bakışları bir an şaşkınlıkla Alec'in yüzünde dolaştı, sonra yere yüzükoyun yatmış olan Jace'e doğru hareket etti. "O öldü mü?" diye sordu. "Ölü gibi görünüyor."

"Hayır," diye tersledi Maryse. "Ölmedi."

"Kontrol ettiniz mi? İsterseniz onu tekmeleyebilirim." Magnus, Jace'e doğru hareket etti.

"Kes şunu!" diye tersledi Sorgucu. Üçüncü sınıftayken Clary'nin tükenmezkalemle sırayı karalamasını kesmesini isteyen öğretmeni gibi konuşmuştu. "O ölü değil ama yaralandı," diye ekledi neredeyse isteksizce. "Senin tıbbi yete-

neklerine ihtiyacı var. Jonathan sorgulama için yeterince iyileşmeli."

"Güzel. Fakat bunun bedeli size ait."

"Ben öderim," dedi Maryse.

Sorgucu gözünü bile kırpmadı. "Çok iyi. Fakat Enstitü'de kalamaz. Kılıç'ın gitmesi sorgulamanın planlandığı gibi yapılmayacağını göstermez. Bu süre içinde çocuk gözlem altında tutulmalı. Açıkça kaçma riski var."

"Kaçma riski mi?" diye sordu Isabelle. "Sanki o Sessiz Şehir'den kaçmaya çalışmış gibi davranıyorsun..."

"Pekala," dedi Sorgucu. "Şimdi hücresinde değil, öyle değil mi?"

"Bu adil değil! Orada ölü insanlarla çevrelenmiş bir şekilde kalmasını bekleyemezsin!"

"Adil değil mi? Adil değil mi? Sen ve ağabeyinin Kemikler Şehri'ne gelmenizin sebebinin, gereksiz bir hapsedilme olarak düşündüğünüz için Jonathan'ı kurtarmak istemeniz değil de tehlike çağrısına cevap vermek olduğuna sahiden inanmamı mı bekliyorsunuz? Ve eğer Enstitü'de kalmaya devam etmesine izin verilirse onu serbest bırakmayı deneyeceğinize inanmamı mı bekliyorsunuz? Annenle babana yaptığın gibi beni de aptal yerine koyabileceğini mi düşünüyorsun Isabelle Lightwood?"

Isabelle kıpkırmızı kesildi. Magnus onun cevap vermesine fırsat vermeden konuştu.

"Bakın, sorun değil," dedi. "Jace'i kolayca kendi evimde tutabilirim."

Sorgucu, Alec'e döndü. "Senin İblis efendisi," dedi, "Jace Wayland'in Merkez için en önemli tanık olduğunu farketti."

"O benim *İblis efendim* değil." Alec'in elmacık kemikleri kızardı.

"Daha önce de Merkez için bazı mahkumları ağırlamıştım," dedi Magnus. Sesinde şakacı bir ton vardı. "Bu alanda kusursuz bir sicilim olduğunu göreceksiniz. Benim sözleşmem en iyisidir."

Clary bunu hayal mi etmişti, yoksa bunu söylerken Magnus'un gözleri Maryse'in üzerinde mi oyalanmıştı? Bunu merak edecek zamanı yoktu. Sorgucu hem keyif hem de hakkınlık anlamına gelebilecek keskin bir ses çıkardı. "O halde karar verildi," dedi. "Konuşabilecek kadar iyi olduğunda bana haber ver Baş İblis Efendisi. Hala ona soracak bir sürü sorum var."

"Tabii ki," dedi Magnus. Fakat Clary adamın onu gerçekten dinlemediğini hissetmişti. Adam zarif hareketlerle çimenlerin üzerinde yürüdü ve Jace'in yanında durdu. Çok zayıf ve çok uzun boylu bir adamdı. Clary ona baktığında geceyi nasıl aydınlattığını görerek şaşırdı. "Konuşabiliyor mu?" diye sordu Magnus, Clary'ye Jace'i işaret ederek.

Clary cevap veremeden Jace'in gözleri açıldı. Şaşkın ve sersemlemiş bir şekilde Baş İblis Efendisi'ne baktı. "Burada ne işin var?"

Magnus sivri elmaslar gibi parlayan dişlerini gösterek Jace'e pis pis sırıttı.

"Selam ev arkadaşım," dedi.

İkinci Kısım

Cehennemin Kapıları

Benden önce yaratılan hiçbir şey yoktu.
Sadece sonsuz olan şeyler ve dayandığım sonsuzluk.
Sen, buraya giren, bütün umudu arkanda bırak.
–Dante, *Cehennem*

8

SEELIE SARAYI

Rüyasında Clary tekrar çocuk olmuştu ve Coney Adası'ndaki tahta iskelenin yanındaki dar sahil şeridinden aşağı iniyordu. Sosisli sandviç ile kavrulmuş fıstık kokusu ve çocukların bağrışlarıyla hava ağırlaşmıştı. Deniz açıklarda dalgalanıyor, mavi-gri yüzeyi gün ışığında parlıyordu.

Üzerine büyük gelen çocuk pijamalarıyla sanki uzaktan kendisini izleyebiliyordu. Pijama altının paçaları sahilde sürükleniyordu. Islak kum, ayaklarının altında gıcırdıyordu ve saçları ensesinde toplanmıştı. Hiç bulut yoktu, gökyüzü mavi ve açıktı. Fakat çok uzakta, suyun yanındaki bir figüre doğru yürürken soğuktan ürperiyordu.

Yaklaştıkça figür aniden belirgin hale geldi. Sanki Clary bir kameranın objektifini odaklamıştı. Bu annesiydi. Yarısı yıkılmış bir kumdan kalenin yanında diz çökmüştü. Renwick'te Valentine'ın ona verdiği aynı beyaz elbiseyi giymişti. Elinde tuz ve rüzgarda uzun zaman açıkta kaldığı için gümüşi bir renk almış ufak, kıvrılmış bir odun parçası tutuyordu.

"Bana yardım etmek için mi geldin?" *dedi annesi başını kaldırarak. Jocelyn'in saçları dağınıktı ve rüzgarda serbestçe salınıyordu. Bu onu olduğundan daha genç gösteriyordu.* "Yapacak çok şey var ve çok az zaman."

Clary'nin boğazı düğümlendi ve zorlukla yutkundu. "Anne. Seni çok özledim anneciğim."

Jocelyn gülümsedi. "Ben de seni özledim tatlım. Ama gitmedim, biliyorsun. Sadece uyuyorum."

"O halde seni nasıl uyandırabilirim?" *diye yalvardı Clary. Fakat annesi denize bakıyordu, yüzü sıkıntılıydı. Gökyüzü demir grisi bir alacakaranlığa döndü ve kara bulutlar ağır taşlar gibi gözüktü.*

"Buraya gel," *dedi Jocelyn. Clary onun yanına ulaştığında,* "Kolunu uzat." *dedi.*

Clary söyleneni yaptı. Jocelyn odun parçasını onun eline bıraktı. Odunun dokunuşu sıcak stelin yanması gibi canını yakmıştı ve arkasında aynı kalın siyah izi bıraktı. Jocelyn'in çizdiği mühür Clary'nin daha önce hiç görmediği bir şekildi fakat içgüdüsel olarak kendisini sakinleştiriyordu. "Bu ne işe yarıyor?"

"Seni koruyacak." *Annesi, Clary'yi bıraktı.*

"Neye karşı?"

Jocelyn cevap vermedi, sadece denize baktı. Clary döndü ve okyanusun geride çöp yığınları, yosun birikintileri, kumların üzerinde çaresizce çırpınan balıklar bırakarak uzaklara çekilmiş olduğunu gördü. Su, bir dağın yamacı gibi yükselerek büyük bir dalgaya dönüşürken düşmeye hazırlanan bir çığ gibiydi. İskeledeki çocukların bağrışları çığlıklara dönüştü. Clary korkuyla bakarken dalganın bir yüzünün zar gibi saydam olduğunu gördü. Bunun içinden su yüzeyinin altında hareket eden ve suyun derisini iten büyük, şekilsiz şeyleri görüyordu. Ellerini kaldırdı...

Ve güçlükle soluyarak, kalbi kaburgalarına doğru acı verecek çarparken uyandı. Luke'un evindeki boş odada yatıyordu ve öğleden sonra güneşi perdelerden süzülüyordu. Saçları terden ensesine yapışmıştı ve kolu yanıyor, ağrıyordu. Oturup başucu lambasına uzandı ve kolunun ön kısmında uzanan siyah İşaret'i gördüğünde şaşırmadı.

Mutfağa gittiğinde Luke'un ona kahvaltı için çörek bırakmış olduğunu gördü. Buzdolabının üzerinde de bir not vardı. *Hastaneye gidiyorum.*

Clary, Simon'la buluşmaya giderken yolda kahvaltısını etti. Çocuğun saat beşte F treni durağındaki Bedford köşesinde olması gerekiyordu ama orada değildi. Altıncı Cad-

de'nin köşesindeki ikinci el plak mağazasını hatırlayana kadar içini bir endişe kapladı. Gerçekten de Simon, yeni gelen ürünler bölümünde CD'leri seçip ayırıyordu. Pas rengi fitilli kadifeden yırtık kollu bir ceket giymişti ve mavi tişörtünün önünde, bir tavukla dans eden kulaklık takmış bir çocuğun resmi vardı. Clary'yi gördüğünde sırıttı, "Eric grubumuzun adını *Mojo Turtası* olarak değiştirmemiz gerektiğini düşünüyor," dedi onu kendi tarzında selamlayarak.

"Şimdi neydi? Unuttum."

"*Şampanya Lavmanı*," dedi bir Yo La Tengo CD'si seçerken.

"Değiştirin," dedi Clary. "Bu arada tişörtünün ne anlama geldiğini biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Simon CD'yi satın almak için dükkanın önüne doğru ilerledi. "Sen iyi bir kızsın."

Dışarıda rüzgar soğuk ve sertti. Clary çizgili atkısını çenesine sardı. "Seni F durağında göremeyince endişelendim."

Simon sanki güneş ışığı gözlerini acıtıyor gibi yüzünü buruşturarak beresini aşağı çekti. "Afedersin. Bu CD'yi istediğimi hatırladım ve düşündüm ki..."

"İyi." Genç kız Simon'a doğru elini salladı. "Ben böyleyim. Bugünlerde çok kolay paniğe kapılıyorum."

"Yaşadıklarından sonra kimse seni bunun için suçlayamaz." Simon pişman gibiydi. "Hala Sessiz Şehir'de olanlara inanamıyorum. Senin orada olduğuna da inanamıyorum."

"Luke da inanamıyor. Tamamen çıldırdı."

"Eminim." McCarren Parkı boyunca yürüyorlardı. Ayakkabının altındaki çimen kahverengiye dönüşmüş, hava altın rengi bir ışıkla aydınlanmıştı. Köpekler tasmalarından kurtulup ağaçların arasında koşuşturuyordu. *Hayatımdaki her şey değişiyor, oysa dünya aynı kalıyor*, diye düşündü Clary. "Bu olanlardan sonra Jace'le konuştun mu?" diye sordu Simon sesinin doğal çıkması için çabalayarak.

"Hayır. Fakat Isabelle ve Alec'le birkaç defa konuştum. Görünüşe bakılırsa o iyi."

"Seni görmek istedi mi? Oraya gidişimizin sebebi bu mu?"

"İstemek zorunda değil." Clary, Magnus'un sokağına döndüklerinde sesindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. Sokak boyunca, sanatla uğraşan -ve zengin- kimseler için çatı katı dairelerine ve stüdyolara dönüştürülen depolar sıralanmıştı. Alçak kaldırım taşlarına park edilen arabaların çoğu pahalıydı.

Magnus'un binasına yaklaştıklarında Clary omuzları çökük bir şekilde oturan ince uzun bir figür gördü. Bu Alec'ti. Gölge Avcıları'nın giydiği sert, hafif parlak metalden yapılmış, uzun ve siyah bir ceket giymişti. Elleri ve boynu mühürlerle kaplanmıştı ve etrafındaki hafif parlaklıktan görünmezlik büyüsü yapmış olduğu anlaşılıyordu.

"Sıradanı neden getirdiğini anlamıyorum." Alec'in mavi gözleri gergin bir şekilde Simon'ın üzerinde dolaştı.

"Sizinle ilgili sevdiğim şey bu millet," dedi Simon. "Beni her zaman çok iyi karşılıyorsunuz."

"Ah, yapma Alec," dedi Clary. "Sorun ne? Sanki Simon buraya daha önce gelmedi."

Alec abartılı bir şekilde iç çekti, omuz silkti ve merdivenlere giden yolu gösterdi. İnce gümüş bir anahtarla Magnus'un dairesinin kapısını açtı ve işini bitirdiği anda arkadaşlarının görmemesini ister gibi anahtarı ceketinin göğüs cebine tıkıştırdı.

Gün ışığında daire, bir gece kulübünün kapalıykenki hali gibi görünüyordu. Karanlık, kirli ve şaşırtıcı ölçüde küçük. Çıplak duvarların orası burası parlak bir boyayla boyanmıştı ve perilerin bir hafta önce üzerinde dans ettiği döşeme tahtaları eğrilmiş ve eskimişti.

"Merhaba, merhaba." Magnus onlara doğru hızla yürüdü. Gümüşi file bir bluz üzerine siyah kot pantalonunun paçalarına kadar kadar uzanan yeşil ipek bir sabahlık giymişti. Sol kulağında parlak kırmızı bir taş ışıldıyordu. "Alec, sevgilim. Clary ve fare çocuk." Kızmış görünen Simon'ı başıyla selamladı. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Jace'i görmeye geldik," dedi Clary. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Magnus. "Normalde bu şekilde hiç hareket etmeden, öylece zeminde yatar mı?"

"Ne?" diye başladı Alec ve Magnus güldüğünde birden bire sustu. "Bu komik değildi."

"Seni tedirgin etmek çok kolay. Evet, arkadaşınız iyi. Tüm eşyalarımı fırlatıp atması ve ortalığı temizlemeye çalışması dışında. Şimdi hiçbir şeyi bulamıyorum. Zor biri."

"Jace eşyaların düzenli olmasını sever," dedi Clary, Jace'in bir rahibinkine benzeyen Enstitü'deki odasını hatırlayarak.

"Ben sevmiyorum." Alec kaşlarını çatarak gözlerini dikip odanın ortasına bakarken Magnus gözucuyla onu izledi. "Eğer görmek isterseniz Jace şurada." Odanın sonundaki bir kapıyı işaret etti.

Şurası orta büyüklükte bir indi, beklenmedik ölçüde sıcak, lekeli duvarlı, kadife perdeleri çekilmiş bir yerdi ve bej halının üzerinde şişko, renkli buzdağları gibi yükselen kumaş örtülü koltukları vardı. Parlak pembe bir kanepeye çarşaf ve bir örtü serilmişti. Yanında giysilerle dolu bir eşya sırası vardı. Ağır perdelerden hiç ışık sızmıyordu. Tek ışık kaynağı, fişe takılmamış olmasına rağmen parlak bir şekilde yanıp titreşen televizyon ekranıydı.

"Ne var ne yok?" diye sordu Magnus.

Koltuklardan birinde yayıldığı yerden "*Neleri Giymemek Gerek*," dedi tanıdık bir ses. Doğruldu ve bir an Clary, Jace'in kalkıp onları karşılayacağını sandı. Bunun yerine ekrana bakarak başını iki yana salladı. "Yüksek belli haki pantolon mu? Bunu kim giyer ki?" Döndü ve Magnus'a dik dik baktı. "Neredeyse sınırsız doğaüstü güç," dedi, "ve tüm yaptığın yeniden gösterimleri izlemek. Ne zaman kaybı!"

"TiVo da az çok aynı şeyi yapıyor," diye belirtti Simon.

"Ben daha ucuza yapıyorum." Magnus ellerini çırptı ve oda birdenbire ışıkla doldu. Jace koltuğa gömülürken bir

kolunu yüzünün önüne doğru kaldırdı. "Şunu büyü kullanmadan yapabilir misin?"

"Aslında evet," dedi Simon. "Bilgilendirici televizyon reklamlarını izleseydin bunu bilirdin."

Clary odanın içindeki havanın kötüleştiğini hissetti. "Bu kadar yeter," dedi. Kolunu indiren ve kızgın bir biçimde gözlerini kırpıştırarak ışığa bakan Jace'e döndü. "Konuşmalıyız," dedi. "Hepimiz. Şimdi ne yapacağımızla ilgili."

"Ben *Pist Projesi*'ni izleyecektim," dedi Jace. "Sıradaki o."

"Hayır, izlemiyorsun," dedi Magnus. Parmaklarını şıklattı ve ekran sönerken küçük bir duman kütlesi çıkararak televizyon kapandı. "Bununla ilgilenmen gerek."

"Birdenbire benim sorunlarımı çözmekle uğraşasın mı geldi?"

"Ben sadece dairemi geri almaya uğraşıyorum. Sürekli temizlemeye çalışmandan sıkıldım." Magnus tehditkar bir biçimde tekrar parmaklarını şıklattı. "Ayağa kalk."

"Ya da duman olan sıradaki şey sen olacaksın," dedi Simon keyifle.

"Parmağımı şıklatmamı açıklamaya gerek yok," dedi Magnus. "Anlam, şıklatmanın içinde saklı."

"Güzel." Jace sandalyeden kalktı. Ayakları çıplaktı ve yaralarının hala iyileşmekte olduğu yerde, bileğinin etrafında morumsu gümüşi renkte bir iz vardı. Yorgun görünüyordu fakat artık acı çekmediği belliydi. "Bir yuvarlak masa toplantısı istiyorsunuz demek. Yapalım bakalım."

"Yuvarlak masa toplantılarına bayılırım," dedi Magnus tatlı bir sesle. "Bana kare olanlardan daha çok uyar."

Magnus büyü yoluyla oturma odasına beş adet yüksek sırtlıklı ahşap sandalyeyle çevrelenen büyük bir yuvarlak masa getirdi. "Bu hayret verici," dedi Clary bir sandalyeye otururken. Sandalye inanılmaz rahattı. "Hiçbir şey olmadan bu şekilde bir şeyi nasıl yaratabiliyorsun?"

"Bunu yapamazsın," dedi Magnus. "Her şey bir yerden gelir. Örneğin bunlar Beşinci Cadde'deki antikacıdan geliyor. Ve bunlar da..." Birdenbire beş tane beyaz cilalı kağıt bardak masada belirdi. Plastik kapaklarındaki deliklerden hafif hafif buhar çıkıyordu. "Broadway'deki Dean & DeLuca'dan geliyor."

"Bu hırsızlığa benziyor, öyle değil mi?" Simon önüne bir bardak çekti. Kapağı geriye itti. "Ooh. Mochachino." Magnus'a baktı. "Bunlar için ödeme yapıyor musun?"

"Elbette," dedi Magnus, Jace ve Alec kıs kıs gülerken. "Nakit kasalarında büyülü bir şekilde dolar banknotları belirmesini sağlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Magnus kendi kahvesinin kapağını kaldırdı. "Ama eğer kendini daha iyi hissettirecekse böyle de farz edebilirsin. Şimdi, ilk işimiz nedir?"

Clary kendi kahve bardağının etrafına ellerini koydu. Belki çalıntı olabilirdi ama aynı zamanda sıcaktı ve kafein doluydu. Başka bir zaman Dean & DeLuca'ya uğrayıp bah-

şiş kavanozuna birkaç dolar bırakabilirdi. "Neler olduğuna göz atmak bir başlangıç olabilir," dedi kahvenin köpüğünü üflerken. "Jace, Sessiz Şehir'de olanların Valentine'in suçu olduğunu mu söylemiştin?"

Jace gözlerini kahvesine dikti. "Evet."

Alec elini Jace'in koluna koydu. "Neler oldu? Onu gördün mü?"

"Hücredeydim," dedi Jace donuk bir sesle. "Sessiz Kardeşler'in çığlıklarını duydum. Sonra Valentine merdivenlerden bir şeyle geldi. Ne olduğunu bilmiyorum. Sanki parlayan gözleri olan bir dumandı. Bir iblis. Fakat daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyordu. Parmaklıklara geldi ve bana dedi ki..."

"Sana ne dedi?" Alec'in eli Jace'in kolundan omzuna kaydı. Magnus boğazını temizledi. Alec yüzü kızararak elini çekti. Bu arada Simon henüz içmediği kahvesine bakarak sırıttı.

"*Mellartach*," dedi Jace. "Ruh Kılıcı'nı istiyordu ve bunu almak için Sessiz Kardeşleri öldürdü."

Magnus kaşlarını çattı. "Alec, o gece, Sessiz Kardeşler yardımınızı istediğinde, Meclis neredeydi? Enstitü'de neden kimse yoktu?"

Alec kendisine soru sorulduğu için şaşırmış göründü. "O gece Central Park'ta bir Aşağı Dünyalı öldürülmüştü. Bir peri çocuk. Bedenindeki kan çekilmişti."

"Bahse girerim Sorgucu bunu da benim yaptığımı düşünüyordur," dedi Jace. "Dehşet hükümdarlığım devam ediyor."

Magnus ayağa kalkıp pencereye gitti. Atmaca görünümlü profilinin gölgesini aydınlatacak kadar perdeyi çekti. "Kan," dedi kendi kendine konuşur gibi. "İki gece önce bir rüya gördüm. Kanla kaplı bir şehir gördüm. Kemiklerden yapılmış kuleleri vardı ve sokaklarında su gibi kan akıyordu."

Simon gözlerini Jace'e çevirdi. "Pencerenin yanında durup kanla ilgili bir şeyler mırıldanmak hep yaptığı bir şey mi?"

"Hayır," dedi Jace, "bazen kanepede otururken de yapar bunu."

Alec keskin bir bakışla onları susturdu. "Magnus, sorun nedir?"

"Kan," dedi Magnus tekrar. "Bu bir rastlantı olamaz." Sokağa bakıyor gibi görünüyordu. Güneş uzakta, şehrin silüeti üzerinde hızla batıyordu. Gökyüzü alüminyum ve kırmızı altın rengi ışınlarla çizilmişti. "Bu hafta birçok cinayet oldu," dedi, "Aşağı Dünyalılar'dan. Bir büyücü, Güney Caddesi Limanı'ndaki bir apartmanın kulesinde öldürüldü. Boynu ve bilekleri kesilmişti ve kanı bedeninden çekilmişti. Birkaç gün önce Avcı Ay'da bir kurtçocuk öldürüldü. Onun da boğazı kesilmişti."

"Vampirlerin işine benziyor," dedi Simon aniden benzi atarak.

"Sanmıyorum," dedi Jace. "En azından Raphael bunun Gecenin Çocukları'nın işi olmadığını söylemişti. Bu konuda son derece emin görünüyordu."

"Ah, o da ne güvenilir biri ya," diye mırıldandı Simon.

"Bu durumda onun doğruyu söylediğini düşünüyorum," dedi Magnus perdeyi kapatırken. Yüzü soğuk ve gölgeliydi. Masaya geri döndüğünde, Clary onun yeşil giysisi içinde ağır bir kitap taşıdığını gördü. Bunun birkaç dakika önce elinde olduğunu sanmıyordu. "Her iki yerde de güçlü iblis varlığı var. Sanırım biri üç ölümden de sorumlu. Raphael ve grubu değil. Valentine."

Clary'nin gözleri Jace'e döndü. Ağzı ince bir çizgi halini almıştı. Jace sadece "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sorgucu, peri cinayetinin dikkati dağıtmak için olduğunu düşünmüştü," dedi Clary hızlı bir şekilde. "Böylece Valentine, Meclis'le ilgili endişelenmesine gerek kalmadan Sessiz Şehir'i talan etti."

"Dikkati dağıtmanın daha kolay yolları var," dedi Jace. "Ve peri halkını kızdırmak mantıksız. Eğer bir sebebi yoksa peri soyundan birini öldürmüş olamaz."

"Bir sebebi vardı," dedi Magnus. "Peri çocuktan istediği bir şey vardı. Tıpkı öldürdüğü büyücü ve kurtçocuktan da istediği bir şey olduğu gibi."

"Neydi bu?" diye sordu Alec.

"Onların kanı," dedi Magnus ve yeşil kitabı açtı. İnce parşömen sayfalara ateş gibi parlayan sözcükler yazılmıştı. "Ah," dedi, "işte burada." Uzun tırnağıyla sayfaya hafifçe vurdu. Alec öne eğilmişti. "Bunu okuyamazsın," diye uyardı Magnus. "İblis diliyle yazılmış. Cehennem dili."

"Çizimleri tanıyorum yine de. Bu *Mellartach*. Daha önce kitaplarda görmüştüm." Alec, Clary'ye tanıdık gelen gümüş bir kılıç resmini işaret etti. Bu Sessiz Şehir'deki duvardan kaybolan kılıçtı.

"Cehennem Dönüşümü Ayini," dedi Magnus. "Valentine'in yapmaya çalıştığı şey bu."

"Ne ayini?" dedi Clary kaşlarını çatarak.

"Her büyülü nesnenin bir uyumu vardır," diye açıkladı Magnus. "Ruh Kılıcı'nın uyumu meleğimsi. Siz Gölge Avcıları'nın kullandığı melek bıçakları gibi. Fakat binlerce kat daha fazla, çünkü onun gücü sadece melek isminin anılmasından değil, bizzat Melek'in kendisinden gelir. Valentine'in yapmaya çalıştığı şey onun uyumunu tersine çevirmek. Onu meleksi gücünden uzaklaştırıp iblis nesnesi haline getirmek."

"Kuralcı iyiden, kuralcı kötüye," dedi Simon memnun bir ifadeyle.

"*Zindan ve Ejderha*'dan alıntı yapıyor," dedi Clary. "Ona aldırmayın."

"Valentine'ın Melek'in Kılıcı *Mellartach*'ı kullanması engellenmeli," dedi Magnus. "Bir kez melek gücü iblis gücüne eşit hale gelen kılıç, ona çok fazla şey sağlayabilir. Bir tanesi, iblislerin gücü. Yalnızca Kupa'nın sağlayacağı sınırlı koruma değil, aynı zamanda kendisine iblisleri çağırma ve emirlerini gerçekleştirmeleri için onları zorlama gücü verir."

"Bir iblis ordusu mu?" dedi Alec.

"Bu adam ordulara amma meraklı," dedi Simon.

"Güç onları belki Idris'e bile getirebilir," diye tamamladı Magnus.

"Oraya neden gitmek isteyeceğini anlamadım," dedi Simon. "Bütün iblis avcılarının olduğu yer orası değil mi? Onlar iblisleri yok etmezler mi?"

"İblisler başka boyutlardan gelir," dedi Jace. "Onlardan kaç tane olduğunu bilmiyoruz. Sayıları sınırsız. Koruma büyüleri çoğunu durdurur fakat hepsi bir anda gelirse..."

Sınırsız, diye düşündü Clary. Yüce İblis Abbadon'u hatırladı ve yüzlercesini hayal etmeye çalıştı. Ya da binlerce. Tüyleri diken diken oldu.

"Anlamadım," dedi Alec. "Bu ayinin, ölü Aşağı Dünyalılar'la ne ilgisi var peki?"

"Dönüşüm Ayini'ni gerçekleştirmek için kızgın hale gelene kadar Kılıç'ı kaynatır, ardından dört defa soğutursun. Her seferinde bir Aşağı Dünyalı çocuğun kanıyla. Bir kez Lilith'in çocuğunun kanıyla, bir kez Ay'ın çocuğunun kanıyla, bir kez gecenin çocuğunun kanıyla ve bir kez de perinin çocuğunun kanıyla," diye açıkladı Magnus.

"Aman Tanrım," dedi Clary. "O halde henüz hepsini öldürmedi. Öldürmesi gereken bir çocuk daha mı var?"

"İki tane daha. Kurtçocukta başarılı olamadı. İhtiyacı olan kanı alamadan uzaklaşmak zorunda kaldı." Magnus kitabı kapatınca sayfaların arasından toz yükseldi. "Valentine'ın nihai amacı ne olursa olsun, Kılıç'ı dönüştürmek için

yarı yolu çoktan kat etti. Büyük ihtimalle ondan şimdiye kadar biraz güç elde etmiştir. İblisleri çağırmış bile olabilir..."

"Ama eğer bunu yapıyorsa huzursuzlukların belirtileri olması gerekir. Aşırı iblis aktivitesi falan," dedi Jace. "Fakat Sorgucu bunun tersinin gerçek olduğunu söyledi. Her şeyin sakin olduğunu."

"Öyle de olabilir," dedi Magnus. "Eğer Valentine tüm iblisleri kendine çağırıyorsa, ortalığın sakin olmasında şaşılacak bir şey yok."

Grupta herkes birbirine baktı. Henüz kimse söyleyecek uygun bir şey bulamamışken odaya aniden keskin bir ses yayıldı ve Clary olduğu yerde sıçradı. Sıcak kahve bileğine dökülünce de ani bir acıyla yutkundu.

"Annem," dedi Alec telefonuna bakıp. "Birazdan geleceğim." Pencerenin yanına gitti. Aşağı bakıyordu ve sesi duyulmuyordu.

"Bir bakayım," dedi Simon, Clary'nin elini alarak. Sıcak suyun onu haşladığı yerde, bileğinin üzerinde kızarmış bir kabartı vardı.

"Sorun değil," dedi Clary. "Önemsiz bir şey."

Simon onun elini kaldırıp yarayı öptü. "Şimdi daha iyi."

Clary şaşkın bir ses çıkardı. Simon daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama bu, erkek arkadaşların yaptığı türden bir şeydi, öyle değil mi? Bileğini geri çekerken masaya baktı ve Jace'in öfkeyle parlayan altın gözlerle dik dik onlara baktığını gördü. "Sen bir Gölge Avcısı'sın," dedi. "Yara-

larla nasıl başa çıkacağını biliyorsun." Masanın üzerinde stelini genç kıza doğru kaydırdı. "Bunu kullan."

"Hayır," dedi Clary ve steli ona geri itti.

Jace elini stelin üzerine vurdu. "Clary..."

"İstemediğini söyledi," dedi Simon. "Ha ha."

"Ha ha?" Jace inanmayan bir ifadeyle bakıyordu. "Senin hazırcevaplığın bu mu?"

Alec telefonu kapatarak yüzünde şaşkın bir ifadeyle masaya yaklaştı. "Neler oluyor?"

"*Boşa Harcanacak Bir Hayat*'ın bir bölümünde kapana kısılmış gibi gözüküyoruz," diye belirtti Magnus. "Her şey çok monoton."

Alec gözlerinin önündeki bir saç tutamını başını sallayarak geri itti. "Anneme Cehennem Dönüşümü'nü anlattım."

"Tahmin edeyim," dedi Jace. "Sana inanmadı. Üstelik de her şey için beni suçladı."

Alec kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz. Bundan Meclis'e bahsedeceğini ama artık Sorgucu'nun gözdesi olmadığını söyledi. Sanırım Sorgucu, annemi yolundan çekti ve yönetimi ele aldı. Sesi öfkeliydi." Elindeki telefon tekrar çaldı. Parmağını havaya kaldırdı. "Pardon. Bu da Isabelle. Bir saniye." Yine elinde telefonla pencereye doğru yaklaştı.

Jace, Magnus'a gözlerini dikti. "Sanırım Avcı Ay'daki kurtçocuk konusunda haklısın. Cesedini bulan adam, sokakta yanında biri olduğunu söylemişti. Birinin geldiğini görünce kaçan biri."

Magnus başıyla onayladı. "İhtiyacı olan kanı almak için yaptığı şey her neyse Valentine tam bunu yapacakken biri gelmiş gibi görünüyor. Büyük olasılıkla başka bir kurtçocukla aynı şeyi yapmayı deneyecektir."

"Luke'u uyarmam gerek," dedi Clary sandalyesinde yükselerek.

"Bekle." Alec, elinde telefon ve yüzünde garip bir ifadeyle onlara dönmüştü.

"Isabelle ne diyor?" diye sordu Jace.

Alec tereddütlüydü. "Isabelle, Seelie Sarayı Kraliçesi'nin kızı huzuruna çağırdığını söyledi."

"Tabii," dedi Magnus. "Madonna da bir sonraki dünya turunda benim ona eşlik eden dansçılardan biri olmamı istedi."

Alec şaşkın gözlerle ona baktı. "Madonna kim?"

"Seelie Sarayı Kraliçesi kim?" dedi Clary.

"Peri Kraliçesi," dedi Magnus. "Şey, yerel olanı yani, her neyse..."

Jace başını ellerinin arasına aldı. "Isabelle'e *hayır* de."

"Ama o bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor," diye itiraz etti Alec.

"O halde ona iki kez hayır de."

Alec kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece Isabelle'in bazı fikirleri dünya rekoru sahibiyken bazıları tam anlamıyla felaket. Şehre girmek için terkedilmiş metro tünellerini kullanma fikrini hatırlamıyor musun? Dev farelerden bahsedelim..."

"Hayır, bahsetmeyelim" dedi Simon. "Aslında hiçbir şeyi retle fareler hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bu kez farklı," dedi Alec. "Seelie Sarayı'na gitmemizi tiyor."

"Haklısın, bu kez farklı," dedi Jace. "Bu şimdiye kadarki en kötü fikri."

"Oradaki bir şövalyeyi tanıyor," dedi Alec. "O, Isabelle'e Seelie Kraliçesi'nin bizimle buluşmak istediğini söylemiş. Isabelle annemle yaptığım konuşmayı duymuş ve eğer Kraliçe'ye Valentine hakkındaki teorimizi ve Ruh Kılıcı'nı anlatabilirsek, Seelie Sarayı'nın yanımızda olacağını hatta belki Valentine'a karşı bizimle birlik olacağını düşünmüş."

"Oraya gitmek güvenli mi?" diye sordu Clary.

"Elbette güvenli değil," dedi Jace. Sanki Clary şimdiye kadar duyduğu en aptalca soruyu sormuş gibi.

Genç kız Jace'e gözlerini dikti. "Seelie Sarayı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Vampirleri ve kurtadamları biliyorum. Onlar hakkında yeterince film var. Fakat periler küçük çocuk masalıdır. Sekiz yaşındayken Cadılar Bayramı'nda bir peri kostümü giymiştim. Annem bana düğün çiçeği şeklinde bir şapka yapmıştı."

"Bunu hatırlıyorum." Simon sandalyesinde arkaya doğru yaslandı, kollarını göğsünde çaprazlamıştı. "Ben de bir Transformer olmuştum."

"Konuya geri dönebilir miyiz?" diye sordu Magnus.

"Güzel," dedi Alec. "Isabelle, peri halkını göz ardı etmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyor. Ben de ona katılıyorum. Eğer konuşmak istiyorlarsa bunun ne zararı olabilir ki? Hem Seelie Sarayı bizim tarafımızda olursa, Merkez bizim isteklerimizi dinlemek zorunda kalır."

Jace neşesiz bir şekilde güldü. "Peri halkı insanlara yardım etmez."

"Gölge Avcıları insan değildir," dedi Clary. "Yani gerçek anlamda."

"Onlara göre daha iyi değiliz," dedi Jace.

"Vampirlerden daha kötü olamazlar," diye mırıldandı Simon. "Ve siz onlarla başa çıktınız."

Jace, Simon'a tuhaf bir yaratıkmış gibi baktı. "Onlarla başa mı çıktık? Yani hayatta kalmış olmamızı mı kastediyorsun?"

"Aslında..."

"Periler," diye devam etti Jace, sanki Simon hiç konuşmamış gibi, "meleklerin güzelliği ve iblislerin ahlaksızlığıyla doğan, iblislerin ve meleklerin ortak çocuklarıdır. Eğer alanına girersen bir vampir sana saldırabilir. Fakat periler bacakların kütük haline gelene kadar seni dans ettirebilir, gece yarısı yüzmen için kandırıp ciğerlerin patlayana kadar soğuk suyun altında tutup bağırtabilir, onları ellerinle oyup bir kenara atana kadar gözlerini peri tozuyla doldurabilir..."

"Jace!" diye çıkıştı Clary öfkeyle onun sözünü keserek. "Kapa çeneni. Tanrı aşkına. Bu kadar yeter."

"Bak, bir kurtadam ya da bir vampiri zekice yenmek kolaydır," dedi Jace. "Onlar hiç kimseden daha zeki değildir. Fakat periler yüzyıllardır yaşıyor ve onlar yılanlar kadar kurnaz. Yalan söyleyemezler ama gerçekleri çarpıtarak söylemekte ustadırlar. Dünyada en çok istediğin şeyi bulur ve sana verirler. Hediyenin kuyruğuna bir acı takarak. Öyle ki onu istediğine bin pişman olursun." Jace içini çekti. "Onlar insanlara gerçekten yardım etmiyor. Yardım eder gibi görünüp zarar veriyor."

"Ve sen bu ikisi arasındaki farkı bilecek kadar zeki olmadığımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu Simon.

"Kazayla bir fareye dönüşmeyecek kadar zeki olmadığını sanmıyorum."

Simon ona dik dik baktı. "Yapmamız gereken şeyle ilgili senin ne düşündüğünün önemi olduğunu sanmıyorum," dedi. "Hele de zaten bizimle birlikte gelemeyeceğini düşünürsek. Sen hiçbir yere gidemezsin."

Jace ayağa kalktı, sandalyesini şiddetle arkaya tekmeledi. "Ben olmadan Clary'yi alıp Seelie Sarayı'na gitmiyorsun ve konu kapandı!"

Clary ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Öfkeden yüzü kızarmıştı, dişleri gıcırdıyordu ve boynundaki damarlar gerilmişti. Ayrıca Jace ona bakmaktan kaçınıyordu.

"Clary'ye ben göz kulak olabilirim," dedi Alec. Sesinde acı vardı. Nedeni Jace'in onun yeteneklerinden şüphe etmesiydi ya da belki başka bir şeydi, Clary emin değildi.

"Alec," dedi Jace. Gözlerini arkadaşının gözlerine dikti. "Hayır. Yapamazsın."

Alec yutkundu. "Gidiyoruz," dedi. Özür diler gibi konuşmuştu. "Jace, Seelie Sarayı'ndan yapılan bir ricayı göz ardı etmek aptallık olur. Hem Isabelle çoktan onlara gideceğimizi söylemiştir."

"Bunu yapmana izin vermeye niyetim yok Alec," dedi Jace tehlikeli bir sesle. "Gerekirse seninle bu konuda dövüşebilirim."

"Bu baştan çıkarıcı olsa da," dedi Magnus uzun gümüş saçlarını sıyırarak, "başka bir yol daha var."

"Ne başka yolu? Bu Merkez'den bir emir. Bundan sıyrılamam."

"Fakat ben yapabilirim." diye sırıttı Magnus. "Kendi alanında masalsı ve unutulmaz olan sıyrılma yeteneklerimden şüpheye düşme Gölge Avcısı. Sorgucu'yla yaptığımız sözleşmeyi özel olarak büyüledim. Böylece eğer istersem başka bir Nefilim yerini aldığı takdirde, kısa bir süreliğine gitmene izin verebilirim."

"Başka bir Nefilim'i nereden bulaca... Ah," dedi Alec uykulu. "Beni kastediyorsun."

Jace'in kaşları kalktı. "Ah, şimdi Seelie Sarayı'na gelmek istemiyor musun?"

Alec'in yüzü kızardı. "Sanırım senin gitmen benimkinden daha önemli. Sen Valentine'ın oğlusun, eminim Kraliçe'nin görmek istediği sensin. Hem sen çekicisin."

Jace ona dik dik baktı.

"Belki şu anda değil," diye düzeltti Alec. "Fakat sen genellikle çekicisin. Periler de cazibeye karşı hassastır."

"Ayrıca, eğer sen burada kalırsan, *Gilligan'ın Adası*'nın bütün ilk sezonunun DVD'lerini alacağım." dedi Magnus.

"Kimse bu teklifi geri çeviremez," dedi Jace. Hala Clary'ye bakmıyordu.

"Isabelle, Kaplumbağa Havuzu'nun oradaki parkta seninle buluşabilir," dedi Alec. "Saray'ın gizli girişini biliyor. Seni bekliyor olacak."

"Ve son olarak," dedi Magnus yüzüklü parmağıyla Jace'i dürterek. "Seelie Sarayı'nda kendini öldürtmemeye çalış. Eğer ölürsen bir sürü açıklama yapmam gerekir."

Bu sözler üzerine Jace sırıttı. Sarsıcı bir sırıtıştı. Keyiften çok kınından çıkarılan bir bıçağın ışıltısını hatırlatıyordu. "Bana öyle geliyor ki," dedi, "kendimi öldürtsem de öldürtmesem de sen büyük ihtimalle bir açıklama yapmak zorunda kalacaksın."

Yosun ve bitkilerden oluşan kalın katmanlar, Kaplumbağa Havuzu'nun etrafını yeşil dantel gibi çevrelemişti. Su yüzeyi genel olarak durgundu. Sadece orada burada yüzen ördeklerin ardından hafifçe dalgalanıyor veya bir balık kuyruğunun gümüşi hareketiyle titreşiyordu.

Suyun üzerine ahşaptan küçük bir çardak kurulmuştu. Isabelle orada oturuyor, göle bakıyordu. Bu haliyle, birinin

zamanip onu kurtarması için kulesinin tepesinde bekleyen peri masallarındaki bir prensese benziyordu.

Ama Isabelle bu geleneksel prenses davranışından çok uzaktı. Kırbacı, çizmeleri ve bıçaklarıyla kendisini kulenin tepesine hapsetmeye çalışan birini parçalar, kalan parçalardan bir köprü yapar ve bütün bu süre boyunca mükemmelliğini koruyan saçlarıyla kaygısızca özgürlüğüne yürürdü. Bu Isabelle'i sevilmesi zor bir insan yapıyordu ama Clary yine de deniyordu.

"Izzy," dedi Jace göle yaklaştıklarında. Genç kız irkilip onlara döndü. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

"Jace!" Isabelle ona doğru atılarak sarıldı. *İşte bu, kızkardeşlerden beklenen bir davranış*, diye düşündü Clary. Bütün bu şeyler garip ve alışılmamıştı ama mutlu ve sevgi doluydu. Jace'in Isabelle'e sarılmasını izlerken yüzünün mutlu ve sevgi dolu bir ifade almasına çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu Simon ilgiyle. "Gözlerin şaşılaştı."

"İyiyim." Clary çabasına son verdi.

"Emin misin? Sanki... *Çarpık* duruyorsun."

"Yediğim bir şey yüzünden."

Isabelle yürürken Jace bir adım arkasındaydı. Uzun siyah bir elbise ve ondan da uzun yumuşak kadifeden kesilmiş yosun yeşili bir manto giymişti. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum!" diye çığlık attı. "Magnus'u Jace'i bırakmaya nasıl ikna ettiniz?"

"Alec'le takas ederek," dedi Clary.

Isabelle hafifçe paniğe kapılmış gibi baktı. "Sürekli olmayacak, değil mi?"

"Hayır," dedi Jace. "Sadece birkaç saat için. Ben geri dönmezsem," diye ekledi düşünceli bir biçimde, "o zaman Alec'i alıkoyabilir. Satın alma seçeneği bulunan bir kiralama gibi düşün."

Isabelle şüpheli görünüyordu. "Annemle babam bunu öğrenirse pek memnun olmaz."

"Sonic the HedgeHog'un eşcincel versiyonu gibi görünen ve *Chitty Chitty Bang Bang*'deki Çocuk Avcısı gibi giyinen bir büyücüye, kardeşine karşılık olası bir suçluyu serbest bıraktırdığın için mi?" diye özetledi Simon. "Hayır, büyük olasılıkla hoşlanmayacaklardır."

Jace ona düşünceli bir şekilde baktı. "Burada olmanın belirli bir sebebi var mı? Seni Seelie Sarayı'na götürmemiz gerektiğinden emin değilim. Onlar sıradanlardan nefret eder."

Simon gözlerini yukarı kaldırdı. "Yine mi bu?"

"Yine mi ne?" dedi Clary.

"Onu her kızdırdığımda *Sıradanlar Ağaç Evine Giremez* tavrına bürünüyor," dedi Simon, Jace'i işaret ederek. "Hatırlatmama izin ver, en son beni arkada bırakmaya karar verdiğinizde hepinizin hayatını ben kurtarmıştım."

"Tabii," dedi Jace. "Bir kez..."

"Peri toprakları tehlikelidir," diye böldü Isabelle. "Okçuluk yeteneğin bile sana yardım edemez. O tür bir tehlike yok."

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi Simon. Sert bir rüzgar çıktı. Ayaklarının altındaki iri kumları ve kuru yaprakları uçurarak Simon'ı titretti. Ellerini yün ceketinin ceplerine soktu.

"Gelmek zorunda değilsin," dedi Clary.

Simon ona kararlı, ölçülü bir bakış attı. Clary onun Luke'un evindeki halini ve sesinde hiçbir şüphe ya da kararsızlık olmadan onu *kızarkadaşım* olarak çağırmasını hatırladı. Simon hakkında ne söylerseniz söyleyin, o ne istediğini bilirdi. "Evet," dedi. "Mecbur değilim."

Jace gürültülü bir şekilde nefes verdi. "O halde hazırız sanırım," dedi. "Özel bir nezaket bekleme sakın sıradan."

"İyi tarafından bak," dedi Simon. "Eğer bir insan kurban etmek isterlerse, her zaman beni önerebilirsiniz. Zaten geri kalanınızın insan olarak değerlendirileceğinden emin değilim."

Jace'in yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Zımbalanmak için bir gönüllünün olması her zaman iyidir."

"Hadi," dedi Isabelle. "Kapı açılmak üzere."

Clary etrafına bakındı. Güneş tamamen batmış ve göle yansıması düşen krem rengi ay ortaya çıkmıştı. Dolunay değildi fakat bir yanı gölgeliydi ve bu ona bir gözünü kapamış izlenimi veriyordu. Gece rüzgarı ağaç dallarını yaladı, onların içi boş kemikler gibi ses çıkararak birbirine çarpmasına sebep oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Clary. "Kapı nerede?"

Isabelle'in gülümsemesi sır dolu bir fısıltı gibiydi. "Beni takip edin."

Isabelle, çizmeleri ıslak çamur üzerinde derin izler bırakarak suyun kenarına yürüdü. Clary onu takip etti. Isabelle'in mantosunu ve eteğini dizlerinin üzerine toplayıp düzgün beyaz bacaklarını çizmelerinin üzerinde çıplak bıraktığını görünce, etek yerine kot pantolon giymiş olduğuna memnun oldu. Isabelle'in çıplak teni siyah alevler gibi İşaretler'le kaplıydı.

Arkasındaki Simon çamurda kayınca küfretti. Kızlar dönüp ona bakarken Jace düşünmeden yaptığı bir hareketle onu destekledi. Simon kolunu sertçe geri çekti. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Kesin şunu!" dedi Isabelle gölün kıyısındaki sığ suya çizmeli ayağını vurarak. "İkiniz de. Aslında üçünüz de. Eğer Seelie Sarayı'na birlikte gitmezsek ölürüz."

"Ama ben..." diye başladı Clary.

"Belki henüz bir şey yapmadın ama şu ikisinin bu şekilde davranmasına izin vermen..." Isabelle küçümseyen bir el hareketiyle çocukları işaret etti.

"Onlara ne yapmalarını gerektiğini söyleyemem!"

"Neden olmasın?" diye sordu diğer kız. "Dürüst olmak gerekirse Clary, eğer doğal kadınsı üstünlüğünden bir parça yararlanmaya başlamazsan seninle ne yapacağımı bilmiyorum." Göle doğru döndü, sonra tekrar etrafını kontrol etti. "Bu arada unutmadan," diye ekledi sertçe, "Melek aşkına, yeraltındayken hiçbiriniz herhangi bir şey yemeyin ya da içmeyin. Tamam mı?"

"Yeraltında mı?" dedi Simon endişeli bir şekilde. "Kimse yeraltı hakkında bir şey söylememişti."

Isabelle ellerini kaldırdı ve suyun üzerine çarptı. Yeşil kadife mantosu kocaman bir nilüfer tabanı gibi etrafında döndü. "Hadi. Sadece ay yok olana kadar zamanımız var."

Ay ne olana kadar? Clary kafasını sallayarak gölde yürüdü. Su sığ ve berraktı. Parlak yıldızların ışığında ayak bileklerinin etrafından hızla gelip geçen balıkların siyah siluetlerini görebiliyordu. Gölün içinde yürürken dişleri takırdadı. Çok soğuktu.

Arkasında Jace açıkça yüzeyi dalgalandıran kendine özgü bir zerafetle suyun içinde hareket ediyordu. Simon onun arkasındaydı, çamur sıçratıyor ve lanet okuyordu. Gölün ortasına ulaşan Isabelle, suyun göğüs kafesine geldiği yerde durdu. Elini arkaya salladı. "Durun."

Clary durdu. Hemen önünde ayın suyun üzerindeki yansıması kocaman gümüş bir yemek tabağına benziyordu. Bir yönüyle bunun böyle olmadığını biliyordu. Siz ona yaklaştıkça ay geri çekilirdi. Ama buradayken, suyun yüzeyinde dolaşıp dururlarken, sanki demir atmış gibiydi.

"Jace, sen önden git," dedi Isabelle ve bir el işaretiyle onu çağırdı. "Hadi."

Çocuk, ıslak deri ve kömür kokusuyla Clary'ye sürtünüp geçti. Döndüğünde Clary onun gülümsediğini gördü. Sonra

Jace ayın yansımasına doğru geri yürüdü ve... Gözden kayboldu.

"Tamam," dedi Simon mutsuz bir sesle. "Tamam, bu garipti."

Clary arkasına dönüp Simon'a bir göz attı. Su kalça hizasındaydı ama elleriyle dirseklerini kavramış halde titriyordu. Clary çocuğa gülümsedi ve bir adım geri attı. Gümüş yansımanın içine girdiğinde buz gibi soğuğun şokunu hissetti. Bir an sendeledi, sanki bir merdivenin en üst basamağında dengesini kaybetmişti. Ardından ay onu yuttuğunda karanlığa doğru düştü.

Tekrar toprağa çarptı, sendeledi ve kolunda onu destekleyen bir el hissetti. Bu Jace'ti. "Dikkatli ol," dedi ve Clary'yi bıraktı.

Genç kızın bluzunun arkasından soğuk su damlaları akıyordu. Sırılsıklam olmuştu ve ıslak saçları yüzüne düşüyordu. Tamamen ıslanan giysileri sanki bir ton ağırlığındaydı.

Hafifçe parlayan yosunlarla aydınlanan, oyulmuş bir toprak koridordaydılar. Sallanan sarmaşıklardan oluşan bir karışıklık koridorun bir tarafında bir perde oluşturmuştu ve uzun, tüylü asma filizleri ölü yılanlar gibi tavandan sarkıyordu. Clary üç kök farketti. Yeraltındaydılar. Ayrıca burası soğuktu. Nefesini dışarı verirken buzlu bir buğu oluşturacak kadar soğuk.

"Soğuk mu?" Jace de sırılsıklam olmuştu. Açık renk saçlarının yanaklarına ve alnına yapıştığı yerler neredeyse renksizdi. Kot pantolonundan, ceketinden su akıyordu ve beyaz gömleği saydamlaşmıştı. Clary bunun içinden İşaretler'inin koyu çizgilerini ve omzundaki küçük yarayı görebiliyordu.

Hızlıca başka tarafa baktı. Su gözüne, kirpiklerine dolmuştu ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun." Jace biraz daha yaklaştı. Clary onun ıslak giysilerine rağmen buzlu derisini çözen sıcaklığını hissedebiliyordu.

Göz ucunda koyu bir şekil çarparak fırladı ve bir gümbürtüyle yere düştü. Bu, kendisi gibi ıslak olan Simon'dı. Dizlerinin üzerine çöktü ve çılgınca etrafına baktı. "Gözlüğüm..."

"Aldım." Clary, Simon futbol oynarken hep düşürdüğü için gözlüğünü bulup getirmeye alışkındı. Gözlük neredeyse daima ayaklarının dibine düşerdi. "İşte al."

Simon üzerindeki toprağı temizleyerek gözlüğünü taktı. "Teşekkürler."

Clary, Jace'in onları izleyen gözlerinin ağırlığını omuzlarında hissetti. Acaba Simon da bunu farkediyor muydu? Isabelle gökten düşüp zarif bir beceriyle ayaklarının üzerinde durunca Simon'ın kaşları çatıldı. Kızın uzun saçlarından su akıyordu ve ağır kadife mantosu ağırlaşmıştı ama bunların farkında değil gibiydi. "Oooh, bu eğlenceliydi," dedi Isabelle.

"Lafa bak," dedi Jace. "Bu yılbaşı sana hediye olarak bir sözlük alacağım."

"Neden?" dedi Isabelle.

"Böylece *eğlenceli* sözcüğünün anlamına bakabilirsin. Bunun anlamını bildiğinden pek emin değilim."

Isabelle uzun ağır saçlarını öne doğru çekip suyunu aldı. "Keyfime limon sıkıyorsun."

"Farketmedin mi, bu zaten ıslak bir gösteri." Jace etrafına bakındı. "Şimdi hangi yoldan gideceğiz?"

"Hiçbir yoldan," dedi Isabelle. "Burada bekleyeceğiz ve gelip bizi alacaklar."

Clary bu öneriden etkilenmemişti. "Burada olduğumuzu nasıl bilecekler? Çalmamız gereken bir kapı zili ya da başka bir şey var mı?"

"Saraydakiler topraklarında olan her şeyi bilir. Varlığımızın farkına varacaklardır."

Simon ona kuşkuyla baktı. "Peki sen periler ve Seelie Sarayı hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Isabelle herkesi şaşırtarak kızardı. Bir an sonra sarmaşık perde açıldı ve uzun saçlarını arkaya atarak içeri genç bir erkek peri girdi. Clary daha önce Magnus'un partisinde bir kaç peri görmüştü ve hem soğuk güzelliklerinden hem de dans ederken ve içerken sergiledikleri açıkça vahşi doğaüstülüklerine hayran olmuştu. Bu peri de istisna değildi. Soğuk, keskin, sevimli bir yüzün etrafını çevreleyen mavi siyah saçları vardı. Gözleri sarmaşıklar ya da yosunlar kadar

yeşildi ve elmacık kemiklerinden birinin üzerinde doğum lekesi ya da dövme olabilecek bir yaprak şekli görünüyordu. Kış ağaçlarının kabuklarını hatırlatan gümüş kahverengi bir zırh giymişti ve hareket ettiğinde zırhı çeşitli renklerde parlıyordu. Yer kömürü siyahı, yosun yeşili, kül grisi, gök mavisi...

Isabelle bir çığlık atarak onun kollarına atıldı. "Meliorn!"

"Ah," dedi Simon sessiz ve keyifsiz bir tavırla, "nereden bildiği ortada."

Peri Meliorn ciddi bir yüzle Isabelle'e baktı, onu kendinden uzaklaştırdı ve nazikçe bir kenara itti. "Şefkat gösterisi için uygun bir zaman değil," dedi. "Seelie Sarayı Kraliçesi seninle birlikte üç Nefilim'i huzuruna çağırdı. Geliyor musunuz?"

Clary koruyucu bir şekilde Simon'ın omzuna elini koydu. "Arkadaşımız ne olacak?"

Meliorn umursamaz göründü. "Sıradan insanların Saray'a girmesine izin verilmez."

"Birinin bunu daha önce söylemiş olmasını isterdim," dedi Simon ortaya konuşarak. "Anladığım kadarıyla üzerimde sarmaşıklar bitene kadar burada oturup sizi beklemek zorundayım."

Meliorn düşündü. "Bu oldukça eğlenceli olabilir."

"Simon basit bir sıradan değil. Ona güvenilebilir," dedi Jace herkesi, en çok da Simon'ı şaşırtarak. Clary, Simon'ın hayret ettiğini söyleyebilirdi, çünkü Jace'e herhangi bir gü-

zel düşünce beslemeden bakıyordu. "Bizimle birçok savaş ta beraberdi."

"Bununla bir savaşı kastediyorsun," diye mırıldandı Simon. "Eğer fare olduğum zamanı da katarsan iki olur."

"Seelie Sarayı'na Simon olmadan girmeyeceğiz," dedi Clary elini Simon'ın omzundan çekmeden. "Kraliçeniz bizden buraya gelmemizi istedi, hatırlıyor musunuz? Buraya gelmek bizim fikrimiz değildi."

Meliorn'un yeşil gözlerinde neşeli parıltılar belirdi. "Nasıl isterseniz," dedi. "Seelie Sarayı'nın misafirlerinin isteklerine uymadığı söylenemez." Çizmesinin üstünde döndü ve takip edip etmediklerine bakmak için duraksamadan koridorda onlara öncülük etti. Isabelle onun yanında yürümek için adımlarını hızlandırırken Jace, Clary ve Simon'ı kendilerini sessizce takip etmeleri için geride bıraktı.

"Perilerle çıkmanıza *izin veriliyor mu?*" diye sordu sonunda Clary. "Ailen... Lightwood'lar bu konuda ne diyor? Yani Isabelle ve adı her ne haltsa..."

"Meliorn," diye tamamladı Simon.

"Meliorn'la çıkmasını kabul ediyorlar mı?"

"Çıktıklarından emin değilim," dedi Jace sözcüklere güçlü bir ironi yükleyerek. "Çoğunlukla içeride kaldıklarını tahmin ediyorum. Ya da bu durumda, aşağıda."

"Onaylamıyor gibi konuşuyorsun." Simon bir ağaç kökünü itti. Toprak duvarlı bir koridordan geçip düz taşlar sıralanmış olan bir başkasına girmişlerdi. Sadece nadiren taşla-

ın arasından sarkan bir kök görüyorlardı. Zemin cilalanmış gibi bir şeydi, mermer değildi ama toz haline getirilmiş mücevher gibi parıldayan metal sıralarından oluşan damarlı ve pul pul olmuş bir taş türüydü.

"Tümüyle onaylamıyorum," dedi Jace. "Periler ara sıra dindarlerle eğlenir fakat onları her zaman terkederler. Geçmişte de eskidikleri için."

Son sözcükleri Clary'nin sırtını ürpertti. Bu sırada Isabelle güldü ve Clary, Jace'in neden sesini alçalttığını farketti, çünkü taş duvarlar Isabelle'in sesini yükselterek onlara geliyor ve Isabelle'in gülüşünü duvardan sekiyormuş gibi hissettirerek yankı yapıyordu.

"Çok komiksin!" Çizmesinin topuğu iki taşın arasına sıkıştı ve Meliorn yüzündeki ifade değişmeden onu yakalayıp doğrultu.

"Siz insanların bu yükseklikteki topuklarla nasıl yürüyebildiğinizi hiç anlamıyorum."

"Bu benim sloganım," dedi Isabelle ateşli bir gülümsemeyle. "On beş santimden aşağısı olmaz."

Meliorn ona soğuk bir şekilde baktı.

"Topuklarımdan bahsediyorum," dedi. "Bu bir sözcük oyunu. Bilmiyor musun? Bir oyun..."

"Gel," dedi peri şövalyesi. "Kraliçe sabırsızlanmaya başlayacak." Isabelle'e bir kez daha bakmadan koridorda ilerledi.

"Unuttum," diye mırıldandı diğerleri ona yetiştiğinde. "Perilerin mizah duygusu yoktur."

"Ah, bunu söylemezdim," dedi Jace. "Şehir merkezinde Ateşli Kanatlar isminde bir peri gece klübü var. Şey," diye ekledi, "oraya hiç gittiğimi söylemiyorum."

Simon, Jace'e baktı, ona bir soru soracakmış gibi ağzını açtı, görünüşe bakılırsa sonra bunun pek iyi bir fikir olmadığına karar vererek sustu. Koridor duvarları toprak kaplı, yüksek sütunları sarmaşıklarla ve çeşitli parlak renklerde çiçeklerle örtülü geniş bir salona açılırken ağzını hemen kapadı. Sütunlardan, neredeyse gerçek gökyüzü rengine boyanmış ince kumaşlar sarkıyordu. Oda ışıkla doluydu. Clary herhangi bir meşale göremedi. Yine de yeraltındaki toprak ve taş bir odadan ziyade, parlak güneş altındaki bir kameriye etkisi uyandırıyordu.

Clary'nin ilk izlenimi dışarıda olduğuydu. İkincisiyse salonun perilerle dolu olduğu. Kulağa hoş gelen notaların yükseldiği tuhaf, sevimli bir müzik çalıyordu. Ballı limonatanın işitsel karşılığı olarak değerlendirilebilirdi ve çember oluşturmuş bir grup peri, ayakları zemine hemen hemen hiç değmeden dans ediyordu. Saçları -mavi, siyah, kahverengi, kızıl, altın sarısı ve buz beyazı- bayraklar gibi uçuşuyordu.

Clary onların gerçekten de 'peri gibi' göründüğünü düşündü. Solgun ve sevimli yüzleri, lila, altın ve mavi renklerde kanatlarıyla çok güzeldiler. Perilerin kendilerine zarar verecekleri konusunda Jace'e nasıl inanabilirdi ki? Başlangıçta kulaklarını tırmalayan müzik, şimdi sadece çok tatlı geliyordu. Saçlarını savurup ayaklarını dansa uydurma arzu-

su duydu. Müziğin ona fısıldadıklarına bakılırsa, bunu yaptığında hafifleyecek ve ayakları dünyaya çok az dokunacaktı. İleri doğru bir adım attı.

Ve kolundaki bir el tarafından geri çekildi. Jace bir kedininkiler gibi parlayan altın rengi gözleriyle ona bakıyordu. "Eğer onlarla dans edersen," dedi alçak bir sesle, "ölene kadar dans edersin."

Clary ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Uyku sersemi bir şekilde, yarı uyanık halde bir rüyadan çekilmiş gibi hissediyordu. Konuştuğunda sesi bulanıktı. "Ne?"

Jace sabırsız bir gürültü çıkardı. Elinde steli vardı. Clary onu çıkardığını görmemişti bile. Jace genç kızın bileğini yakaladı ve kolunun iç tarafına hızlıca canını yakan bir İşaret çizdi. "Şimdi bak."

Clary tekrar baktı ve dondu. Az önce ona çok sevimli görünen yüzler hala sevimliydi ama arkalarında kurnaz, neredeyse öldürücü bir şeyler gizliydi. Pembe ve mavi kanatları olan kız el işaretiyle çağırdı ve Clary onun parmaklarının yumulu yapraklarla filizlenen ince dallardan yapıldığını gördü. Gözleri tümüyle siyahtı, irisi ya da gözbebeği yoktu. Yanında dans eden genç çocuğun zehirli yeşil bir teni ve şakaklarından çıkan kıvrımlı boynuzları vardı. Dansa geri döndüğünde ceketi açıldı ve Clary çocuğun göğüs kafesinin sadece iskelet olduğunu farketti. Çıplak kaburga kemikleri boyunca, muhtemelen kendisini daha çekici göstermek için şeritler örülmüştü. Clary'nin midesi bulandı.

"Hadi." Jace onu itti ve Clary öne doğru sendeledi. Den gesini tekrar kazandığında, endişeli bir şekilde Simon'ı ara dı. İlerideydi ve Isabelle'in kararlı elinin de onun üzerinde olduğunu gördü. Bu kez önemsemedi. Simon'ın salonun di ğer ucuna tek başına gidebileceğini sanmıyordu zaten.

Dans edenlerin çemberinden uzak durarak salonun di ğer ucuna yürüdüler ve mavi ipekten bir perdenin altından geçtiler. Salondan çıkıp başka bir koridora girmek rahatlatı cıydı. Bu koridorun bir fındığın dış kısmı gibi parlak kahve rengi bir malzemeden oyulduğunu farketti Clary. Isabelle Simon'ı bıraktı ve Simon hemen olduğu yerde durdu. Clary ona yetiştiğinde Isabelle'in onun gözüne eşarp bağladığını gördü. Yanına ulaştığında Simon düğümü çözmeye çalışı yordu. "Bana bırak," dedi Clary. Genç kız düğümü çözer ken Simon hareket etmeden bekledi ve eşarbı Isabelle'e ve rirken teşekkür anlamında başını salladı.

Simon saçını geriye itti, eşarbın bağlandığı yerde bir iz oluşmuştu. "Müzik vardı," dedi. "Country ve rock müziğine benziyordu."

Onları beklemek için duraksayan Meliorn kaşlarını çattı "İlgini çekmedi mi?"

"Ben biraz fazla ilgilendim," dedi Clary. "Nedir bu, bir tür test mi? Ya da bir şaka?"

Meliorn omuz silkti. "Peri büyülerimizden kolayca etki lenen ölümlülere alışığım, Nefilimler'e değil. Korumalarınız olduğunu sandım."

"Evet, var," dedi Jace, Meliorn'un açık yeşil gözlerine ba karak.

Meliorn sadece omuz silkti ve tekrar yürümeye başladı. Si mon konuşmadan önce Clary'nin yanında birkaç dakika yü rüdü. "O halde ne kaçırdım? Dans eden çıplak kadınlar mı?"

Clary erkek perinin açık göğsünü düşündü ve titredi. "O kadar güzel şeyler değil."

"Bir insanın peri eğlencelerine katılmasının bazı yolları vardır," dedi gizlice dinlemekte olan Isabelle. "Eğer sana tutman için bir anahtar, bir yaprak ya da çiçek gibi bir şey verirlerse ve onu bütün gece saklarsan sabaha kadar her hangi bir şeyden etkilenmezsin. Ya da yanında arkadaş ola rak bir periyle gidersen..." Isabelle bir an Meliorn'a baktı ama Meliorn duvara yerleştirilmiş yapraklı bir bölmeye ulaş mıştı ve orada duruyordu.

"Burası Kraliçe'nin özel süiti," dedi peri. "Çocuğun ölü müyle ilgilenmek için kuzeydeki sarayından geldi. Eğer sa raş olacaksa bunu ilan eden kendisi olsun istiyor."

Yakınlaşınca Clary, bölmenin koyu sarı damlacıklarla to murcuklanmış, yoğun dokulu sarmaşıklardan oluştuğunu gördü. Meliorn sarmaşıkları kenara itti ve onları diğer taraf taki özel salona geçirdi.

İçeri ilk giren Jace oldu, Clary onu takip ediyordu. Genç kız etrafına merakla bakınarak doğruldu.

Salon çok sadeydi. Toprak duvarlar, mat kumaşla kaplıy dı. Bataklık yakamozları cam kavanozlar içinde parlıyordu.

Güzel bir kadın bir kanepeye boylu boyunca uzanmıştı. Maiyet üyelerini oluşturan küçük perilerden -eğer gözbebeği olmayan siyah gözlerini saymazsanız- uzun saçlı güzel kızlara kadar rengarenk giysili çeşit çeşit periler etrafını sarmıştı.

Eğilip başıyla selamlayarak "Kraliçem," dedi Meliorn "Nefilimler'i size getirdim."

Kraliçe doğrulup oturdu. Uzun kızıl saçları rüzgardaki sonbahar yaprakları gibi aşağı yukarı dalgalanıyordu. Gözleri cam gibi açık mavi, bakışı bıçak kadar keskindi. "Bunlardan üçü Nefilim," dedi. "Diğeri bir sıradan."

Meliorn geri çekilir gibi göründü ama Kraliçe zaten ona bakmıyordu. Gözleri Gölge Avcıları'nın üzerindeydi. Clary bunun bir dokunuş gibi gelen ağırlığını hissetmişti. Sevimliliğine rağmen Kraliçe'nin kırılgan bir tarafı yoktu. Parlayan bir yıldız gibi ışıl ışıldı ve ona bakmak zordu.

"Özürlerimizle leydim," dedi Jace öne çıkarak. Kraliçe ile arkadaşlarının arasında durmuştu. Ses tonu değişmişti. Şimdi konuşurken sesi dikkatli ve nazikti. "Sıradan bizim sorumluluğumuzda. Ona koruma borçluyuz. Bu yüzden onu yanımızda tutuyoruz."

Kraliçe meraklı bir kuş gibi başını yana yatırdı. Şimdi bütün dikkati Jace'in üzerindeydi. "Kan borcu mu?" diye mırıldandı. "Bir sıradana mı?"

"Hayatımı kurtardı," dedi Jace. Clary yanında duran Simon'ın şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini hissetti. Bunu göstermemesini diledi. *Periler yalan söyleyemez,* demişti Jace ve

Jace de yalan söylemiyordu. Simon gerçekten onun hayatını kurtarmıştı. Ama Simon'ı yanlarında getirme sebepleri bu değildi. Jace'in gerçekleri çarpıtmakla ne kastettiğini şimdi daha iyi anlamaya başlamıştı. "Lütfen leydim. Bunu anlayacağınızı ummuştuk. Güzel olduğunuz kadar iyi yürekli olduğunuzu duyduk ve bu durumda... Şey," dedi Jace, "gerçekten inanılmayacak kadar iyi yürekli olmalısınız."

Kraliçe zorla gülümsedi ve pırıltılı saçları yüzünü gölgelerken öne doğru eğildi. "Baban kadar etkileyicisin Jonathan Morganstern," dedi ve yere serilmiş olan minderleri işaret etti. "Gelin, yanıma oturun. Bir şeyler yiyin. İçin. Dinlenin. Islak dudaklarla konuşmak daha iyidir."

Bir an için Jace yenilmiş gibi göründü. Tereddüt ediyordu. Meliorn ona eğildi ve usulca konuştu. "Seelie Sarayı Kraliçesi'nin cömertliğini reddetmek akıllıca olmaz."

Isabelle'in gözleri ona dikilmişti. Ardından omuz silkti. "Yalnızca oturmak bize zarar vermez."

Meliorn, Kraliçe'nin divanının yanındaki bir yığın ipek mindere oturmalarına izin verdi. Clary dikkatli bir şekilde otururken kendisini arkaya çekecek bir tür sert keskin ağaç kökünün çıkmasını bekliyordu. Bu sanki Kraliçe'nin eğlenceli bulacağı bir şeydi. Fakat hiçbir şey olmadı. Minderler çok rahattı. Clary diğerlerine bakarak yerleşti.

Mavimsi derisi olan bir peri, içinde dört gümüş kadeh bulunan bir tepsi taşıyarak geldi. Altın rengi sıvılarla dolu kadehlerden birini aldı. Üstünde gül yaprakları yüzüyordu.

Simon kadehini yanına koydu.

"İstemiyor musun?" diye sordu peri.

"Son içtiğim peri içkisi bana pek uymadı," diye mırıldandı.

Clary onu güçlükle duydu. İçkinin sarhoş edici, keyif verici bir kokusu vardı. Güllerden daha yoğun ve güzeldi. Aniden bir gül yaprağı alıp başparmağı ve işaretparmağı arasında ezerek daha çok koku çıkmasını sağladı.

Jace onun kolunu dürttü. "Bir yudum bile içme," dedi soluğunun arasında.

"Ama..."

"Sadece içme."

Clary kadehi Simon'ın yaptığı gibi yere koydu. Başparmağı ve işaretparmağı pembeye boyanmıştı.

"Şimdi," dedi Kraliçe. "Meliorn'un anlattığına göre geçen gece parkta ölen çocuğumuzu kimin öldürdüğünü bildiğinizi iddia ediyormuşsunuz. Ama şimdi söyleyeceğim şu ki bu bana hiç de gizemli görünmedi. Kanı çekilmiş bir peri çocuğu... Bana bir vampirin ismini mi getirdiniz? Bence burada bütün vampirler suçludur. Yasa'yı çiğnedikleri için buna uygun olarak cezalandırılmalıdırlar. Nasıl görünürse görünsün, biz böyle bir halk değiliz."

"Ah, hadi," dedi Isabelle. "Vampirler değildi."

Jace ona bir bakış attı. "Isabelle'in söylemeye çalıştığı şey şu ki katilin başka biri olduğundan eminiz. Kendini korumak için şüpheyi vampirlerin üzerine çekmeye çalıştığını düşünüyoruz."

"Bunun için bir kanıtınız var mı?"

Jace'in sesi sakindi ama Clary'ye sürtünen kolu endişeden gerilmişti. "Geçen gece Sessiz Kardeşler katledildi ve bedenlerinin kanı çekilmemişti."

"Ve bu bizim çocuğumuzla mı ilgili? Peki nasıl? Ölü bir Nefilim. Nefilimler için trajedi olabilir ama benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Clary sol elinde keskin bir acı hissetti. Aşağı baktığında sandalyeler arasındaki bir perinin küçük şeklini gördü. Parmağından kırmızı bir damla kan çıkmıştı. Yüzünü buruşturarak parmağını ağzına götürdü. Periler sevimliydi fakat zalim bir ırkları vardı.

"Aynı zamanda Ruh Kılıcı da çalındı," dedi Jace. "*Mellarmarb*'ı biliyor musunuz?"

"Gölge Avcıları'nın doğruyu söylemelerini sağlayan kılıç," dedi Kraliçe büyük bir zevkle. "Biz perilerin o tür bir şeye ihtiyacımız yoktur."

"Bu kılıç Valentine Morgenstern tarafından alındı," dedi Jace. "Onu almak için Sessiz Kardeşler'i öldürdü ve periyi de onun öldürdüğünü düşünüyoruz. Kılıç üzerinde bir dönüşüm yaratmak için bir peri çocuğunun kanına ihtiyacı vardı. Kullanabileceği bir araç yapmak için."

"Ve o durmayacak," diye ekledi Isabelle. "Bundan sonra daha fazla kana ihtiyacı var."

Kraliçe'nin kalkık kaşları daha da yükseğe kalktı. "Daha çok peri kanına mı?"

"Hayır," dedi Jace, Isabelle'e Clary'nin kolay yorumlaya mayacağı bir bakış atarken. "Daha fazla Aşağı Dünyalı kanı. Bir kurtadam kanı ve bir vampir kanı..."

Kraliçe'nin gözleri yansıyan ışıkta parlıyordu. "Bu bizi il gilendirmiyor."

"O *sizden* birini öldürdü," dedi Isabelle . "İntikam almak istemiyor musunuz?"

Kraliçe'nin bakışı, bir kelebeğin kanadının dokunuşu gibi üzerinden geçti. "Hemen değil," diye cevap verdi. "Dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuz için biz çok sabırlı bir halkız. Valentine Morgenstern eski bir düşmanımız. Fakat başka eski düşmanlarımız da var. Bekleyip izlemeye hazırız."

"O iblisleri kendine çağırıyor," dedi Jace. "Onlardan bir ordu kurup..."

"İblisler," dedi Kraliçe hafifçe. Arkasındaki periler gevezeliğe başlamıştı. "İblislerden siz sorumlusunuz, öyle değil mi Gölge Avcısı? Hepimiz üzerinde otoritenizin olmasının sebebi bu değil mi? Çünkü iblisleri katleden siz değil misiniz?"

"Buraya Merkez adına size emirler vermek için gelmedik. Bizi çağırdığınızda, gerçeği bilirseniz bize yardım edeceğinizi düşündüğümüz için geldik."

"Düşündüğünüz bu muydu?" Kraliçe oturduğu yerde öne eğilirken uzun saçları canlı bir şekilde dalgalandı. "Unutma Gölge Avcısı, Merkez'in emri altında olmaktan ra-

hatsızlık duyanlarımız var. Belki de sizin için, sizin savaşlarınızda yer almaktan yorulmuşuzdur."

"Fakat bu yalnızca bizim savaşımız değil," dedi Jace. "Valentine, Aşağı Dünyalılar'dan nefret eder. Eğer bizi yenerse sıra size gelecek."

Kraliçe'nin gözleri Jace'in üzerinde dolaştı.

"Ve bunu yaptığında," dedi Jace, "gelmekte olan hakkında sizi uyaranın bir Gölge Avcısı olduğunu unutmayın."

Sessizlik oldu. Sanki tüm Saray sessizliğe gömülmüştü. Perilerin hepsi Kraliçe'yi izliyordu. Kraliçe sonunda minderlerinde arkaya yaslandı ve gümüş kadehinden bir yudum aldı. "Kendi baban hakkında beni uyarıyorsun," dedi. "Siz ölümlülerin bir ebeveyn şefkatine sahip olduğunuzu sanırdım en azından. Oysa şimdi, baban Valentine'a karşı hiçbir bağlılık duymuyor gibisin."

Jace bir şey demedi. Kendisinden beklenmedik bir şekilde, ilk kez ne diyeceğini bilememiş gibiydi.

Kraliçe nazikçe devam etti. "Ya da belki bu düşmanlığın bir hiledir. Sevgi senin gibileri yalancı yapar."

"Ama biz babamızı sevmiyoruz," dedi Clary, Jace korkutucu bir sessizlik içindeyken. "Ondan nefret ediyoruz."

"Öyle mi?" Kraliçe neredeyse sıkılmış gözüküyordu.

"Aile bağlarının nasıl olduğunu bilirsiniz leydim," dedi Jace kendini toplayarak. "Aile üyeleri sarmaşıklar gibi sıkıca bağlıdır. Ve bazen, sarmaşıklar gibi, öldürecek kadar sıkıca bağlanırlar."

Kraliçe'nin kirpikleri titredi. "Merkez uğruna kendi babana ihanet mi edeceksin?"

"Gerekirse evet leydim."

Kraliçe buz saçakları kadar parlak ve soğuk bir şekilde güldü. "Valentine'in küçük deneylerinin," dedi, "kendisine karşı döneceği kimin aklına gelirdi?"

Clary, Jace'e baktı fakat yüzündeki ifadeden Kraliçe'nin ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmadığını anladı.

Konuşan Isabelle'di. "*Deneyler mi?*"

Kraliçe ona bakmadı bile. Berrak mavi bakışı Jace'in üzerine odaklanmıştı. "Peri halkı bir sırlar topluluğudur," dedi. "Kendimizin ve onların sırlarını biliriz. Onu bir daha gördüğünde, senin damarlarında ne kanı aktığını babana sor Jonathan."

"Onu bir daha gördüğümde herhangi bir şey sormayı planlamamıştım," dedi Jace. "Ama bunu istiyorsanız leydim, yapılacaktır."

Kraliçe'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım sen bir yalancısın. Fakat çekici bir yalancı. O kadar çekicisin ki sana şu konuda yemin edebilirim. Babana bu soruyu sor, ben de sana Valentine'a saldırman için tüm gücümle yardım edeceğime söz vereyim."

Jace gülümsedi. "Cömertliğiniz de güzelliğiniz kadar dikkat çekici leydim."

Clary komik bir ses çıkardı fakat Kraliçe memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Sanırım burada işimiz bitti," diye ekledi Jace minderlerden kalkarak. İçilmemiş kadehini daha önce Isabelle'inkinin yanına koymuştu. Onun ardından hepsi ayağa kalktı. Isabelle köşedeki asma kapının yanında Meliorn ile konuşmaya başlamıştı. Meliorn kısmen kapana kısılmış gibi görünüyordu.

"Bir dakika." Kraliçe ayağa kalktı. "İçinizden biri kalmalı."

Jace kapıya giderken yarı yolda durdu ve onun yüzüne baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Kraliçe, Clary'yi işaret etmek için bir elini kaldırdı. "Yiyecek ya da içkilerimizden biri ölümlü dudaklara geçerse ölümlü bizimdir. Bunu biliyorsun, değil mi Gölge Avcısı."

Clary afallamıştı. "Ama ondan hiç içmedim!" Genç kız, Jace'e döndü. "O yalan söylüyor."

"Periler yalan söylemez," dedi Jace yüzünde sırayla sermişlik ve endişe ifadeleri belirirken. Kraliçe'ye döndü. "Sanırım, yanlışınız var leydim."

"Parmaklarına bak ve onları temizlemek için yalamadığını söyle."

Simon ve Isabelle gözlerini dikmiş bakıyordu. Clary eline baktı. "Kan yüzünden," dedi. Perilerden biri parmağını ısırdı, kanıyordu." Clary parmağının üzerindeki kanın meyve suyuyla karışık tatlı tadını hatırladı. Paniklemiş bir halde asma kapıya doğru yürüdü ve görünmez eller tarafından itilmiş gibi odanın içine geri döndü. Genç kız dehşete düşmüş bir şekilde Jace'e baktı. "Bu doğru."

Jace'in yüzü kızardı. "Sanırım böyle bir hileyi beklemem gerekiyordu," dedi Kraliçe'ye. Az evvelki çapkın tavrı kaybolmuştu. "Bunu neden yapıyorsunuz? Bizden ne istiyorsunuz?"

Kraliçe'nin sesi bir örümceğin tüyleri kadar yumuşaktı. "Belki de sadece meraklıyım," diye cevap verdi. "Genç Gölge Avcıları alanıma pek sık girmiyor. Bizim gibi siz de atalarınızı cennete dayandırıyorsunuz, bu ilgimi çekiyor."

"Fakat sizin gibi," dedi Jace, "içimizde cehennemden bir parça yok."

"Siz ölümlüsünüz. Yaşlanır ve ölürsünüz," dedi Kraliçe kibirli bir tavırla. "Eğer bu cehennem değilse ne? Rica ederim bunu bir düşün."

"Eğer bir Gölge Avcısı'nı merak ediyorsanız, çok da işinize yaramam," diye böldü Clary. Perinin elini ısırdığı yer acıyordu ve çığlık atıp hıçkırıklara boğulmamak için kendiyle savaşıyordu. "Gölge Avcılığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Herhangi bir eğitimim yok. Yanlış kişiyi seçtiniz."

Kraliçe ona ilk defa doğrudan baktı. Clary geri çekilmek istedi. "Doğrusunu istersen Clarissa Morgenstern, kesinlikle doğru kişisin." Clary'nin yenilgisini gördüğünde gözleri parladı. "Babanın senin üzerinde çalıştığı değişikliklere şükür ki sen diğer Gölge Avcıları gibi değilsin. Senin yeteneklerin farklı."

"Yeteneklerim mi?" Clary allak bullak olmuştu.

"Senin yeteneğin, söylenemeyen kelimeler," dedi Kraliçe, "ve abisinin yeteneğiyse, Melek'in kendi yeteneği. Bu-

nu, abin henüz bir çocukken ve sen daha doğmamışken babanız sağladı."

"Babam bana hiçbir zaman bir şey vermedi," dedi Clary. "Bana bir isim bile vermedi."

Jace, tıpkı Clary gibi şaşkınlıkla bakıyordu. "Peri halkı yalan söylememesine rağmen," dedi Jace, "onlara yalan söylenebilir. Sanırım bir hile ya da şakanın kurbanısınız leydim. Ne benimle ne de kızkardeşimle ilgili özel olan bir şey yok."

"Cazibeni ne kadar ustaca önemsiz göstermeye çalışıyorsun," dedi Kraliçe bir kahkaha patlatarak. "Buna rağmen sıradan bir insan olmadığını bilmelisin Jonathan..." Clary'den Jace'e, sonra da Isabelle'e baktı. Isabelle kocaman açtığı ağzını çabucak kapattı. Kraliçe'nin bakışları sonra yine Jace'e döndü. "Bu bilmediğin bir şey olabilir mi?" diye mırıldandı.

"Kızkardeşimi bu Saray'da bırakmayacağımı biliyorum," dedi Jace. "Ayrıca ondan ve benden öğrenecek bir şeyiniz kalmadığına göre, belki de bize bir iyilik yapıp onu serbest bırakırsınız." *Şimdi istediğin eğlenceye kavuştun mu,* diyordu gözleri, buna rağmen sesi kibar ve su kadar sakindi.

Kraliçe'nin gülüşü kocaman ve korkutucuydu. "Ya onun bir öpücükle serbest kalabileceğini söylersem?"

"Jace'ten sizi öpmesini mi istiyorsunuz?" dedi Clary dehşete düşmüş bir şekilde.

Kraliçe bir kahkaha patlattı ve hemen ardından adamları da onun gülüşünü taklit etti. Kahkahaları acıyla haykıran

hayvanlar gibi bağırmalar, cırlamalar ve kıkırdamalardan oluşan tuhaf, insanlık dışı bir karışımdı.

"Çekiciliğine rağmen," dedi Kraliçe, "bu öpücük kızı serbest bırakmaz."

Dördü birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. "Ben Meliorn'u öpebilirim," diye önerdi Isabelle.

"Hiçbiri. Maiyetimden hiç kimse."

Meliorn Isabelle'den uzaklaştı. Isabelle arkadaşlarına baktı, ellerini havaya kaldırıp "Hiçbirinizi öpmüyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Bunu kesin olarak bilin."

"Buna gerek yok gibi gözüküyor," dedi Simon. "Eğer hepsi bir öpücükse..."

Genç çocuk şaşkınlıktan donmuş olan Clary'ye doğru hareket etti. Clary'yi dirseklerinden tuttuğunda, genç kız Simon'ı itmemek için kendini zor tuttu. Simon'ı daha önce öpmediğinden değil ama onu öpmek tamamen rahatça yapacağı bir şey olsa bile -ki değildi- bu şartlar altında tuhaf geliyordu. Hem bu mantıklı olan cevaptı, öyle değil mi? Elinde olmadan omzunun üzerinden Jace'e hızlı bir bakış attı ve onun somurttuğunu gördü.

"Hayır," dedi Kraliçe çınlayan bir kristal gibi çıkan sesiyle. "İstediğim bu da değildi."

Isabelle gözlerini devirdi. "Ah, Melek aşkına. Dinleyin, bundan kurtulmanın başka yolu yoksa ben Simon'ı öpeceğim. Bunu daha önce yaptım, o kadar da kötü değildi."

"Teşekkürler," dedi Simon. "Bu oldukça övücüydü."

"Heyhat," dedi Seelie Sarayı Kraliçesi. Yüzünde zalimce bir zevk ifadesi vardı ve Clary istediğinin öpücükten ziyade onların rahatsız bir şekilde kıvranmalarını izlemek olup olmadığını merak etti. "Korkarım bu da değil."

"Pekala, ben asla sıradanı öpmem," dedi Jace. "Burada durup sonsuza dek kök salmayı tercih ederim."

"Sonsuza dek mi?" dedi Simon. "Sonsuza dek korkunç uzun bir süre."

Jace kaşlarını kaldırdı. "Bilmeliydim," dedi. "Beni öpmek istiyorsun, öyle değil mi?"

Simon sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Tabii ki hayır. Ama eğer..."

"Sanırım söyledikleri doğru," dedi Jace. "Siperliklerde düzgün erkek olmaz."

"*Ateist*, ahmak," dedi Simon öfkeden köpürmüş bir halde. "Siperliklerde *ateist* olmaz."

"Bütün bunlar çok keyifli olmasına rağmen," dedi Kraliçe soğuk bir tavırla öne eğilerek, "kızı serbest bırakacak öpücük, onun en çok arzu ettiği olacak." Yüzündeki ve sesindeki zalim haz ifadesi keskinleşti ve sözleri Clary'nin kulaklarına iğne gibi saplandı. "Sadece bu ve daha fazlası yok."

Simon, Clary sanki kendisine vurmuş gibi baktı. Genç kız ona uzanmak istemişti fakat olduğu yerde donmuştu, korkudan hareket edemiyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye ısrar etti Jace.

"Ben *sana* bir iyilik yaptığımı düşünüyordum."

Jace kızardı fakat hiçbir şey söylemedi. Clary'ye bakmaktan kaçınıyordu.

Simon konuştu. "Bu saçma. Onlar abi ve kardeş."

Kraliçe düşünceli bir şekilde omuz silkti. "Arzu her zaman tiksintiyle azalmaz. En çok hak edenlere bir lütuf gibi de bağışlanmaz. Sözlerim büyümü bağlarken siz de gerçeği bilebilirsiniz. Eğer onun öpücüğünü istemiyorsa serbest kalamaz."

Simon öfkeli bir şekilde bir şeyler söyledi ama Clary onu duymadı. Bir sürü öfkeli arı başının içinde kapana kısılmış gibi kulakları çınlıyordu. Simon olduğu yerde döndü ve öfkeyle konuştu. "Bunu yapmak zorunda değilsin Clary, bu bir hile..."

"Bir hile değil," dedi Jace. "Bir test."

"Seni bilmem Simon," dedi Isabelle endişeli bir sesle. "Ama ben Clary'yi buradan çıkarmak istiyorum."

"Senin Alec'i öpmen gibi," dedi Simon. "Sırf Seelie Sarayı Kraliçesi böyle istiyor diye bunu yapar mıydın?"

"Elbette yapardım." Isabelle huzursuz göründü. "Eğer diğer seçenek sonsuza dek Seelie Sarayı'nda kalmaksa. Ne farkeder ki zaten? Sadece bir öpücük."

"Tamam," dedi Jace. Bulanık görüş açısından Clary onu görmüştü. Ona yaklaşmış, elini omzuna koymuştu ve yüzünü kendisine doğru çeviriyordu. "Sadece bir öpücük," dedi. Ses tonu sert olmasına rağmen elleri inanılmaz nazikti.

Clary ona doğru dönüp gözlerine baktı. Gözleri oldukça koyuydu. Belki Saray çok loş olduğundan ya da başka bir şeyden. Jace'in büyümüş gözbebeklerinde kendi yansımasını, gözlerinin içinde yüzünün küçük bir görüntüsünü görebiliyordu. "İstersen gözlerini kapayıp İngiltere'yi düşünebilirsin," dedi Jace.

"İngiltere'ye hiç gitmedim," dedi Clary ama gözlerini kapadı. Clary giysilerinin soğuk ve derisini kaşındıran ıslak ağırlığını, mağaranın hala soğuk olan bıktırıcı, güzel kokulu havasını hissedebiliyordu. Sıcak olan tek şey, Jace'in omuzlarını tutan elleriydi. Ve sonra Jace onu öptü.

Dudaklarının sürtünmesini hissetti. Önce hafifti. Kendi dudakları da baskıyla doğal olarak açıldı. Neredeyse iradesine karşı koyarak akışkan ve esnek olduğunu hissetti. Bir ayçiçeğinin ışığa yönelmesi gibi kollarını yukarı kaldırarak Jace'in boynuna doladı. Jace'in kolları da onun vücudunu sarmıştı. Elleri saçlarında dolaşıyordu. Öpücükteki nezaket kaybolup yerini sertlik ve ihtiras aldı. Bir çıranın tutuşması gibi her şey bir an içinde olup bitmişti. Clary, Saray boyunca hızlı bir iç çekme duydu. Etraflarındaki herkesten bir gürültü dalgası yükselmişti ama bunun bir anlamı yoktu. Damarlarında akan kanda kaybolmuştu ve vücudunda baş döndürücü bir hafiflik hissediyordu.

Jace'in elleri saçlarından sırtına kaydı. Kürekkemiklerinde avuçlarının sert baskısını hissetti, sonra uzağa çekildi ve nazikçe ayrıldı. Clary'nin ellerini boynundan indirerek ge-

ri çekildi. Clary bir an düşeceğini sandı. Varlığı için gerekli olan bir şeyden koparılmış gibi hissediyordu. Bir kolu ya da bacağı ondan alınmış gibi. Jace'e tam bir şaşkınlıkla bakıyordu. O ne hissetmişti? Hiçbir şey hissetmemiş miydi? Hiçbir şey hissetmemiş olmasına dayanamayacağını düşündü.

Jace ona tekrar baktı ve yüzündeki ifadeyi görünce Clary, Renwick'te olanları, kendisini evinden ayıran Geçit'in binlerce parçaya bölündüğü andaki bakışlarını hatırladı. Jace ona bir an daha baktı ve zorlukla yutkunarak başını çevirdi. Yumruklarını sıkmıştı. "Bu yeterince iyi miydi?" diye bağırdı yüzünü Kraliçe'ye ve arkasındaki adamlarına dönerek. "Sizi eğlendirdi mi?"

Kraliçe'nin eli ağzındaydı, gülüşünün yarısını kapatıyordu. "Oldukça eğlendik," dedi. "Fakat sanırım siz ikiniz kadar değil."

"Sanırım," dedi Jace, "ölümlü duygularının sizi bu kadar şaşırtmasının nedeni, sizlerin bu duygulara sahip olmamanız."

Kraliçe'nin gülümsemesi silindi.

"Tamam Jace," dedi Isabelle. Clary'ye döndü. "Şimdi gidebilir misin? Serbest misin?"

Clary kapıya gitti ve kendisini engelleyen herhangi bir direnişle karşılaşmadı. Elini sarmaşıklara dayayarak durup Simon'a döndü. Genç çocuk ona sanki daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Clary. "Çok geç olmadan."

"Çok geç oldu bile," dedi Simon.

Meliorn onları Seelie Sarayı'ndan çıkardı ve parka geri götürdü. Yol boyunca hiçbiri tek kelime etmedi. Clary, Simon'a bakarken sırtının gergin göründüğünü düşündü. Göletten dışarı fırladıkları anda, Isabelle'e bile veda etmeden, Simon arkasını dönüp uzaklaştı ve ayın titreşen yansımasında gözden kayboldu.

Isabelle kaşlarını çatarak onun arkasından baktı.

Jace gülmeye benzer, boğuk bir ses çıkardı ve ıslak ceketinin yakasını kaldırdı. Hepsi soğuktan titriyordu. Gece havası toprak, bitki ve insan medeniyeti kokuyordu. Clary neredeyse havadaki demir kokusunu alabildiğini düşündü. Parkı saran şehir yoğun ışıklarla parlıyordu. Buz mavisi, soğuk yeşil, sıcak kırmızı... Ayın yansıması şimdi suyun uzak ucuna kaymıştı ve onlardan korkuyormuş gibi titriyordu.

"Geri dönsek iyi olur." Isabelle hala ıslak olan paltosunu vücuduna daha sıkı sardı. "Yoksa burada donarak öleceğiz."

"Brooklyn'e dönmek çok uzun sürer," dedi Clary. "Belki de taksiye binsek iyi olur."

"Ya da Enstitü'ye gidebiliriz," diye önerdi Isabelle. Jace'in bakışlarını görünce aceleyle ekledi. "Orada kimse yok nasılsa, hepsi Kemikler Şehri'nde ipucu arıyor. Oraya uğra-

yıp giysi almak ve üzerimize kuru bir şeyler geçirmek uzun sürmez. Ayrıca Enstitü hala senin evin Jace."

"Sorun değil," dedi Jace, Isabelle'i belirgin şekilde şaşırtarak. "Odamdan almam gereken bir şey var zaten."

Clary tereddüt etti. "Bilmiyorum. Bir taksiye binip Simon'la geri dönebilirim." Belki biraz baş başa kalırlarsa, ona Seelie Sarayı'nda yaşananların düşündüğü gibi bir şey olmadığını anlatabilirdi.

Jace sudan etkilenip etkilenmediğini görmek için saatini kontrol ediyordu. Başını kaldırıp çatık kaşlarının altından Clary'yi süzdü. "Bu biraz zor olabilir," dedi, "onun çoktan gittiği düşünülürse."

"Ne?" Clary olduğu yerde döndü ve etrafına bakındı. Simon gitmişti. Havuzun başında üçünden başka kimse yoktu. Tepeye doğru biraz koşup Simon'a seslendi. Uzakta onu görebiliyordu. Parktan caddeye uzanan beton yürüme yolu üzerinde hızlı adımlarla uzaklaşıyordu. Clary tekrar seslendi ama Simon dönüp bakmadı.

9

VE ÖLÜMÜN HÜKMÜ YOK

Isabelle doğru söylüyordu. Enstitü bomboştu. Ya da neredeyse bomboştu. İçeri girdiklerinde, Max fuayedeki kırmızı kanepede uyuyordu. Gözlüğü yüzünde çarpık duruyordu ve istemeden uyuyakaldığı belliydi. Yerde açık bir kitap vardı ve ayakları rahatsız bir şekilde kanepeden dışarı sarkmıştı.

Clary'nin ona bakarken içi ezildi. Simon'ın dokuz-on yaşlarındaki halini hatırlamıştı.

"Max kedi gibidir, her yerde uyuyabilir." Jace uzandı ve Max'in gözlüğünü alarak yakındaki bir sehpanın üzerine bıraktı. Yüzünde Clary'nin daha önce görmediği bir ifade vardı. Clary'yi şaşırtan, yoğun bir şefkat.

"Ah, onu rahat bırak, her tarafına çamur sıçratacaksın," dedi Isabelle aksileşerek. Kendi ıslak paltosunun düğmelerini açtı. Elbisesi uzun gövdesine yapışmıştı ve su yüzünden belindeki kalın deri kemer koyulaşmıştı. Kemerinin kenarına sıkıştırdığı kırbacının altın sapı pırıl pırıl parlıyordu. Kaşlarını çattı. "Sıcak bir duş alacağım," dedi. "Yoksa hasta olacağımı hissediyorum."

Jace isteksiz bir tür hayranlıkla onun koridorda uzaklaşmasını izledi. "Bazen bana bir şiiri hatırlatıyor. *Isabelle, Isabelle çığlık atmaz. Isabelle endişelenmez ya da kaçmaz...*"

"Senin içinden bazen çığlık atmak gelir mi?" diye sordu Clary.

"Bazen." Jace ıslak paltosunu çıkardı ve Isabelle'inkinin yanındaki askıya astı. "Ama sıcak duş konusunda haklı. Benim de kesinlikle bir duşa ihtiyacım var."

"Benim giyebileceğim bir şeyim yok," dedi Clary aniden biraz yalnız kalmak isteyerek. Parmakları, cep telefonunda Simon'ın numarasını tuşlamak ve iyi olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. "Burada seni bekleyeceğim."

"Aptal olma. Sana bir kazak verebilirim." Jace'in kotu sırılsıklamdı ve kalçasına yapışmıştı. Tişörtünün kenarıyla pantolonunun beli arasında kalan bir dövmenin çizgileri açığa çıkmıştı.

Clary bakışlarını kaçırdı. "Ben, sanmam..."

"Hadi." Jace'in ses tonu kararlıydı. "Sana göstermek istediğim bir şey var zaten."

Jace'in peşinden odasına giderken Clary gizlice cep telefonunun ekranını kontrol etti. Simon aramamıştı. Clary'nin göğsü buz gibiydi. Daha iki hafta önce, Simon'la en son asırlar önce kavga etmişler gibi geliyordu. Şimdiyse Simon sanki sürekli ona öfkeliydi.

Jace'in odası hatırladığı gibiydi. Son derece düzenli ve bir rahip odası kadar sade. Odada insana Jace hakkında bilgi veren hiçbir şey yoktu. Duvarlarda posterler, komodinin üzerinde kitaplar yoktu. Yatağın üzerindeki örtü bile bembeyazdı.

Jace şifoniyerine yaklaştı ve çekmecelerden birinden düzgünce katlanmış, uzun kollu mavi bir bluz çıkararak Clary'ye attı. "Bu yıkanınca çekti," dedi. "Muhtemelen sana hala büyük gelir ama..." Omuz silkti. "Ben duş alacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bağır."

Clary başıyla onaylarken bluzu kalkan gibi göğsüne bastırmıştı. Jace başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra fikrini değiştirdi ve yine omuz silkerek banyoya girip kapıyı arkasından kapadı.

Clary kucağında bluzla yatağa çöktü ve telefonunu cebinden çıkarıp Simon'ın numarasını tuşladı. Dört kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. "Selam, Simon'ı aradınız. Ya telefondan uzaktayım ya da sizinle görüşmek istemiyorum. Bir mesaj bırakın ve..."

"Ne yapıyorsun?"

Jace banyonun açık kapısında duruyordu. Arkasında su gürültüyle akıyordu ve banyo yarı yarıya buharla dolmuştu.

Gömleğini çıkarmıştı ve yalınayaktı. Islak kotu kalçasından sarkıyor, biri parmaklarını bastırmış gibi kasıklarındaki çukurlar görünüyordu.

Clary telefonunu kapadı ve yatağın üzerine attı. "Hiçbir şey. Saate bakıyordum."

"Yatağın yanında saat var," diye işaret etti Jace. "Sıradanı arıyordun, değil mi?"

"Onun adı *Simon*." Clary, Jace'in bluzunu yumruklarının arasında top yaptı. "Ve onun hakkında sürekli böyle haince davranmana gerek yok. Sana bir kereden fazla yardım etti."

Jace'in gözlerinde düşünceli bir bakış vardı. Banyo hızla buhar doluyor, saçları giderek daha da kıvrılıyordu. "Şimdi kaçtığı için kendini suçluyorsun," dedi. "Yerinde olsam onu aramakla uğraşmazdım. Seninle görüşmek istemediğinden eminim."

Clary sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışmadı. "Ve bunu, ikiniz çok yakın olduğunuz için mi biliyorsun?"

"Biliyorum, çünkü gitmeden önce bunu onun yüzünde gördüm," dedi Jace. "Sen görmedin, çünkü ona bakmıyordun. Ama ben bakıyordum."

Clary hala ıslak olan saçlarını gözlerinin önünden çekti. Vücuduna yapışan giysileri onu kaşındırıyordu. Havuzun dibi gibi koktuğunu tahmin ediyordu. Seelie Sarayı'nda kendisine bakan Simon'ın yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Sanki nefret ediyormuş gibi bakmıştı. "Hepsi senin

hatan," dedi Clary aniden. İçi öfkeyle doldu. "Beni o şekilde öpmemeliydin."

Jace kapı kirişine dayanmıştı, durduğu yerde doğruldu. "Nasıl öpecektim? Hoşuna giden başka bir şekil mi vardı?"

"Hayır." Clary'nin elleri titriyordu. Suyla kırışmış, bembeyaz olmuş ve üşümüşlerdi. Titremelerini bastırmak için parmaklarını kenetledi. "Sadece senin tarafından öpülmek istemiyorum."

"Bu konuda ikimizin de seçme şansı olduğunu sanmıyorum."

"Anlamadığım da bu!" diye bağırdı Clary. "Neden beni öpmeni istedi? Yani, Kraliçe. Neden bizi... Bunu yapmaya zorladı? Bundan nasıl bir zevk almış olabilir?"

"Kraliçe'nin söylediklerini duydun. Bana iyilik yaptığını düşünüyordu."

"Bu doğru değil."

"Doğru. Sana kaç kez söylemem gerekiyor? Periler yalan söyleyemez."

Clary, Jace'in Magnus'un evinde söylediklerini düşündü. *Dünyada en çok istediğin şeyi bulur ve sana verirler. Hediyenin kuyruğuna bir acı takarak. Öyle ki onu istediğine bin pişman olursun.* "O zaman yanılıyordu."

"Yanılmıyordu." Jace'in sesi acıydı. "Sana nasıl baktığımı gördü. Senin bana nasıl baktığını da. Ve Simon'ın sana nasıl baktığını da. Bizimle oyuncak gibi oynadı, çünkü onun elinde öyleydik."

"Ben sana bakmıyorum," diye fısıldadı Clary.

"Ne?"

"Dedim ki, *ben sana bakmıyorum*." Ellerini çözdü. Parmaklarını kenetlediği yerlerde kırmızı izler vardı. "En azından bakmamaya çalışıyorum."

Jace gözkapaklarının arasından sadece altın pırıltısı görünecek şekilde gözlerini kıstı ve Clary onu ilk gördüğü zamanı hatırladı. Onu bir aslana benzetmişti. Altın rengi ve ölümcül bakışlı gözleriyle. "Neden?" diye sordu Jace.

"Neden olduğunu sanıyorsun?" Clary'nin sözleri neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu.

"O zaman neden?" Jace'in sesi titredi. "Neden Simon'la bunları yaşıyorsun? Neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun? Neden sana yaklaşmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü bu imkansız," dedi Clary ve son kelimesi, kendini kontrol etmek için umutsuzca çaba harcamasına rağmen inilti gibi çıktı. "Bunu benim kadar sen de biliyorsun!"

"Çünkü kardeşiz," dedi Jace.

Clary sessizce başıyla onayladı.

"Muhtemelen," dedi Jace. "Ve bu yüzden, eski arkadaşın Simon'ın dikkatini dağıtabileceğine karar verdin, öyle mi?"

"Öyle değil," dedi Clary. "Simon'ı seviyorum."

"Luke'u sevdiğin gibi," dedi Jace. "Anneni sevdiğin gibi."

"Hayır." Clary'nin sesi buz gibiydi. "Bana ne hissettiğimi söyleme."

Jace'in yüzünde bir kas seğirdi. "Sana inanmıyorum."

Clary ayağa kalktı. Jace'in gözlerine bakamıyordu. Bu yüzden bakışlarını Jace'in omzundaki yıldız biçimli bir yara izine odakladı. *Yaralar ve ölümlerle dolu bir yaşam*, demişti Hodge bir defasında. *Burada yerin yok*. "Jace," dedi Clary. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Çünkü bana yalan söylüyorsun. Kendine de yalan söylüyorsun." Jace'in gözleri parlıyordu ve ellerini ceplerine sokmuş olmasına rağmen Clary onun yumruklarını sıktığını görebiliyordu.

Clary sonunda daha fazla dayanamayarak patladı ve kelimeler dudaklarından kendiliğinden döküldü. "Ne söylememi istiyorsun? Gerçeği mi? Gerçek şu ki Simon'ı seni sevmem gerektiği şekilde seviyorum ve keşke abim sen değil, o olsaydı diyorum. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Senin de öyle! Yoksa son derece zeki olduğun için bazı fikirlerin mi var?"

Jace derin bir nefes aldı ve Clary onun az önce söylediği şeyleri ondan duymayı hiç beklemediğini anladı. Yüzündeki ifadeden bunu açıkça okuyabiliyordu.

Clary sözlerini düzeltmeye çalıştı. "Jace, özür dilerim, demek istediğim..."

"Hayır. Özür dileme." Jace neredeyse sendeleyerek ona doğru yürüdü. Asla sendelemeyen, asla bir şeye takılmayan, asla sarsak hareket etmeyen Jace. Clary'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Tenine milimetreler kalan Clary onun parmaklarının sıcaklığını hissetmişti ve aslında geri çekilmesi ge-

rektiğini biliyordu ama olduğu yerde kıpırdamadan durdu ve Jace'e baktı. "Anlamıyorsun," dedi Jace. Sesi titriyordu. "Hayatım boyunca asla kimseye karşı böyle duygular hissetmedim. Hissedebileceğimi de sanmıyordum. Yetişme tarzım... Babam..."

"Sevmek yok etmektir," dedi Clary. "Hatırlıyorum."

"Kalbimin o kısmının paramparça olduğunu sanıyordum," dedi Jace. Ağzından çıkan sözleri duymaya şaşırmış gibi görünüyordu. "Sonsuza dek. Ama sen..."

"Jace. Yapma." Clary uzandı ve Jace'in elini tutarak parmaklarını birbirine kenetledi. "Bir anlamı yok."

"Bu doğru değil." Jace'in sesinde umutsuzluk vardı. "İkimiz de aynı şekilde hissediyorsak..."

"Ne hissettiğimizin bir önemi yok. Yapabileceğimiz bir şey yok." Clary sesini uzaktan duyuyor, bir yabancı konuşuyormuş gibi algılıyordu. "Birlikte olmak için nereye gidebiliriz? Nasıl yaşayabiliriz?"

"Bunu sır olarak saklayabiliriz."

"İnsanlar öğrenir. Ayrıca ben aileme yalan söylemek istemiyorum. Sen istiyor musun?"

Jace acı bir sesle cevap verdi. "Ne ailesi? Hangi aile? Lightwood'lar benden nefret ediyor."

"Hayır, etmiyorlar. Ben de Luke'a asla yalan söyleyemem. Ve annem... Uyandığında ona ne diyeceğiz? Bu, istediğimiz şey, değer verdiğimiz herkesin midesini bulandırır..."

"Mide bulandırmak mı?" Jace, Clary onu itmiş gibi elleri- ni genç kızın yüzünden indirdi. Şaşkın görünüyordu. "His- settiğimiz şey... Hissettiğim şey... Mideni mi bulandırıyor?"

Clary içini çekti ve Jace'in yüzüne baktı. "Belki," dedi fı- sıldayarak. "Bilmiyorum."

"O zaman başlangıçta bunu söylemeliydin."

"Jace..."

Ama Jace kendi içine kapanmış, ondan çoktan uzaklaş- mıştı. Clary onun az önce kendisine farklı bir şekilde baktı- ğına inanmakta zorlandı. "Herhangi bir şey söylediğim için özür dilerim." Jace'in sesi katı ve resmiydi. "Seni bir daha asla öpmeyeceğim. Buna emin olabilirsin."

Jace ondan uzaklaşıp şifoniyerinin üzerinden bir havlu alıp banyoya geri dönerken Clary'nin yüreği sıkıştı. "Ama... Jace... Ne yapıyorsun?"

"Duşumu bitiriyorum. Ve senin yüzünden bütün sıcak su bitmişse çok sinirleneceğim." Banyoya girdi ve kapıyı tek- meleyerek kapadı.

Clary ipleri kesilmiş bir kukla gibi aniden yatağa çöktü ve bakışlarını tavana dikti. Tavan, ona sırtını dönmeden ön- ce Jace'in yüzünün aldığı ifade gibi dümdüzdü. Olduğu yer- de dönerken mavi bluzun üzerinde yattığını farketti. O bile Jace gibi kokuyordu. Sabun, duman ve bakırımsı kan. Çok küçük bir çocukken en sevdiği battaniyeyle yaptığı gibi blu- zun etrafında kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Rüyasında, ayaklarının dibinde gökyüzündeki geceyi yansıtan sonsuz bir ayna gibi yayılan pırıltılı sulara bakıyordu. Ve bir ayna gibi sular sertti ve Clary üzerinde yürüyebiliyordu. Gece havasını, ıslak yaprakları ve şehrin kokusunu içine çekerek yürüdü. Uzakta bir peri şatosu ışıkların arasında titreşiyordu ve yürüdüğü yerde, ayak izlerinden örümcek ağı gibi çatlaklar yayılıyor, gümüşi cam su gibi sıçrıyordu.

Gökyüzü parlamaya başlamıştı. Yanan kibrit uçları gibi her tarafı ateş noktalarıyla doluydu. Gökyüzünden sıcak kömür yağmuru halinde yağıyorlardı ve Clary kollarını yüzüne doğru kaldırarak yere sindi. Bir tanesi büyük bir kamp ateşi gibi önüne düştü fakat yere çarptığı anda bir erkek çocuğuna dönüştü. Altın rengi gözleri ve altın rengi saçlarıyla pırıl pırıl parlayarak yanan çocuk Jace'ti ve sırtında, bir kuşunkinden daha gür tüylü ve çok daha geniş bir çift beyaz-altın rengi kanat vardı.

Bir kedi gibi gülümseyerek Clary'nin arkasını işaret etti. Genç kız dönüp baktığında, koyu renk saçlı bir çocuğun - bu Simon muydı?- orada durduğunu gördü. Çocuk her zamanki gibiydi. Sadece onun da sırtında kanatlar vardı. Ama onun kanatları gece gibi siyahtı ve tüylerinin uçlarından kan damlıyordu.

Clary nefes nefese uyandığında Jace'in bluzunu sımsıkı tutuyordu. Yatak odası karanlıktı ve tek ışık, yatağın yanındaki tek dar pencereden süzülüyordu. Clary doğrulup otur-

du. Başı ve ensesi ağrıyordu. Bakışları odanın içinde yavaşça dolaştı ve bir ışık noktası, kedigözü gibi karanlığın içinde parlayınca olduğu yerde sıçradı.

Jace yatağın yanındaki koltukta oturuyordu. Üzerinde kot pantolon, gri bir bluz vardı ve saçları neredeyse kurumuş görünüyordu. Elinde parıltılı metal gibi bir şey tutuyordu. Bir silah mı? Ama burada, Enstitü'de, kendini neye karşı savunmak zorunda olabileceğini Clary tahmin edemiyordu.

"İyi uyudun mu?"

Clary başıyla onayladı. Ağzı kurumuştu. "Neden beni uyandırmadın?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ayrıca ölü gibi uyuyordun. Hatta ağzından salya aktı," diye ekledi. "Bluzuma."

Clary elini ağzına kapadı. "Ah, özür dilerim."

"Birinin ağzının suyunun aktığını sık görmezsin," dedi Jace. "Özellikle de tam anlamıyla kendinden geçmiş haldeyken. Ağız ardına kadar açık filan."

"Ah, kes sesini." Yatak örtüsünün üzerini el yordamıyla arayıp telefonunu buldu ve tekrar kontrol etti ama ne bulacağını zaten biliyordu. Kimse aramamıştı. "Saat sabahın üçü," dedi. "Sence Simon iyi midir?"

"Bence o biraz tuhaf aslında," dedi Jace. "Ama bunun saatle pek ilgisi yok."

Clary telefonu kotunun cebine tıktı. "Üstümü değiştireceğim."

Jace'in beyaz boyalı banyosu, Isabelle'inkinden büyük değildi ama çok daha düzenliydi. *Enstitü'deki odalar arasında çok fazla çeşitlilik yok,* diye düşündü Clary kapıyı arkasından kaparken. *Ama en azından mahremiyet var.* Islak bluzunu çıkarıp havlu askısına astı, yüzüne su çarptı ve iyice dağılmış saçlarını fırçaladı.

Jace'in bluzu ona fazla büyüktü ama kumaşı yumuşaktı. Kollarını sıvadı ve yatak odasına geri döndü. Jace bıraktığı yerde oturuyor, elindeki pırıltılı nesneye dalgın gözlerle bakıyordu. Clary koltuğun arkasına yaslandı. "O nedir?"

Jace cevap vermek yerine, Clary'nin nesneyi rahatça görmesine izin verecek şekilde döndü. Kırık bir cam parçasıydı ama Jace'in yüzünü yansıtmak yerine yeşil çimenlerden, mavi gökyüzünden ve çıplak, siyah ağaç dallarından oluşan bir görüntüyü gösteriyordu.

"Bunu sakladığını bilmiyordum," dedi Clary. "Şu Geçit'in parçası."

"Bu yüzden buraya gelmek istedim," dedi Jace. "Bunu almak için." Sesinde aynı anda hem nefret hem de özlem vardı. "Belki de babamı bir yansımada görebilirim diye düşünüyorum. Neyin peşinde olduğunu anlayabilirim belki."

"Ama orada değil, değil mi? Buralarda bir yerde olduğunu sanıyordum. Şehirde."

Jace başını iki yana salladı. "Magnus onu arıyordu ve öyle olduğunu hiç sanmıyor."

"Magnus onu mu arıyordu? Bunu bilmiyordum. Nasıl..."

"Magnus, boşuna Baş İblis Efendisi olmadı. Gücü şehrin her yerine ve ötesine uzanıyor. Orada olan şeyleri bir ölçüde hissedebiliyor."

Clary güldü. "Güç'teki huzursuzluğu mu hissediyor?"

Jace oturduğu yerde döndü ve Clary'ye kaşlarını çatarak baktı. "Ben dalga geçmiyorum. TriBeCa'daki o iblis efendisi öldürüldükten sonra benden babamı izlemeyi kolaylaştırabilecek bir şey istedi. Ona Morgenstern yüzüğünü verdim. Valentine'ı şehirde bir yerde hissederse bana haber vereceğini söyledi ama şimdiye kadar bir şey hissedemedi."

"Belki de sadece yüzüğünü istemiştir," dedi Clary. "Mücevherlere çok meraklı olduğu açık."

"Yüzüğü alabilir." Jace'in elleri cam parçasını daha sıkı tuttu. Clary, camın kestiği yerlerde derisinden kan süzüldüğünü görerek irkildi. "Benim için bir değeri yok."

"Hey," dedi ve öne eğilip cam parçasını Jace'in elinden aldı. "Sakin ol." Geçit'in parçasını, Jace'in duvarda asılı montunun cebine attı. Camın kenarları kandan kararmıştı ve Jace'in avcunda kırmızı çizgiler vardı. "Belki de seni artık Magnus'a geri götürsek iyi olur," dedi olabildiğince nazik bir sesle. "Alec uzun süredir orada ve..."

"Nedense aldırdığını pek sanmıyorum," dedi Jace ama itaatkar bir tavırla ayağa kalktı ve duvara dayanmış halde duran steline uzandı. Kanayan sağ eline iyileştirici bir mühür çizerken Clary'ye döndü. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Nedir o?"

"Beni Sessiz Şehir'deki hücreden çıkardığında, bunu nasıl yaptın? Kapıyı açmayı nasıl başardın?"

"Ah, sadece sıradan bir Açma mührü kullandım ve..."

O anda sert ve yankılı bir zil sesi Clary'nin sözlerini böldü. Genç kız refleksten kaynaklanan bir hareketle elini cebine attı ama aynı anda sesin herhangi bir telefonun çıkarabileceğinden çok daha güçlü ve keskin olduğunu farketti. Şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Enstitü'nün kapı zili," dedi Jace montunu kaparken. "Hadi gel."

Fuayeye uzanan yolun yarısına geldiklerinde, Isabelle üzerinde pamuklu bir bornoz, alnında pembe ipek bir uyku maskesi ve yüzünde yarı şaşkın bir ifadeyle kendi yatak odasından dışarı fırladı. "Saat sabahın üçü!" dedi bütün bunların Jace'in veya Clary'nin hatası olduğunu düşündüğünü hissettiren bir ses tonuyla. "Sabahın üçünde kapıyı kim çalabilir?"

"Belki de Sorgucu'dur," dedi Clary aniden ürpererek.

"O kendi başına içeri girebilir," dedi Jace. "Herhangi bir Gölge Avcısı bunu yapabilir. Enstitü sadece sıradanlara ve Aşağı Dünyalılar'a kapalıdır."

Clary kalbinin sıkıştığını hissetti. "Simon!" dedi. "O olmalı!"

"Tanrı aşkına," dedi Isabelle esneyerek, "sana aşkını kanıtlamak için bizi bu abuk saatte gerçekten uyandırabilir mi? Telefon açamaz mıydı? Sıradan erkekler ne kadar tuhaf!" Fuayeye ulaştıklarında boş olduğunu gördüler. Max

muhtemelen kendi başına yatağına gitmiş olmalıydı. Isabelle fuayenin karşı tarafına yürüdü ve duvardaki bir düğmeye bastı. Katedralin içinde bir yerde uzaktan bir gürültü duyuldu. "İşte," dedi Isabelle. "Asansör yolda."

"Sadece sarhoş olup bir yerlerde sızacak kadar aklı ve saygınlığı olmadığına inanamıyorum," dedi Jace. "Beni hayalkırıklığına uğrattığını söylemeliyim."

Clary onu duymadı bile. İçinde yükselen korku kanını donduruyordu, çünkü rüyasını hatırlıyordu. Melekler, buz ve kanatları kanayan Simon. Ürperdi.

Isabelle anlayışlı bir tavırla ona baktı. "Burası soğuk," dedi. Uzandı ve portmantodan mavi kadife bir palto aldı. "İşte," dedi. "Bunu giy."

Clary paltoyu üzerine geçirdi ve vücuduna sıkı sıkı sardı. Palto ona çok uzundu ama sıcaktı. Üstelik saten astarlı bir kapüşonu da vardı. Clary açılan asansör kapılarını görebilmek için kapüşonu arkaya itti.

Küçük kabinin kapıları açılınca Clary duvarlarındaki aynalarda kendi solgun ve şaşkın yüzünü gördü. Hiç duraksayıp düşünmeden asansöre bindi.

Isabelle şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Aşağıdaki Simon," dedi Clary. "O olduğunu biliyorum."

"Ama..."

Jace aniden Clary'nin yanında belirdi ve Isabelle'in de binmesi için kapıları açık tuttu. "Hadi Izzy," dedi. Isabelle abartılı bir iç çekerek onlara katıldı.

Üçü birlikte sessizce aşağı inerken Clary, Jace'in bakışlarını yakalamaya çalıştı. Isabelle saçlarını toplamakla meşguldü. Fakat Jace ona bakmadı. Asansörün yan duvardaki aynasında kendine bakıyor, gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi alçak sesle ıslık çalıyordu. Seelie Sarayı'nda kendisine dokunduğunda ellerinin nasıl titrediğini hatırladı Clary. Simon'ın yüzündeki ifadeyi düşündü. Ve dışarı çıktıklarında hemen ondan kaçışını, parkın ucunda gözden kayboluşunu hatırladı. Şimdi Clary'nin göğsünde bir ağırlık vardı ve nedenini bilmiyordu.

Asansör kapıları açıldı ve katedralin ana girişi, mumların dans eden ışığıyla canlı bir şekilde gözlerinin önüne serildi. Asansörden inmek için aceleyle Jace'in yanından geçti ve sıraların arasından kapıya doğru koştu. Paltosunun yere sarkan kenarına takıldı ve öfkeyle durup toparladı. Kapılar içeriden Clary'nin kollarının büyüklüğünde bronz sürgülerle kilitlenmişti. En üstteki sürgüye uzandığında, katedralin içinde zil tekrar yankılandı. Isabelle'in Jace'e bir şey fısıldadığını duydu ve Clary sürgüyü çekerken Jace'in elinin onunkilerin üzerine kapandığını ve ağır kapıları açmasına yardım ettiğini gördü.

Gece havası içeri dolarak mumların alevlerini titretti. Havada şehrin kokusu vardı. Tuz ve duman, serinleyen beton ve çöp, altta o tanıdık metalik kokular.

Clary önce basamakların boş olduğunu sandı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve karşısında Raphael'i buldu. Siyah bukleleri gece esintisiyle dalgalanıyordu ve beyaz gömleği, boğazının boşluğundaki yara izini gösterecek şekilde açılmıştı. Kollarında bir ceset tutuyordu. Clary ona şaşkınlıkla bakarken gördüğü tek şey buydu. Bir ceset. Kolları ve bacakları cansız ipler gibi sallanan, başı yarılmış boğazını ortaya çıkaracak şekilde arkaya düşmüş bir ceset. Kolunu kavrayan Jace'in elini hissetti ve ancak o zaman daha yakından bakıp kol ağzı yırtılmış o tanıdık fitilli kadife ceketi, altında şimdi kanla lekelenmiş mavi tişörtü görebildi ve bir çığlık attı.

Çığlığı sessizdi. Clary dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Jace onu tutmasa olduğu yere yığılacaktı. "Bakma," diye fısıldadı Jace kulağına. "Tanrı aşkına, sakın bakma." Ama Clary'nin Simon'ın kumral saçlarına, parçalanmış boğazına, cansız bir şekilde sarkan bileklerindeki kesiklere bakmaması mümkün değildi. Soluklanmaya çalışırken gözleri kararardı.

Isabelle kapının içindeki boş şamdanlardan birini kaptı ve üç başlı bir mızrakmış gibi Raphael'e doğrulttu.

"*Simon'a ne yaptın sen?*" O anda sesi net ve hükümrandı, tıpkı annesi gibi konuşuyordu.

"*El no es muerto,*" dedi Raphael düz ve duygusuz bir sesle. Simon'ı şaşırtıcı bir duyarlılıkla Clary'nin ayaklarının dibinde, yere bıraktı. Raphael'in ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu. Vücudunun cılızlığına rağmen bir vampirin insanüstü gücüne sahipti.

Clary kapıdan süzülen mum ışığında Simon'ın tişörtünün önünün olduğu gibi kanla kaplı olduğunu görebiliyordu.

"Sen..." diye başladı.

"Ölü değil," dedi Jace, Clary'yi sıkıca tutarak. "Ölmedi."

Clary onu sertçe iterek uzaklaştı ve beton zemine diz çöktü. Ellerini başının altına sokup kucağına alırken Simon'ın kanlı vücuduna dokunmaktan çekinmedi. Sadece, beş yaşındayken annesinin paha biçilmez Liberty lambasını kırdığı zamanki çocuksu korkusunu hatırlıyordu. *Hiçbir şey*, demişti bir ses zihninin derinliklerinden, *bir daha bu parçaları birleştiremez.*

"Simon," diye fısıldadı erkek arkadaşının yüzüne dokunarak. Gözlüğü yoktu. "Simon, benim Clary."

"Seni duyamaz," dedi Raphael. "Ölüyor."

Clary başını sertçe kaldırdı. "Ama sen dedin ki..."

"Henüz ölmediğini söyledim," dedi Raphael. "Ama dakikalar içinde, belki on dakika içinde kalbi yavaşlayıp duracak. Bir şey görüp duyacağı noktayı çoktan geçmiş."

Clary umutsuzca Simon'ı daha da sıkı kavradı. "Onu hastaneye götürmeliyiz, belki de Magnus'u çağırmalıyız."

"Ona yardım edemezler," dedi Raphael. "Anlamıyorsun."

"Hayır," dedi Jace iğne keskinliğinde kenarları olan bir ipek kumaşın yumuşaklığındaki sesiyle. "Anlamıyoruz. Sanırım açıklasan iyi olur. Çünkü aksi takdirde senin doğal bir kan emici olduğunu hatırlayıp kalbini sökeceğim. Karşılaştığımız son seferinde yapmam gerektiği gibi."

Raphael keyifsizce gülümsedi. "Bana zarar vermeyeceğine yemin etmiştin Gölge Avcısı. Hatırladın mı?"

"Ben etmedim," dedi Isabelle şamdanı tehditkar bir tavırla sallayarak.

Raphael ona aldırmadı. Hala Jace'e bakıyordu. "O gece arkadaşınızı ararken Dumort'a girdiğinizi hatırladım. Onu bu yüzden buraya getirdim..." Simon'ı işaret etti. "Onu otelde buldum ve diğerlerinin kanını içip öldürmelerine izin vermedim. Kuralları biliyorsunuz. İzinsiz girdi ve dolayısıyla bizim için serbest avdı. Ama sizden biri olduğunu bildiğimden onu hayatta tuttum. Nefilimler'le savaş çıkarmaya niyetim yok."

"Otele mi girdi?" dedi Clary inanamayarak. "Simon asla bu kadar aptalca ve çılgınca bir şey yapmaz."

"Ama yaptı," dedi Raphael hafifçe gülümseyerek, "çünkü bizden biri olmaya başladığından korkuyordu ve sürecin tersine döndürülmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Fareye dönüştüğünde ve onu bizden almaya geldiğinizde beni ısırdığını hatırlarsınız."

"Kesinlikle doğru bir hareket," dedi Jace. "Aferin ona."

"Belki," dedi Raphael. "Ama bunu yaptığında kanım ağzına girdi. Güçlerimizi birbirimize nasıl aktardığımızı biliyorsunuz. Kan aracılığıyla."

Kan aracılığıyla. Clary, Simon'ın televizyondaki vampir filminden rahatsız olduğunu, McCarren Parkı'nda güneş ışığında yüzünü buruşturduğunu hatırladı. "Sizden biri olma-

ya başladığını düşünüyordu," dedi. "Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için otele gitti."

"Evet," dedi Raphael. "Sorun şu ki eğer bir şey yapmış olmasaydı, kanımın etkileri muhtemelen zaman içinde geçecekti ama şimdi..." Simon'ın vücudunu işaret etti.

"Şimdi ne olacak?" dedi Isabelle sert bir sesle. "Ölecek mi?"

"Ve tekrar kalkacak. Bir vampir olarak."

Isabelle'in gözleri şaşkınlıkla açılırken elindeki şamdan öne doğru seğirdi. "*Ne?*"

Jace yere düşmeden önce silahı yakaladı. Raphael'e dönerek kısık gözlerle baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Bekleyip kendiniz görün," dedi Raphael. "Ölecek ve Gecenin Çocukları'ndan biri olarak tekrar kalkacak. Bu yüzden buraya geldim. Simon artık bizden biri." Sesinde hiçbir duygu, acı veya zevk yoktu ama Clary onun böylesine etkili bir pazarlık kozu elde etmekten ne kadar keyif duyduğunu tahmin etmekten kendini alamıyordu.

"Yapılabilecek bir şey yok mu? Tersine çevirmek mümkün değil mi?" diye sordu Isabelle paniğe kapılmamaya çalışarak. Clary, Simon'ı kendisi gibi sevmeyen bu ikisinin -Jace ve Isabelle'in- onun yerine konuştuğunu görünce şaşırdı. Ama belki de kendisi tek kelime edemediği için onlar konuşuyordu.

"Kafasını kesip kalbini ateşte yakabilirsiniz ama bunu yapmak isteyeceğinizi hiç sanmıyorum."

"Hayır!" diye haykırdı Clary, Simon'a daha sıkı sarılarak. "Onun canını yakmaya kalkışma sakın."

"Benim bunu yapmaya ihtiyacım yok ki," dedi Raphael.

"Seninle konuşmuyordum." Clary başını kaldırmadı. "Bunu aklından bile geçirme Jace. Sakın!"

Bir sessizlik oldu. Isabelle'in endişeli bir şekilde nefes alıp verdiğini ve Raphael'in -elbette!- hiç nefes almadığını duyabiliyordu. Jace bir an tereddüt etti. "Clary, Simon böyle bir durumda ne isterdi? Kendi adına ne olmasını isterdi?"

Clary başını aniden kaldırıp Jace'e baktı. Jace elinde üç başlı şamdanla ona bakıyordu ve Clary'nin zihninde aniden bir görüntü belirdi. Jace, Simon'ı yere devirmiş, şamdanın sivri ucunu göğsüne saplıyor, her yere kan fışkırıyordu. "Bizden uzak dur!" diye bağırdı aniden. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki uzakta yürüyen birkaç kişi kaldırımda durup gürültüden irkilmiş gibi katedrale doğru baktı.

Jace'in yüzü bembeyaz oldu. Teni solmuştu. Altın rengi gözleri insanlık dışı ve tuhaf bir şekilde parlıyordu. "Clary," dedi, "sen..."

Simon aniden nefes aldı ve vücudu yukarı doğru kasıldı. Clary yine çığlık atarak ona sarıldı ve kendisine doğru çekti. Simon'ın gözleri dehşetle iri iri açılmıştı. Elini uzattığında, Clary onun kendisine dokunmak mı, yoksa vurmak mı istediğini anlayamadı. Simon'ın onu tanımadığı belliydi.

"Benim, Clary," dedi nazikçe. Simon'ın elini tutup nazikçe göğsüne doğru itti ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Simon, benim. Clary." Simon'ın eli kaydı. Clary başını eğip aşağı baktığında, Simon'ın elinin gömleğindeki kandan ıs-

lanmış olduğunu gördü ve farkında olmadan yanaklarından yaşlar süzüldü. "Simon, seni seviyorum," diye hıçkırdı.

Simon onun elin sımsıkı tuttu ve sert bir şekilde nefes verdi. Bir daha da nefes almadı.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Simon'ın vücudu kollarında gevşerken Clary'nin ona söylediği son sözler kulaklarında çınlıyordu. Isabelle yanına gelmiş, kulağına bir şeyler söylüyordu ama Clary onu duyamıyordu. Kulakları hızla akan suyun uğultusuyla dolmuştu. Isabelle nazikçe ikisinin ellerini çözmeye çalışırken Clary sadece izlemekle yetindi ama Isabelle başarılı olamadı. Clary şaşırmıştı. Simon'ın elini o kadar sıkı tuttuğunun farkında değildi.

Isabelle vazgeçerek ayağa kalktı ve öfkeyle Raphael'e döndü. Bağırıyordu. Tiradının ortalarında Clary'nin işitme duyusu geri döndü ve sesler aniden istasyonu bulmuş radyo gibi kulaklarına doldu. "...ve *şimdi* ne yapmamız gerekiyor?" diye bağırıyordu Isabelle.

"Onu gömün," dedi Raphael.

Jace'in elindeki şamdan bir kez daha titredi. "Hiç komik değil."

"Olması da gerekmiyor," dedi vampir hiç tereddüt etmeden. "Biz böyle doğarız. Kanımız çekilir, akar ve gömülürüz. Biri mezardan kendi kendine çıktığında, yeni bir vampir doğar."

Isabelle tiksintiyle homurdandı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bazıları yapamaz," dedi Raphael. "Çıkmalarına yardım edecek kimse olmazsa, toprağın altında kapana kısılmış fare gibi kalırlar."

Clary'nin boğazından bir hıçkırık yükseldi ve çığlık gibi yankılandı. "Onu toprağa gömmem!"

"O zaman böyle kalacak," dedi Raphael acımasızca. "Ölü ama değil. Asla uyanmayacak."

Hepsi Clary'ye bakıyordu. Isabelle ve Jace nefeslerini tutmuş halde cevabını bekliyordu. Raphael'se ilgisiz, neredeyse sıkılmış görünüyordu.

"Enstitü'ye girmedin, çünkü giremezdin değil mi?" dedi Clary. "Çünkü orası kutsal bölge ve sen lanetlisin."

"Pek sayılmaz..." diye başladı Jace ama Raphael elini kaldırarak araya girdi.

"Sana söylemeliyim," dedi, "çok fazla zaman yok. Onu gömmek için ne kadar çok beklersek kendi başına çıkma olasılığı o kadar azalır."

Clary, Simon'a baktı. Çıplak tenindeki uzun yarıklar olmasa gerçekten de uyuyormuş gibi görünüyordu. "Onu gömebiliriz," dedi. "Ama bir Musevi mezarlığına gömülmesini istiyorum. Ve uyandığında da orada olmak istiyorum."

Raphael'in gözleri parladı. "Pek hoş bir manzara olmayacak."

"Asla olmaz." Clary dişlerini sıktı. "Hadi gidelim. Şafağa kadar sadece birkaç saatimiz var."

10

GÜZEL VE ÖZEL BİR YER

Mezarlık, Queens'in dışında, apartmanların yerini alçak Viktoryen tarzı pembe, beyaz ve mavi evlere bıraktığı yerdeydi. Geniş caddeler büyük ölçüde ıssızdı ve mezarlığa uzanan yol, tek bir sokak lambasının ışığı dışında karanlıktı. Stellerini kullanarak kilitli kapılardan girmeleri ve Raphael'in kazabileceği bir yer bulmaları uzun sürmedi. Alçak bir tepenin üzerindeydi ve gür bir ağaç sırasının arkasında yoldan gizleniyordu. Clary, Jace ve Isabelle büyüyle korunuyordu ama Raphael'i veya Simon'ın cesedini gizlemek mümkün değildi, bu yüzden de ağaçlar büyük bir şanstı.

Tepenin yola bakmayan tarafı mezar taşlarıyla doluydu ve birçoğunun tepesinde Davut Yıldızı vardı. Ayışığında be-

yaz ve pürüzsüz bir şekilde parlıyorlardı. Uzakta bir göl vardı ve yüzeyi hafifçe dalgalanıyordu. *Güzel bir yer,* diye düşündü Clary. *Birinin mezarına çiçek bırakmaya gelmek, bir süre oturup onun hayatını ve taşıdığı anlamı düşünmek için güzel bir yer.* Ama geceleri karanlıkta gizlenerek gelmek ve arkadaşını tabut veya tören olmadan gömmek için kesinlikle güzel bir yer değildi.

"Acı çekti mi?" diye sordu Clary, Raphael'e.

Raphael kazmayı bıraktı ve *Hamlet* gibi küreğin sapına dayanarak ona baktı. "Ne?"

"Simon. Acı çekti mi? Vampirler canını yaktı mı?"

"Hayır. Kan ölümü, kötü bir ölüm şekli değildir," dedi Raphael melodik bir sesle. "Isırık insanı uyuşturur. Hatta zevklidir. Uykuya dalmak gibi."

Clary'nin başı döndü ve bir an bayılacağını sandı.

"Clary." Jace'in sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Hadi. Bunu izlemek zorunda değilsin."

Jace elini uzattı. Clary onun arkasına baktığında, Isabelle'in elinde kamçısıyla beklediğini gördü. Simon'ın cesedini bir battaniyeye sarmışlardı. Clary'nin ayaklarının dibinde yatıyordu, onu koruyormuş gibi.

"Uyandığında burada olmak istiyorum."

"Biliyorum. Geri döneceğiz." Clary yine de kıpırdamadığından Jace onun direnmeyen kolunu tuttu ve tepenin yamacına doğru sürükledi. Burada, ilk mezar sırasının hemen üzerinde kayalar vardı. Jace montunun fermuarını kapata-

rak kayalardan birinin üzerine oturdu. Burası şaşırtıcı ölçüde serindi. Bu mevsimde ilk kez, Clary nefes verdiğinde havadaki dumanı görebiliyordu.

Kayanın üzerinde Jace'in yanına oturdu ve göle baktı. Raphael'in toprağa vuran küreğinin ritmik sesini duyabiliyordu. Raphael insan olmadığı için hızlı çalışıyordu. Bir mezar kazması hiç de uzun sürmezdi. Ve Simon da iriyarı biri değildi. Üstelik mezarın derin olması da gerekmiyordu.

Clary'nin içi acıyla ezildi. Ellerini karnının üzerine koyarak öne eğildi. "Midem bulanıyor."

"Biliyorum. Bu yüzden seni buraya getirdim. Raphael'in ayaklarına kusacak gibi görünüyordun."

Clary hafifçe homurdandı.

"Aslında hiç fena olmazdı," dedi Jace. "Belki yüzündeki o kibirli gülümseme silinirdi."

"Kes sesini." Clary'nin acısı azalmıştı. Başını arkaya atarak aya baktı. Yıldızlarla dolu bir denizde yüzen gümüşi bir diske benziyordu. "Bu benim hatam."

"Senin hatan değil."

"Haklısın. Bizim hatamız."

Jace ona döndüğünde yüzünde belirgin bir bıkkınlık vardı. "Bunu da nereden çıkardın?"

Clary bir an ona sessizce baktı. Jace'in saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Saçları, aşırı uzayan sarmaşıklar gibi kıvrılmıştı ve ayışığında beyaz-altın renginde parlıyordu. Yüzündeki ve boynundaki yara izleri, metalik mürekkeple çizilmiş

gibi görünüyordu. *Çok güzel biri,* diye düşündü Clary. Güzeldi ve yüzünde, vücut hatlarında, çenesinin çizgilerinde, elmacık kemiklerinde, annesine veya kendisine benzer hiçbir şey yoktu. Hatta Valentine'a bile benzemiyordu.

"Ne?" dedi Jace. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Clary kendini onun kollarına atıp hıçkırıklara boğulmak, aynı zamanda da yumruklarını üzerine indirmek istiyordu. "Peri sarayında o şey yaşanmasaydı," dedi sadece, "Simon şimdi hayatta olacaktı."

Jace yere uzandı ve bir tutam çimeni sertçe söküp aldı. Köklerinde hala toprak vardı. Otları bir kenara fırlattı. "Yaptığımız şey için zorlandık. Eğlence olsun diye veya onu incitmek için yapmadık. Ayrıca," dedi, hafifçe gülümseyerek, "sen benim kardeşimsin."

"Öyle konuşma..."

"Ne?" Jace başını iki yana salladı. "Küçük bir çocukken bir kelimeyi tekrar tekrar ve hızla söylediğinde, bir süre sonra anlamını kaybettiğini farketmiştim. Yatağıma uzanır, belli kelimeleri tekrarlardım: Şeker, ayna, fısıltı, karanlık... Kızkardeş," dedi alçak sesle, "Sen benim kızkardeşimsin."

"Kaç kez söylediğinin önemi yok. Gerçekliğini değiştiremezsin."

"Ve neyi söylememe izin vermediğinin de önemi yok. Onun da gerçekliği değişmez."

"Jace!" Biri Jace'e sesleniyordu. Bu Alec'ti ve koştuğu için nefes nefeseydi. Bir elinde siyah bir naylon torba var-

dı. Arkasında Magnus yürüyordu ve rüzgarda yarasa kanadı gibi savrulan uzun pardösüsüyle ince ve uzun görünüyordu. Alec, Jace'in önüne gelip durdu ve torbayı uzattı. "Kan getirdim," dedi. "İstediğin gibi."

Jace torbayı açtı, içine baktı ve burnunu buruşturdu. "Bunu nereden aldığını sormama gerek var mı?"

"Greenpoint'teki bir kasap dükkanından," dedi Magnus onlara katılarak. "Helal kılınması için etin kanını akıtıyorlar. Hayvan kanı."

"Kan kandır," dedi Jace ve ayağa kalktı. Tereddütlü bir tavırla Clary'ye baktı. "Raphael bunun pek hoş bir olay olmayacağını söylediğinde yalan söylemiyordu. Burada kalabilirsin. Seninle beklemesi için Isabelle'i yanına göndereceğim."

Clary başını arkaya atarak Jace'e baktı. Ayışığı Jace'in yüzünde gölgeler oluşturuyordu. "Daha önce bir vampirin mezardan çıkışını izledin mi?"

"Hayır ama..."

"O zaman tam olarak bilemezsin, değil mi?" Clary ayağa kalktı ve Isabelle'in mavi paltosu ayaklarının dibine sarktı. "Orada olmak istiyorum. Orada olmak zorundayım."

Gölgelerin arasında Jace'in yüzünü sadece kısmen görebiliyordu. Fakat neredeyse... Etkilenmiş göründüğünü söyleyebilirdi. "Sana neyi yapıp neyi yapamayacağını ben söyleyemem," dedi Jace. "Gidelim."

Jace'le Clary, aralarında bir konuda tartışan Magnus ve Alec'in biraz önünde yürüyerek açıklığa geri döndüklerinde,

Simon'ın cesedi ortada görünmüyordu ve Raphael dikdörtgen bir toprak alanı düzlemekle meşguldü. Isabelle yerde oturuyordu ve kamçısı ayak bileklerinde altın bir halka halinde duruyordu. Clary titredi, Isabelle'in kalın paltosuna sıkıca sarınırken "Tanrım, çok soğuk," dedi. Kadife en azından ılıktı. Kumaşın kenarına Simon'ın kanının bulaşmış olduğu gerçeğine aldırmamaya çalışıyordu. "Sanki bir gecede kış geldi."

"Kış olmadığına şükret," dedi Raphael küreği yakındaki bir ağaca dayarken. "Kışın toprak demir gibi donar. Bazen kazmak imkansız olur ve yavrunun yeniden doğmadan önce aylarca beklemesi gerekir. Bu arada da açlıktan kıvranır."

"Onlara böyle mi diyorsunuz? Yavru?" dedi Clary. Bu kelime yanlış, biraz fazla dostça görünüyordu ve en kötüsü de ördekleri hatırlatıyordu.

"Evet," dedi Raphael. "Henüz doğmamış ya da yeni doğmuş olan anlamına gelir." O sırada Magnus'u gördü ve bir an için şaşırmış gibi göründü ama hemen kendini toparladı. "Baş İblis Efendisi," dedi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Meraklandım," dedi Magnus. Gözleri kedi gibi parlıyordu. "Daha önce Gecenin Çocukları'nın doğumuna tanık olmamıştım."

Raphael, bir ağaç gövdesine yaslanmış olan Jace'e bir bakış attı. "Dostların gerçekten çok şaşırtıcı Gölge Avcısı."

"Yine kendinden mi söz ediyorsun?" diye sordu Jace. Çizmesinin ucuyla ayağının dibindeki toprağı eşeledi. "Biraz fazla kasılıyor gibisin."

"Belki de beni kastetmiştir," dedi Alec. Herkes şaşkınlıkla ona döndü. Alec nadiren şaka yapardı. Gergin bir tavırla gülümsedi. "Afedersiniz," dedi. "Sinirlerim gergin."

"Buna gerek yok," dedi Magnus, Alec'in omzuna dokunmak için elini uzatırken. Alec hemen geri çekildi ve Magnus'un uzanan eli yere düştü.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Clary kollarını vücuduna dolamış halde titreyerek. Vücudundaki bütün gözeneklere soğuk hava doluyormuş gibiydi. Yaz sonu için kesinlikle aşırı soğuktu.

Onun davranışlarını farkeden Raphael hafifçe gülümsedi. "Bir doğum sırasında hava daima soğur," dedi. "Yavru kalkabilmek için etrafındakilerden yaşam çekerek güç alır. Doğabilmek için onların enerjisini emer."

Clary ona kırgın gözlerle baktı. "Sen üşüyor gibi görünmüyorsun."

"Ben canlı değilim ki." Raphael gerileyerek mezardan biraz uzaklaştı. Clary onun bir mezar olduğunu düşünmeye çalışıyordu, çünkü gerçekten öyleydi. Ve diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti. "Yer açın," dedi. "Hepiniz üzerinde durursanız, Simon oradan çıkamaz."

Aceleyle geri çekildiler. Isabelle, Clary'nin dirseğini tutmuştu ve Clary ona dönüp baktığında, genç kızın dudaklarından kan çekilmiş olduğunu gördü. "Sorun nedir?"

"Her şey," dedi Isabelle. "Clary, belki de onun gitmesine izin vermeliydik..."

"Yani ölmesine." Clary kolunu sertçe çekerek Isabelle'in elinden kurtardı. "Sen elbette böyle düşünürsün. Sonuçta sizin gibi olmayan herkes ölebilir, değil mi?"

Isabelle'in yüzünde acıklı bir ifade belirdi. "Demek istediğim..."

O anda, açıklıkta Clary'nin daha önce hiç duymadığı türde bir ses yankılandı. Sanki dünyanın kalp atışları aniden duyulabilir hale gelmiş gibi, toprağın altından ritmik vuruş sesleri geliyordu.

Neler oluyor, diye düşündü Clary ve ayaklarının altındaki toprak titremeye başladı. Clary dizlerinin üzerine yıkıldı. Mezarın üzerindeki toprak, dalgalı bir okyanus gibi hareket ediyordu. Yüzeyi titreşiyordu. Aniden toprak kümeleri etrafa uçuşarak patladı. Küçük bir toprak tepe, tıpkı bir karınca yuvası gibi, dışarı ve yukarı doğru açıldı. Tepenin ortasında bir el göründü, parmaklar açıldı ve toprağa saplandı.

"Simon!" diye bağırdı Clary öne atılarak. Ama Raphael onu tutup geri çekti.

"Bırak beni!" Clary vampirin elinden kurtulmaya çalıştı ama Raphael'in tutuşu çelik gibiydi. "Yardımımıza ihtiyacı olduğunu göremiyor musun?"

"Bunu kendi başına yapmak zorunda," dedi Raphael elini gevşetmeden. "Böylesi daha iyi."

"Bu senin düşüncen, benim değil!" Clary bu kez kendini çekip kurtardı ve mezara doğru koştu. Aynı anda toprak yukarı doğru havalandı ve Clary gerisin geri yere yuvarlandı.

Aceleyle kazılmış mezardan kambur bir figür çıkmaya çalışıyor, parmakları kirli pençeler gibi toprağa derinlemesine saplanıyordu. Çıplak kolları toprak ve kanla kapkara olmuştu. Topraktan kendini çekip kurtardı, yarım metre kadar süründü ve toprağa çöktü.

"Simon," diye fısıldadı Clary. Çünkü o Simon'dı, herhangi bir yaratık değil. Clary yerinden fırladı ve kabarmış toprağa gömülen spor ayakkabılarıyla boğuşarak Simon'a koştu.

"Clary!" diye bağırdı Jace. "Ne yapıyorsun?"

Clary tökezledi ve ayak bileği burkulunca bacağı toprağa gömüldü. Gerçekten ölüymüş gibi hiç hareket etmeden yatan Simon'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Simon'ın saçları kirliydi ve toprak parçalarıyla dolmuştu. Gözlüğü gitmiş, tişörtünün yan tarafı yırtılmıştı ve altındaki derinin üzerinde kan görünüyordu. "Simon," dedi Clary ve omzuna dokunmak için uzandı. "Simon, sen..."

Simon'ın vücudu Clary'nin parmaklarının altında gerildi ve bütün kasları demir gibi sertleşti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Clary.

Simon başını çevirdi ve Clary onun gözlerini gördü. Boş, cansız bakışlı gözler. Simon keskin bir çığlıkla yuvarlandı ve saldıran bir yılanın hızıyla Clary'nin üzerine atıldı. Sert bir darbeyle genç kızı sırtüstü toprağa devirdi. "Simon!" diye bağırdı Clary ama Simon onu duymadı. Clary'nin üzerinde yükselirken yüzü tanınmaz bir şekilde buruşmuş, dudakları gerilmişti. Ayışığında beyaz kemik iğneler gibi parlayan sivri dişleri görünüyordu. Clary aniden korkuya kapılarak ona bir tekme savurdu ama Simon onu omuzlarından yakaladı ve toprağa yatırdı. Elleri kan içinde, tırnakları kırılmıştı ama inanılmayacak kadar güçlüydü. Clary'nin Gölge Avcısı kaslarından çok daha güçlü! Simon onun üzerine eğilirken Clary'nin omuz kemikleri acıyla ezildi.

O anda biri Simon'ı yakalayıp sanki ancak bir çakıl taşı ağırlığındaymış gibi bir tarafa savurdu. Clary nefes nefese ayağa fırladığında, Raphael'le göz göze geldi. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim," dedi ve biraz ötede yerde kıvranan Simon'ın yanına giderek çömeldi.

Clary soluklanmaya çalıştı ve hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Beni tanımıyor!"

"Tanıyor. Sadece umursamıyor." Raphael omzunun üzerinden Jace'e baktı. "Açlıktan ölüyor. Kana ihtiyacı var."

Mezarın yanında bembeyaz bir yüzle hiç kıpırdamadan duran Jace öne çıktı ve elindeki naylon torbayı uzattı. Raphael torbayı kapıp yırtarak açtı. Çok sayıda naylon paket içinde kırmızı sıvı dışarı döküldü. Birini alıp keskin tırnaklarıyla yırtarken toprak bulaşmış beyaz gömleğinin üzerine kan saçıldı.

Kanın kokusunu alan Simon başını kaldırdı ve acıklı bir sesle uludu. Hala kıvranıyordu. Kırılmış tırnakları toprağa saplanıyor, gözleri yuvarlanarak beyazları açığa çıkıyordu. Raphael kan torbalarından birini uzattı ve kırmızı sıvının bi-

razını Simon'ın yüzüne döktü. "İşte," dedi, bir bebekle konuşur gibi. "İç, küçük yavru. İç bakalım."

Ve on yaşından beri vejetaryen olan, organik olmayan sütü asla içmeyen, iğne gördüğünde bayılan Simon, torbayı Raphael'in zayıf esmer elinden kaparak dişlerini iştahla geçirdi. Birkaç yudumda kanı bitirdi ve boş torbayı bir kenara atarken bir çığlık daha kopardı. Raphael'in elinde ikincisi hazırdı ve hemen Simon'a uzattı. "Çok hızlı içme," diye uyardı. "Yoksa hastalanırsın." Simon ona aldırmadı tabii. İkinci paketi yardımsız açtı ve iştahla içmeye başladı. Ağzının kenarlarından boynuna kan süzülüyor, ellerine küçük kırmızı damlalar sıçrıyordu. Gözlerini zevkle kapamıştı.

Raphael dönüp Clary'ye baktı. Jace'in ve diğerlerinin de dehşet ve tiksintiyle kendisine baktığını hissedebiliyordu. "Bir daha ki sefere beslenirken," dedi Raphael sakince, "bu kadar pis olmayacak."

Pis. Clary döndü ve sendeleyerek açıklıktan uzaklaştı. Jace'in arkasından seslendiğini duydu ama aldırmadı, ağaçlara ulaştığında koşmaya başladı. Tepenin yarısını indiğinde midesine sancı girdi. Dizlerinin üzerine çökerek midesindeki her şeyi iğrenç bir sıvı halinde boşalttı. Bittiğinde biraz emekledi ve kendini toprağa bıraktı. Muhtemelen birinin mezarının üzerinde yattığını biliyordu ama umrunda değildi. Sıcak yüzünü serin toprağa yasladı ve ilk kez, belki de ölülerin o kadar şanssız olmayabileceğini düşündü.

11

DUMAN VE ÇELİK

Beth Israel Hastanesi'nin yoğun bakım bölümü, Clary'ye her seferinde Antarktika fotoğraflarını hatırlatırdı. Soğuk ve uzaktı. Her şey gri, beyaz veya açık maviydi. Annesinin odasının duvarları beyazdı. Başının etrafında kıvrılan hortumlar ve odanın her yerini doldurarak sürekli bipleyen aletler griydi. Göğsüne kadar çıkan battaniye açık maviydi. Odadaki tek renk, Jocelyn'in beyaz yüzünü çevreleyen ve kar beyazı yastıkların üzerine güney kutbuna dikilmiş parlak ve renkli bir bayrak gibi dökülen kızıl saçlarıydı.

Clary, Luke'un bu özel odanın parasını nasıl ödediğini, paranın nereden geldiğini ve Luke'un eline nasıl geçtiğini merak etti. Luke üçüncü kattaki çirkin kafeteryada duran

kahve makinesinden kahve alıp geldiğinde, bunu ona sorabileceğini düşündü. O makinenin verdiği kahve katrana benziyordu ve tadı da katran gibiydi ama her nedense Luke o sıvıya bağımlı gibi görünüyordu.

Yatağın yanındaki sandalyeyi çekerken metal bacakları zeminde gıcırdadı. Annesini görmek için hastaneye ne zaman gelse, az sonra başı derde girecekmiş gibi gerginleşiyor ve ağzı kuruyordu. Belki de bunun nedeni, Jocelyn'in yüzünün sadece öfkeyle patlayacağı zamanlarda böylesine ifadesiz ve hareketsiz olmasıydı.

"Anne," dedi. Uzandı ve annesinin sol elini tuttu. Valentine'ın bir hortumun ucunu yerleştirdiği yerde, bileğinin üzerinde hala yara izi vardı. Annesinin elinin cildi daima pütürlü, boya ve terebentin lekeli olurdu, şimdi de bir ağacın kuru kabuğunu hatırlatıyordu. Clary parmaklarını Jocelyn'inkilere kenetledi ve boğazında bir şeyler düğümlendiğini hissetti. "Anne, ben..." Boğazını temizledi. "Luke, beni duyabildiğini söylüyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama buraya seninle konuşmam gerektiği için geldim. Bana cevap verememen önemli değil. Sorun şu ki..." Tekrar yutkunarak pencereye doğru baktı. Hastaneye bakan tuğla duvarın kenarından mavi gökyüzü ince bir şerit halinde görünüyordu. "Sorun Simon. Ona bir şey oldu. Benim hatamdan kaynaklanan bir şey."

Şimdi annesinin yüzüne bakmıyordu. Hikaye dudaklarından kendiliğinden döküldü ve hepsini anlattı. Jace'le ve

diğer Gölge Avcıları'yla nasıl karşılaştığını, Ölümcül Kupa'yı arayışlarını, Hodge'un ihanetini, Renwick'teki savaşı, Valentine'ın hem Jace'in hem de kendisinin babası olduğunu anlayışını. Ve daha yakın zamanda olanları... Gece vakti Kemikler Şehri'ne yaptıkları ziyareti, Ruh Kılıcı'nı, Sorgucu'nun Jace'ten nasıl nefret ettiğini ve gümüş saçlı kadını. Sonra annesine Seelie Sarayı'ndan, Kraliçe'nin istediği bedelden ve sonrasında Simon'a olanlardan söz etti. Konuşurken sürekli boğazında bir yumru hissediyordu ve gözleri yanıyordu ama bunları birine anlatmak, içini dökmek yine de iyiydi. O kişi muhtemelen kendisini duymasa ve kesinlikle cevap veremese bile.

"Yani, sonuç olarak," dedi, "her şeyi berbat ettim. Bana, insan geriye dönüp baktığında ve bir şeyleri farklı yapmış olmayı dilediğinde gerçekten büyümüş olabileceğini söylediğini hatırlıyorum. Sanırım artık büyüdüm. Sadece... Sadece..." *Keşke bunlar olurken yanımda olsaydın.* Arkasında biri boğazını temizleyince Clary gözyaşlarını zorlukla bastırdı.

Oturduğu yerde döndü ve kapıda, elinde bir kağıt bardakla duran Luke'u gördü. Hastanenin floresan ışıklarının altında, Luke'un ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Saçlarında beyaz teller vardı ve mavi gömleği iyice buruşmuştu.

"Ne kadar süredir orada duruyorsun?" diye sordu Clary.

"Pek uzun değil," dedi Luke. "Sana kahve getirdim." Bardağı uzattı ama Clary başını iki yana salladı.

"O şeyden nefret ediyorum. Tadı ayak gibi."

Luke gülümsedi. "Sen ayakların tadını nereden biliyorsun ki?"

"Sadece biliyorum." Clary ayağa kalkmadan önce eğildi ve Jocelyn'in alnına bir öpücük kondurdu. "Hoşçakal anne."

Luke'un mavi kamyoneti, hastanenin altındaki beton otoparkta duruyordu. Ancak FDR otobanına çıktıktan sonra Luke konuştu.

"Hastanede söylediklerini duydum."

"Kulak misafiri olduğunu biliyordum." Ama Clary öfkeli değildi. Sonuçta annesine anlattıkları arasında Luke'un bilemeyeceği bir şey yoktu.

"Simon'a olanlar senin hatan değildi."

Clary sözleri duyuyordu ama etrafını saran görünmez bir duvardan sekiyorlarmış gibiydi. Kendisini Valentine'a teslim ettiği zaman Hodge'un etrafına ördüğü duvarlar gibi. Fakat bu kez o duvarların ötesinden bir şey duyamıyor, hissedemiyordu. Asırlardır buzda yatıyormuş gibi uyuşmuştu.

"Beni duydun mu Clary?"

"Bunu söylemen çok nazikçe ama elbette ki benim hatamdı. Simon'a olan her şey benim hatamdı."

"Otele gittiğinde sana öfkeli olduğu için mi? Otele, sana öfkeli olduğu için dönmedi Clary. Bunun gibi durumları daha önce de duydum. Böylelerine, yarı dönüşmüş olanlara, *gölgedekiler* diyorlar. Kontrol edemediği bir dürtü yüzünden otele dönmüş olmalı."

"İçinde Raphael'in kanı olduğu için. Ama bunun olması da benim yüzümden. Onu o partiye götürmeseydim..."

"Oranın güvenli olacağını sanıyordun. Onu, kendini sokmayacağın bir tehlikeye sokmadın. Kendine bu şekilde işkence edemezsin," dedi Luke arabayı Brooklyn Köprüsü'ne doğru sürerken. Su, altlarından gümüşi gri bir çarşaf gibi akıyordu. "Bunun bir anlamı yok."

Clary koltukta aşağı doğru kaydı ve parmaklarını örgülü yeşil kukuletalı hırkasının kol ağızlarına geçirdi. Kenarları havlıydı ve yün yanaklarını gıdıklıyordu.

"Bak," diye devam etti Luke. "Onu tanıdığım tüm yıllar boyunca, Simon'ın hep olmak istediği tek bir yer vardı ve oraya ulaşıp orada kalmak için daima deli gibi savaştı."

"Neresiymiş orası?"

"Sen her neredeysen orası," dedi Luke. "On yaşındayken çiftlikte ağaçtan düşüp kolunu kırdığın zamanı hatırlıyor musun? Hastaneye giderken ambulansa onu da almaları için neler yaptığını hatırlıyor musun? Görevliler teslim olana kadar deli gibi tekmeler savurup çığlıklar atmıştı."

"Sen gülmüştün," dedi Clary hatırlayarak, "annem de senin omzuna yumruk atmıştı."

"Gülmemek zordu. On yaşındaki bir çocuğun kararlılığı gerçekten etkileyiciydi. Bir pitbull köpeğe benziyordu."

"Gözlüklü ve alerjik bir pitbull."

"Öyle bir sadakate değer biçemezsin," dedi Luke daha ciddi bir tavırla.

"Biliyorum. Bu da bana kendimi daha kötü hissettiriyor."

"Clary, sana onun kendi kararlarını verdiğini söylüyorum. Sense kendini *olduğun şey için* suçluyorsun. Bu kimsenin suçu değil ve değiştirebileceğin bir şey de yok. Ona gerçeği söyledin, o da bu konuda ne yapmak istediğine kendisi karar verdi. Herkesin yapacağı tercihler vardır ve kimsenin o tercihleri bizden almaya hakkı yoktur. Sevgi uğruna bile olsa."

"Ama mesele de bu," dedi Clary. "Birini sevdiğinde başka seçeneğin kalmaz." Isabelle onu arayıp Jace'in kaybolduğunu söylediğinde yüreğinin nasıl ezildiğini hatırlıyordu. Bir saniye bile düşünmeden ya da tereddüt etmeden evden çıkmıştı. "Sevgi insanın seçeneklerini elinden alır."

"Bu, alternatifinden çok daha iyidir." Luke kamyoneti Flatbush'a soktu. Clary cevap vermedi. Sadece pencereden dışarı bakıyordu. Köprüden hemen sonrası, Brooklyn'in en iyi yerleri değildi. Caddenin iki tarafında da çirkin ofis binaları ve oto tamirhaneleri uzanıyordu. Normalde bundan nefret ederdi ama şimdi ortam ruh haline uygun düşmüştü. "Eh, herhangi bir haber..." diye başladı Luke konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar vererek.

"Simon'dan mı? Evet, haber aldığımı biliyorsun."

"Şey, aslında, Jace'ten diyecektim."

"Ah!" Jace onu cep telefonundan defalarca aramış ve bir sürü mesaj bırakmıştı. Clary'yse ne cevap vermiş ne de geri dönmüştü. Onunla konuşmamak, Simon'a olanlar yüzün-

den Clary'nin kendini cezalandırma şekliydi. Kendini cezalandırmak için aklına gelen en etkili yol buydu. "Hayır, ondan haberim yok."

Luke'un sesi dikkatli bir şekilde doğaldı. "Bunu isteyebilirsin. Sadece iyi olup olmadığını görmek için. Muhtemelen kendini kötü hissediyordur. Özellikle de..."

Clary oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Sanırım Magnus'la konuştun. Onunla Valentine ve bütün şu Ruh Kılıcı meselesini konuştuğunu duydum. Eminim sana Jace'in iyi olup olmadığını söylemiştir."

"Magnus bana Jace'in fiziksel sağlığı hakkında bilgi verebilir. Ama duygusal sağlığı..."

"Boşver. Jace'i aramıyorum." Clary kendi sesindeki soğukluğu duymuştu ve neredeyse kendi kendine şaşmıştı. "Şimdi Simon'ın yanında olmak zorundayım. Onun duygusal sağlığının da pek iyi olduğu söylenemez."

Luke iç çekti. "Mevcut durumuna uyum sağlamakta zorlanıyorsa, belki de..."

"Elbette ki zorlanıyor!" Clary, Luke'a suçlayan gözlerle baktı ama Luke trafiğe odaklandığından farketmedi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu en iyi anlayabilecek kişi sensin."

"Bir sabah canavar olarak uyanmak mı?" Luke'un sesinde öfke ya da acı yoktu. "Haklısın, anlıyorum. Ve eğer benimle konuşmak isterse ona bundan söz etmekten mutluluk duyarım. Şu anda imkansız olduğunu düşünse bile bu sorunu aşacaktır."

Clary kaşlarını çattı. Arkalarında güneş batıyor, dikiz aynasını altın rengine boyuyordu. Parlaklık Clary'nin gözlerini acıttı. "Aynı şey değil," dedi. "En azından sen kurtadamların gerçek olduğunu bilerek büyüdün. Simon birine vampir olduğunu söylemeden önce, vampirlerin gerçekliği konusunda onları ikna etmek zorunda."

Luke bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra fikrini değiştirdi. "Haklı olduğundan eminim." Şimdi Williamsburg'deydiler ve yarı boş Kent Caddesi'nden geçiyorlardı. "Yine de... Bende onun için bir şey var. Torpido gözünde. Gerekirse diye..."

Clary torpido gözünü açtı ve kaşlarını çattı. Katlanmış, parlak bir broşür çıkardı. "*Anne ve Babanıza Açılmak*," diye okudu yüksek sesle. "Luke! Gülünç olma. Simon eşcinsel değil, bir vampir."

"Bunu biliyorum. Ama bu broşür, anne ve babana kendinle ilgili yüzleşmek istemeyebilecekleri zor gerçekleri nasıl açıklayabileceğin konusunda her şeyi anlatıyor. Belki de buradaki konuşma örneklerinden birini seçebilir veya genel olarak tavsiyeleri dinleyebilir."

"Luke!" Clary o kadar sert bir sesle çıkışmıştı ki Luke aniden frene asıldı ve kamyoneti kaydırarak durdurdu. Luke'un evinin önündeydiler. Sol taraflarında Doğu Nehri karanlık bir pırıltıyla akıyordu ve gökyüzü gölgelerle doluydu. Luke'un ön verandasında da daha koyu bir gölge oturuyordu.

Luke gözlerini kıstı. Clary'ye söylediğine göre kurda dönüştüğünde görüşü mükemmel oluyordu ama insanken miyopluğu devam ediyordu. "Bu..."

"Simon. Evet." Clary onun siluetini görür görmez tanımıştı. "Gidip onunla konuşsam iyi olur."

"Tabii. Ama... Benim biraz işim var. Yani, almam gereken şeyler..."

"Ne tür şeyler?"

Luke elini sallayarak ona gitmesini işaret etti. "Yiyecek. Yarım saate kadar dönerim. Ama dışarıda kalmayın. Eve girin ve kapıyı kilitleyin."

"Öyle yapacağımı biliyorsun."

Clary hızla uzaklaşan kamyonetin arkasından baktıktan sonra eve doğru döndü. Kalp atışları hızlanmıştı. O korkunç günün sabahında, eve götürmeden önce sersemlemiş ve her yeri kan içinde kalmış bir halde Luke'un evine getirdiklerinden beri Simon'la telefonda birkaç kez konuşmuştu ama onu hiç görmemişti. Clary onun Enstitü'ye gitmesi gerektiğini düşünmüştü ama bu imkansızdı elbette. Simon bir daha asla bir kilisenin veya sinagogun içini göremeyecekti.

Simon'ın elleri ceplerinde, sert bir rüzgara karşı yürüyormuş gibi kambur bir halde evlerinin kapısına yürüyüşünü izlemişti. Veranda lambası otomatik olarak yandığında Simon yüzünü buruşturmuştu ve Clary gün ışığı olduğunu sandığı için böyle yaptığını anlamıştı. Bunu düşündüğünde, kamyonetin arka koltuğunda sessizce ağlamaya başlamış,

gözyaşları ön kolundaki tuhaf siyah mührün üzerine damlamıştı.

"Clary," diye fısıldamıştı Jace elini uzatarak. Ama Simon'ın ışıktan sakındığı gibi, Clary de Jace'in dokunuşundan kaçmıştı. Jace'e asla dokunmayacaktı. Bir daha asla. Bu onun cezası, Simon'a yaptığı şeyin bedelini ödeme şekliydi.

Şimdi Luke'un verandasının basamaklarını çıkarken ağzı kurumuştu ve gözyaşlarının baskısıyla boğazı tıkanmıştı. Ağlamamak için kendini zor tuttu. Ağlamak sadece Simon'a kendini daha da kötü hissettirirdi.

Simon verandanın köşesindeki gölgelerin arasında oturmuş, onu izliyordu. Clary onun gözlerinin karanlıkta nasıl parladığını görebiliyordu. Daha önce de bu kadar parlak olup olmadıklarını merak etti. "Simon?"

Simon öylesine zarif bir hareketle ve hızla kalktı ki Clary'nin tüyleri ürperdi. Simon'da asla görülemeyecek bir tek özellik vardı ve o da zarafetti. Onda başka bir şey daha vardı. Farklı bir şey...

"Seni ürküttüğüm için özür dilerim." Simon dikkatle, hatta neredeyse resmi bir tavırla konuşuyordu, sanki yabancıymışlar gibi.

"Sorun değil, sadece... Ne kadar zamandır buradasın?"

"Çok olmadı. Artık sadece güneş batmaya başladığı zaman dışarı çıkabiliyorum, biliyorsun. Dün kazayla pencereden elimi bir-iki santim çıkardım ve neredeyse parmaklarımı kavuruyordum. Neyse ki hızlı iyileşiyorum."

Clary ceplerini karıştırarak anahtarını buldu ve kapıyı ardına kadar açtı. Verandaya solgun bir ışık vurdu. "Luke içeride kalmamız gerektiğini söyledi."

"Çünkü," dedi Simon, Clary'yi itip geçerken, "karanlıkta iğrenç şeyler ortalığa dökülür."

Oturma odası ılık sarı bir ışıkla doluydu. Clary kapıyı kapadı ve sürgüleri çekti. Isabelle'in mavi paltosu hala kapının yanındaki askıda asılıydı. Kan lekelerini temizletmek için bir kuru temizlemeciye götürmeyi düşünüyordu ama henüz fırsat bulamamıştı. Bir an paltoya bakarak kendini toparladı, sonra Simon'a döndü. Simon ellerini montunun ceplerine tıkmış halde odanın ortasında duruyordu. Üzerinde kot takımı ve daha önce babasına ait olan eski bir tişört vardı.

Tişörtün önünde 'I ❤ NEW YORK' yazıyordu. Onunla ilgili her şey Clary için tanıdıktı ama yine de bir yabancı gibi görünüyordu. "Gözlüğün," dedi Clary nihayet verandada kendisine tuhaf görünen şeyin ne olduğunu farkederek. "Takmamışsın."

"Sen gözlük takan bir vampir gördün mü hiç?"

"Şey, hayır... Ama..."

"Artık ona ihtiyacım yok. Mükemmel görüş yeteneği de pakete dahil sanırım." Kanepeye oturdu ve Clary de ona katıldı ama çok yakın oturmamaya dikkat etti. Yakından bakınca Simon'ın teninin ne kadar solgun göründüğünü farketti. Derisinin hemen altında mavi damarlar vardı. Gözleri, gözlüğü olmayınca daha iri ve koyu görünüyor, kirpikle-

ri siyah mürekkep taramaları gibi duruyordu. "Evde onu hala takıyorum tabii, yoksa annem dehşete kapılır. Ona kontak lens kullandığımı söylemem gerekecek."

"Ona her şeyi anlatacaksın, nokta," dedi Clary hissettiğinden daha kararlı bir tavırla. "Bunu... Durumunu... Sonsuza dek gizleyemezsin."

"Deneyebilirim." Simon eliyle saçlarını karıştırdı ve dudaklarını büzdü. "Clary, ne haltedeceğim ben? Annem sürekli bana yemek getiriyor ve ben hepsini pencereden dışarı boşaltıyorum. İki gündür evden çıkmadım ama daha ne kadar gripmişim gibi davranabileceğimi bilmiyorum. Sonunda beni doktora götürecek ve o zaman ne olacak? Kalbim atmıyor! Doktor anneme benim ölü olduğumu söyleyecek!"

"Ya da seni tıbbi mucize olarak kaydedecek," dedi Clary.

"Hiç komik değil."

"Biliyorum, sadece..."

"Kan düşüncesini kafamdan atamıyorum," dedi Simon. "Rüyalarımda görüyorum. Uyandığımda onu düşünüyorum. Yakında bu konuda sapıkça şiirler yazmaya başlayacağım."

"Magnus'un sana verdiği kan şişelerin yok mu? Stokların tükenmiyor, değil mi?"

"Daha var. Hepsi odamdaki buzdolabında. Ama sadece üç tane kaldı." Sesi gergindi. "Onlar bittiğinde ne olacak?"

"Bitmeyecek. Daha fazlasını getireceğiz," dedi Clary yine hissettiğinden daha güvenli bir sesle. Magnus'un dost canlısı yerel kuzu kanı satıcısına her zaman için güvenebileceklerini düşünüyordu ama bu konu midesini bulandırıyordu. "Bak Simon, Luke annene söylemen gerektiğini düşünüyor. Bunu ondan sonsuza dek gizleyemezsin."

"Elimden geleni yapacağım."

"Luke'u düşün," dedi Clary umutsuzca. "Hala normal bir yaşam sürebilirsin."

"Ya biz? Bir vampir erkek arkadaş ister misin?" Simon acı acı güldü. "Çünkü geleceğimizde bir sürü romantik piknik görüyorum. Sen soğuk meşrubatını yudumlarken ben de bir bakirenin kanını içebilirim."

"Bunu bir sağlık engeli olarak düşün," dedi Clary. "Sadece hayatını bunun etrafında nasıl öreceğini öğrenmelisin. Bunu yapan çok insan var."

"Ben artık insan olduğumdan emin değilim."

"Benim için öylesin," dedi Clary. "Ayrıca insan olmak biraz fazla abartılıyor."

"En azından Jace artık sıradan olduğumu söyleyemez. Elindeki ne?" diye sordu Simon, Clary'nin sol elinde tuttuğu broşürü işaret ederek.

"Ah, bu mu?" Clary broşürü kaldırdı. "*Anne ve babamıza açılmak.*"

Simon'ın gözleri iri iri açıldı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Bu benim için değil. Senin için." Broşürü Simon'a verdi.

"Anneme açılmak zorunda değilim," dedi Simon. "Sporla ilgilenmediğim ve henüz ciddi bir kız arkadaşım olmadı-

ğı için zaten eşcinsel olduğumu sanıyor. En azından onun bildiği kadarıyla."

"Ama bir vampir olarak açılmak zorundasın," dedi Clary. "Luke, broşürdeki yaklaşımlardan birini kullanabileceğini düşündü. Tabii kullanacağın kelime *eşcinsel* yerine *vampir* olacak."

"Anladım, anladım," dedi Simon broşürü açarken. "İşte, seninle egzersiz yapalım." Boğazını temizledi. "Anne. Sana söylemem gereken bir şey var. Ben ölümden döndüm. Şimdi, yaşayan ölülerle ilgili bazı önyargıların olduğunu biliyorum. Benim bir yaşayan ölü olmam fikrinden rahatsız olabileceğinin de farkındayım. Ama sana yaşayan ölülerin de tıpkı senin ve benim gibi olduklarını söylemem gerek." Simon duraksadı. "Şey, tamam, senden çok benim gibi."

"Simon!"

"Tamam tamam." Devam etti. "Anlaman gereken ilk şey şu ki ben hala daha önce olduğum gibiyim. Yaşayan ölü olmak, benimle ilgili en önemli şey değil. Sadece kimliğimin bir parçası. Bilmen gereken ikinci şey, bunun bir tercih olmadığı. Bu şekilde doğdum." Simon gözlerini kısarak broşüre baktı. "Pardon, yani bu şekilde *tekrar doğdum.*"

Clary iç çekti. "Hiç çabalamıyorsun."

"En azından ona beni bir Musevi mezarlığına gömdüğünüzü söyleyebilirim," dedi Simon broşürü bırakırken. "Belki de küçükten başlamalıyım. Önce kızkardeşime söyleyeyim."

"Eğer istersen ben de seninle gelirim. Belki anlamalarını kolaylaştırabilirim."

Simon ona şaşkın gözlerle baktı ve Clary çocuğun zırh olarak kuşandığı mizah duygusunun altında yatan korkuyu gördü. "Bunu yapar mısın?"

"Ben..." diye başladı Clary ama lastik ve kırılan cam sesleri yüzünden lafı ağzında kaldı. Ayağa fırlayıp pencereye koşarken Simon da yanındaydı. Clary perdeyi hızla çekip açtı.

Luke'un kamyoneti çimenliğe girmişti, motoru hala çalışıyordu ve kaldırımda simsiyah lastik izleri görünüyordu. Kamyonetin farlarından biri yanıyordu, diğeri kırılmıştı ve aracın önünde kara bir leke vardı. Ön tekerleklerin altında beyaz bir şey hareketsiz yatıyordu. Clary'nin yüreği ağzına geldi. Luke birini mi ezmişti? Ama hayır, penceredeki çamuru siler gibi görüşündeki sihri sildi. Luke'un tekerleklerinin altında yatan şey insan değildi. Pürüzsüz, beyaz, larva gibi bir şeydi ve bir tahtaya çiviyle tutturulmuş kurtçuk gibi kıvranıyordu.

Kamyonetin sürücü kapısı hızla açıldı ve Luke dışarı fırladı. Tekerleklerin altında mıhlanmış olan yaratığa aldırmadan çimenlikten verandaya doğru koştu. Bakışlarıyla onu izleyen Clary, gölgelerin arasında sereserpe yatan birini gördü. Bu bir insan figürüydü. Ufak tefek, örgülü saçlı...

"Bu... Kurtkız... Maia!" dedi Simon şaşkınlıkla. "Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum." Clary kütüphanenin üzerinden stelini kaptı. Basamaklardan inip Luke'un çömeldiği gölgelere doğru koştular. Luke, ellerini Maia'nın omuzlarına koymuş, onu kaldırmış, verandanın yan tarafına yaslıyordu. Yakından baktığında, Clary kızın gömleğinin önünün yırtılmış olduğunu gördü. Omzunda bir yarık vardı ve yavaşça kan süzülüyordu.

Simon olduğu yerde donup kaldı. Neredeyse ona çarpacak olan Clary şaşkınlıkla durdu ve Simon'a öfkeli bir bakış attı ama sonra anladı. *Kan!* Simon kandan korkuyordu.

"O iyi," dedi Luke, Maia başını yana eğmiş halde homurdanırken. Luke genç kızın yanağına hafif bir tokat attı ve Maia gözlerini kırpıştırdı. "Maia! Maia! Beni duyabiliyor musun?"

Maia gözlerini kırpıştırmaya devam ederek başıyla onayladı. "Luke?" diye fısıldadı sersemlemiş bir halde. "Neler oldu?" Yüzünü buruşturdu. "Omzum..."

"Hadi. Seni içeri götürsek iyi olur." Luke genç kızı kollarına aldı ve Clary eskiden Luke'un kitabevinde çalışan biri için fazla güçlü olduğunu düşündüğünü hatırladı. Luke'un o ağır kutuları nasıl taşıdığını asla anlayamazdı ama artık biliyordu. "Clary. Simon. Hadi."

İçeri girdiler ve Luke, Maia'yı gri kadife kanepeye yatırdı. Simon'ı battaniye almaya, Clary'yi de ıslak bir havlu getirmesi için mutfağa gönderdi. Clary geri döndüğünde, Maia minderlerden birine dayanmış halde oturuyor, kızarmış ve

ateşi varmış gibi görünüyordu. Luke'la hızlı ve gergin bir şekilde konuşuyordu. "Çimenlikten geçerken... Bir koku aldım. Çürümüş bir şeyin kokusu... Çöp gibi. Döndüm ve o anda bana çarptı..."

"Sana çarpan neydi?" diye sordu Clary havluyu Luke'a verirken.

Maia kaşlarını çattı. "Görmedim. Beni yere devirdi ve sonra... Tekmelemeye çalıştım ama çok hızlıydı..."

"Onu gördüm," dedi Luke düz bir sesle. "Eve yaklaşıyordum ve seni çimenlikte gördüm... Sonra gölgelere saklanarak seni takip ettiğini gördüm. Pencereden sana seslenmeye çalıştım ama beni duymadın. Sonra sana saldırıp yere devirdi."

"Onu takip eden neydi?" diye sordu Clary.

"Bir Drevak iblisi," dedi Luke ciddi bir sesle. "Kördürler. Kokuyu takip ederler. Arabayı çimenliğe döndürüp onu ezdim."

Clary pencereden kamyonete baktı. Tekerleklerin altında kıvranan şey gitmişti. İblisler öldüklerinde daima ait oldukları boyuta dönerdi. "Maia'ya neden saldırdı?" Ama birden aklına bir düşünce gelince sesini kıstı. "Sizce Valentine miydi? Büyüsü için kurtadam kanı mı arıyordu? Son defasında işini tamamlayamamıştı..."

"Sanmam," dedi Luke onu şaşırtarak. "Drevak iblisleri kan emmez ve kesinlikle Sessiz Şehir'de gördüğünüz türden bir zarar yaratamaz. Genellikle casus ve haberci olarak kullanılırlar. Bence Maia sadece tesadüfen karşısına çıktı." Gözleri-

ni kapatmış halde hafifçe inleyen Maia'ya doğru eğildi. "Kolunu sıvar mısın? Omzuna bir bakayım."

Kurtkız dudağını ısırarak başıyla onayladıktan sonra uzandı ve bluzunun kolunu sıvadı. Omzunun hemen altında uzun bir yarık vardı ve koluna süzülen kan kurumuştu. Clary kan iziyle birlikte uzanan ince siyah iğne gibi şeyleri görünce nefesini tuttu.

Maia dehşetle koluna baktı. "Bunlar da nedir?"

"Drevak iblislerinin dişleri yoktur, ağızlarında zehirli dikenleri vardır," dedi Luke. "Dikenlerden bazıları kırılıp kolunda kalmış."

Maia'nın dişleri titremeye başladı. "Zehir mi? Ölecek miyim?"

"Hızlı çalışırsak hayır," diye güvence verdi Luke. "Ama onları çıkarmak zorundayım ve canın yanacak. Dişini sıkabilir misin?"

Maia'nın yüzü acıyla buruldu. Zorlukla başını salladı. "Sadece... Çıkar onları."

"Neleri çıkaracakmış?" diye sordu Simon katlanmış bir battaniyeyle odaya dönerken. Maia'nın kolunu gördüğünde battaniyeyi elinden düşürdü ve kendini tutamayarak bir adım geriledi. "Şunlar da nedir?"

"Kandan mı korkuyorsun, sıradan?" dedi Maia hafifçe gülümseyerek. Sonra inledi. "Ah, acıtıyor..."

"Biliyorum," dedi Luke havluyu kurtkızın kolunun alt kısmına nazikçe sararken. Kemerinden ince bir bıçak çıkardı. Maia bıçağa bir bakış attı ve gözlerini kapadı.

"Yapman gerekeni yap," dedi kısık sesle. "Ama... Onların izlemesini istemiyorum."

"Anlıyorum." Luke, Simon'la Clary'ye döndü. "Mutfağa gidin, ikiniz de," dedi. "Enstitü'yü arayın. Onlara olanları anlatın ve birini göndermelerini söyleyin. Kardeşlerden birini gönderemezler, bu yüzden tercihen tıbbi eğitimi olan biri veya bir iblis efendisi olmalı." Simon ve Clary bıçağın görüntüsüyle oldukları yere çivilenmiş halde ona ve Maia'nın yavaşça moraran koluna baktılar. "Hadi!" dedi Luke daha sert bir sesle. Bu kez gittiler.

12

RÜYALARIN DÜŞMANLIĞI

Clary buzdolabına yaslanırken ve gerginleştiğinde her zaman yaptığı gibi dudaklarını ısırırken Simon onu izledi. Onun ne kadar ufak tefek, ne kadar ince kemikli ve kırılgan olduğunu sık sık unutuyordu ama böyle zamanlarda, onu kollarına almak istediği zamanlarda, onu sıkıca sarmanın canını yakabileceğini düşünerek kendini tutuyordu. Özellikle de artık kendi gücünün boyutlarını bilmezken.

Jace'in o şekilde hissetmediğini biliyordu. Jace genç kızı kollarına alırken ve Simon'a ikisinden birinin veya her ikisinin de bir an sonra parçalanabileceğini düşündüren bir şiddetle öperken Simon bakışlarını kaçıramamış, midesi bulanarak izlemişti. Jace kıza sanki onu içine sokmak, vücut-

larını birleştirerek tek bir bütün haline getirmek istermiş gibi sarılmıştı.

Elbette Clary, Simon'ın sandığından çok daha güçlüydü. Sonuçta bir Gölge Avcısı'ydı. Ama bunun önemi yoktu. Aralarındaki şey bir mum alevi kadar titrek, yumurta kabuğu kadar kırılgandı. Ve bu parçalanırsa, kendisinin de bir şekilde yıkılacağını, içinde bir şeylerin onarılamaz bir şekilde dağılacağını biliyordu.

"Simon." Clary'nin sesi onu gerçeğe döndürdü. "Simon, beni dinliyor musun?"

"Ne? Ah, evet, elbette." Simon lavaboya yaslandı ve dikkatini veriyormuş gibi davranmaya çalıştı. Musluktan damlayan suyun sesi bir an için tekrar dikkatini dağıttı. Her damla, düşmeden önce mükemmel bir şekilde parlıyordu. Vampir görüşü gerçekten de ilginç bir şeydi. En sıradan şeyler -su parıltısı, kaldırımdaki çatlaklar, yoldaki bir yağ birikintisi- sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi sürekli dikkatini dağıtıyordu.

"Simon!" dedi Clary yeniden, bu kez sinirlenerek. Genç kız, pembe ve metalik bir şeyi Simon'a doğru uzatmıştı. Bu yeni cep telefonuydu. "Sana Jace'i ara dedim."

Simon aniden toparlandı. "Onu ben mi arayayım? Benden nefret ediyor."

"Hayır, etmiyor," dedi Clary ama Simon'ın gözlerindeki bakış, ona pek inanmadığını gösteriyordu. "Ayrıca onunla konuşmak istemiyorum. Lütfen?"

"Pekala." Simon telefonu aldı ve Jace'in ismini rehberden buldu. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Ona sadece olanları anlat. O ne yapacağını bilir."

Jace üçüncü çalışta telefona cevap verdiğinde sesi nefes nefeseydi. "Clary," dedi. Simon şaşırdı ama sonra elbette ki Jace'in telefonunda Clary'nin adının görünmüş olması gerektiğini düşündü. "Clary, iyi misin?"

Simon tereddüt etti. Jace'in sesinde daha önce duymadığı bir ton vardı. Alaycılıktan veya savunmacılıktan uzak bir endişe tınısı. Yalnız kaldıklarında Clary'yle böyle mi konuşuyordu? Simon, Clary'ye baktı. İri iri açılmış yeşil gözleriyle kendisini izliyor, farkında olmadan sağ işaretparmağının tırnağını kemiriyordu.

"Clary," diye tekrarladı Jace. "Benimle konuşmak istemediğini sanıyordum..."

Simon aniden öfkelendi. *Sen onun abisisin,* diye bağırmak geldi içinden, *hepsi bu. Onun sahibi değilsin. Böyle... Böyle... Görünmeye hakkın yok...*

Kırgın! Evet, kelime buydu. Ama Jace'in kırılacak bir kalbi olduğunu hiç düşünmemişti.

"Haklısın," dedi sonunda soğuk bir sesle. "Hala konuşmak istemiyor. Ben Simon."

Uzun bir sessizlik olunca Simon, Jace'in telefonu düşürdüğünü sandı.

"Alo?"

"Buradayım." Jace'in sesi sonbahar yaprakları gibi kuru ve serindi. "Beni sadece çene çalmak için aradıysan sıradan, kendini sandığımdan daha yalnız hissediyor olmalısın."

"İnan bana, seçim şansım olsaydı seni asla aramazdım. Bunu Clary için yapıyorum."

"O iyi mi?" Jace'in sesi hala soğuktu ama şimdi sonbahar yaprakları buz kesmiş gibiydi. "Ona bir şey olduysa..."

"Ona hiçbir şey olmadı." Simon öfkesini sesine yansıtmamaya çalışıyordu. Elinden geldiğince kısa bir şekilde Jace'e olanları anlattı ve Maia'nın durumunu açıkladı. O bitirene kadar Jace bekledi ve sonra kısaca bir dizi talimat verdi. Simon şaşkınlıkla dinledi ve farkında olmadan başıyla onayladı. Konuşmak için ağzını açtı ama sessizlikle karşılaştı. Jace telefonu kapatmıştı. Simon da telefonu kapatıp Clary'ye uzattı. "Buraya geliyor."

Clary lavaboya yaslandı. "Şimdi mi?"

"Şimdi. Magnus ve Alec de yanında."

"Magnus mu?" dedi Clary. "Ah elbette. Jace, Magnus'un evindeydi. Enstitü'de olduğunu düşündüm ama elbette orada olamazdı. Ben..."

Oturma odasından gelen sert bir çığlıkla sözü bölündü. Clary gözlerini iri iri açtı. Simon ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Sorun yok," dedi elinden geldiğince yatıştırıcı bir tavırla. "Luke, Maia'yı incitmez."

"İncitiyor, çünkü başka seçeneği yok," dedi Clary. Başını iki yana salladı. "Bugünlerde hep böyle. Kimsenin seçeneği yok." Maia yine bağırdı ve Clary sanki acı çeken ken-

disiymiş gibi tezgahın kenarına tutundu. "Bundan nefret ediyorum!" diye patladı. "Hepsinden nefret ediyorum! Hep korkuyorum, hep av durumunda kalıyorum ve hep bir sonraki sefer kimin canının yanacağını merak ediyorum. Keşke eski hayatıma geri dönebilseydim!"

"Ama bunu yapamazsın. Hiçbirimiz yapamayız," dedi Simon. "En azından sen hala gün ışığına çıkabiliyorsun."

Clary ona döndü ve üzgün gözlerle baktı. "Simon, ben..."

"Öyle demek istemediğini biliyorum." Simon boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissederek geri çekildi. "Ne durumda olduklarına bakacağım." Bir an, Clary'nin peşinden geleceğini sandı ama genç kız mutfak kapısının kapanmasına izin verdi.

Oturma odasındaki bütün ışıklar yanıyordu. Maia kanepede sapsarı bir yüzle yatıyordu ve Simon'ın getirdiği battaniyeyi göğsüne kadar çekmişti. Sağ kolunda bir bez parçası tutuyordu ve bez kısmen kanla ıslanmıştı. Gözleri kapalıydı.

"Luke nerede?" diye sordu Simon. Sonra sesinin fazla sert çıkmış olmasından endişelenerek yüzünü buruşturdu. Kızın gözleri çukurlarına çökmüş gibi görünüyordu. Dudaklarını acıyla sıkmıştı. Berbat durumda olduğu belliydi. Maia gözlerini kırpıştırarak açtı ve Simon'a baktı.

"Simon," dedi kısık sesle. "Luke arabayı çimenlikten çekmeye gitti. Komşular için endişeleniyordu."

Simon pencereden dışarı baktı. Luke kamyoneti araba yoluna sokarken farların ışığı evi aydınlattı. "Peki ya sen?" diye sordu. "O şeyleri kolundan çıkardı mı?"

Maia başıyla onayladı. "Sadece çok yorgunum," diye fısıldadı çatlamış dudaklarıyla. "Ve... Susadım."

"Sana su getireyim." Yemek odasındaki masanın üzerinde bir sürahi su ve yanında duran büfede bardaklar vardı. Simon bir bardağa su koyup Maia'ya getirdi. Elleri hafifçe titredi ve Maia bardağı alırken suyun birazı döküldü. Maia bir şey söylemek için, muhtemelen teşekkür etmek için başını kaldırırken parmakları birbirine değdi ve kurtkız elini öyle sert çekti ki bardak fırlayarak uçup gitti. Sehpanın kenarına çarparak paramparça oldu ve içindeki su cilalı ahşap zemine döküldü.

"Maia? Sen iyi misin?"

Maia omuzlarını kanepenin sırtlığına dayayarak geri çekildi ve dudaklarını gererek dişlerini ortaya çıkardı. Gözleri parlak sarıya dönüştü ve köşeye sıkıştırılmış bir köpek gibi, gırtlağından bir hırıltı yayıldı.

"Maia?" diye tekrarladı Simon şaşırarak.

"*Vampir*," diye hırladı Maia.

Simon'ın başı tokat yemiş gibi geriye savruldu. "Maia..."

"Senin insan olduğunu sanıyordum ama sen canavarsın. Kan emen bir sülük!"

"Ben insanım... Yani insandım. Dönüştüm. Birkaç gün önce." Simon'ın başı döndü ve gözleri kararadı. "Tıpkı senin gibi..."

"Kendini sakın benimle kıyaslama!" Maia doğrulup oturdu ve sarı gözleri Simon'a tiksintiyle baktı. "Ben hala insanım. Hala yaşıyorum... Sense kanla beslenen ölü bir şeysin."

"Hayvan kanı..."

"Bunun nedeni insanlara saldıramamam... Aksi takdirde Gölge Avcıları seni diri diri yakar."

"Maia," dedi Simon. Kızın adı dudaklarından yarı öfkeyle yarı yalvarırcasına çıktı. Maia'ya doğru bir adım attı ama kurtkızın tırnakları açılmış eli hızla öne savruldu. Aniden, uzamış tırnaklar Simon'ın yüzünü tırmaladı ve çocuk elini yüzüne kapatarak geriye doğru sendeledi. Yanağından ağzına kan süzüldü. Kanın tadını aldığında Simon'ın midesi guruldadı.

Maia kanepenin koluna tünemiş, dizlerini altına çekmiş, tırnaklarını kanepenin gri kadife kumaşına gömmüştü. Gırtlağından bir hırıltı yayıldı ve kulakları uzayarak başına yapıştı. Dudaklarını gererek ortaya çıkardığı dişleri, Simon'ınkiler gibi iğnemsi değil, güçlü ve sivri uçlu köpekdişleriydi. Koluna sardığı kanlı bezi atmıştı ve Simon dikenlerin saplandığı delikleri, kanın parıltısını görebiliyordu.

Alt dudağındaki keskin acı, dişlerinin saklandığı yerden çıktığını belli etti. İçinden bir dürtü Simon'ı kızla savaşmaya, onu yere yatırıp dişlerini tenine geçirmeye ve kanını emmeye zorluyordu. Benliğinin diğer yarısıysa çığlık atıyor gibiydi. Maia'yı geride tutabilirmiş gibi ellerini öne doğru uzatarak geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha.

Maia saldırmak için kaslarını gerdiği anda mutfak kapısı açıldı ve Clary içeri daldı. Büyük bir güçle sıçradı ve kedi gibi zarif bir şekilde sehpanın üzerine indi. Elinde parlak gümüşi beyaz bir şey tutuyordu. Simon bunun bir kuş kanadı gibi zarif kıvrımlı bir hançer olduğunu gördü. Hançer Maia'nın saçlarını birkaç milimetreyle sıyırarak gri kadife kumaşa saplandı. Maia zorlukla yutkunarak uzaklaşmaya çalıştı ama hançerin ucu giysisinin kolunu delerek onu kanepeye mıhlamıştı.

Clary hançeri geri çekti. Luke'un hançerlerinden biriydi. Mutfak kapısını aralayarak neler olduğuna baktıktan sonra, Luke'un kişisel silahlarını sakladığı ofisine yönelmişti. Maia zayıf düşmüştü ve hastaydı ama öldürecek kadar çıldırmış gibi görünüyordu ve Clary'nin onun yeteneklerinden şüphesi yoktu.

"Neyin var senin?" Clary kendi konuşmasını uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu ve sesindeki kararlılık kendisini bile şaşırttı. "Kurtadamlar, vampirler... Hepiniz Aşağı Dünya'ya aitsiniz."

"Kurtadamlar insanlara veya birbirine zarar vermez. Vampirler katildir. Daha geçen gün biri Avcı Ay'da bir çocuğu öldürdü."

"Onu yapan vampir değildi." Clary ses tonu yüzünden Maia'nın benzinin attığını gördü. "Ve Aşağı Dünya'da olan

her kötü şey için sürekli birbirinizi suçlamaktan vazgeçerseniz, belki Nefilimler sizi ciddiye almaya ve bu konuda gerçekten bir şeyler yapmaya başlayabilir." Simon'a döndü. Yanağındaki kırmızı kesikler şimdiden gümüşi bir tonla iyileşmeye başlamıştı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Simon'ın sesi zor duyuluyordu. Clary onun gözlerindeki kırgın bakışları görebiliyordu ve Maia'ya bir dolu hakaret yağdırmamak için kendini zor tuttu. "İyiyim."

Clary tekrar kurtkıza döndü. "O senin yarın kadar bile bağnaz olmadığı için şanslısın. Yoksa Merkez'e şikayet bildirirdim ve davranışın yüzünden bütün sürü cezalandırılırdı." Sert bir çekişle hançeri Maia'nın giysisinin kol ağzından çıkardı ve kurtkız serbest kaldı.

Maia öfkelendi. "Anlamıyorsun. Vampirler, iblis enerjisiyle kirlendikleri için böyleler."

"Kurtadamlar da öyle!" dedi Clary. "Çok fazla şey bilmiyor olabilirim ama bunu biliyorum."

"Ama sorun da bu. İblis enerjisi bizi değiştirip farklı kılıyor, buna hastalık diyebilirsin. Ya da her ne istiyorsan. Ama vampirleri yaratan iblislerle kurtadamları yaratan iblisler birbiriyle savaşan farklı türlerdi. Onlar birbirinden nefret ettiği için, biz de birbirimizden nefret ediyoruz. Bu kanımızda var, elimizde değil. Bir kurtadamla bir vampir asla dost olamaz." Simon'a baktı. Gözlerinde öfke ve başka bir şey daha vardı. "Yakında sen de benden nefret etmeye başlayacaksın," dedi. "Luke'tan da nefret edeceksin. Bu elinde olmayacak."

"Luke'tan nefret etmek mi?" Simon'ın yüzü sararmıştı ama Clary herhangi bir şey söyleyemeden evin ön kapısı sertçe açıldı. Clary, Luke'u görmeyi umarak etrafına bakındı ama gelen Luke değildi, Jace'ti. Baştan aşağı siyahlar giymişti ve dar belini saran kemerde iki melek bıçağı asılıydı. Alec ve Magnus hemen arkasındaydı ve Magnus ufalanmış cam parçalarıyla süslenmiş gibi görünen uzun bir pelerin giymişti.

Jace'in altın sarısı gözleri bir lazer gibi Clary'ye odaklandı. Jace'in bütün olanlardan sonra özür dileyen, endişeli veya hatta utanmış bir tavır sergileyeceğini sanmışsa kesinlikle yanılmıştı. Jace sadece öfkeliydi. "Siz," dedi keskin bir sesle, "ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Clary kendine baktı. Hala elinde hançerle sehpanın üzerinde duruyordu. Hançeri arkasına saklamamak için kendini zor tuttu. "Bir kaza oldu. Çaresine baktık."

"Gerçekten mi?" Jace'in sesi alaycıydı. "O hançeri kullanmayı biliyor musun Clarissa? Kendi üzerinde bir delik açmadan veya oradan geçen birini yaralamadan?"

"Kimsenin canını yakmadım," dedi Clary dişlerini sıkarak.

"Kanepeye sapladı," dedi Maia donuk bir sesle. Gözlerini kapadı. Yanakları hala ateşten kıpkırmızıydı ama yüzünün geri kalanı endişe verecek ölçüde sararmış görünüyordu.

Simon ona endişeyle baktı. "Sanırım durumu kötüleşiyor."

Magnus boğazını temizledi, Simon kıpırdamadı. "Çekil yolumdan sıradan," dedi sinirli bir sesle. Maia'nın yattığı ka-

nepeye yürürken pelerinini arkaya attı. "Sanırım hastam sensin," dedi kurtkıza bakarak.

Maia odaklanamayan gözlerle ona baktı.

"Adım Magnus Bane," diye devam etti Baş İblis Efendisi yatıştırıcı bir tavırla. Yüzüklü ellerini öne uzattı ve aralarında mavi bir ışık, parıltılı bir su gibi dans etmeye başladı. "Ben seni iyileştirmeye gelen bir iblis efendisiyim. Sana geleceğimi söylemediler mi?"

"Kim olduğunu biliyorum ama..." Maia şaşkın görünüyordu. "Çok... Çok parlak görünüyorsun."

Alec kahkahasını öksürükle kapatmaya çalışırken Magnus'un ince elleri kurtkızın etrafında mavi bir sihir perdesi örmeye başladı.

Jace gülmüyordu. "Luke," dedi. "O nerede?"

"Dışarıda," dedi Simon. "Kamyoneti çimenlikten çekiyordu."

Jace ve Alec birbirine baktı.

"İlginç," dedi Jace keyifsiz bir sesle. "Dışarıda onu görmedim."

Clary'nin içinde bir panik dalgası yükseldi. "Kamyoneti gördünüz mü?"

"Ben gördüm," dedi Alec. "Araba yolundaydı. Işıkları sönüktü."

Bu sözler üzerine dikkatini Maia'nın üzerine odaklamış olan Magnus bile başını kaldırıp baktı. Kendisi ve kurtkızın etrafına ördüğü mavi büyü dalgasının arasından, sanki bir

suyun içindeymiş gibi bulanık görünüyordu. "Bundan hoşlanmadım," dedi düşünceli bir tavırla. "Bir Drevak saldırısından sonra... Sürüler halinde dolaşırlar."

Jace'in eli melek bıçaklarından birine uzanmıştı bile. "Ben gidip bakacağım. Alec, sen burada kal ve evi kolla."

Clary sehpadan aşağı atladı. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun." Jace kapıya yönelirken Clary'nin gelip gelmediğini görmek için dönüp bakmadı.

Clary aniden koştu ve kapıyla Jace'in arasına girdi. "Dur!"

Bir an için Clary onun gerekirse üzerinden geçerek yine de dışarı çıkacağını sandı ama Jace ondan birkaç santim ötede durdu. O kadar yakındı ki konuşurken nefesi Clary'nin saçlarını oynatıyordu. "Eğer gerekirse seni ezip geçerim Clarissa."

"Bana böyle seslenmekten vazgeç."

"Clary," dedi kısık sesle ve bu adı anmak içinde öyle duygular uyandırdı ki ürperdi. Altın sarısı gözlerinde soğuk, metalik bir bakış belirdi. Bir an için Jace'in kendisine gerçekten vurabileceğini düşündü. Tokat atması, onu yere devirmesi ve bileklerini yakalaması nasıl olurdu? Onunla dövüşmek, başka biriyle sevişmek gibiydi. Kendisine dokunduğunu düşünmek bile, Clary'nin yanaklarının kızarmasına yetiyordu.

Clary kısık sesle konuştu. "O benim amcam, senin amcan değil..."

Jace'in yüzünde vahşi bir alaycılık belirdi. "Senin amcan, benim de amcamdır, sevgili kardeşim," dedi. "Ve ikimizle de herhangi bir kan bağı yok."

"Jace..."

"Ayrıca, sana İşaret çizecek zamanım yok," dedi Jace. "Ve senin de sadece hançerin var. Burada karşımızda olan şey gerçekten iblislerse hançerin bir yararı olmaz."

Clary hançeri kapının yanındaki duvara sapladı ve Jace'in yüzünde şaşkın bir bakış belirdi. "Ne olmuş? Sende iki melek bıçağı var. Birini bana ver."

"Ah, Tanrım..." Bu Simon'dı. Ellerini ceplerine tıkmış, alev gibi yanan gözlerle onlara bakıyordu. "Ben giderim."

"Simon, yapma..." dedi Clary.

"En azından Luke'un başına ne geldiğini bilmezken ben burada zamanımı flört ederek harcamıyorum." Başının bir hareketiyle Clary'ye yolundan çekilmesini işaret etti.

Jace dişlerini sıktı. "Hepimiz gideceğiz." Clary'yi şaşırtan bir şekilde kemerinden bir melek bıçağı çıkarıp uzattı. "Al şunu."

"Adı ne?" diye sordu Clary kapıdan çekilirken.

"Nakir."

Clary montunu mutfakta bırakmıştı. Karanlık verandaya çıktığı anda Doğu Nehri'nden gelen soğuk hava iliklerine işledi. "Luke?" diye seslendi. "Luke!"

Kamyonet araba yolunda duruyordu ve bir kapısı açıktı. Arabanın içindeki lamba yanıyor, hafif bir ışık yayıyordu.

Jace kaşlarını çattı. "Anahtarlar kontağın üzerinde. Araba rölantide çalışıyor."

Simon sokak kapısını arkalarından kapattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Duyabiliyorum." Jace, Simon'a şüpheci bir bakış attı. "Deneseydin, sen de duyardın kan emici." Hafif bir kıkırdamayla merdivenden indi ve hızla uzaklaştı.

"Sanırım 'sıradan' diye çağrılmak daha iyi," diye homurdandı Simon.

"Konu Jace olduğunda, seni aşağılayacağı takma adı seçme şansın yoktur." Clary parmaklarıyla kotunun cebini yokladı ve serin, pürüzsüz taşı buldu. Cadı ışığını havaya kaldırdığında parmaklarının arasında minik bir güneş tutuyormuş gibi ışık yayıldı. "Hadi."

Jace haklıydı. Kamyonet rölantide çalışıyordu. Yaklaşırlarken Clary egzoz kokusunu aldı ve yüreği ezildi. Luke asla arabanın kapısını açık ve anahtarları kontağın üzerinde bırakmazdı.

Jace çatık kaşlarla kamyonetin etrafından dolaştı. "Şu cadı ışığını yaklaştırın." Yere çömeldi ve parmaklarını çimenlerin üzerinde dolaştırdı. İç ceplerinden birinden, Clary'nin tanıdığı bir şey çıkardı. Üzerine bir sürü mühür işlenmiş, pürüzsüz bir metal parçası. Bir sensör. Jace aleti çimenlerin üzerinde dolaştırırken alet bir Geiger sayacı gibi tuhaf, tıkırtılı sesler çıkardı. "Kesinlikle iblis faaliyeti. Ağır izler algılıyorum."

"Maia'ya saldıran iblis olabilir mi?" diye sordu Simon.

"Seviyeler fazla yüksek. Bu gece burada birden fazla iblis varmış." Jace ciddi bir tavırla ayağa kalktı. "Belki ikiniz içeri girseniz iyi olur. Alec'i buraya gönderin. Daha önce bu tür bir şeyle uğraşmıştı."

"Jace..." Clary yine öfkelenmişti. Gözüne bir şey ilişince yanlarından ayrıldı. Sokağın karşı tarafında, Doğu Nehri boyunca uzanan kayalarla dolu beton sahil şeridinde bir hareket dikkatini çekmişti. Harekette bir şey vardı. Bir insan hareketi olamayacak kadar zarif ve hızlıydı.

Clary kolunu kaldırarak işaret etti. "Bakın! Su kenarında!"

Jace onun işaret ettiği yere baktı ve nefesini tuttu. Aniden koşmaya başladı ve Simon'la Clary de Kent Caddesi'nin asfalt zemininden geçip su kıyısındaki çimenliğe ulaştı. Koşarken Clary'nin elindeki cadı ışığı sallanıyor, nehir kıyısını rasgele aydınlatıyordu. Orada bir çalılık, şurada kırılmış bir beton tabakası, çöp ve kırılmış cam yığınları... Sonra, suya iyice yaklaştıklarında, yere eğilmiş birini gördüler.

Bu Luke'tu! Üzerine eğilmiş iki siluet yüzünü gizlemesine rağmen Clary onu hemen tanımıştı. Suya o kadar yakındı ki iki siluetin onu boğmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Sonra dairesel, dudaksız ağızlarıyla tıslayarak geri çekildiler ve Clary, Luke'un başının nehir kenarına dayanmış olduğunu gördü. Yüzü gevşek ve bembeyazdı.

"Raum iblisleri," diye fısıldadı Jace.

Simon'ın gözleri iri iri açıldı. "Maia'ya saldıranla aynı şey mi?"

"Hayır. Bunlar çok daha kötü." Jace, Simon'a ve Clary'ye arkasına geçmelerini işaret etti. "İkiniz geri durun." Melek bıçağını kaldırdı. "*Israfil!*" diye bağırdı ve aniden bıçak güçlü bir ışıkla parladı. Jace öne atılırken bıçağı en yakındaki iblise doğru savurdu. Melek bıçağının ışığı altında, iblisin görüntüsü bütün çirkinliğiyle ortaya çıktı. Ölü gibi bembeyaz, pullu bir derisi, ağız olarak kara bir deliği, patlak kurbağa gözleri vardı ve kollarının ucunda ellerinin olması gerektiği yerde dokunaçlar uzanıyordu. O dokunaçları, inanılmaz bir hızla Jace'e doğru savurdu.

Ama Jace daha hızlıydı. İğrenç bir hışırtı duyuldu ve Israfil, iblisin bileğini biçerek dokunaçları havaya savurdu. Dokunaçlı el Clary'nin ayaklarının dibine düştüğünde hala seğiriyordu. Gri-beyaz renkteydi ve uçlarında kan kırmızı vantuzlar vardı. Her vantuzun içinde bir yığın minik, iğne gibi dişler görünüyordu.

Simon'ın midesi ağzına geldi ve boğuk bir ses çıkardı. Clary de aynı fikirdeydi. Dokunaçlara bir tekme savurdu ve yuvarlayarak kirli çimenlere gönderdi. Başını kaldırdığında Jace'in yaralı iblisi devirmiş olduğunu ve birlikte nehir kıyısına doğru yuvarlandıklarını gördü. Jace'in melek bıçağının ışığı, su kenarına hareketli parıltılar gönderiyordu. Clary tereddüt etti. Luke'a mı koşmalıydı, yoksa Jace'e mi yardım etmeliydi? O anda Simon bağırdı. "Clary,

dikkat et!" Döndü, ikinci iblisin doğruca üzerine geldiğini gördü.

Kemerindeki melek bıçağına uzanacak, hatta adını hatırlayıp haykıracak zamanı yoktu. Ellerini öne doğru kaldırırken iblis ona vurdu ve geriye doğru savurdu. Bir çığlık atarak yuvarlandı ve omzunu acıyla zemine çarptı. Kaygan dokunaçlar teninde dolaştı. Biri kolunu sararak acı verecek ölçüde sıkarken diğeri öne uzanarak boynuna dolandı.

Esnek organı soluk borusundan uzak tutmaya çalışarak korkuyla çırpındı. Daha şimdiden ciğerleri ağrımaya başlamıştı. Clary tekmeler savuruyor ve kıvranıyordu...

Aniden baskı gitti. Biri o yaratığı üzerinden almıştı. Soluklanmaya çalışarak dizlerinin üzerine yuvarlandı. İblis yarı çömelmiş halde duruyor, gözbebeği olmayan siyah gözleriyle ona bakıyordu. Yine saldırmaya mı hazırlanıyordu? Hemen melek bıçağını kaparak bağırdı. "*Nakir!*" Ve parmaklarının arasından bir ışık huzmesi yayıldı. Daha önce hiç melek bıçağı tutmamıştı. Kabzası elinde titreşiyordu ve canlı gibiydi. Ayağa kalkarken "Nakir!" diye bağırdı tekrar. Bıçak kendiliğinden Raum iblisine doğru uzandı.

Onu şaşırtan bir şekilde, iblis dokunaçlarını sallayarak geriledi. Sanki Clary'den korkmuş gibi görünüyordu ama bu mümkün değildi. Simon'ı koşarak gelirken gördü. Elinde de demir boruya benzer bir şey vardı. Jace de dizlerinin

üzerinde doğruluyordu. Jace'in savaştığı iblis ortalıkta yoktu, belki de ölmüştü. İkinci Raum iblisiyse ağzı açık bir halde tuhaf bir şekilde uluyordu. Aniden döndü ve dokunaçlarını sallayarak kıyıya doğru koşup nehre atladı. Bir an sonra iblis gözden kayboldu ve geride dalga bile bırakmadı.

İblis gözden kaybolurken Jace genç kızın yanına geldi. Üzeri siyah iblis kanıyla kaplanmış bir halde nefes nefese öne eğildi. "Ne oldu?" diye sordu soluklanmaya çalışırken.

"Bilmiyorum," dedi Clary. "Bana saldırdı... Onunla savaşmaya çalıştım ama çok hızlıydı... Sonra öylece gitti. Sanki onu korkutan bir şey görmüş gibi."

"Sen iyi misin?" Simon kayarak Clary'nin önünde durduğunda nefes nefese değildi. Clary artık onun nefes alıp vermediğini kendine hatırlattı. Ama endişeli görünüyordu ve elinde demir bir boru vardı.

"Onu nereden aldın?" diye sordu Jace.

"Bir telefon direğinin yan tarafından söktüm." Simon bu durum kendisini de şaşırtmış gibi baktı. "Sanırım adrenalin akışı hızlandığında insan her şeyi yapabiliyor."

"Ya da lanetlilerin karanlık güçlerine sahip olduğunda," dedi Jace.

"Ah, kesin sesinizi, ikiniz de," diye tersledi Clary. Simon ona suçlu gözlerle bakarken Jace pis pis sırıttı. Clary onları itip aralarından geçerek su kıyısına doğru ilerledi. "Yoksa Luke'u unuttunuz mu?"

Luke baygındı ama hala nefes alıp veriyordu ve Maia kadar solgun görünüyordu. Giysi kolu omzundan yırtılmıştı. Clary kandan katılaşmış kumaşı elinden geldiğince nazik bir şekilde Luke'un teninden ayırdığında, omzunda dokunaçların kendisine sarıldığı yerde bir grup kırmızı, yuvarlak yara gördü. Her birinden kanla karışık siyah bir sıvı akıyordu. Yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes aldı. "Onu içeri götürmeliyiz."

Simon ve Jace, Luke'u taşırken Magnus onları verandada bekliyordu. Maia'yla işini bitirmiş, onu Luke'un odasındaki yatağa yatırmıştı. Luke'u onun boşalttığı kanepeye yatırdılar ve Magnus işe koyuldu.

Magnus ellerinin arasında mavi alevi tekrar canlandırırken "İyileşecek mi?" diye sordu Clary.

"İyileşecek. Raum zehri, Drevak ısırığından biraz daha karmaşıktır fakat başa çıkamayacağım bir şey değil." Magnus eliyle ona uzaklaşmasını işaret etti. "En azından çalışmama izin verdiğin sürece."

Clary isteksizce bir koltuğa çöktü. Jace ve Alec pencerenin yanında, başları birbirine yakın halde duruyordu. Jace heyecanlı el hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Clary, onun Alec'e iblislerle olanları anlattığını tahmin etti. Simon huzursuz bir tavırla mutfak kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı. Düşüncelere dalmış gibiydi. Luke'un gevşek, sararmış yüzüne ve çökmüş gözlerine bakmak istemeyen Clary, bakışlarını hem tanıdık hem de çok yabancı görünen Simon'a odakladı. Gözlüğü olmadan, gözleri iki kat daha büyük ve kahverengiden çok siyaha yakın duruyordu. Teni beyaz mermer kadar solgun ve pürüzsüzdü. Şakaklarında ve elmacık kemiklerinde damarları görünüyordu. Saçları bile şimdi daha siyahtı sanki ve beyaz teniyle tezat oluşturuyordu. Raphael'in otelindeki kalabalığı hatırladı. O zaman neden hiçbir vampirin çirkin görünmediğini merak etmişti. Sanki sadece belli bir fiziksel çekiciliği olanlar vampir yapılmıştı. Ama şimdi vampirliğin kendisinin çekiciliğe sebep olduğunu düşünüyordu. Teni pürüzsüzleştiriyor, gözlere ve saçlara renk ve çekicilik katıyordu belki. Belki de evrimsel açıdan ileri bir aşamaydı. İyi görünüş, vampirlerin avlarını kendilerine çekmelerini kolaylaştırıyordu.

Simon'ın gözlerini iri iri açarak kendisine baktığını farketti. Düşüncelerinden sıyrılarak Clary oturduğu yerde döndü ve Magnus'un ayağa kalktığını gördü. Mavi ışık kaybolmuştu. Luke'un gözleri hala kapalıydı ama tenine renk gelmişti ve nefesleri daha düzenliydi.

"O iyi!" diye haykırdı Clary. Alec, Jace ve Simon bakmak için aceleyle koşturdular. Simon, Clary'nin elini tuttu ve parmaklarını onunkilere kenetledi. Clary ondan aldığı güvenle rahatladı.

Bitkin görünen Magnus en yakındaki koltuğun koluna otururken "Yani yaşayacak mı?" diye sordu Simon. "Emin misin?"

"Evet, eminim," dedi Magnus. "Ben Brooklyn'in Baş İblis Efendisi'yim ve ne yaptığımı iyi biliyorum." Bakışları, Alec'e diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyleyen Jace'e döndü. "Hazır aklıma gelmişken," diye devam etti Magnus buz gibi bir sesle. Clary onun sesinin daha önce bu kadar gergin çıktığını hiç duymamıştı. "Aranızdan birinin ayak tırnağının bile kesilmesi gerekse, her seferinde neden beni çağırdığınızı anlayabilmiş değilim. Baş İblis Efendisi olarak zamanım çok değerli. Çok daha ucuza, sizin için bir şeyler yapmak isteyecek başka iblis efendileri de var."

Clary şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bizden para mı istiyorsun? Ama Luke bir dost!"

Magnus gömlek cebinden ince, mavi bir sigara çıkardı. "Benim dostum değil," dedi. "Onunla sadece annen seni getirdiğinde birkaç kez karşılaştım." Elini sigaranın ucunda dolaştırdı ve sigara çok renkli bir alevle yandı. "Size sırf iyilik olsun diye yardım ettiğimi mi sanıyordun? Yoksa tanıdığınız tek iblis efendisi ben miyim?"

Jace bunları duyduğunda gözleri öfkeyle parladı. "Hayır," dedi, "ama arkadaşlarımızdan biriyle çıktığını bildiğimiz tek iblis efendisi sensin."

Bir an herkes ona baktı. Alec dehşetle, Magnus şaşkın bir öfkeyle, Clary ve Simon'sa şaşkınlıkla. İlk konuşan Alec oldu. Sesi titriyordu. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Şimdi Jace de şaşkın görünüyordu. "Nasıl bir şey?"

"Onunla... Bizim... Bu doğru değil!" dedi Alec sesini yükselterek.

Jace ona dik dik baktı. "Seni kastetmemiştim," dedi, "ama seni kastettiğimi düşünmen ilginç, ne dersin?"

"Biz çıkmıyoruz," dedi Alec tekrar.

"Ah?" dedi Magnus. "Demek herkese bu kadar dostça davranıyorsun, öyle mi?"

"Magnus!" Alec ona öfkeyle baktı ama görünüşe bakılırsa İblis Efendisi'nin canına tak etmişti. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kısık gözlerle diğerlerine bakarak arkaya doğru kaykıldı.

Alec, Jace'e döndü. "Sakın..." diye başladı. "Yani, böyle düşünüyor olamazsın..."

Jace şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. "Benim asıl anlamadığım, buna hiç aldırmayacağımı bildiğin halde Magnus'la ilişkini benden gizlemen."

Bu sözlerin güven verici olduğunu sanıyorsa Jace'in çok yanıldığı açıktı. Alec iyice sarardı ve sustu. Jace, Magnus'a döndü. "Onu ikna etmeme yardım et," dedi. "Gerçekten umrumda değil."

"Ah," dedi Magnus sakince, "bence bu konuda sana inanıyor."

"O halde..." Jace'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Clary, Magnus'un yüz ifadesini görünce onun cevap vermeye hazırlandığını anladı. Alec'e duyduğu acımayla elini Simon'ın elinden çekti ve aceleyle konuştu.

"Jace, bu kadar yeter. Bırak artık."

"Neyi bırakacak?" diye sordu Luke. Clary olduğu yerde döndü ve Luke'un kanepede doğrulduğunu gördü. Hala biraz acıyla yüzünü buruşturuyordu ama onun dışında yeterince sağlıklı görünüyordu.

"Luke!" Kanepeye koşarken Luke'a sarılmayı düşünüyordu ama omzunu nasıl tuttuğunu görünce vazgeçti. "Olanları hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Luke eliyle yüzünü sıvazladı. "Hatırladığım son şey, kamyonetten iniyor olduğum. Bir şey omzuma çarpıp beni yana savurdu. İnanılmaz bir acı hatırlıyorum. Bayılmış olmalıyım. Sonrasında hatırladığım, beş kişinin bağrışıp durduğu. Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi aynı anda Clary, Simon, Alec, Magnus ve Jace.

Bitkin görünmesine rağmen Luke'un kaşları merakla havaya kalktı. "Anlıyorum," dedi sadece.

Maia hala Luke'un odasında uyuduğundan, Luke kanepede yatmanın kendisi için sorun olmadığını söyledi. Clary ona odasını vermek istedi ama Luke reddetti. Clary sonunda vazgeçerek dolaptan battaniye ve çarşaf çıkarmak için dar koridora yöneldi. Üst raflardan birinden bir çarşaf indirirken arkasında birinin varlığını hissetti. Clary dönünce elindeki battaniye ayaklarının dibine düştü.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedi Jace.

"Sorun değil." Clary battaniyeyi almak için eğildi.

"Aslında, üzgün değilim," dedi Jace. "Günlerdir senden ilk kez bir duygu belirtisi görüyorum."

"Seni günlerdir görmedim ki."

"Bu kimin hatası? Seni aradım. Telefona cevap vermedin. Ve seni görmeye de gelemezdim. Eğer unuttuysan hapisteydim."

"Tam olarak hapis sayılmaz." Clary olduğu yerde doğrulurken elinden geldiğince neşeli görünmeye çalışıyordu. "Sonuçta yanında Magnus vardı ve *Laguna Plaji*'ndaydın."

Jace, Laguna Plaji'na omuz silkti.

Clary içini çekti. "Senin Magnus'la birlikte gitmen gerekmiyor muydu?"

Jace dudaklarını büzdü ve gözlerinde acı pırıltılar belirdi. "Benden kurtulmak için sabırsızlanıyor musun?"

"Hayır." Clary battaniyeyi göğsüne bastırdı ve Jace'le göz göze gelmeye dayanamayarak bakışlarını ellerine indirdi. İnce parmakları yaralı ve güzeldi. Sağ elinin işaretparmağında Morgenstern yüzüğünün bulunduğu yerde şimdi teni elinin geri kalanından daha açık görünüyordu. Ona dokunma isteği öylesine güçlüydü ki içinden battaniyeyi yere atıp çığlık atmak geliyordu. "Yani, hayır, sorun bu değil. Senden nefret etmiyorum Jace."

"Ben de senden nefret etmiyorum."

Clary rahatlayarak onun yüzüne baktı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Keşke senden nefret edebilseydim," dedi Jace. Sesi yumuşaktı ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama gözleri acıyla bakıyordu. "Senden nefret etmek istiyorum. Senden nefret etmeye çalışıyorum. Senden nefret etsem her şey çok daha kolay olurdu. Bazen senden nefret ettiğimi sanıyorum ama sonra seni gördüğümde, ben..."

Clary'nin battaniyeyi tutan elleri uyuşmuştu. "Sen ne?"

"Ne olduğunu sanıyorsun?" Jace başını iki yana salladı. "Sen bana bir şey söylemezken ben neden sana hissettiğim her şeyi açıklamak zorundayım? Sanki başımı duvara vuruyorum. Gerçekten bunu yapsaydım, kendimi durdurabilirdim en azından."

Clary'nin dudakları öylesine şiddetli titriyordu ki konuşmakta zorlandığını farketti. "Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" dedi. "Sence..."

"Clary?" Bu Simon'dı. Yeni sessizliğiyle koridora girmişti ve Clary'yi o kadar korkutmuştu ki genç kız battaniyeyi tekrar düşürdü. Clary yana döndü ama yüz ifadesini veya gözlerindeki parıltıyı gizleyecek kadar hızlı davranamamıştı. "Anlıyorum," dedi Simon uzun bir sessizlikten sonra. "Böldüğüm için özür dilerim." Clary'yi gözlerinde yaşlarla bırakarak oturma odasına daldı.

"Lanet olsun." Clary, Jace'e döndü. "Senin neyin var?" diye sordu istediğinden daha vahşice bir tavırla. "Neden her şeyi mahvetmek zorundasın?" Battaniyeyi aceleyle Jace'in eline tutuşturdu ve Simon'ın peşinden koştu.

Simon çoktan sokak kapısına ulaşmıştı bile. Clary verandada ona yetişti ve kapıyı sertçe arkalarından kapadı. "Simon! Nereye gidiyorsun?"

Simon isteksizce ona döndü. "Eve. Çok geç oldu, güneş yükselirken sokakta olmak istemiyorum."

Güneşin doğmasına daha saatler olduğundan, bu Clary'ye hiç de inandırıcı bir bahane gibi görünmedi. "Annene görünmek istemiyorsan gün boyunca gelip burada kalabileceğini biliyorsun. Benim odamda uyuyabilirsin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Nedenmiş? Neden gittiğini anlamıyorum."

Simon gülümsedi. Altında başka şeyler olan, hüzünlü bir gülümsemeydi. "Hayal edebildiğim en kötü duygu ne, biliyor musun?"

Clary gözlerini kırpıştırdı. "Hayır."

"Sevdiğim insana, dünyadaki herkesten daha çok güvenememek."

Clary elini Simon'ın koluna koydu. Simon geri çekilmedi ama onun dokunuşuna karşılık da vermedi. "Yani sen..."

"Evet," dedi Simon, Clary'nin ne sormak üzere olduğunu bilerek. "Seni kastediyorum."

"Ama bana güvenebilirsin."

"Güvenebileceğimi sanıyordum," dedi Simon. "Ama mümkün olan biriyle birlikte olmaktansa, asla birlikte olamayacağın birini daha çok düşünüyor gibisin."

Rol yapmanın anlamı yoktu. "Bana biraz zaman ver," dedi Clary. "Bütün bunların... Üstesinden gelebilmek için zamana ihtiyacım var."

"Bana yanıldığımı söylemeyeceksin, değil mi?" dedi Simon. Gözleri verandanın loş ışığında iri ve karanlık görünüyordu. "Bu kez değil."

"Bu kez değil. Üzgünüm."

"Olma." Simon döndü ve Clary'nin uzanan eline aldırmadan basamaklara yöneldi. "En azından bu gerçek."

Ne anlamı varsa! Clary ellerini ceplerine soktu ve Simon'ın karanlıkta uzaklaşıp gözden kayboluşunu izledi.

Magnus ve Jace gitmiyordu. Magnus, Maia ve Luke'un beklendiği gibi iyileştiğinden emin olmak için birkaç saat daha kalmaya niyetliydi. Canı sıkılan Magnus'la birkaç dakika sohbet edip kendisine aldırmadan Luke'un piyanosunda nota kağıtlarını karıştıran Jace'e bir bakış attıktan sonra, Clary erkenden yatağa girmeye karar verdi.

Ama bir türlü uyuyamadı. Jace'in piyano sesini duvarlardan hafifçe duyabiliyordu ama onu uyanık tutan şey ses değildi. Artık kendisine yuva gibi gelmeyen bir evden kaçan Simon'ı, umutsuz bir sesle *Senden nefret etmek istiyorum,* diyen Jace'i ve Jace'e gerçeği söylemeyen Magnus'u düşünüyordu. Alec'in, Jace'in ilişkisini bilmesini istememesinin nedeni, hala Jace'e aşık olmasıydı. Bu gerçeği yüksek sesle

söylese Magnus'un duyacağı tatmini ama sonuçta söylemediğini düşündü. Alec'in istediği şey buydu ve Magnus da onun yalan söyleyip -miş gibi yapmasına göz yumuyordu, çünkü onu en azından bu kadarını ona verecek kadar önemsiyordu. Belki de Seelie Kraliçesi'nin söylediği şey de doğruydu. Aşk insanı yalancı yapıyordu.

13

ASİ MELEKLER

Ravel'in *Gaspard de la Nuit* adlı eserinin üç bölümü vardır. Jace piyanonun başından kalktığında birinci bölümü bitirmişti. Mutfağa girip Luke'un telefonunu kaldırdı ve bir numara tuşladı. Sonra piyanonun başına döndü ve *Gaspard*'ı çalmaya devam etti.

Üçüncü bölümün ortalarındayken Luke'un evinin önündeki çimenlikte bir ışık gördü. Bir an sonra ışık yok oldu ve evin ön penceresi tekrar karanlığa gömüldü ama Jace çoktan ayağa kalkmıştı ve montuna uzanıyordu.

Evin sokak kapısını arkasından sessizce kapadı ve ön basamakları ikişer ikişer indi. Çimenlikte, yürüme yolunun hemen yanında bir motosiklet duruyordu ve motoru hala

çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde organik bir görüntüsü vardı. Şasinin üzerinde damar gibi borular dolaşıyordu ve şimdi sönük olan tek farı parlayan bir göze benziyordu. Bir açıdan, motosiklete yaslanarak Jace'e merakla bakan çocuk kadar canlı görünüyordu. Çocuğun üzerinde kahverengi bir deri mont vardı ve omuzlarına kadar inen siyah saçları, gözlerini de kapatıyordu. Beyaz dişlerini göstererek sırıtıyordu. *Elbette*, diye düşündü Jace, ne çocuk ne de motosiklet *gerçekten* canlıydı. İkisi de geceden beslenerek iblis enerjisiyle hareket ediyordu.

"Raphael," dedi Jace başıyla onu selamlayarak.

"Gördün mü," dedi Raphael. "İstediğin gibi getirdim onu."

"Görüyorum."

"Ama neden iblis enerjisiyle çalışan bir motosiklet istediğini merak ettiğimi söylemeliyim. Her şeyden önce Ahit'e uygun değiller ve ikincisi, söylentilere bakılırsa zaten böyle bir motosikletin var."

"Var," diye itiraf etti Jace her açıdan inceleyebilmek için motosikletin etrafında dolaşırken. "Ama Enstitü'nün terasında duruyor ve şimdi onu alamam."

Raphael hafifçe güldü. "Görünüşe bakılırsa ikimiz de Enstitü'de hoş karşılanmıyoruz."

"Siz kan emiciler hala En Çok Arananlar listesinde misiniz?"

Raphael yana doğru eğildi ve yere tükürdü. "Bizi cinayetle suçluyorlar," dedi öfkeyle. "Kurtadamın, perinin ve

hatta şu iblis efendisinin ölümü için. Hem de onlara iblis efendisi kanı içmediğimizi söylememe rağmen. Tadı acı ve içende tuhaf değişikliklere yol açabiliyor."

"Maryse'e bunu söyledin mi?"

"Maryse." Raphael'in gözleri parladı. "İstesem bile onunla konuşamam. Artık bütün kararları Sorgucu veriyor. Bütün soruşturmalar ve istekler doğruca ona gidiyor. Kötü bir durum dostum, çok kötü bir durum."

"Bir de bana sor," dedi Jace. "Ve bu arada... Dostum değilsin. Merkez'e Simon'ın başına gelenlerden söz etmememin tek nedeni, senin yardımına ihtiyaç duymam. Senden hoşlanmam değil."

Raphael sırıttı ve beyaz dişleri karanlıkta parladı. "Benden hoşlanıyorsun." Başını yana yatırdı. "Bu tuhaf," dedi. "Merkez'in gözünden düştüğün için artık biraz farklı davranacağını sanırdım. Artık onların sevgili oğlu değilsin. En azından kibrinin bir kısmını bırakacağını düşünürdüm ama hala aynısın."

"Ben istikrara ve dengeye inanırım," dedi Jace. "Motosikleti almama izin verecek misin, vermeyecek misin? Gündoğumuna kadar sadece birkaç saatim var."

"Yani beni eve bırakmayacaksın?" Raphael zarif bir hareketle motosikletten uzaklaştı. Çocuk hareket ederken Jace onun boynundaki altın zincirin parıltısını gördü.

"Hayır." Jace motosikletin selesine oturdu. "Ama gündoğumundan endişeleniyorsan evin altındaki kilerde uyuyabilirsin."

"Hmm." Raphael düşünceli gözlerle baktı. Jace'ten birkaç santim daha kısaydı ve fiziksel açıdan daha genç görünmesine rağmen gözleri çok daha yaşlı bakıyordu. "Artık Simon'la ilgili durumu eşitledik mi Gölge Avcısı?"

Jace motosikleti çalıştırarak nehre doğru çevirdi. "O durum asla eşitlenmeyecek kan emici. Ama en azından, bu da bir başlangıç."

Havalar soğuduğundan beri Jace motosiklete binmemişti ve şimdi nehrin üzerinden esen buzlu rüzgar ince montunu ve kotunu delerek vücuduna soğuk iğneler saplıyordu. Jace ürperdi, en azından ellerini korumak için deri eldiven giydiğine sevindi.

Güneş henüz alçak olmasına rağmen dünya şimdiden renklere bulanmış gibiydi. Nehir çelik rengi, gökyüzü griydi ve ufuk çizgisi kalın bir siyah çizgi gibi görünüyordu. Williamsburg Köprüsü ve Manhattan Köprüsü boyunca ışıklar yanıyordu. Kışa daha aylar olmasına rağmen havada kar kokusu vardı.

Nehrin üzerinde son kez uçtuğunda, Clary de yanındaydı. Kollarını ona dolamış, küçük elleriyle montuna yapışmıştı. Jace o zaman üşümemişti. Motosikleti sertçe yatırdı ve bir an suyun yüzeyinde çılgınca yana yatmış halde kendi gölgesini gördü. Tekrar doğrulurken siyah metal yanları neredeyse ışıksız ve bir hayalet gibi duran gemiyi gördü. Pru-

vası ince bir bıçak gibi suyun üzerine uzanıyordu. Geminin görünüşü sert, hızlı ve ölümcül bir köpekbalığını hatırlatıyordu.

Jace fren yaparak dikkatle aşağı süzülürken esintiye kapılmış bir yaprak kadar sessizdi. Sanki kendisi düşmüyor, gemi onunla buluşmak için yükseliyordu. Tekerlekler güverteye değdi ve motosiklet kayarak durdu. Motoru kapatmaya gerek yoktu. Motosikletten indi ve motorun homurtusu önce kükredi, sonra mırıltıya dönüştü ve sonunda tamamen kesildi. Jace motosiklete baktığında, geride kalması söylenmiş bir köpek gibi mutsuz bir şekilde kendisine bakıyormuş gibi hissetti.

Sırıttı. "Geri döneceğim," dedi. "Önce bu gemiyi kontrol etmeliyim."

Kontrol edecek çok şey vardı. Geniş bir güvertede duruyordu ve sol tarafı suydu. Her şey simsiyahtı. Güverteyi çevreleyen korkuluklar ve hatta uzun, dar kabindeki pencereler bile siyahtı. Gemi tahmin ettiğinden daha büyüktü. Muhtemelen bir futbol sahası büyüklüğünde, belki daha da büyüktü. Daha önce gördüğü gemilere benzemiyordu. Yat olmak için fazla büyük, açık denizlere çıkmak için fazla küçüktü. Üstelik daha önce her yeri siyaha boyanmış bir gemi hiç görmemişti. Jace babasının bu gemiyi nereden bulduğunu merak etti.

Motosikleti bırakarak güvertede ağır adımlarla dolaşmaya başladı. Bulutlar dağılmıştı ve yıldızlar inanılmayacak kadar parlak görünüyordu. Işıktan yapılmış dar duvarlı boş bir koridorda duruyormuş gibi, şehrin iki tarafta ışıl ışıl uzandığını gördü. Topukları güvertede yankılı takırtılar çıkarırken yürümeye devam etti. Aniden, Valentine'ın hiç buraya gelip gelmediğini merak etti. Jace hayatında hiç bu kadar boş bir yer gördüğünü hatırlamıyordu.

Geminin pruvasında bir an duraksadı ve Manhattan'la Long Island arasında bir yara izi gibi uzanan nehre baktı. Su dalgalıydı ve ancak su üzerinde esebilecek türden güçlü bir rüzgar esiyordu. Kollarını iki yana açtı ve montunu rüzgara bıraktı. Montun iki yanı kanat gibi şişerken saçları yüzüne çarparak gözlerini sulandırdı.

Idris'teki malikanenin yanında bir göl vardı. Babası ona orada yelken açmayı, suyun ve rüzgarın dilini öğretmişti. *Herkes nasıl yelken açacağını bilmelidir,* demişti. Bu şekilde konuştuğu, *bütün Gölge Avcıları* değil de *herkes* dediği ender zamanlardan biriydi. Bu, Jace'e hala insanlığın bir üyesi olduğunu hatırlatmıştı.

Pruvadan döndüğünde, iki karanlık pencere arasındaki duvarda bir kapı gördü. Hemen oraya yaklaşarak kapının tokmağını yokladı. Kilitliydi. Stelini kullanarak metalin üzerine hızla açma mühürleri kazıdı ve kapı gıcırdayan menteşelerinin üzerinde ardına kadar açıldı. Jace alçak kapı kirişinin altından başını eğerek geçti ve kendini loş aydınlatılmış metal bir merdivende buldu. Hava pas ve terkedilmişlik kokuyordu. Bir adım daha attı ve kapı

metalik bir gürültüyle arkasından kapanarak onu karanlığa gömdü.

Bir küfür savurarak cebindeki cadı ışığını aradı. Eldivenleri aniden fazla hantal gelmiş, parmakları soğuktan beceriksizleşmişti. İçerisi, güverteden bile daha soğuktu. Hava buz gibiydi. Elini cebinden çıkarırken titremesinin tek nedeni soğuk değildi. Ensesindeki tüyler de diken diken olmuştu ve sinirleri çığlık çığlığaydı. Bir terslik vardı.

Cadı ışığını kaldırdı ve karanlıkta parlayan ışıkla gözleri daha da sulandı. Bulanık görüşüyle, ellerini göğsünde kenetlemiş halde, kızıl saçları etraflarını saran siyah metale tezat oluşturacak şekilde omuzlarından aşağı dökülen bir kızın karşısında durduğunu gördü.

Elleri titredi ve cadı ışığından, aniden aşağıdan yukarı bir ateşböceği sürüsü havalanmış gibi kıvılcımlar saçıldı. "*Clary?*"

Genç kız dudakları titreyerek bembeyaz bir yüzle ona bakıyordu. Jace'in zihni, dile getiremediği sorularla doldu. Clary'nin burada ne işi vardı? Gemiye nasıl binmişti? Daha önce hiç tatmadığı türden bir korku tüm benliğini kapladı. Clary'de de bir terslik vardı. Jace ona doğru bir adım atarken Clary'nin elleri göğsünden indi ve kolları Jace'e doğru uzandı. Elleri kandan yapış yapış ve kıpkırmızıydı. Beyaz elbisesinin önü de kırmızı bir önlük gibi kanla kaplanmıştı.

Clary öne eğilince Jace onu bir koluyla yakaladı. Genç kızın ağırlığıyla neredeyse cadı ışığını düşürüyordu. Clary'nin

kalp atışlarını, çenesine sürünen yumuşak saçlarını hissedebiliyordu. Hepsi tanıdıktı. Ama kokusu farklıydı. Clary'yle bağdaştırdığı meyveli sabun kokusu değildi bu. Jace'in burnuna sadece metal ve kan kokusu geliyordu. Clary'nin başı yana yatmış, gözleri yuvarlanarak beyazları ortaya çıkmıştı. Kalp atışları yavaşlıyordu... Yavaşladı... Ve durdu.

"Hayır!" Jace başını iki yana sallarken o kadar sert hareket etti ki Clary'nin başı da kollarında sallandı. "Clary! Uyan! Aç gözlerini!" Genç kızı tekrar sarstı ve bu kez Clary'nin kirpikleri titreşti. Jace rahatlarken her yerinden soğuk terler boşandığını hissetti. Clary'nin gözleri açıldı ama artık yeşil değillerdi. Karanlık bir yoldaki ışıklar kadar parlak beyazdı ve Jace'in zihni yine düşüncelerle dolmuştu. *Bu gözleri daha önce de gördüm,* diye düşündü ve karanlık, bir dalga gibi benliğini kaplayarak onu sessizliğe boğdu.

Karanlıkta açılmış delikler, gölgenin arasında parlayan ışık noktaları vardı. Jace gözlerini kapayarak zihnini ve nefesini sakinleştirmeye çalıştı. Ağzında kan gibi bakırımsı bir tat vardı ve soğuk metal bir yüzeyde yattığının farkındaydı. Soğuk, giysilerini aşarak iliklerine işliyordu. Nefesi yavaşlayana kadar içinden 100'den geriye doğru birer birer saydı. Sonra gözlerini tekrar açtı.

Karanlık hala oradaydı ama şimdi yıldızlarla dolu bir gökyüzüne dönüşmüştü. Geminin güvertesinde, Brooklyn

Köprüsü'nün gölgesinde, sırtüstü yatıyordu. Homurdanarak dirseklerinin üzerinde doğruldu ve başka bir gölgeyi farkederek olduğu yerde donup kaldı. Bu kesinlikle bir insandı ve üzerine eğilmişti. "Başına yediğin sert bir darbeydi," dedi kabuslarından hatırladığı bir ses. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Jace doğrulup oturdu ve midesi ağzına gelirken buna pişman oldu. Son on saatte bir şey yemiş olsaydı, şimdi kesinlikle kusardı. Midesi boşken bile, ekşi mide suyu ağzına dolmuştu. "Kendimi berbat hissediyorum."

Valentine gülümsedi. Üzerinde gri bir takım elbise ve boynunda kravatıyla, düzleştirilmiş boş kolilerden bir yığının üzerinde oturuyor, Idris'teki Wayland Malikanesi'nin çalışma odasındaki seçkin maun masanın arkasında oturuyormuş gibi görünüyordu. "Sana başka bir sorum var. Beni nasıl buldun?"

"Raum iblisine işkence ettim," dedi Jace. "Kalplerini nerede sakladıklarını bana öğreten sendin. Onu tehdit ettim ve öttü. Şey, pek akıllı oldukları söylenemez ama nehirdeki bir gemiden geldiklerini söyledi bana. Nehre baktığımda, suda geminin gölgesini gördüm. Bana onu da senin çağırdığını söyledi ama bunu zaten biliyordum."

"Anlıyorum." Valentine gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Bir daha sefere en azından uğramadan önce bana haber vermelisin. Seni muhafızlarımla çirkin karşılaşmalardan kurtarır."

"Muhafızlar mı?" Jace soğuk metal tırabzana tutundu ve temiz, soğuk havayı derin derin içine çekti. "İblisleri kastediyorsun değil mi? Onları çağırmak için Kılıç'ı kullandın."

"Bunu inkar etmeyeceğim," dedi Valentine. "Lucian'ın canavarları, Unutulmuşlar ordumu dağıttı ve daha fazlasını yaratmak için ne zamanım ne de isteğim var. Artık Ölümcül Kılıç bende olduğuna göre onlara ihtiyacım da yok zaten. Başka kaynaklarım var."

Jace kollarında kanlar içinde ölen Clary'yi düşündü ve elini alnına dayadı. "Merdivendeki şu şey," dedi. "Clary değildi, değil mi?"

"Clary mi?" Valentine biraz şaşırmıştı. "Gördüğün şey o muydu?"

"Neden olmayacaktı ki?" Jace ses tonunu kayıtsız gibi göstermeye çalıştı. Sırlara yabancı değildi ama Clary'ye karşı hissettiklerine yakından bakmak istemiyordu.

Ama karşısındaki Valentine'dı. O her şeye yakından bakar, inceler, analiz eder ve kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulurdu. Bu açıdan Jace'e Seelie Sarayı Kraliçesi'ni hatırlatıyordu. Soğukkanlı, tehlikeli, hesapçı.

"Merdivende karşılaştığın şey," dedi Valentine, "Agramon'du. Korku İblisi. Agramon, seni en çok korkutacak şeyin görüntüsüne bürünür. Korkunla beslendikten sonra seni öldürür. Tabii hala hayattaysan. Çoğu kurbanı ona gerek kalmadan korkudan ölür. Bu kadar dayandığın için seni tebrik etmek gerek."

"Agramon mu?" Jace şaşırmıştı. "O bir Yüce İblis. Onu nereden eline geçirdin?"

"Benim için çağırsın diye genç ve toy bir iblis efendisine para verdim. İblis çizdiği pentagramın içinde kaldığı sürece onu kontrol edebileceğini düşünüyordu ama ne yazık ki en büyük korkusu, çağırdığı bir iblisin pentagramın dışına çıkarak ona saldırmasıydı ve Agramon geldiğinde de olan buydu."

"Yani öyle mi öldü?" diye sordu Jace.

"Kim?"

"İblis efendisi," dedi Jace. "Adı Elias'tı. On altı yaşındaydı. Ama bunu biliyordun zaten, değil mi?"

Valentine güldü. "Son zamanlarda bir hayli meşguldün, değil mi? Dolayısıyla iblisleri Lucian'ın evine neden gönderdiğimi de biliyorsun."

"Maia'yı istiyordun," dedi Jace. "Çünkü o bir kurtkız. Onun kanına ihtiyacın var."

"Lucian'ın evinde neler olup bittiğini görmeleri ve bana bildirmeleri için Drevak iblislerini gönderdim," dedi Valentine. "Lucian birini öldürdü ama diğeri genç bir kurdun varlığını bildirdiğinde..."

"Sen de onu almaları için Raum iblislerini gönderdin." Jace aniden kendini bitkin hissetti. "Çünkü Luke onu seviyor ve sen de elinden geldiğince onu incitmek istiyorsun." Duraksadı ve ölçülü bir sesle devam etti: "Ve bu da, senin için bile çok alçakça bir davranış."

Bir an için Valentine'ın gözleri öfkeyle parladı. Sonra başını arkaya atarak neşeyle konuştu. "İnatçılığına hayranım. Bana o kadar benziyorsun ki." Ayağa kalktı ve bir elini Jace'e uzattı. "Gel, güvertede benimle bir yürüyüş yap. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Jace kendisine uzatılan eli geri çevirmeyi düşündü ama başındaki ağrı düşünülürse tek başına ayağa kalkabileceğini sanmıyordu. Ayrıca babasına bu kadar çabuk öfkelenmemesi muhtemelen daha iyiydi. Valentine, Jace'in asiliğini ne kadar övse de itaatsizliğe asla fazla sabır göstermezdi.

Valentine'ın eli soğuk ve kuru fakat tutuşu tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Jace ayağa kalktığında Valentine onu bırakarak cebinden bir stel çıkardı. "Şu yaraları iyileştirelim," dedi oğluna uzanarak.

Jace geri çekildi. Valentine'ın muhtemelen farkettiği bir saniyelik tereddütten sonra. "Yardımını istemiyorum."

Valentine steli geri çekti. "Nasıl istersen." Yürümeye başladı ve bir an sonra Jace biraz koşturarak ona yetişti. Jace'in peşinden gelip gelmediğini kontrol etmek için asla dönüp bakmayacağını bilecek kadar babasını tanıyordu.

Haklıydı. Jace babasının yanına geldiğinde Valentine konuşmaya başlamıştı bile. Ellerini gevşek bir şekilde arkasında kenetlemişti ve bu kadar iriyarı, geniş omuzlu birinden beklenmeyecek bir zarafet ve rahatlıkla yürüyordu. Yürürken güçlü bir rüzgara karşı yürüyormuş gibi hafifçe öne eğiliyordu.

"...doğru hatırlıyorsam," diyordu Valentine, "Milton'ın *Kayıp Cennet*'ini biliyorsun."

"Bana on-on beş kere okutmuştun," dedi Jace. "Cennet'te hizmet etmektense cehennemin efendisi olmak daha iyidir, falan filan."

"*Non serviam,*" dedi Valentine. "*Hizmet etmeyeceğim.* Bir grup asi melekle birlikte yozlaşmış bir otoriteye başkaldırdığında, Lucifer'ın sancağına yazdığı şey buydu."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun? Şeytan'ın tarafında olduğunu mu?"

"Bazıları, Milton'ın kendisinin Şeytan'ın tarafında olduğunu söyler. Onun çizdiği Şeytan profili, gerçekten de Tanrı profilinden çok daha ilginçtir." Neredeyse geminin burnuna ulaşmışlardı. Valentine durdu ve tırabzanlara yaslandı.

Jace de orada ona katıldı. Doğu Nehri'nin köprülerini geçmişlerdi ve Staten Adası'yla Manhattan arasındaki açık sulara yöneliyorlardı. Şehrin iş bölgesindeki ışıklar, suyun üzerine cadı ışığı gibi yansıyordu. Gökyüzü elmas tozuyla kaplıydı ve nehir siyah örtüsünün altında sırlarını saklıyor, orada burada gümüşi bir balık -ya da denizkızı- kuyruğu göze çarpıyordu. *Benim şehrim,* diye düşündü Jace ama kelimeler zihnini yine Alicante'ye ve kristal kulelerine götürdü.

"Neden buradasın Jonathan?" diye sordu Valentine bir an sonra. "Seni Kemikler Şehri'nde gördükten sonra bana karşı nefretinin tükenmez olduğunu düşünmüştüm ve neredeyse senden vazgeçmiştim."

Ses tonu her zamanki gibi duygusuzdu ama içinde bir şeyler vardı. Zaaf veya kırılganlık olduğu söylenemezdi ama Jace'in gerçekten kendisini şaşırtabileceğini anlamış gibi, en azından samimi bir merak hissediliyordu.

Jace suya baktı. "Seelie Sarayı Kraliçesi benden sana bir soru sormamı istedi," dedi. "Damarlarımda ne tür bir kanın aktığını sormamı istedi."

Valentine'ın yüzünde beliren şaşkınlık, diğer tüm duyguları silip götüren bir el gibiydi. "Kraliçe'yle mi konuştun?"

Jace bir şey söylemedi.

"Periler böyledir. Söyledikleri her şeyin birden fazla anlamı vardır. Tekrar sorarsa ona damarlarında Melek kanı aktığını söyle."

"Ve bütün Gölge Avcıları'nın damarlarında," dedi Jace hayalkırıklığına uğrayarak. Daha iyi bir cevap ummuştu. "Seelie Sarayı'nın Kraliçesi'ne yalan söylemezsin, değil mi?"

"Hayır," dedi Valentine. "Ve sen de bana böyle aptalca bir soru sormak için buraya gelmezsin. Gerçekte neden buradasın Jonathan?"

"Biriyle konuşmak zorundaydım." Sesini kontrol etmekte babası kadar usta değildi. Yüzeyin hemen altında kanayan bir yara gibi, sesindeki acı tınıyı duyabiliyordu. "Lightwood'lar... Onlar için baş belasından başka bir şey değilim. Luke muhtemelen artık benden nefret ediyordur. Sorgucu ölmemi istiyor. Alec'i incitecek bir şey yaptım ve ne olduğundan bile emin değilim."

"Ya kızkardeşin?" diye sordu Valentine. "Clarissa?"

Neden her şeyi mahvetmek zorundasın? "O da benden pek memnun değil." Jace tereddüt etti. "Kemikler Şehri'nde söylediklerini hatırladım. Bana gerçekleri anlatmaya hiç fırsatın olmadığını. Sana güvenmiyorum," diye ekledi. "Bunu bilmeni istiyorum. Ama en azından, sana nedenini anlatma fırsatı verebileceğimi düşündüm."

"Bana nedeninden fazlasını soruyorsun Jonathan." Babasının sesinde Jace'i şaşırtan bir şey vardı. Valentine'ın kibrini yumuşatan bir alçakgönüllülük. Ateşin çeliği yumuşatacağı gibi. "Çok fazla neden var."

"Neden Sessiz Kardeşleri öldürdün? Neden Ölümcül Kılıç'ı aldın? Ne planlıyorsun? Neden Ölümcül Kupa sana yetmedi?" Jace daha fazla soru sormadan kendini tuttu. *Neden beni ikinci kez terkettin? Neden bana artık oğlun olmadığımı söylerken tekrar benim için geldin?*

"Ne istediğimi biliyorsun. Merkez düzelmeyecek şekilde yozlaştı ve yok edilip tekrar kurulmalı. Idris'in dejenere ırkların etkisinden kurtarılması, Dünya'nın iblis tehdidine karşı savunulması gerek."

"Evet, şu iblis tehdidi." Jace etrafına bakınırken Agramon'un kara gölgesiyle karşılaşmayı bekledi. "İblislerden nefret ettiğini sanıyordum. Şimdi onları hizmetkarların olarak kullanıyorsun. Avcı, Drevak iblisleri, Agramon... Bunlar senin için çalışıyor. Muhafızlar, kapıcılar, hamallar, özel aşçı..."

Valentine parmaklarını tırabzanın üzerinde tıklatıyordu. "Ben iblislerle dost değilim," dedi. "Her ne kadar Ahit'in işe yaramaz ve Yasa'nın hileli olduğunu düşünsem de ben hala bir Nefilimim. Bir insanın vatansever olması için hükümetiyle hemfikir olması gerekmez, öyle değil mi? Bir vatansever aykırı fikirlerini savunur ve sosyal düzendeki kendi yerindense ülkesini daha çok sevdiğini söyler. Tercihim yüzünden karalandım, saklanmak zorunda bırakıldım, Idris'ten kovuldum. Ama ben bir Nefilimim ve daima da öyle olacağım. İstesem bile damarlarımdaki kanı değiştiremem ve değiştirmeyi de istemem."

Ben isterim. Jace, Clary'yi düşündü. Tekrar karanlık sulara bakarken bunun doğru olmadığını biliyordu. Avdan, öldürmekten, kendi hızından ve yeteneklerinden emin olmanın yarattığı güvenden vazgeçmesi imkansızdı. O bir savaşçıydı. Başka bir şey olamazdı.

"Ya sen?" diye sordu Valentine. Babasının yüz ifadesini okuduğundan endişelenen Jace bakışlarını kaçırdı. Yıllar boyunca ikisi baş başa kalmıştı. Babasının yüzünü kendisininkinden daha iyi tanıyordu. Valentine, duygularını asla gizleyemeyeceğini hissettiği tek kişiydi. Ya da en azından ilk kişi. Bazen Clary de onun içini görüyormuş gibi bakıyordu.

"Hayır," dedi. "İstemem."

"Sonsuza dek bir Gölge Avcısı mısın?"

"Öyleyim," dedi Jace. "Sonuçta sen beni bu hale getirdin."

"Güzel," dedi Valentine. "Duymak istediğim de buydu." Valentine tekrar tırabzana dayanarak gökyüzüne baktı. "Bu bir savaş," dedi Valentine. "Tek soru, hangi tarafta savaşacaksın?"

"Hepimizin aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum. İblis dünyalarına karşı savaştığımızı sanıyordum."

"Keşke öyle olsaydı. Merkez'in bu dünyanın iyiliğinden başka bir şey düşünmediğine, ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına inansaydım, Melek adına, neden onlarla savaşayım ki? Ne gibi bir nedenim olabilir?"

Güç, diye düşündü Jace. Ama bir şey söylemedi. Artık ne söyleyeceğinden ya da neye inanacağından emin değildi.

"Merkez şu anki tutumuyla devam ederse," dedi Valentine, "iblisler zayıflıklarını görüp saldıracak ve dejenere ırkların sonsuz flörtü arasında yolunu kaybetmiş olan Merkez, onlarla savaşacak güçte olmayacak. İblisler saldıracak, her şeyi yok edecek ve geride hiçbir şey kalmayacak."

Dejenere ırklar. Bu sözde rahatsız edici bir aşinalık vardı. Jace'e çocukluğunu hatırlatıyordu. Babasını ve Idris'i düşündüğünde, her seferinde evlerinin önündeki yeşil çimenlikler ve sıcak güneş aklına gelirdi. Ve çimenlere doğru eğilip onu alarak içeri taşıyan o geniş omuzlu, iriyarı siluet. O zamanlar çok küçüktü ama hiç unutmamıştı. Yeni kesilmiş, yeşil ve parlak çimenlerin kokusunu, güneşin babasının saçlarının etrafında beyaz bir hale gibi parlayışını veya taşınırken hissettiği güven duygusunu...

"Luke," dedi Jace zorlanarak. "Luke'u bilirim, dejenere biri değil..."

"Lucian farklı. O bir zamanlar Gölge Avcısı'ydı." Valentine'ın ses tonu düz ve kararlıydı. "Bu, sadece Aşağı Dünyalılar'la ilgili değil Jonathan. Bu, dünyadaki her canlının hayatta kalmasıyla ilgili. Melek, bir nedenden dolayı Nefilimler'i seçti. Biz bu dünyadaki en iyi ırkız ve onu korumamız gerek. Bu dünyada, tanrılara en yakın olan şey biziz. Bu güç, dünyayı her ne pahasına olursa olsun yıkımdan korumak için kullanmak zorundayız."

Jace dirseklerini tırabzana dayadı. Burası soğuktu. Buzlu rüzgar giysilerinin içine işliyordu ve parmak uçları uyuşmuştu. Ama zihninde, yeşil tepeleri, mavi suyu ve Wayland Malikanesi'nin bal rengi taşlarını görüyordu.

"Eski hikayede," dedi, "Şeytan, Adem'le Havva'yı günaha teşvik ederken *Tanrılar gibi olacaksınız,* dedi. Ve bu yüzden bahçeden kovuldular."

Valentine gülmeden önce bir an duraksadı. "İşte Jonathan, sana bu yüzden ihtiyacım var," dedi. "Beni gurur günahından uzak tutuyorsun."

"Her türde günahlar var." Jace doğruldu ve babasına döndü. "İblislerle ilgili sorumu cevaplamadın baba. Onları çağırmanı, onlarla birlikte çalışmanı nasıl haklı çıkarabilirsin? Onları Merkez'e karşı kullanmayı mı planlıyorsun?"

"Elbette," dedi Valentine hiç tereddüt etmeden. Planlarını, onları düşmanlarıyla paylaşabilecek birine açıklama-

sının akıllıca olup olmadığını düşünmek için bir an bile duraksamamıştı. Hiçbir şey, Jace'i babasının başarısından bu kadar emin olduğunu görmek kadar sarsamazdı. "Merkez mantığın sesini izlemeyecek. Ancak zor kullanarak bunu yaptırabilirim. Unutulmuşlar'dan bir ordu kurmaya çalıştım. Kupa'yla yeni bir Gölge Avcısı ordusu yaratabilirdim. Ama bu yıllar sürer ve benim o kadar zamanım yok. Biz insan ırkının o kadar uzun yılları yok. Kılıç'laysa kendime iblislerden oluşan itaatkar bir ordu kurabilirim. Ne istersem yapacak bir araç olarak hizmet ederler. Seçenekleri olmaz. Onlarla işim bittiğinde kendilerini yok etmelerini emredeceğim ve bunu yapacaklar." Sesinde hiç duygu yoktu.

Jace tırabzana o kadar sıkı tutunmuştu ki parmakları ağrımaya başlamıştı. "Sana karşı çıkan her Gölge Avcısı'nı öldüremezsin. Bu cinayettir!"

"Gerek yok ki. Karşısında yükselen gücü gördüğünde Merkez teslim olacak. Onlar da ihanet eğilimli değiller. Üstelik aralarında beni destekleyenler de var." Valentine'ın sesinde kibir değil, sadece soğukkanlı ve sakin bir güven vardı. "Zamanı geldiğinde hepsi öne çıkacak."

"Sanırım Merkez'i küçümsüyorsun." Jace sesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Senden ne kadar nefret ettiklerini anladığını sanmıyorum."

"Hayatta kalmak söz konusu olduğunda, nefretin hiçbir önemi kalmaz." Valentine'ın eli, Kılıç'ın kabzasının parladığı beline gitti. "Ama bunun için bana inanmana gerek yok. Sana bir şey göstereceğimi söylemiştim. Al."

Kılıç'ı kınından çekti ve Jace'e uzattı. Jace, daha önce *Mellartach*'ı Kemikler Şehri'nde, Konuşan Yıldızlar salonunda asılı olduğu duvarda görmüştü. Valentine'ın omuz kınından taşan kabzayı da görmüştü ama hiç yakından incelememişti. Meleğin Kılıcı. Koyu renk, ağır gümüşten bir şeydi ve donuk bir şekilde parlıyordu. Sudan yapılmış gibi, sanki ışık içinden geçiyordu. Kabzası alev gibi yanıyordu.

Jace konuşurken ağzı kupkuruydu. "Çok güzel."

"Tutmanı istiyorum." Valentine ona her zaman öğrettiği gibi kabzasını döndürerek Kılıç'ı oğluna uzattı. Kılıç yıldız ışığında kapkara parladı.

Jace tereddüt etti. "Ben..."

"Al." Valentine Kılıç'ı oğlunun eline bastırdı.

Jace'in parmakları kabzanın etrafında kıvrıldığı anda bir ışık şeridi Kılıç'ın kabzasını aydınlattı. Hemen babasına baktı ama Valentine'ın yüzü ifadesizdi.

Jace'in koluna ve göğsüne karanlık bir acı yayıldı. Sorun Kılıç'ın ağır olması değildi, çünkü zaten ağır değildi. Sadece, Kılıç onu aşağı, geminin altına, yeşil okyanus suyuna çekiyor gibiydi. Jace ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Başını kaldırarak etrafına bakındı.

Ve gecenin değiştiğini gördü. Gökyüzü parıltılı, ince altın rengi hatlarla dolmuştu ve aralarından, karanlığa çakılmış çivilerin başları gibi yıldızlar parlıyordu. Jace dünyanın

kıvrımının altından kaydığını gördü ve bir an için bu görüntünün güzelliğine kapıldı. Sonra gökyüzü cam gibi açıldı ve parçalar karanlık şekiller halinde üzerine yağdı. Altı bacaklı atlar hızla koşarak yanından geçerken buzlu bir rüzgar içini kavurdu. Başının üzerinde, gözsüz, deri kanatlı yaratıklar daire çizerek uçuyor, ağızlarından zehirli yeşil bir salya saçarak çığlıklar atıyordu.

Jace tırabzanın üzerinden eğilip kontrolsüzce kusarken Kılıç hala elindeydi. Altında sular, içinde iblislerle zehirli bir yahni gibi haşlanıyordu. Kaygan siyah dokunaçların aşağıdan çekiştirdiği tabak gibi kanlı gözleriyle kıvranan dikenli yaratıklar gördü. On bacaklı bir su örümceğinin yakaladığı bir denizkızı, çırpınan kuyruğuna saplanan dişlerin acısıyla çığlık attı.

Kılıç Jace'in elinden düştü ve takırdayarak güvertede yuvarlandı. Aniden ses ve görüntüler kesildi, sakin gece geri döndü. Jace sıkıca tırabzana tutunmuş, inanamayan gözlerle altlarındaki suya bakıyordu. Her yer boştu ve sadece suyun yüzeyi rüzgarla dalgalanıyordu.

"Neydi bu?" diye fısıldadı Jace. Vahşi gözlerle babasına baktı. Valentine, Jace'in düşürdüğü yerden Ruh Kılıcı'nı alıyordu. "Bunlar senin çağırdığın iblisler mi?"

"Hayır." Valentine, *Mellartach*'ı kınına soktu. "Bunlar, Kılıç tarafından bu dünyanın kıyısına çekilmiş olan iblisler. Gemimi bu yere getirdim, çünkü burada korumalar zayıf. Gördüğün şey, diğer tarafta bekleyen ordum. Kendilerini

bu tarafa çağırmamı bekliyorlar." Bakışları ciddiydi. "Hala Merkez'in teslim olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Jace gözlerini kapadı. "Hepsi değil... Lightwood'lar asla teslim olmaz."

"Onları ikna edebilirsin. Yanımda olursan onlara zarar gelmeyeceğine yemin ederim."

Jace'in gözlerinin arkasındaki karanlık kızarmaya başlamıştı. Valentine'ın eski evinin küllerini, hiç tanımadığı büyükanne ve büyükbabasının kemiklerini hayal ediyordu. Şimdi başka yüzler de görüyordu. Alec. Isabelle. Max. Clary.

"Onları incitmek için yeterince şey yaptım zaten," diye fısıldadı. "Onlara başka hiçbir şey olmamalı. Hiçbir şey."

"Elbette. Anlıyorum." Ve Jace şaşkın bir şekilde, Valentine'ın gerçekten anladığını farketti. Kimsenin anlamadığı bir şeyi o anlıyordu. "Arkadaşlarının ve ailenin başına gelen bütün kötü şeylerin senin suçun olduğunu düşünüyorsun."

"Benim suçumdu zaten."

"Haklısın. Gerçekten öyle." Bu sözler üzerine Jace'in yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Şaşkınlığının altında, dehşet ve rahatlama da vardı.

"Öyle mi?"

"Elbette kasıtlı değildi. Ama sen de benim gibisin. Sevdiğimiz her şeyi zehirleyip yok ediyoruz. Bunun bir nedeni var."

"Ne nedeni?"

Valentine gökyüzüne baktı. "Sen ve ben... Daha yüce bir amacımız var. Dünyanın yarattığı dikkat dağınıklıkları

sadece... Dikkat dağınıklıkları. Onların yönümüzü saptırmasına izin verirsek cezalandırılırız."

"Ve cezamız, önem verdiğimiz insanlara da mı yönelir? Bu onlara haksızlık değil mi?"

"Yazgı asla adil değildir. Senden çok daha güçlü bir akıntıya kapıldın Jonathan. Onunla mücadele edersen sadece kendini değil, seni kurtarmaya çalışanları da boğarsın. Akıntıyla yüzersen hayatta kalırsın."

"Clary..."

"Bana katılırsan kardeşine de bir şey olmayacak. Onu korumak için dünyayı yerle bir ederim. Onu Idris'e getiririm ve orada ona hiçbir şey olmaz. Sana söz veriyorum."

"Alec. Isabelle. Max..."

"Lightwood'ların çocukları da korumam altında olacak."

"Luke..." dedi Jace zayıf bir sesle.

Valentine bir an tereddüt etti. "Dostlarının hepsi korunacak," dedi sonra. "Bana neden inanmıyorsun Jonathan? Onları kurtarabilmenin tek yolu bu. Yemin ederim."

Jace konuşamadı. İçindeki soğukluk, yazın anısıyla savaşıyordu.

"Kararını verdin mi?" dedi Valentine. Jace onu göremiyordu ama sorusunun nihai olduğunun farkındaydı. Babası neredeyse hevesli görünüyordu.

Jace gözlerini açtı. Yıldız ışığı gözlerini yaktı, bir an için başka hiçbir şey göremedi. "Evet baba," dedi sonunda. "Kararımı verdim."

Üçüncü Kısım

Gazap Günü

Gazap günü, o yanan gün.
Gözlemci ve Sibyl endişeyle konuştu,
Bütün dünya küle dönüşürken.
–Abraham Coles

14

KORKUSUZ

Clary uyandığında pencereden ışık süzülüyordu ve sol yanağında keskin bir acı vardı. Yatakta döndüğünde resim defterinin üzerinde uyuyakalmış ve defterin köşesi yüzüne batmıştı. Kalemini de yatak örtüsünün üzerine düşürmüştü ve kumaşın üzerine siyah bir leke yayılıyordu. Homurdanarak doğrulup oturdu, yanağını ovaladı ve duş almak için banyoya yürüdü.

Banyoda önceki geceki hareketliliğin izlerini görmek mümkündü. Çöp sepetine kanlı bezler tıkıştırılmıştı ve lavaboda kurumuş kan vardı. Clary ürpererek duşa daldı ve huzursuzluğunu hafifletmek için bir şişe greyfurtlu vücut şampuanına uzandı.

Sonra Luke'un bornozlarından birine sarındı ve ıslak saçlarına bir havlu sardı. Banyo kapısını açtığında Magnus'u karşısında buldu. Onun banyodan çıkmasını bekliyordu. Bir elinde havlu vardı ve diğeriyle de parıltılı saçlarını tutuyordu. Parlak diken gibi saçlarının bir kısmı, üzerinde uyunduğunu belli eden bir şekilde yassılaşmıştı. "Neden kızlar duşta bu kadar uzun kalır?" diye sordu. "Ölümlü kızlar, Gölge Avcıları, dişi iblis efendileri... Hepsi aynı. Burada beklerken yaşlandım."

Clary onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Kaç yaşındasın ki?" diye sordu merakla.

Magnus göz kırptı. "Ölü Deniz henüz bir gölken ben hayattaydım."

Clary gözlerini devirdi.

Magnus eliyle ona gitmesini işaret etti. "Şimdi şu güzel kıçını buradan çek bakalım. Banyoya girmem gerek, saçlarım berbat!"

"Vücut şampuanımın hepsini bitirme, çok pahalı bir şey," dedi Clary ve mutfağa gitti. Biraz filtre kahve bulup Mr. Coffee makinesini fişe taktı. Süzgeçli ibriğin tanıdık sesi ve kahvenin kokusu huzursuzluğunu biraz olsun hafifletmişti. Dünyada kahve olduğu sürece işler ne kadar kötü gidebilirdi ki?

Giyinmek için tekrar yatak odasına yöneldi. On dakika sonra, üstünde kot pantolonu ve mavi-yeşil çizgili bluzuyla, oturma odasında Luke'u uyandırmak için omzunu dürtü-

yordu. Luke homurdanarak doğrulup oturdu. Saçları darmadağınıktı ve yüzü yastık yüzünden biraz kızarmıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Clary ona dumanı tüten bir kupa kahve uzatırken.

"Şimdi daha iyiyim." Luke gömleğinin yırtık kumaşına baktı. Yırtığın kenarları kan lekesi içindeydi. "Maia nerede?"

"Senin odanda uyuyor, hatırladın mı? Orada kalabileceğini söylemiştin." Clary, kanepenin koluna tünedi.

Luke gözlerini ovaladı. "Dün geceyi pek iyi hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Kamyonetime gittiğimi hatırlıyorum ama gerisi çok bulanık."

"Dışarıda gizlenen iblisler vardı. Sana saldırdılar. Jace ve ben onları hallettik."

"Daha fazla Drevak mı?"

"Hayır." Clary isteksizce konuşuyordu. "Jace onların Raum iblisleri olduğunu söyledi."

"Raum iblisleri mi?" Luke oturduğu yerde doğruldu. "Bu ciddi bir durum. Drevak iblisleri tehlikeli yaratıklardır ama Raum..."

"Sorun değil," dedi Clary. "Onlardan kurtulduk."

"Onlardan kurtuldunuz mu? Yoksa Jace mi kurtuldu? Clary, senin bu işlere..."

"Öyle değildi." Clary başını iki yana salladı. "Daha çok..."

"Magnus burada değil miydi? Neden sizinle birlikte gelmedi?" diye araya girdi Luke belirgin bir öfkeyle.

"Çünkü ben Maia'yı iyileştirmekle meşguldüm," dedi Magnus güçlü greyfurt kokuları arasında oturma odasına girerken. Başına bir havlu sarmış, yanlarından gümüşi çizgiler inen mavi saten bir eşofman giymişti. "Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Sana minnettarım." Luke aynı anda hem öfkeli hem de gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Sadece, Clary'ye bir şey olsaydı..."

"Onlarla birlikte gitseydim Maia ölürdü," dedi Magnus bir koltuğa çökerken. "Ve Clary de çok daha kötü durumda olurdu. O ve Jace, kendi başlarına iblislerle gayet iyi karşılaştılar." Clary'ye döndü. "Öyle değil mi?"

Clary yüzünü buruşturdu. "Sadece..."

"Sadece ne?" Bu Maia'ydı. Önceki gece giydiği kıyafetler hala üzerindeydi. Kendi tişörtünün üzerine Luke'un büyük gömleklerinden birini geçirmişti. Hızlı adımlarla içeri girip bir koltuğa oturdu. "Bu kahve kokusu mu?" diye sordu umutla havayı koklayarak.

Açıkçası, diye düşündü Clary, *bir kurtkızın böylesine yuvarlak hatlı ve güzel olması hiç de adil değil. İriyarı ve kıllı olması, kulaklarından tüyler çıkması gerekirdi. Ve işte bu,* diye ekledi içinden, *hiç kız arkadaşım olmamasının ve tüm zamanımı Simon'la birlikte geçirmemin en önemli nedeni. Durumu kontrol altına almam gerek.* Ayağa kalktı. "Sana da getirmemi ister misin?"

"Tabii." Maia başıyla onayladı. "Süt ve şeker, lütfen!" diye seslendi Clary odadan çıkarken. Clary elinde kahve kupasıyla geri döndüğündeyse kurtkız kaşlarını çatmıştı. "Dün gece olanları gerçekten hatırlamıyorum," dedi, "ama Simon'da beni rahatsız eden bir şey var..."

"Eh, onu öldürmeye kalkıştın," dedi Clary kanepenin koluna tekrar yerleşirken. "Belki de sorun budur."

Maia sarardı ve elindeki kahve kupasına baktı. "Unutmuştum. O artık bir vampir." Başını kaldırıp Clary'ye baktı. "Onu incitmek istemedim. Sadece..."

"Evet?" Clary kaşlarını kaldırdı. "Sadece ne?"

Maia'nın yüzü hafifçe kızardı. Kahve kupasını yanındaki sehpanın üzerine bıraktı.

"Biraz uzanmak isteyebilirsin," dedi Magnus. "Korkunç bir şey ortaya çıktığında bunun yardımı olduğunu biliyorum."

Maia'nın gözleri aniden yaşlarla doldu. Clary dehşetle Magnus'a -o da aynı ölçüde şaşırmış görünüyordu- ve Luke'a baktı. "Bir şey yap," diye tısladı Clary. Magnus ölümcül yaraları mavi bir alevle iyileştiren bir iblis efendisi olabilirdi fakat konu ağlayan ergenlik çağındaki kızlarla ilgilenmeye geldiğinde Luke kesinlikle ondan daha beceriksiydi.

Luke ayağa kalkmak için battaniyesini tekmeledi ama henüz ayağa kalkamamışken sokak kapısı şiddetle açıldı ve elinde beyaz bir kutu taşıyan Alec'le birlikte Jace içeri girdi. Magnus telaşla başındaki havluyu indirdi ve koltuğun arkasına attı. Jöle ve simler olmadan, neredeyse omuzlarına kadar inen saçları düz ve siyah görünüyordu.

Her zaman olduğu gibi, Clary'nin gözleri hemen Jace'e kaydı. Elinde değildi. Neyse ki başka kimse farketmemişti. Jace son derece gergin görünüyordu ama aynı zamanda bitkin olduğu da belliydi. Bakışları ifadesizce Clary'nin üzerinde dolaşıp Maia'ya döndü. Maia hala sessizce ağlıyordu ve onların geldiğini farketmemiş gibiydi. "Gördüğüm kadarıyla herkes keyifli," dedi. "Moralleriniz yüksek mi?"

Maia gözlerini ovaladı. "Lanet olsun," diye homurdandı. "Gölge Avcıları'nın önünde ağlamaktan nefret ederim."

"O zaman git başka odada ağla," dedi Jace soğuk bir sesle. "Konuşurken burada senin sızlanmalarını çekecek değiliz."

"Jace," diye başladı Luke uyaran bir tavırla. Ama Maia çoktan ayağa kalkmıştı ve mutfak kapısından çıkıyordu.

Clary, Jace'e döndü. "Konuşmak mı? Biz konuşmuyorduk ki."

"Ama konuşacağız," dedi Jace piyano taburesine çöküp uzun bacaklarını öne uzatırken. "Magnus bana bağırmak istiyor, değil mi Magnus?"

"Evet," dedi Magnus bakışlarını Alec'ten ayırıp çatık kaşlarla Jace'e dönerek. "Hangi cehennemdeydin sen? Evde kalman gerektiği konusunda seninle açıkça konuştuğumuzu sanıyordum."

"Bir seçeneği olduğunu sanmıyordum," dedi Clary. "Senin yanında kalmak zorunda olduğunu sanıyordum. Biliyorsun, büyü yüzünden."

"Normalde, evet," dedi Magnus, "ama dün gece, yaptığım onca şeyden sonra, büyü gücüm tükendi."

"Tükendi mi?"

"Evet." Magnus her zamankinden daha öfkeli görünüyordu. "Brooklyn'in Baş İblis Efendisi'nin bile tükenmez kaynakları yoktur. Ben sadece insanım. Şeey," diye düzeltti hemen, "yani yarı insan."

"Ama kaynaklarının tükendiğini biliyor olmalıydın," dedi Luke nazikçe, "öyle değil mi?"

"Evet. Ve bu yüzden, bu küçük baş belasına evden çıkmayacağına yemin ettirdim." Magnus, Jace'e öfkeyle baktı. "Siz Gölge Avcıları'nın sözlerine ne kadar sadık olduğunu artık iyi biliyorum."

"Önce nasıl yemin ettireceğini bilmen gerekir," dedi Jace hiç rahatsız olmadan. "Sadece Melek üzerine edilen yeminlerin bir anlamı vardır."

"Bu doğru," dedi Alec. Eve girdiklerinden beri ilk kez konuşmuştu.

"Elbette doğru." Jace, Maia'nın dokunmadığı kahve kupasını alıp yudumladı ve yüzünü buruşturdu. "Şeker!"

"Bütün gece neredeydin sen?" diye sordu Magnus sert bir sesle. "Alec'le mi?"

"Uyuyamadığım için yürüyüşe çıktım," dedi Jace. "Geri döndüğümde de bu üzgün sersemi verandada otururken buldum." Alec'i işaret etti.

Magnus neşelendi. "Bütün gece orada mıydın?" diye sordu Alec'e.

"Hayır," dedi Alec. "Eve gidip geri döndüm. Üzerimdeki giysilerin farklı olduğunu görmüyor musunuz? Baksanıza."

Herkes baktı. Alec'in üzerinde koyu renk bir bluz ve altında kot pantolon vardı. Aslında önceki gün de üzerinde bunlar vardı. Clary konuyu deşmemeye karar verdi. "Kutuda ne var?" diye sordu.

"Oh. Ah!" Alec kutuya unutmuş gibi baktı. "Çörek." Kutuyu açıp sehpanın üzerine bıraktı. "İsteyen var mı?"

Görünüşe bakılırsa herkes istiyordu. Jace iki tane aldı. Clary'nin getirdiği Boston kremasını midesine indirdikten sonra, Luke biraz daha canlanmış gibi görünüyordu. Battaniyeyi üzerinden atıp kanepenin sırtlığına yaslandı. "Anlamadığım bir şey var," dedi.

"Sadece bir şey mi? Demek ki bizden daha ileridesin," dedi Jace.

"Eve dönmediğimde, ikiniz peşimden geldiniz," dedi Luke, Clary'den Jace'e dönerek.

"Üçümüz," dedi Clary. "Simon da yanımızdaydı."

Luke yüzünü buruşturdu. "Tamam. Üçünüz. İki iblis vardı ama Clary ikisini de öldürmediğinizi söyledi. Neler oldu?"

"Ben karşımdakini öldürecektim ama kaçtı," dedi Jace. "Yoksa..."

"Ama bunu neden yaptı?" diye sordu Alec. "Onlar iki, siz üç kişiydiniz. Belki de güçler dengesizdi."

"Kimseyi gücendirmek istemem ama aranızda gerçekten tehdit oluşturabilecek tek kişi Jace'ti," dedi Magnus. "Clary eğitimsiz bir Gölge Avcısı ve Simon da korkmuş bir vampir."

"Ama sorun ben olabilirim," dedi Clary. "Sanırım onu ben korkutmuş olabilirim."

Magnus gözlerini kırpıştırdı. "Daha az önce..."

"Tehdit olduğum için benden korktuğunu söylemiyorum," dedi Clary. "Sanırım sorun şuydu." Elini kaldırıp çevirdi ve kolunun iç tarafındaki İşaret'i herkese gösterdi.

Aniden sessizlik oldu. Jace bir süre ona baktıktan sonra başını çevirdi. Alec gözlerini kırpıştırdı ve Luke şaşkın şaşkın baktı. "O İşaret'i daha önce hiç görmemiştim," dedi sonunda. "Gören var mı?"

"Hayır," dedi Magnus. "Ama hoşlanmadım."

"Ne olduğunu veya ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Clary kolunu indirirken. "Ama Gri Kitap'tan gelmiyor."

"Bütün mühürler Gri Kitap'tan gelir," dedi Jace.

"Bu değil," dedi Clary. "Rüyamda gördüm."

"*Rüyanda* mı?" Jace kişisel olarak aşağılanmış gibi öfkeyle baktı. "Sen nasıl bir oyun oynuyorsun Clary?"

"Oyun filan oynamıyorum. Hatırlıyor musun, Seelie Sarayı'ndayken..."

Jace suratına tokat yemiş gibi baktı. Clary onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan çabucak devam etti.

"...Seelie Kraliçesi bize bir deney olduğumuzu söylemişti? Valentine'ın... Bizi değiştiren, özel kılan şeyler yaptığını? Bana, benimkinin dile getirilemeyen kelimeler, seninkinin de Melek'in kendi yeteneği olduğunu söylemişti hani?"

"Bu bir peri saçmalığı."

"Periler yalan söylemez Jace. *Dile getirilemeyen kelimeler* derken mühürleri kastetmiş olmalı. Her birinin farklı bir anlamı var ama çizilmeleri gerekiyor, yüksek sesle söylenmeleri değil." Jace'in şüpheci bakışlarına aldırmadan devam etti. "Sessiz Şehir'deki hücrene nasıl girdiğimi sormuştun, hatırlıyor musun? Sana normal bir Açma mührü kullandığımı söylemiştim."

"Yaptığın tek şey bu muydu?" diye sordu Alec şaşkınlıkla. "Oraya senden hemen sonra girdiğimde, bir şey kapıyı menteşelerinden sökmüş gibi görünüyordu."

"Ve mührüm sadece kapıyı açmakla kalmadı," dedi Clary. "Hücrenin içindeki her şeyi de açtı. Jace'in kelepçelerini açan oydu." Bir nefes aldı. "Sanırım Kraliçe, sıradan mühürlerden çok daha güçlü mühürler çizebildiğimi anlatmaya çalıştı. Belki de yenilerini yaratabildiğimi."

Jace başını iki yana salladı. "Kimse mühür yaratamaz..."

"Belki de yapabilir Jace." Alec düşünceli görünüyordu. "Bu doğru, hiçbirimiz daha önce kolundaki İşaret'i görmedik."

"Alec haklı," dedi Luke. "Clary, gidip resim defterini al sana."

Clary ona şaşkın gözlerle baktı. Luke'un gri-mavi gözleri yorgun, çökük görünüyordu ama Clary altı yaşındayken olduğu gibi kararlı bakıyordu. O zaman, Prospect Park'ın oyun alanındaki tırmanma demirlerine tırmanırsa, düştüğü takdirde onu tutmak için daima aşağıda bekleyeceğini söylemişti ve daima da beklemişti.

"Tamam," dedi Clary. "Hemen dönerim."

Clary yatak odasına gitmek için mutfaktan geçmek zorundaydı ve Maia'yı orada tezgahın yanındaki bir taburede acınası bir halde otururken buldu. "Clary," dedi Maia taburededen aşağı atlarken. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Bir şey almak için odama gidiyorum..."

"Bak, Simon'la olanlar için özür dilerim. Kendimi kaybettim."

"Ah, öyle mi? Bütün kurtadamların vampirlerden nefret etmelerinin kader olduğu konusundaki iddialarına ne demeli?"

Maia yüksek sesle nefes verdi. "Bu gerçek. Ama... Sanırım bu konuda acele etmemem gerek."

"Bunları bana değil, Simon'a açıkla."

Maia yine kızardı. "Benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Konuşabilir. İnanamayacağın kadar bağışlayıcıdır."

Maia, Clary'ye daha yakından baktı. "İşine burnumu sokmak istemem ama... Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Bu kez Clary kızardığını hissetti ve çilleri bunu biraz gizlediği için şükretti. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Maia omuz silkti. "Onunla ilk karşılaştığımda, senin en iyi arkadaşı olduğunu söyledi ama ikincisinde kız arkadaşı olduğunu söylediğini duydum. Bir ayrılıp bir birleşiyor musunuz diye merak ettim."

"Öyle sayılır. Önce arkadaştık. Uzun hikaye."

"Anlıyorum." Maia'nın kızarıklığı geçti ve yüzünde yine o sert kız gülümsemesi belirdi. "Şey, şanslısın. Şimdi bir vampir olsa bile. Sonuçta bir Gölge Avcısı olarak her türde tuhaf şeye alışkın olmalısın. Eminim bu seni çok şaşırtmamıştır."

"Şaşırttı," dedi Clary istediğinden daha sert bir sesle. "Ben Jace değilim."

Maia'nın sırıtışı yayıldı. "Kimse değil. Ve bence o da bunun farkında."

"Bu da ne demek?"

"Ah, bilirsin. Jace bana eski bir erkek arkadaşımı hatırlatıyor. Bazı erkekler sana seks istiyormuş gibi bakar. Jace çoktan sevişmişsiniz, harikaymış ve şimdi arkadaşmışsınız gibi bakıyor. Daha fazlasını istesen bile. Böyle bir şey kızları delirtir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Evet, diye düşündü Clary. "Hayır," dedi.

"Sanırım kızkardeşi olduğun için anlayamazsın. Bu konuda bana güvenebilirsin."

"Gitmem gerek." Clary neredeyse mutfak kapısından çıkmıştı ki aklına bir şey geldi ve tekrar Maia'ya döndü. "Ona ne oldu?"

Maia gözlerini kırpıştırdı. "Kime ne oldu?"

"Eski erkek arkadaşına. Jace'in sana hatırlattığı çocuğa?"

"Ah," dedi Maia. "Beni kurda dönüştüren oydu."

"Tamam, getirdim," dedi Clary bir elinde resim defteri ve diğerinde bir kutu Prismacolor kuru boyayla oturma odasına döndüğünde. Pek fazla kullanılmayan yemek masasından bir sandalye çekti. Luke daima mutfakta veya ofisinde yerdi. Bu yüzden yemek masasının üstü kağıtlarla ve eski faturalarla doluydu. Clary oturup resim defterini önüne koydu. Sanki sanat akademisinde bir sınava giriyor gibi hissediyordu. *Bu elmayı çiz.* "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne sanıyorsun?" Jace omuzlarını öne sarkıtmış halde, yine piyano taburesinde oturuyordu, sanki bütün gece uyumamış gibiydi. Alec arkasında piyanoya yaslanmıştı, çünkü muhtemelen Magnus'tan en uzak nokta orasıydı.

"Jace, yeter." Luke dik oturuyordu ama sanki bunun için çaba harcıyor gibiydi. "Yeni mühürler çizebildiğini söyledin, değil mi Clary?"

"Öyle sandığımı söyledim."

"Denemeni istiyorum."

"Şimdi mi?"

Luke hafifçe gülümsedi. "Kafanda başka bir şey yoksa."

Clary boş bir sayfa açtı ve kağıda baktı. Daha önce bir kağıdın böylesine boş göründüğünü hatırlamıyordu. Odadaki hareketsizliği ve herkesin kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Magnus her zamanki kontrollü merakıyla bakıyordu. Alec, Clary'ninkilerle ilgilenemeyecek kadar kendi sorunlarına dalmıştı. Luke umutla bekliyordu. Jace'in gözlerindeyse soğuk, korkutucu bir boşluk vardı.

Clary, onun kendisinden nefret edebilmeyi dilediğini söyleyişini hatırladı ve bir gün bunu başarıp başaramayacağını merak etti.

Kalemi bıraktı. "Bunu böyle emir üstüne yapamam. Bir fikir olmadan olmaz."

"Ne tür bir fikir?" diye sordu Luke.

"Yani, hangi mühürlerin şu anda var olduğunu bile bilmiyorum. Bir mühür çizmeden önce bir kelimeye, bir anlama ihtiyacım var."

"Her mührü hatırlamamız çok zor," diye başladı Alec ama Clary'yi şaşırtarak Jace araya girdi.

"Korkusuz'a ne dersin?" diye önerdi.

"Korkusuz mu?"

"Cesaret için mühürler vardır," dedi Jace. "Ama korkuyu ortadan kaldıracak bir şey yok. Ama dediği gibi gerçekten yeni mühürler yaratabiliyorsan..." Etrafına bakındı ve Alec'le Luke'un şaşkın yüzlerini gördü. "Bakın, sadece böyle bir mühür olmadığını hatırladım, o kadar. Yeterince zararsız görünüyor."

Clary, Luke'a baktı. Luke omuz silkti. "Pekala."

Clary kutudan koyu gri bir kalem aldı ve ucunu kağıda dayadı. Biçimleri, çizgileri, kıvrımları düşündü. Gri Kitap'taki antik ve mükemmel dilin yarattığı mühürleri düşündü. Zihninin derinliklerinde yumuşak bir sesin konuştuğunu duydu: *Sen kimsin ki cennetin dilini konuşabildiğini düşünüyorsun?*

Kalem hareket etmeye başladı. Kalemi kendisinin oynatmadığından neredeyse emindi ama kalem kağıt üzerinde kaydı ve tek bir düz çizgi çekti. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Tuvalinin başında hayallere dalmış halde oturan ve kendi vizyonunu yaratan annesini düşündü. *Ben kim miyim,* diye düşündü. *Ben, Jocelyn Fray'in kızıyım.* Kalem yine hareket etti ve bu kez Clary'nin nefesi kesildi. Elinde olmadan kelimeyi fısıldadığını farketti. "Korkusuz. Korkusuz." Kalem tekrar hareket ettiğinde, bu kez kalem onu değil, o kalemi yönlendiriyordu. İşi bittiğinde kalemi bıraktı ve bir an için şaşkınlıkla sonuca baktı.

Tamamlanan Korkusuz mührü, güçlü kıvrımlardan oluşan bir matristi. Bir kartal kadar cesur ve aerodinamik bir mühür. Sayfayı yırtıp aldı ve herkesin görebileceği şekilde kaldırdı. "İşte," dedi ve Luke'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Demek Luke ona inanmamıştı. Jace'in gözleri de bir an için iri iri açıldı.

"Çok güzel," dedi Alec.

Jace ayağa kalkarak Clary'nin yanına geldi ve kağıdı elinden aldı. "Ama işe yarıyor mu?"

Clary onun bu soruyu gerçekten meraktan mı sorduğunu, yoksa alay mı ettiğini anlamadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, işe yaradığını nasıl bileceğiz? Şu anda sadece bir çizimden ibaret. Bir kağıt parçasından korkuyu silemezsin, çünkü cansız bir şey. Gerçek bir mühür olduğuna karar vermeden önce, birimizin üzerinde denemek zorundayız."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Luke.

"Bence harika bir fikir." Jace kağıdı tekrar masaya bıraktı ve montunu çıkarmaya başladı. "Kullanabileceğimiz bir stelim var. Bunu benim için kim yapmak ister?"

"Buna pişman olabilirsin," dedi Magnus.

Luke ayağa kalktı. "Hayır," dedi. "Jace, sen zaten hayatında *korku* kelimesini bile duymamış gibi davranıyorsun. Senin üzerinde işe yarayıp yaramadığını nasıl anlayacağımızı bilmiyorum."

Alec kahkaha gibi bir ses çıkardı. Jace alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Ben *korku* kelimesini duydum," dedi. "Benim için geçerli olduğuna inanmamayı seçtim."

"Sorun da bu işte," dedi Luke.

"Eh, o zaman neden sen denemiyorsun?" dedi Clary. Ama Luke başını iki yana salladı.

"Aşağı Dünyalılar'a mühür çizemezsin Clary. Etkisi olmaz. İblis hastalığı, kurtadamların İşaretler'in etkisini görmesini engeller."

"O halde..."

"Benim üzerimde deneyin," dedi Alec beklenmedik bir şekilde. "Biraz korkusuzluk işime yarar." Montunu çıkarıp piyano taburesinin üzerine attı ve Jace'in yanına geldi. "İşte. Benim koluma çiz."

Jace, Clary'ye baktı. "Kendin yapman gerektiğini düşünmüyorsan?"

Clary başını iki yana salladı. "Hayır. İşaretleri çizmekte benden daha deneyimli ve becerikli olduğundan eminim."

Jace omuz silkti. "Kolunu sıva Alec."

Alec kolunu sıvadı. Üst kolunda kalıcı bir İşaret vardı zaten. Ona mükemmel bir denge vermesi için çizilmiş, güzel yuvarlak çizgilerden oluşan bir motif. Jace, Alec'in koluna Korkusuz mührünü dikkatle çizerken Magnus dahil hepsi öne doğru eğilerek baktı. Stel tenini yakarak iz bırakırken Alec yüzünü buruşturdu. Jace işini bitirdiğinde, steli tekrar cebine attı ve bir an kendi çalışmasına hayranlıkla baktı. "Şey, en azından güzel görünüyor," dedi. "İşe yaramasa bile..."

Alec yeni İşaret'e parmaklarıyla dokundu ve diğerlerinin bakışlarına karşılık verdi.

"Eee?" dedi Clary.

"Eee ne?" Alec kolunu indirerek İşaret'i örttü.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Herhangi bir fark var mı?"

Alec bir an düşündü. "Pek sayılmaz."

Jace ellerini kaldırdı. "Demek ki işe yaramıyor."

"Belli olmaz," dedi Luke. "Şu anda onu harekete geçirecek bir şey olmayabilir. Belki de şu anda burada Alec'in korktuğu bir şey yoktur."

Magnus, Alec'e bakarak kaşlarını kaldırdı. "Böö!" dedi.

Jace sırıtıyordu. "Hadi, bir-iki fobin olmalı. Nelerden korkarsın?"

Alec yine düşündü. "Örümcekler," dedi.

Clary, Luke'a döndü. "Buralarda sakladığın bir örümcek var mı?"

Luke bir kaşını kaldırarak dudaklarını büzdü. "Neden bir örümceğim olsun ki? Sana koleksiyoncu gibi mi göründüm?"

"Alınma ama," dedi Jace, "öyle görünüyorsun."

"Biliyor musunuz," dedi Alec keyifsiz bir sesle, "belki de bu aptalca bir deneydi."

"Karanlığa ne dersin?" diye önerdi Clary. "Seni bodruma kilitleyebiliriz."

"Ben iblis avcısıyım," dedi Alec abartılı bir sabırla. "Açıkçası karanlıktan hiç korkmadım."

"Korkabilirsin."

"Ama korkmuyorum."

Kapı çalınınca Clary cevap veremedi. Kaşlarını kaldırarak Luke'a baktı. "Simon mı?"

"Olamaz. Gündüz."

"Ah, haklısın." Clary yine unutmuştu. "Bakmamı istermisin?"

"Hayır." Luke ayağa kalktı ve acıyla homurdandı. "Ben iyiyim. Muhtemelen biri kitabevinin neden kapalı olduğunu merak etmiştir."

Kapıya yürüyüp açtı. Omuzları şaşkınlıkla gerildi. Clary tanıdık, öfkeli bir kadın sesi duydu ve bir an sonra Isabelle'le Maryse Lightwood, Luke'un yanından geçerek odaya daldılar. Yanlarında her zamanki gibi tehditkar tavırlarıyla Sorgucu vardı. Arkalarında da uzun boylu, iriyarı, siyah saçlı, gür siyah sakallı ve esmer tenli bir adam duruyordu. Yıl-

lar geçmiş olmasına rağmen Clary, Hodge'un kendisine gösterdiği eski fotoğraftan onu tanımıştı. Robert Lightwood. Alec'le Isabelle'in babası.

Magnus'un kafası aniden yukarı kalktı. Jace belirgin bir şekilde sarardı ama başka duygu göstermedi. Ve Alec... Alec, mavi gözlerinde sert bir kararlılıkla kızkardeşine, annesine, babasına ve sonunda Magnus'a baktı. Bir adım öne çıkarak odadaki herkesle ailesinin arasında durdu. Oğlunu Luke'un oturma odasının ortasında gören Maryse, gözlerini kırpıştırdı. "Alec, burada ne işin var senin? Daha önce bir şeyi netleştirdiğimizi..."

"Anne." Alec annesinin sözünü keserken sesi kararlı ama nazikti. "Baba. Size söylemem gereken bir şey var." Onlara gülümsedi. "Biriyle çıkıyorum."

Robert Lightwood oğluna öfkeyle baktı. "Alec," dedi. "Bunun zamanı olduğunu hiç sanmıyorum."

"Evet, zamanı, çünkü çok önemli. Ben sadece herhangi biriyle çıkmıyorum." Kelimeler Alec'in dudaklarından bir nehir gibi dökülürken annesiyle babası şaşkın gözlerle bakıyordu. Isabelle ve Magnus, onu tam anlamıyla inanamayan gözlerle izliyordu. "Bir Aşağı Dünyalı'yla çıkıyorum. Aslında, bir ibl..."

Magnus'un parmakları bir ışık parlaması gibi hızlı bir şekilde Alec'e doğru hareket etti. Alec'in etrafında hava hafifçe parladı ve Alec yuvarlanarak beyazı ortaya çıkmış gözlerle, bir ağaç gibi devrilip yere yıkıldı.

"Alec!" Maryse elini ağzına kapadı. Ağabeyine en yakın duran Isabelle hemen yanına çömeldi. Ama Alec çoktan kıpırdanmaya başlamıştı ve gözlerini kırpıştırarak açtı. "Ne... Be... Ben neden yerdeyim?"

"Bu iyi bir soru." Isabelle ağabeyine öfkeyle baktı. "Neydi bu?"

"Ne neydi?" Alec başını tutarak doğrulup oturdu. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Bir dakika... Bir şey mi söyledim? Yani bayılmadan önce?"

Jace güldü. "Clary'nin çalışmasının işe yarayıp yaramadığını merak ettiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Mükemmel bir şekilde işe yaradı."

Alec dehşete kapılmıştı. "Ne dedim ki?"

"Biriyle çıktığını söyledin," dedi babası. "Ama bunun neden bu kadar önemli olduğunu açıklamadın."

"De... Değil zaten," dedi Alec. "Yani, demek istediğim, biriyle çıktığım filan yok. Ve önemli de değil. Biriyle çıksam da önemli olmazdı. Ki çıkmıyorum zaten. Ya."

Magnus ona bir aptalmış gibi baktı. "Alec sayıklıyor," dedi. "İblis zehrinin yan etkileri. Çok talihsiz bir durum ama yakında iyileşir."

"İblis zehri mi?" diye haykırdı Maryse. "Kimse Enstitü'ye bir iblis saldırısı bildirmedi. Burada neler oluyor Lucian? Burası senin evin, değil mi? Bir saldırı olduğu takdirde Enstitü'ye bildirmen gerektiğini..."

"Luke da saldırıya uğradı," dedi Clary. "Baygındı."

"Ne kadar uygun. Herkes ya baygın ya da sayıklıyor," dedi Sorgucu. Bıçak gibi sesi odada yankılanarak herkesi susturdu. "Aşağı Dünyalı, Jonathan Morgenstern'in evinden çıkmaması gerektiğini gayet iyi biliyorsun. İblis Efendisi'nin gözetiminde olmalıydı."

"Benim bir adım var," dedi Magnus. "Aslında," diye ekledi Sorgucu'nun sözünü böldüğüne pişman olarak, "bunun bir önemi yok tabii. Gerçekten. Unutun gitsin."

"Adını biliyorum Magnus Bane," dedi Sorgucu. "Görevinde bir kez başarısız oldun. Bir şansın daha olmayacak."

"Görevimde başarısız mı oldum?" Magnus kaşlarını çattı. "Sadece çocuğu buraya getirdiğim için mi? Anlaşmamızda, onu gözümün önünden ayırmadan bir yere götürebileceğim ya da götüremeyeceğim konusunda bir şey yoktu."

"Senin başarısızlığın bu değil," dedi Sorgucu. "Dün gece babasını görmesine izin verdin. İşte başarısızlığın bu."

Bir sessizlik oldu. Alec yerden kalkarak Jace'le göz göze gelmeye çalıştı ama Jace ona bakmadı. Yüzü maske gibiydi.

"Bu çok gülünç," dedi Luke. Clary onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. "Jace, Valentine'ın nerede olduğunu bile bilmiyor. Onu böyle tehdit etmekten vazgeç."

"Tehdit etmek benim işim Aşağı Dünyalı," dedi Sorgucu. "Benim işim bu." Jace'e döndü. "Şimdi doğruyu söyle evlat," dedi, "ve her şey çok daha kolay olsun."

Jace meydan okuyan bir tavırla başını kaldırdı. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Masumsan neden kendini sıkıntıdan kurtarmıyorsun? Dün gece nerede olduğunu söyle bize. Valentine'ın küçük zevk teknesinden söz et."

Clary, Jace'e baktı. *Yürüyüşe çıktım,* demişti ama bunun bir anlamı yoktu. Belki gerçekten yürüyüşe çıkmıştı. Ama kalbinde gerçeği biliyordu ve midesi bulanıyordu. *Hayal edebildiğim en kötü duygu ne, biliyor musun,* demişti Simon. *Sevdiğim insana, dünyadaki herkesten daha çok güvenememek.*

Jace konuşmadığında, Robert Lightwood derin bas sesiyle araya girdi. "Imogen? Sen Valentine'ın..."

"Doğu Nehri'nin ortasındaki bir gemide olduğunu söylüyorum," dedi Sorgucu. "Evet."

"Bu yüzden onu bulamadım," dedi Magnus kendi kendine. "Bütün o su büyümü bozdu."

"Valentine'ın nehrin ortasında ne işi var?" diye sordu Luke şaşırarak.

"Jonathan'a sor," dedi Sorgucu. "Şehrin vampir klanının liderinden bir motosiklet ödünç alıp uçarak gemiye gitti. Bu doğru, değil mi Jonathan?"

Jace bir şey söylemedi. Yüzünden de hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ama Sorgucu, odadaki gerginlikten besleniyormuş gibi iştahla bakıyordu.

"Montunun cebinde duran şeyi çıkar," dedi. "Enstitü'den ayrıldığından beri yanında taşıdığın şeyi çıkar."

Jace yavaşça isteneni yaptı. Elini cebinden çıkardığında, Clary onun elindeki mavi-gri nesneyi tanıdı. Geçit aynasının parçası.

"Onu bana ver." Sorgucu cam parçasını Jace'in elinden aldı. Jace yüzünü buruşturdu, camın kenarı elini kesmişti ve avcu kanamaya başlamıştı. Maryse hafif bir ses çıkardı ama kıpırdamadı. "Bunu almak için Enstitü'ye döneceğini biliyordum," dedi Sorgucu. "Duygusallığının bunu arkanda bırakmana izin vermeyeceğini biliyordum."

"Nedir o?" Robert Lightwood şaşkın görünüyordu.

"Geçit'in ayna biçimindeki bir parçası," dedi Sorgucu. "Geçit yok edildiğinde, son gösterdiği yerin görüntüsü korundu." Cam parçasını uzun parmakları arasında çevirdi. "Bu durumda, Wayland Malikanesi'ni gösteriyor."

Jace'in bakışları aynanın hareketini izledi. Cam parçasında Clary mavi gökyüzünün bir parçasını görebildi ve Idris'te hiç yağmur yağıp yağmadığını merak etti.

Sakin ses tonuyla tezat oluşturan ani, şiddetli bir hareketle Sorgucu ayna parçasını yere attı. Cam parçası bir anda tuzla buz oldu. Clary, Jace'in içini çektiğini duydu ama Jace yerinden kıpırdamadı.

Sorgucu bir çift gri eldiven çıkarıp ayna parçalarının arasında diz çöktü ve aradığı şeyi bulana kadar parmaklarını üzerlerinde gezdirdi. Bu ince bir kağıt parçasıydı. Odadaki herkesin, siyah mürekkeple yazılmış mührü görebileceği şekilde kaldırdı. "Bu kağıda bir izleme mührü

çizdim ve aynayla sırtlığı arasına yerleştirdim. Sonra da çocukların odasına bıraktım. Farketmediğin için kendini kötü hissetme," dedi Jace'e dönerek. "Senden daha yaşlı kafalar ve daha bilge beyinler bile Merkez tarafından kandırılmıştır."

"Beni takip ediyordun," dedi Jace öfkeli bir sesle. "Merkez'in yaptığı şey bu. Gölge Avcıları'nın mahremiyetine tecavüz etmek."

"Ağzından çıkanlara dikkat et. Yasa'yı çiğneyen tek kişi sen değilsin." Sorgucu'nun soğuk bakışları Isabelle'e döndü. "Seni Sessiz Şehir'den çıkardıklarında, seni iblis efendisinin kontrolünden kurtardıklarında, arkadaşların da aynı şeyi yaptı."

"Jace bizim arkadaşımız değil," diye itiraz etti Isabelle. "O bizim abimiz."

"Sen de söylediklerine dikkat et Isabelle Lightwood," dedi Sorgucu. "Suç ortağı olarak algılanabilirsin."

"Suç ortağı mı?" Herkesi şaşırtan bir şekilde, konuşan kişi Robert Lightwood'du. "Kız sadece ailemizin parçalanmasını engellemeye çalışıyordu. Tanrı aşkına Imogen, bunlar daha çocuk..."

"Çocuk mu?" Sorgucu bu kez buz gibi bakışlarını Robert'a çevirdi. "Tıpkı Çember, Merkez'e karşı yıkım komplosuna giriştiğinde sizin de çocuk olduğunuz gibi mi? Benim oğlumun da..." Birden duraksadı ve kendini toplamaya çalışır gibi nefes alıp verdi.

"Demek bütün bunlar Stephen'la ilgili," dedi Luke acıyan bir ses tonuyla. "Imogen..."

Sorgucu'nun yüzü buruştu. "Bunun Stephen'la bir ilgisi yok! Bu *Yasa*'yla ilgili!"

Maryse'in ince parmakları birbirine kenetlendi. "Ve Jace," dedi. "Ona ne olacak?"

"Yarın benimle birlikte Idris'e dönecek," dedi Sorgucu. "Bundan daha fazlasını bilme hakkından vazgeçtin."

"Onu o yere nasıl geri götürebilirsin?" diye çıkıştı Clary. "Ne zaman geri dönecek?"

"Clary, yapma," dedi Jace. Bunu yalvarır gibi söylemişti ama Clary aldırmadı.

"Burada sorun Jace değil, sorun Valentine!"

"Yeter artık Clary!" diye bağırdı Jace. "Kendi iyiliğin için kes artık!"

Clary kendine hakim olamayarak ondan uzaklaştı. Jace ona asla böyle bağırmamıştı, hatta zorla annelerinin yattığı hastane odasına sürüklediğinde bile. Geri çekildiğinde Jace'in yüzünde beliren ifadeyi görünce bunu yapmamış olmayı diledi.

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Luke elini Clary'nin omzuna koydu. Konuşurken sesi ona hayat öyküsünü anlatırken olduğu kadar ciddiydi. "Eğer çocuk," dedi, "Valentine'ın ne tür bir baba olduğunu bilmesine rağmen ona gitmişse, bunun nedeni bizim onu hayalkırıklığına uğratmış olmamızdır, onun bizi değil."

"Felsefi konuşmaları bir kenara bırak Lucian," dedi Sorgucu. "Sen de bir sıradan kadar yumuşamışsın."

"Haklı," dedi Alec. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kanepenin kolunda oturuyordu. "Jace bize yalan söyledi. Bunun mazereti olamaz."

Jace'in ağzı açık kaldı. En azından Alec'in sadakatinden emindi ve Clary onu suçlamamıştı. Isabelle bile ağabeyine dehşetle bakıyordu. "Alec, bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Yasa Yasa'dır Izzy," dedi Alec kardeşine bakmadan. "Kurallara uyulmalıdır."

Isabelle öfkeyle bir çığlık attı ve kapıyı açık bırakıp evden dışarı fırladı. Maryse onun peşinden gidecek gibi oldu ama Robert karısını tuttu ve kısık sesle bir şeyler söyledi.

Magnus ayağa kalktı. "Sanırım bu benim için de gitme zamanının geldiğini gösteriyor," dedi. Clary, onun Alec'e bakmaktan kaçındığını farketti. "Hepinizle karşılaşmanın bir zevk olduğunu söylemek isterdim fakat değildi. Oldukça rahatsız ediciydi ve açıkçası, herhangi birinizi tekrar görmek için hiç sabırsızlanmıyorum."

Magnus hızlı adımlarla yanlarından ayrılıp evden çıkarken Alec bakışlarını yerden kaldırmadı. Bu kez Magnus kapıyı arkasından çarparak kapamıştı.

"Gidenler iki etti," dedi Jace sırıtarak. "Sıradaki kim?"

"Yeter artık," dedi Sorgucu. "Ellerini uzat Jonathan Morgenstern."

Jace ellerini uzatırken Sorgucu gizli cebinden bir stel çıkardı ve Jace'in bileklerinin etrafına bir İşaret çizdi. Sorgucu ellerini geri çektiğinde, Jace'in bilekleri alev gibi görünen bir kelepçeyle birbirinin üzerine mıhlanmıştı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı Clary. "Onu yaralayacaksın..."

"Ben iyiyim." Jace yeterince sakin konuşuyordu fakat Clary onun kendisine bakmadığını farketti. "Ellerimi kurtarmaya çalışmadığım sürece, alevler bana zarar vermez."

"Sana gelince," dedi Sorgucu, Clary'ye dönerek. Clary şaşırmıştı, çünkü Sorgucu o ana kadar kendisine neredeyse o yokmuş gibi davranmıştı. "Jocelyn tarafından büyütüldüğün ve babanın gölgesinden uzak kaldığın için şanslısın. Yine de gözüm üzerinde olacak."

Luke, Clary'nin omzunu daha sıkı tuttu. "Bu bir tehdit mi?"

"Merkez'in tehditlere ihtiyacı yoktur Lucian Graymark. Merkez sözler verir ve verdiği sözleri tutar." Sorgucu neredeyse neşeli görünüyordu. Odadakiler arasında bu şekilde tanımlanabilecek tek kişi de kendisiydi. Diğer herkes son derece sarsılmıştı. Jace dışında. Clary, onun dişlerini gösterdiğinin farkında olmadığını tahmin ediyordu. Ağabeyi kapana kısılmış bir aslanı andırıyordu.

"Hadi Jonathan," dedi Sorgucu. "Önüme düş. Kaçmak için bir girişimde bulunursan seni omuzlarının arasından şişleyiveririm."

Jace bağlı elleriyle kapının tokmağını çevirmekte zorlandı. Clary bağırmamak için dişlerini sıktı. Kapı açıldı, Ja-

ce dışarı çıktı ve Sorgucu onu izledi. Lightwood'lar sessi
ce tek sıra halinde dışarı çıkarken Alec hala bakışların
yerden kaldırmamıştı. Kapı arkalarından kapandı v
Clary'yle Luke oturma odasında yalnız kaldı. İkisi de olan
lara inanamıyordu.

15

YILANIN DİŞİ

"Luke," diye başladı Clary, Lightwood'lar kapıyı arkalarından kapar kapamaz. "Ne yapacağız?"

Luke, ikiye ayrılmasını önlemeye çalışırmış gibi ellerini başının iki yanına bastırdı. "Kahve," dedi. "Kahveye ihtiyacım var."

"Sana kahve getirmiştim."

Luke ellerini indirerek iç çekti. "Daha fazlası gerek."

Clary onunla birlikte mutfağa geçti. Luke kendine biraz daha kahve doldurarak mutfak masasına yerleşti ve dalgın bir tavırla elleriyle saçlarını sıvazladı. "Bu kötü," dedi. "Çok kötü."

"Öyle mi dersin?" Clary şu anda kahve içmeyi düşünemiyordu bile. Sinirleri ince elektrik telleri gibi gerilmişti. "Ya onu Idris'e götürürlerse ne olur?"

"Merkez'in huzurunda yargılanır. Muhtemelen onu suçlu bulurlar. Sonra cezalandırılır. Yaşı genç olduğu için muhtemelen sadece İşaretler'ini alır, onu lanetlemezler."

"Bu da ne demek? Sorgucu, Isabelle'e de İşaretler'inden olabileceğini söylemişti."

Luke, Clary'nin gözlerine bakmadı. "İşaretler'ini alırlar, onu Gölge Avcılığı'ndan ve Merkez'den atarlar. Sıradan biri olur."

"Ama bu onu öldürür. Gerçekten öldürür. Ölmeyi tercih edeceğinden eminim."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Luke kahvesini bitirdi ve tezgahın üzerine bırakmadan önce kupaya dik dik baktı. "Ama bunun Merkez için bir önemi yok. Valentine'ı ele geçiremedikleri için, onun yerine oğlunu cezalandıracaklar."

"Peki ya ben? Ben de kızıyım."

"Ama onların dünyasına ait değilsin. Jace öyle. Ne var ki sana da bir süre ortalıkta görünmemeni öneririm. Keşke çiftliğe gidip..."

"Jace'i onların eline öylece bırakamayız!" Clary afallamıştı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Elbette gitmiyorsun." Luke elini havaya doğru sallayarak itiraza gerek olmadığını belli etti. "Sadece keşke dedim, gitmek zorunda olduğunu söylemedim. Bir de şimdi Valentine'ın yerini bildiğine göre Imogen'in ne yapacağı konusu var. Kendimizi bir savaşın ortasında bulabiliriz."

"Valentine'ı öldürmeyi isteyip istemediği umrumda değil. Ona istediğini yapabilir. Ben sadece Jace'i geri almak istiyorum."

"Bu o kadar kolay olmayabilir," dedi Luke, "özellikle de suçlandığı şeyi gerçekten yaptığı düşünülürse."

Clary çok öfkeliydi. "Ne, onun Sessiz Kardeşler'i öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Sen..."

"Hayır. Sessiz Kardeşler'i öldürdüğünü düşünmüyorum. Sadece Imogen'in onun yaptığını gördüğü şeyi yaptığını düşünüyorum. Babasını görmeye gitti."

Clary bir şeyi hatırlayarak sordu. "Onun bizi değil, bizim onu hayalkırıklığına uğrattığımızı söylediğinde ne demek istedin? Onu suçlamadığını mı kastettin?"

"Hem suçluyorum hem suçlamıyorum." Luke yorgun bir tavırla baktı. "Bu aptalca bir davranıştı. Valentine'a güvenilemez. Ama Lightwood'lar ona arkasını döndüğünde, Jace'in ne yapmasını bekliyorlardı ki? O daha çocuk. Hala ebeveyne ihtiyacı var. Eğer Lightwood'lar onu kabul etmezse, kabul edecek birini arayacaktı tabii."

"Bu konuda," dedi Clary, "belki de sana güvenebileceğini düşünmüştüm."

Luke inanılmayacak kadar üzgündü. "Ben de öyle Clary. Ben de öyle düşünmüştüm."

Maia mutfaktan gelen sesleri belli belirsiz duyabiliyordu. Oturma odasındaki bağrış çağrış bitmişti. Artık dışarı çıkma zamanıydı. Aceleyle yazdığı mesajı katladı, Luke'un yatağının üzerine bıraktı ve odanın diğer tarafındaki, son yirmi dakikasını açmaya çalışmakla geçirdiği pencereye doğru yürüdü. İçeri serin hava doldu. Sonbahar başlarında gökyüzünün inanılmayacak kadar mavi ve uzak göründüğü, havanın hafifçe duman kokusuyla dolu olduğu o güzel günlerden biriydi.

Pencerenin pervazına çıkarak aşağı baktı. Dönüşümünden önce böyle bir atlayışa kesinlikle cesaret edemezdi. Oysa şimdi sadece atlamadan önce incinmiş omzunu biraz düşünmüştü, o kadar. Luke'un arka bahçesindeki çatlak betona elleri ve ayakları üzerinde indi. Doğrulup kalkarak eve bir bakış attı ama kimse dışarı çıkmamış, ona geri dönmesini söylemeye kalkışmamıştı.

Bir an hayalkırıklığına uğradı. Luke'un arka bahçesini ara sokaktan ayıran yüksek tel örgüye tırmandı. Sonuçta evdeyken de kendisiyle çok fazla ilgilenmediklerini düşündü. Gittiğini neden farketsinlerdi ki? Her zaman olduğu gibi, en son akla gelen insandı o. Gerçekten biraz önemi varmış gibi davranan tek kişi Simon olmuştu.

Tel örgünün diğer tarafına inerken ve ara sokaktan Kent Caddesi'ne doğru koşmaya başlarken Simon'ı düşünerek yüzünü buruşturdu. Clary'ye önceki geceyi hatırlamadığını söylemişti ama bu doğru değildi. Simon'dan uzaklaştığında

çocuğun yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordu. Hem de göz kapaklarının arkasına kazınmışçasına. En tuhafı, o anda Maia'ya hala insan gibi görünmüştü. Hayatı boyunca tanıdığı diğer herkesten çok daha insan gibi.

Luke'un evinin önünden geçmemek için caddenin karşı tarafına koştu. Brooklyn'liler pazar sabahı geç saatlere kadar uyuduklarından dışarısı neredeyse ıssızdı. Bedford Caddesi'ndeki metro durağına yöneldiğinde aklı hala Simon'daydı. Onu düşündüğünde, midesinde bir şeyler buruluyordu. Yıllardır ilk kez karşısına güvenmek istediği biri çıkmıştı ve şimdi ona da güvenmesi imkansızdı.

Peki ona güvenmen imkansızsa, neden şimdi onu görmeye gidiyorsun, diye fısıldadı her zaman Daniel'ın sesiyle konuşan iç sesi. *Kes sesini,* diye karşılık verdi Maia. *Arkadaş olamasak bile, en azından ona bir özür borçluyum.*

Biri güldü. Ses, sol tarafındaki yüksek fabrika duvarlarından yankılandı. Kalbi ani bir korkuyla büzülürken Maia hızla geri döndü ama arkasındaki sokak boştu. Nehir kıyısında yaşlı bir kadın köpeklerini dolaştırıyordu ama Maia onun sesini duyduğunu sanmıyordu, kadın bayağı uzaktaydı.

Yine de adımlarını hızlandırdı. Çoğu insandan daha hızlı yürüyüp koşabileceğini kendine hatırlattı. Şu anki haliyle bile, kolu omzuna bir balyozla vurulmuş gibi ağrımasına rağmen bir soyguncudan ya da tecavüzcüden korkmasına gerek yoktu. Şehre yeni geldiği dönemde bir gece Central

Park'tan geçerken ergenlik çağındaki iki genç bıçaklarla ona saldırmıştı ve ikisini de öldürmesini engelleyen tek şey Bat olmuştu.

O halde neden paniğe kapılıyordu?

Arkasına baktı. Yaşlı kadın gözden kaybolmuştu, Kent Caddesi boştu. Terkedilmiş eski Domino şeker fabrikası önünde yükseliyordu. Aniden caddeden uzaklaşma isteği duyarak yandaki ara sokağa saptı.

Kendini iki bina arasındaki, çöplerle, atılmış şişelerle, oradan oraya koşuşan sıçanlarla dolu dar bir alanda buldu. İki yanında yükselen binaların çatıları güneşi engellediğinden kendini bir tünele girmiş gibi hissetti. Tuğla duvarlarda, birçoğu vahşi sokak serserileri tarafından kırılmış küçük pencereler vardı. Onların arasından terkedilmiş fabrikanın zeminini ve sıra sıra dizilmiş metal kazanları, ocakları ve havalandırma kanallarını görebiliyordu. Havada yanmış şeker kokusu vardı. Duvarlardan birine yaslandığında, hala kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışıyordu. Tam sakinleşmeye başlamıştı ki gölgelerin arasından inanılmayacak kadar tanıdık bir ses duyuldu:

"Maia?"

Olduğu yerde döndü. Ara sokağın girişinde duruyordu. Saçları arkasından gelen bir ışıkla parlıyor, güzel yüzünün etrafında bir hale varmış gibi görünüyordu. Uzun kirpiklerle çerçevelenmiş koyu renk gözler, kendisine merakla bakıyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve soğuk havaya rağmen kısa kollu bir tişört vardı. Hala on beş yaşında gibi görünüyordu.

"*Daniel,*" diye fısıldadı Maia.

Maia'ya yaklaşırken adımlarından hiç ses çıkmadı. "Uzun zaman oldu kardeşim."

Maia kaçmak istiyordu ama bacakları su torbaları gibiydi. Sanki içine karışabilirmiş gibi arkasındaki duvara dayandı. "Ama... Sen ölmüştün."

"Ve cenazemde ağlamadın, değil mi Maia? Abin için hiç gözyaşı dökmedin."

"Sen bir canavardın," diye fısıldadı Maia. "Beni öldürmeye çalışmıştın."

"Yeterince değil." Şimdi elinde uzun ve keskin bir şey vardı. Loş ışıkta gümüşi bir alev gibi parlayan bir şey. Maia onun ne olduğundan emin değildi. Korku yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. Daniel ona yaklaşırken Maia daha fazla ayakta duramayarak yere çöktü.

Daniel onun yanına çömeldi. Maia artık ağabeyinin elindeki şeyi görebiliyordu. Kırılmış pencerelerden birinden alınmış tırtıklı bir cam parçası. Maia'nın içinde korku bir dalga gibi yükseldi ama onu ezen şey, ağabeyinin elindeki silaha karşı duyduğu korku değildi. Onun bakışlarındaki boşluktu. Maia onun gözlerine baktığında, sadece karanlığı görebiliyordu. "Hatırlıyor musun?" dedi ağabeyi. "Beni anneme ve babama şikayet etmene izin vermeyeceğimi, bunu yapmaya kalkıştığın takdirde dilini keseceğimi söylemiştim."

Maia korkudan donup kalmış halde ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Camın etini kestiğini hissediyor, ağzını dolduran kanın tadını alıyordu ve bu korkuyu yaşamaktansa çoktan ölmüş olmayı diliyordu.

"Yeter Agramon." Zihnindeki sisin içinde bir adamın sesi yankılandı. Bu, Daniel'ın sesi değildi. Yumuşak, kültürlü bir sesti ve kesinlikle bir insandan geliyordu. Ama kim?

"*Nasıl istersenız Lord Valentine.*" Daniel yumuşak bir hayalkırıklığıyla nefes verdi ve yüzü soluklaşıp kaybolmaya başladı. Bir an sonra gitmişti ve felç edici korkuyu da beraberinde götürmüştü. Maia umutsuzca nefes almaya çalıştı.

"Güzel. Hala nefes alıyor." Yine aynı adamın sesiydi ve bu kez sinirliydi. "Gerçekten, Agramon. Birkaç saniye daha devam etsen ölmüş olacaktı."

Maia başını kaldırıp baktı. Adam -Valentine- yanında dikiliyordu. Çok uzun boyluydu ve baştan aşağı siyahlar giymişti. Ellerindeki eldivenler ve kalın tabanlı çizmeleri bile siyahtı. Çizmelerinden birinin ucunu Maia'nın çenesine dayayarak başını kaldırmaya zorladı. Konuşurken sesi hükümran ve soğuktu. "Kaç yaşındasın sen?"

Kendisine bakan yüz dar, köşeli hatlı ve renksizdi. Gözleri öylesine siyah ve saçları öylesine beyazdı ki negatif bir fotoğrafa benziyordu. Boynunun sol tarafında, ceketinin yakasının hemen üzerinde, spiral bir İşaret vardı.

"Sen Valentine mısın?" diye sordu Maia fısıldayarak. "Ama sanmıştım ki sen..."

Çizme aniden elinin üzerine inerek bütün kolunun acıyla sarsılmasına neden oldu. Maia çığlık attı.

"Sana bir soru sordum," dedi adam. "Kaç yaşındasın?"

"Kaç yaşında mıyım?" Etrafını saran iğrenç çöp kokulayla birleşince elindeki acı midesini bulandırdı. "Canın cehenneme!"

Adamın parmaklarının arasında bir ışık parladı. Elini kurtkızın yüzüne o kadar hızlı indirdi ki Maia'nın geri çekilecek fırsatı olmadı. Yanağı bir ateşle yandı. Maia bir elini yanağına dayadı ve parmakları kanla ıslandı.

"Şimdi," dedi Valentine aynı kültürlü ve kararlı sesle. "Kaç yaşındasın?"

"On beş. On beş yaşındayım."

Valentine'ın gülümsediğini görmekten çok hissetti. "Mükemmel."

Enstitü'ye döndüklerinde Sorgucu, Jace'i Lightwood'lardan uzaklaştırdı ve üst kattaki eğitim salonuna çıkardı. Duvarlara yerleştirilmiş uzun aynalarda kendi yansımasını gördüğünde, Jace şaşkınlıkla gerildi. Günlerdir kendine bakmamıştı ve kötü bir gece geçirmişti. Gözlerinin etrafı kararmıştı. Gömleğinde kurumuş kan lekesi ve Doğu Nehri'nin çamuru vardı. Yüzü solgun ve bitkin görünüyordu.

"Kendini mi seyrediyorsun?" Sorgucu'nun sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Merkez seninle işini bitirdiğinde pek yakışıklı görünmeyeceksin."

"Görünüşüme kafayı takmış gibisin." Jace biraz rahatlayarak aynadan uzaklaştı. "Bunun nedeni, beni çekici bulman olabilir mi?"

"Midemi bulandırma." Sorgucu belinde asılı gri keseden dört uzun metal şerit çıkarmıştı. Melek bıçakları. "Oğlum olacak yaştasın."

"Stephen." Jace, Luke'un bu ismi söylediğini hatırlamıştı. "Adı buydu, değil mi?"

Sorgucu hızla ona döndü. Elindeki bıçaklar öfkeden titriyordu. "Onun adını anmaya sakın cüret etme!"

Jace bir an için Sorgucu'nun kendisini gerçekten öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Sorgucu kendini toparlarken Jace sesini çıkarmadı. Kadın ona bakmadan bıçaklardan biriyle işaret etti. "Şurada, salonun ortasında dur lütfen."

Jace itaat etti. Aynalara bakmamaya çalışmasına rağmen gözünün ucuyla kendi yansımasını ve Sorgucu'nunkini görebiliyordu. Birbirini yansıtan aynalar yüzünden, sonsuz sayıda Jace'i tehdit eden sonsuz sayıda Sorgucu görünüyordu.

Bağlı ellerine baktı. Bilekleri ve omuzlarındaki ağrılar, yerini sert, yakıcı bir acıya bırakmıştı. Fakat Sorgucu bıçaklardan birine bakıp adını -Jophiel- söylerken ve ayaklarının dibindeki ahşap zemin tahtalarına saplarken Jace gözünü bile kırpmadı. Jace sadece bekledi ama hiçbir şey olmadı.

"Bom?" dedi sonunda. "Burada bir şey olması mı gerekiyordu?"

"Kes sesini." Sorgucu'nun sesinde kesin bir kararlılık vardı. "Yerinden kıpırdama."

Jace durduğu yerde merakla izlerken Sorgucu onun diğer tarafına geçti ve ikinci bıçağın adını söyleyerek -Haraniel- onu da zemin tahtalarına sapladı.

Üçüncü bıçakta -Sandalphon- Jace kadının ne yaptığını anladı. İlk bıçak, Jace'in durduğu yerin güneyindeki zemin tahtalarına saplanmıştı. İkincisi doğuya, üçüncüsü de kuzeye. Sorgucu, bir pusulanın ana yönlerini işaretliyordu. Jace bunun anlamını hatırlamaya çalıştı ama bir şey bulamadı. Hiç şüphesiz, kendisine öğretilenlerin ötesinde kalan bir Merkez uygulaması olmalıydı. Sorgucu son bıçağa -Tahariel- ulaştığında Jace'in avuçları terliyor, bilekleri birbirine değdikleri noktada kaşınıyordu.

Sorgucu halinden memnun bir tavırla doğruldu. "İşte."

"İşte ne?" diye sordu Jace ama Sorgucu bir elini kaldırdı.

"Henüz değil Jonathan. Bir şey daha var." Kadın güneydeki bıçağa yürüyüp yanında diz çöktü. Hızlı bir hareketle bir stel çıkardı ve bıçağın hemen önüne, yere, tek bir siyah mühür çizdi. Ayağa kalkarken salonda tiz, keskin bir zil sesi yankılandı. Dört melek bıçağından ışık yayıldı. O kadar göz kamaştırıcıydı ki Jace gözlerini kısarak başını çevirdi. Bir an sonra tekrar baktığında, duvarları alev şeritlerinden örülmüş gibi görünen bir kafesin içinde durduğunu gördü. Şeritler hareketsiz değil, aydınlatılmış yağmur damlaları gibi hareketliydi.

Sorgucu, parıltılı bir duvarın arkasında bulanık bir silüet gibi görünüyordu. Jace ona seslendiğinde suyun içinde bağırıyormuş gibi sesi titrek ve boğuk çıktı. "Nedir bu? Ne yaptın sen?"

Sorgucu güldü.

Jace öfkeyle öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Omzu, parıltılı duvarlardan birine değdi. Bir elektrikli tel örgüye dokunmuş gibi, bütün vücudu şiddetle sarsıldı ve ayakları yerden kesildi. Dengesini kaybederek geriye doğru savruldu ve bağlı olan ellerini kullanamadığı için sert bir şekilde düştü.

Sorgucu yine güldü. "Eğer duvardan geçmeye kalkarsan şoktan fazlasını yaşarsın. Merkez, bu cezaya Malachi Konfigürasyonu diyor. Melek bıçakları yerlerinde kaldığı sürece, bu duvarlar asla yıkılmaz. Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi, Jace diz çöküp kendisine en yakın olan bıçağa uzanmaya çalışırken. "Bıçağa dokunursan seni öldürür."

"Ama sen onlara dokunabilirsin," dedi Jace sesindeki nefreti gizleyemeyerek.

"Dokunabilirim ama dokunmayacağım."

"Peki ya yiyecek? Su?"

"Hepsinin zamanı var Jonathan."

Jace ayağa kalktı. Duvarın arkasından, kadının gitmek için döndüğünü gördü.

"Ama ellerim..." Bağlı bileklerine baktı. Yanan metal teni asit gibi eritiyordu. Ateşli kelepçelerin etrafında kan toplanmıştı.

"Bunu, Valentine'ı görmeye gitmeden önce düşünmeliydin."

"Beni Konsey'in öfkesiyle korkutmaya çalışıyor olamazsın. Senden daha kötü olabileceklerini sanmıyorum."

"Ah, Konsey'e gitmeyeceksin ki," dedi Sorgucu. Sesinde, Jace'in hoşlanmadığı sakin bir ton vardı.

"Ne demek istiyorsun? Yarın Idris'e gideceğimizi sanıyordum."

"Hayır. Seni babana iade etmeyi planlıyorum."

Duyduğu kelimelerin yarattığı şaşkınlıkla Jace neredeyse bir kez daha yere yuvarlanıyordu. "Babam mı?"

"Baban. Ölümcül Oyuncaklar karşılığında seni ona vermeyi düşünüyorum."

Jace dümdüz kadına baktı. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Hiç de değil. Bu bir mahkemeden daha basit. Elbette ki Merkez'den atılacaksın," diye ekledi bir an düşündükten sonra, "ama sanırım bunu bekliyordun zaten."

Jace başını iki yana sallıyordu. "Yanlış adamı seçtin. Umarım bunu anlamışsındır."

Sorgucu'nun yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Masumiyet rolünü geride bıraktığımızı sanıyordum Jonathan."

"Kendimi kastetmedim. Babamı kastettim."

Jace'le karşılaştığından beri ilk kez Sorgucu'nun yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Babam, beni almak için sana Ölümcül Oyuncaklar'ı asla vermez." Sözler acıydı ama Jace'in ses tonu rahattı. "Sana Kılıç ya da Kupa'yı vermektense beni öldürmeni tercih eder."

Sorgucu başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun," derken sesinde şaşırtıcı bir kırgınlık vardı. "Çocuklar asla anlamaz zaten. Bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgi hiçbir şeye benzemez. İnsanın içini böylesine eriten başka bir sevgi yoktur. Hiçbir baba -Valentine bile- ne kadar güçlü olursa olsun, birkaç metal parçası için oğlunu feda etmez."

"Sen babamı tanımıyorsun. Yüzüne kahkahalarla güler ve cesedimi Idris'e gönderebilmen için sana para teklif eder."

"Saçmalama..."

"Haklısın," dedi Jace. "Şimdi üzerinde düşününce, muhtemelen kargo masrafını da sana ödetir."

"Hala babanın oğlu olduğunu görebiliyorum. Ölümcül Oyuncaklar'ı kaybetmesini istemiyorsun. Bu senin için de güç kaybı anlamına gelir. Hayatını, bir suçlunun utanç içindeki oğlu olarak geçirmek istemediğinden, kararını değiştirmek için her şeyi söyleyebilirsin. Ama beni kandıramazsın."

"Dinle." Jace'in kalbi deli gibi atıyordu ama sakin konuşmaya çalıştı. Bu kadını inandırmak zorundaydı. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Babam gibi bir yalancı olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama şu anda sana gerçeği söylüyorum. Babam yaptığı şeye kesin olarak inanıyor. Onun kötü olduğunu düşünüyorsun ama o yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünüyor. Tanrı'ya hizmet ettiğine inanıyor. Benim için bundan vazgeçmez. Oraya gittiğimde beni izliyordun, söylediklerini duymuş olmalısın."

"Onunla konuştuğunu gördüm," dedi Sorgucu. "Herhangi bir şey duymadım."

Jace kısık sesle bir küfür savurdu. "Bak, yalan söylemediğimi kanıtlamak için istediğin yemini edebilirim. İblisleri çağırmak ve kontrol etmek için Kılıç'la Kupa'yı kullanıyor. Benimle daha fazla zaman kaybettikçe ona ordusunu geliştirmek için gereksiz pek çok fırsat veriyorsun. Seninle pazarlık etmeyeceğini anladığında, ona karşı hiçbir şansın kalmayacak."

Sorgucu tiksinti ifade eden bir sesle arkasını döndü. "Senin yalanlarından bıktım artık."

Kadın kapıya doğru yürümeye başladığında, Jace ona inanamayan gözlerle baktı.

"Lütfen!" diye bağırdı.

Sorgucu kapıda durup döndü ve Jace'e baktı. Jace sadece onun yüzüne vuran gölgeleri, sivri çenesini ve şakak çukurlarını görebiliyordu. Gri giysileri gölgelerin arasında gözden kaybolmuş, yüzü havada vücudu olmadan süzülen bir kafatası gibi görünüyordu. "Seni babana iade etmenin," dedi, "yapmayı istediğim bir şey olduğunu sanma. Bu, Valentine Morgenstern'in hak ettiğinden çok daha iyisi olurdu."

"Onun hak ettiği nedir peki?"

"Ölmüş çocuğunun cesedini kollarında tutmak. Oğlunun cesedini görmek ve onu geri getirmek için hiçbir şey yapamayacağını, hiçbir büyünün işe yaramayacağını, cehennem-

le pazarlık edemeyeceğini bilmek." Sorgucu'nun sesi kısıldı. "Bunu öğrenmeli," dedi fısıldayarak ve elleri tahtanın üzerinde kayarak kapıyı itti. Kapı kapandığında Jace yanan bilekleriyle ve yorgun gözleriyle onun arkasından şaşkın bakakaldı.

Clary telefonu kapatıp kaşlarını çattı. "Cevap yok."

"Kimi aradın ki?" Luke beşinci kahve kupasını boşaltmıştı ve Clary onun için endişelenmeye başlıyordu. Kafein zehirlenmesi diye bir şey var mıydı acaba? Luke kriz geçirecek gibi filan görünmüyordu. Yine de ne olur ne olmaz diye düşünerek Clary masaya dönerken çaktırmadan kahve makinesinin fişini çekti. "Simon'ı mı?"

"Hayır. Gündüzleri onu uyandırmak beni rahatsız ediyor fakat gün ışığını görmek zorunda kalmadığı sürece kendisi için sorun olmadığını söyledi."

"Yani..."

"Isabelle'i arıyordum. Jace'e neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Cevap vermedi mi?"

"Hayır." Clary'nin midesi gurulduyordu. Buzdolabına gitti, şeftalili yoğurt çıkardı ve tadını almadan otomatik bir şekilde yemeye başladı. Kaseyi yarı yarıya boşaltmıştı ki aklına bir şey geldi. "Maia," dedi. "İyi olup olmadığına bir bakmamız gerek." Yoğurt kasesini bıraktı. "Ben giderim."

"Hayır, sürü lideri benim. Bana güveniyor. Eğer sinirliyse onu yatıştırabilirim," dedi Luke. "Hemen dönerim."

"Öyle deme," dedi Clary. "İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum."

Luke'un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve bir an sonra koridorda gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde şaşkın görünüyordu. "Gitmiş!"

"Gitmiş mi? Ne demek gitmiş?"

"Evden kaçmış. Bunu bırakmış." Luke masanın üzerine katlanmış bir kağıt parçası attı. Clary kağıdı alıp açtı ve kaşlarını çatarak okudu.

Her şey için çok üzgünüm. Hatalarımı düzeltmeye gidiyorum. Yaptığımız her şey için teşekkürler. Maia.

"Hatalarını düzeltmeye mi gitmiş? Bu da ne demek?"

Luke içini çekti. "Senin bileceğini ummuştum."

"Endişeli misin?"

"Raum iblisleri toplayıcıdır," dedi Luke. "İnsanları bulur ve kendilerini çağıranlara geri getirir. O iblis hala Maia'yı arıyor olabilir."

"Ah," dedi Clary korkuyla. "Şey, bana kalırsa Simon'ı görmeye gitmiş olabilir."

Luke şaşırdı. "Nerede oturduğunu biliyor mu ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Clary. "Ama birbirlerine yakın gibi görünüyorlardı. Belki Simon söylemiştir." Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. "Simon'ı arayacağım."

"Onu aramanın sana kendini tuhaf hissettirdiğini sanıyordum."

"Olup biten diğer şeyler kadar değil." Telefondan Simon'ın telefon numarasını buldu. Simon uyku sersemi bir halde cevap vermeden önce üç kez çaldı.

"Alo?"

"Benim." Clary konuşurken Luke'a arkasını döndü. Bu, sohbeti gizlemekten çok bir alışkanlıktı.

"Artık bir gece yaratığı olduğumu biliyorsun," dedi Simon homurdanarak. Clary onun yatakta döndüğünü duydu. "Bu, bütün gün uyuduğum anlamına gelir."

"Evde misin?"

"Evet. Başka nerede olacaktım ki?" Simon uyku mahmurluğunu üzerinden atmış, sesi netleşmişti. "Sorun nedir Clary, neler oluyor?"

"Maia kaçmış. Bıraktığı mesajdan senin evine gelmiş olabileceğini düşündüm."

Simon şaşırmıştı. "Şey, gelmedi. Geliyorsa da henüz görünmedi."

"Evde senden başka kimse var mı?"

"Hayır, annem işte ve Rebecca da okulda. Maia'nın gerçekten buraya geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer gelirse bizi ara..."

Simon onun sözünü kesti. "Clary." Ses tonu telaşlıydı. "Bir saniye. Sanırım biri evime girmeye çalışıyor."

Hapishanesinde zaman geçirirken Jace etrafında yukarıdan aşağı hareket eden gümüşi yağmura ilgisizce bakıyordu.

Parmakları uyuşmaya başlamıştı ve bunun muhtemelen kötüye işaret olduğunu düşünse de umursamıyordu. Lightwood'ların onun burada olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Aksi takdirde, eğitim salonuna giren biri onu burada görünce sevimsiz bir sürprizle karşılaşacaktı. Ama hayır, Sorgucu o kadar sarsak değildi. Kendisi uygun gördüğü şekilde mahkumu serbest bırakana kadar, eğitim salonuna kimsenin giremeyeceğini söylemiş olmalıydı. Aslında Jace'in öfkelenmesi, hatta korkması gerekirdi fakat bunu da umursamıyordu. Artık hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Ne Merkez ne Ahit ne Yasa... Ne de babası.

Yumuşak ayak sesleri duyunca salonda birinin varlığını farketti. Jace sırtüstü yatmış, tavana bakıyordu. Doğrulup oturdu ve etrafına bakındı. Parıltılı yağmur perdesinin arkasında karanlık bir siluet gördü. *Sorgucu olmalı,* diye düşündü. Kendini hazırladı ama aniden siyah saçlar ve tanıdık bir yüz görünce irkildi.

Belki de sonuçta hala onu umursayan birileri vardı. "Alec?"

"Benim." Alec parıltılı duvarın diğer tarafında çömeldi. Sanki akan bir su tabakasının arkasından bakıyormuş gibiydi. Jace, Alec'i görebiliyordu fakat arada bir hatları titreşiyordu.

Bu şekilde izlemek, insanın midesini bulandırmaya yeter, diye düşündü Jace.

"Melek adına, bu da nedir?" Alec duvara dokunmak için uzandı.

"Yapma." Jace uzandı ve duvara değmeden hemen geri çekildi. "Çarpar. Eğer içinden geçmeye çalışırsan seni öldürebilir bile."

Alec alçak sesle ıslık çalarak elini geri çekti. "Sorgusu gerçekten ciddi."

"Elbette ciddi. Ben tehlikeli bir suçluyum. Yoksa duymadın mı?" Jace kendi sesindeki acılığı farketti, Alec'in yüzünü buruşturduğunu gördü ve bir an için memnun oldu.

"Aslında senin suçlu olduğunu söylemedi."

"Hayır, ben sadece çok yaramaz bir çocuğum. Her türlü kötü şeyi yapıyorum. Kedi yavrularını tekmeliyorum. Rahibelere çirkin hareketler ediyorum."

"Dalga geçme. Bu ciddi." Alec'in gözleri ciddi bakıyordu. "Valentine'ı görmeye giderken ne haltettiğini sanıyordun? Yani, gerçekten, kafandan neler geçiyordu?"

Jace'in aklından bir dolu zekice şaka geçti ama hiçbirini yapmak istemedi. Bunun için fazla yorgundu. "Onun babam olduğunu düşünüyordum."

Alec sabır sınırları zorlanıyormuş gibi içinden ona kadar saydı. "Jace..."

"Ya senin baban olsaydı? Sen ne yapardın?"

"Benim babam mı? Babam asla Valentine'ın yaptığı türden şeyler yapmaz."

Jace'in başı aniden kalktı. "O şeyleri baban da yaptı! Benim babamla birlikte o da Çember'deydi! Annen de! Anne ve babalarımız aynıydı. Tek fark, seninkiler yakalanıp cezalandırıldı, benim babamsa yakalanmadı."

Alec'in yüzü gerildi. "Tek fark mı?" dedi sadece.

Jace ellerine baktı. Yanan kelepçelerin bu kadar uzun süre bileklerde tutulmaması gerekirdi. Altlarındaki derinin üzerinde kanlı kabarcıklar oluşmaya başlamıştı.

"Sadece," dedi Alec, "demek istediğim şu ki... Genel olarak yaptıklarından sonra değil, sana yaptıklarından sonra onu görmeyi hala nasıl isteyebildin?"

Jace bir şey söylemedi.

"Bütün bu yıllar boyunca," dedi Alec, "seni ölmüş olduğuna inandırdı. Belki on yaşındaki halini hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum. Seni seven hiç kimse... Böyle bir şey yapmazdı."

Jace'in ellerinden ince ince kan süzülüyordu. "Valentine," dedi sakince, "kendisini Merkez'e karşı desteklersem, eğer bunu yaparsam, sevdiğim ve değer verdiğim hiç kimsenin incinmeyeceğine dair bana garanti verdi. Sen, Isabelle ve Max. Clary. Annenle baban. Dedi ki..."

"Kimsenin incinmeyeceğini mi söyledi?" dedi Alec duygusuzca. "Yani kendisinin incitmeyeceğini söyledi. Güzel."

"Ne yapabildiğini gördüm Alec. Çağırıp etrafına toplayabildiği o iblis gücünü gördüm. O iblis ordusunu Merkez'e karşı harekete geçirirse gerçek bir savaş olacak. Ve savaşlarda insanlar incinir. Ölür." Tereddüt etti. "Sevdiğin herkesi kurtarma şansın olsaydı..."

"Ama ne tür bir şans? Valentine'ın sözünün değeri nedir?"

"Bir şeyi yapacağına dair Melek üzerine yemin ederse söylediğini yapar. Onu tanırım."

"Eğer onu Merkez'e karşı desteklersen."

Jace başıyla onayladı.

"Hayır dediğinde bir hayli öfkelenmiş olmalı," dedi Alec.

Jace bakışlarını bileklerinden kaldırdı. "Ne?"

"Dedim ki..."

"Ne dediğini biliyorum. Sana hayır dediğimi düşündüren ne?"

"Şey, bence öyle dedin. Değil mi?"

Jace başıyla yavaşça onayladı.

"Seni tanıyorum," dedi Alec büyük bir güvenle. Ayağa kalktı. "Sorgucu'ya Valentine'dan ve planlarından söz ettin, değil mi? Ve o da umursamadı."

"Umursamadığını söyleyemem. Daha çok, bana pek inanmadı. Valentine'ın ortadan kaldırmasını sağlayacak bir planı var. Tek sorun şu, sanırım; hatta eminim bundan, planı işe yaramayacak."

Alec başıyla onayladı. "Bunu bana daha sonra anlatabilirsin. Önce... Seni buradan nasıl çıkaracağımızı bulmalıyız."

"Ne?" Jace inanamayan bir tavırla bakışlarını kaldırdığında bir an başı döndü. "*Yasa yasadır Isabelle*, dediğini hatırlıyorum. Şimdi ne oldu?"

Alec şaşkın gözlerle baktı. "Bunu gerçekten kastettiğimi düşünmüş olamazsın. Sadece Sorgucu'nun bana güvenmesini istedim. Böylece Izzy ve Max'e yaptığı gibi beni de sürekli izlemesi gerekmeyecekti. Onların senin tarafında olduklarını biliyor."

"Ya sen? Sen de benim tarafımda mısın?" Jace kendi sorusundaki sertliği duymuştu ve sorunun cevabının onun için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı.

"Ben seninleyim," dedi Alec. "Daima. Neden sorman gerekiyor ki? Yasa'ya saygı duyabilirim ama Sorgucu'nun sana yaptıklarının Yasa'yla ilgisi yok. Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum fakat sana karşı nefretinin kişisel olduğunu görebiliyorum. Bunun Merkez'le bir ilgisi yok."

"Onu kışkırtıyorum," dedi Jace. "Elimde değil. Lanet olasıca bürokratlardan nefret ediyorum."

Alec başını iki yana salladı. "O da değil. Bu eski bir nefret. Hissedebiliyorum."

Jace cevap vermek üzereyken katedral çanları çalmaya başladı. Çatıya bu kadar yakınken ses son derece yüksek geliyordu. Jace başını kaldırıp yukarı baktı. Hala Hugo'nun bir an sonra çatıdan inip içeri dalmasını bekler gibiydi. Kuzgun, çatı kirişlerinin arasında durmayı severdi. O zamanlar Jace onun pençelerini yumuşak ahşaba geçirmeyi sevdiğini sanıyordu ama şimdi, kirişlerin casusluk için ona mükemmel bir görüş açısı sağladığını biliyordu.

Jace'in zihninin derinliklerinde, biçimsiz ve karanlık bir fikir belirdi. "Luke, Sorgucu'nun Stephen adında bir oğlu olduğundan söz etmişti," dedi. "Kadının onun öcünü almaya çalıştığını düşünüyordu. Sorgucu'ya onunla ilgili bir soru sorduğumda çok öfkelendi. Bence, benden bu kadar nefret etmesiyle bir ilgisi olabilir."

Çanlar durdu. "Belki," dedi Alec. "Annemle babama ne rabilirim ama bana anlatacaklarını sanmıyorum."

"Hayır, onlara sorma. Luke'a sor."

"Yani Brooklyn'e dönmemi mi söylüyorsun? Bak, buradan dışarı sıvışmak kesinlikle imkansız ve..."

"Isabelle'in telefonunu kullan. Clary'ye mesaj at ve Luke'a sormasını söyle."

"Peki." Alec duraksadı. "Ona senin için söylememi istediğin başka bir şey var mı? Yani Isabelle'e değil, Clary'ye."

"Hayır," dedi Jace. "Ona söyleyecek bir şeyim yok."

"Simon!" Clary telefonu kulağına bastırarak Luke'a döndü. "Birinin evine girmeye çalıştığını söylüyor."

"Ona oradan çıkmasını söyle."

"Buradan çıkamam," dedi Simon. "Alev almak istemiyorsam."

"Gün ışığı," dedi Clary, Luke'a. Ama onun sorunu çoktan anladığını ve cebinde bir şeyler aradığını görmüştü. Luke arabasının anahtarlarını çıkarıp uzattı.

"Simon'a yolda olduğumuzu söyle. Biz oraya ulaşana kadar kendini odasına kilitlesin."

"Bunu duydun mu? Odanın kapısını kilitle."

"Duydum." Simon'ın sesi gergindi. Clary yumuşak bir sürtünme ve bir çarpma sesi duydu.

"Simon!"

"Ben iyiyim. Sadece kapının arkasına bir şeyler yığmaya çalışıyorum."

"Ne tür şeyler?" Clary şimdi verandadaydı ve ince bluzunun içinde titriyordu. Luke onun arkasında evin kapısını kilitliyordu.

"Bir masa," dedi Simon. "Ve yatağım."

"Yatağın mı?" Clary, kamyonetin yolcu tarafına geçti. Luke kaldırımdan uzaklaşıp hızla Kent Caddesi'nde ilerlerken genç kız tek eliyle emniyet kemerini takmaya çalışıyordu. Luke uzanıp ona yardım etti. "Yatağını nasıl kaldırdın?"

"Hep unutuyorsun. Süper vampir gücü."

"Ona neler duyduğunu sor," dedi Luke. Brooklyn'deki sahil yolu daha bakımlı olsaydı, caddede hızla yol almaları sorun olmayacaktı ama her çukurda Clary kendini koltukta tutmaya çalışıyordu.

"Neler duyuyorsun?" diye sordu soluk soluğa.

"Ön kapının açıldığını duydum. Sanırım biri açmak için tekmeledi. Sonra Yossarian koşarak odama geldi ve yatağın altına saklandı. Evde birinin olduğunu öyle anladım."

"Ya şimdi?"

"Şimdi bir şey duymuyorum."

"Bu iyi, değil mi?" Clary, Luke'a döndü. "Şimdi bir şey duymadığını söylüyor. Belki de gitmişlerdir."

"Belki." Ama Luke şüpheli görünüyordu. Şimdi otobanda hızla Simon'ın oturduğu semte doğru ilerliyorlardı. "Onu telefonda tut."

"Şimdi ne yapıyorsun Simon?"

"Hiçbir şey. Odadaki her şeyi kapının arkasına yığdım. Şimdi Yossarian'ı havalandırma kanalından çıkarmaya çalışıyorum."

"Bırak orada kalsın."

"Bütün bunları anneme açıklamak çok zor olacak," dedi Simon ve hat kesildi. Bir tıkırtı duyuldu ve ses gitti. Dijital ekranda aramanın sona erdiği yazıyordu.

"Hayır. Hayır!" Clary tekrar arama düğmesine basarken parmakları titriyordu.

Simon hemen cevap verdi. "Afedersin. Yossarian'la tırmalayınca telefonu düşürdüm."

Clary rahat bir nefes aldı. "Sorun değil. Sen iyi olduğun sürece ve..."

Hattın karşı tarafından dalga sesi gibi bir gürültü geldi ve Simon'ın sesini bastırdı. Clary telefonu kulağından uzaklaştırdı. Ekran aramanın devam ettiğini bildiriyordu.

"Simon!" diye bağırdı telefona. "Simon, beni duyabiliyor musun?"

Ses kesildi. Bir şeyler kırılıp döküldü ve tiz, insanlık dışı bir uluma duyuldu. Yossarian mıydı? Sonra yere ağır bir şey çarptı.

"Simon?" diye fısıldadı Clary.

Bir tıkırtı duyuldu ve keyifli, rahat bir ses konuşmaya başladı. "Clarissa," dedi. "Hattın diğer ucunda senin olduğunu tahmin etmeliydim."

Clary gözlerini sımsıkı kapadı ve ilk düşüşüne başlayan bir hız trenindeymiş gibi midesi ağzına geldi. "Valentine."

"Yani *baba*," dedi Valentine gerçekten rahatsız olarak. "Bir çocuğun anne babasına ilk adıyla seslenmesinden nefret ederim."

"Aslını istersen sana söylemek istediklerim isminden çok daha kötü şeyler," dedi Clary. "Simon nerede?"

"Yani vampir çocuk mu? İyi bir aileden gelen bir Gölge Avcısı kız için oldukça tuhaf bir arkadaş, sen ne dersin? Bundan sonra arkadaş seçiminde söz sahibi olmayı umuyorum."

"Simon'a ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," dedi Valentine keyifli bir tavırla. "Henüz."

Ve telefonu kapadı.

Alec eğitim salonuna geri döndüğünde Jace yerde yatıyor, bileklerindeki acıyı unutmak için etrafında dans eden kızlar hayal ediyordu. Ama işe yaramıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Alec hapishanenin parıltılı duvarına olabildiğince yaklaşıp çömelirken. Jace bu tür bir soru sorduğunda, Alec'in ciddi olduğunu ve bunu bir zamanlar sinir bozucu olmaktan çok sevimli bulduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı ama başaramadı.

"Bir süre yerde yatıp acıyla kıvranmayı düşündüm," diye homurdandı. "Beni rahatlatır."

"Öyle mi? Ah, şimdi de alaycı davranıyorsun. Bu iyiye işaret... Herhalde," dedi Alec. "Eğer oturabiliyorsan bunu yapsan iyi olur. Duvardan bir şey geçirmeyi deneyeceğim."

Jace hemen doğrulup oturdu ve başı döndü. "Alec, yapma..."

Ama Alec çoktan harekete geçmişti ve iki eliyle birden bir şeyi ona doğru itiyordu. Kırmızı bir top parıltılı perdeden geçti ve Jace'e doğru yuvarlanıp hafifçe dizine çarptı.

"Bir elma." Jace zorlanarak elmayı eline aldı. "Ne kadar uygun."

"Aç olabileceğini düşündüm."

"Açım." Jace elmadan bir lokma ısırdı, elma suyu ellerinden aktı ve bileklerini saran mavi alevlere değince cızırdadı. "Clary'ye mesaj attın mı?"

"Hayır. Isabelle beni odasına almadı. Kapıya bir şeyler fırlatıp bağırıyor. İçeri girersem pencereden aşağı atlayacağını söyledi. Bunu gerçekten yapar."

"Muhtemelen."

"Görünüşe bakılırsa," dedi Alec gülümseyerek, "sana ihanet ettiğim için beni bağışlamadı."

"Tatlı kız," dedi Jace takdirle.

"Ben sana ihanet etmedim salak!"

"Önemli olan düşüncedir."

"Güzel, çünkü sana başka bir şey daha getirdim. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama denemeye değer." Duvardan küçük ve metalik bir şey geçirdi. Bozuk para büyüklüğünde gümüşi bir diskti bu. Jace elmayı bir kenara bırakıp diski merakla eline aldı. "Nedir bu?"

"Onu kütüphanedeki masadan aldım. Annemle babamın bir şeyleri çözmek için kullandığını görmüştüm. Sanırım bir tür Kilit-Açma mührü. Denemeye değer..."

Jace diski parmaklarının arasında zorlukla tutarak bileklerine sürterken Alec sustu. Mavi alev şeridine dokunduğu anda kelepçe titreyerek ortadan kayboldu.

"Teşekkürler." Jace bileklerini ovaladı. Her iki bileğinde de kanlı bilezikler oluşmuştu. Parmak uçlarını yeniden hissetmeye başlıyordu. "Doğum günü pastasına saklanmış eğe gibi bir şey değil fakat ellerimin çürüyüp kopmasını engeller."

Alec ona baktı. Yağmur perdenin dikine çizgileri, yüzünü daha uzun ve endişeli gösteriyordu. Belki de gerçekten endişeliydi. "Biliyor musun, daha önce Isabelle'le konuşurken aklıma bir şey geldi. Ona pencereden atlamamasını, atlarsa ölebileceğini söyledim."

Jace başıyla onayladı. "Tam bir abi tavsiyesi."

"Ama sonra bunun senin için de geçerli olup olmadığını merak ettim. Yani, yaptığın bazı şeyler... Neredeyse uçuyordun. Bir binanın üçüncü katından atladığını ve yere bir kedi gibi indiğini ya da yerden çatıya zıpladığını..."

"Başarılarımı sıralaman gerçekten gurur verici Alec. Ama ne anlatmaya çalıştığını anlayamadım."

"Demek istediğim şu ki bu hapishanenin dört duvarı var, beş değil."

Jace ona dümdüz baktı. "Yani geometriyi günlük hayatımızda kullandığımızı anlatırken Hodge yalan söylemiyordu. Haklısın Alec. Bu kafesin dört duvarı var. Eğer Sorgucu ikisiyle giderse, ben..."

"Jace!" dedi Alec sabrı taşarak. "Demek istediğim, bu kafesin çatısı yok! Seninle tavan arasında hiçbir şey yok!"

Jace başını kaldırdı. Kirişler o kadar yüksekti ki gölgelerin arasında görünmüyordu. "Sen delisin."

"Belki," dedi Alec. "Belki de sadece neler yapabileceğini biliyorum." Omuz silkti. "En azından deneyebilirsin."

Jace, Alec'e baktı. Açık, dürüst yüzüne ve mavi gözlerine. *Delirmiş bu,* diye düşündü Jace. Doğruydu, savaşırken o heyecanla inanılmaz şeyler yaptığı olmuştu ama bunu hepsi yapmıştı. Gölge Avcısı kanı, yıllar süren eğitimleri... Ama yerden havaya öylece on metre zıplaması mümkün değildi.

Daha önce hiç denemediysen, dedi bir ses zihninin derinliklerinde, *yapamayacağını nereden biliyorsun?*

Clary'nin sesi. Onu ve mühürlerini, Sessiz Şehri ve inanılmaz bir basınç altında çatlamış gibi aniden çözülüveren kelepçeleri düşündü. Clary ve kendisi aynı kanı paylaşıyordu. Clary mümkün olamayacak şeyler yapabiliyorsa...

Neredeyse isteksizce ayağa kalktı ve odayı inceleyerek etrafına bakındı. Yerden tavana kadar uzanan aynaları ve duvarlara asılı çeşitli silahları hala görebiliyordu. Eğilip yarısı yenmiş elmayı yerden aldı ve bir an düşünceli gözlerle

ona baktı, sonra elini geri çekip olabildiğince sert bir şekilde savurdu. Elma yukarı doğru fırladı, parıltılı duvarlardan birine çarptı ve erimiş mavi bir alev halinde patlayarak tuzla buz oldu.

Jace, Alec'in korkuyla yutkunduğunu duydu. Demek Sorgucu abartmamıştı. Biri bu kafesin duvarlarına çok sert çarparsa ölürdü.

Alec ayaktaydı ve aniden titremeye başlamıştı. "Jace, ben..."

"Kes sesini Alec. Beni de izleme. Hiç yardımı olmuyor."

Alec cevap olarak her ne dediyse Jace onu duymadı. Bakışlarını kirişlere odaklamış halde, olduğu yerde yavaş yavaş dönüyordu. Mühürlerin etkisiyle uzun mesafe görüşü odaklandı ve kirişleri daha iyi gördü. Tırtıklı kenarlarını, üzerlerindeki aşınmışlıkları, çentikleri görebiliyordu. Ama sağlamdılar. Yüzlerce yıldır Enstitü binasının çatısını onlar taşıyordu. Onu da kesinlikle taşırlardı. Tıpkı babasının kendisine öğrettiği gibi derin, yavaş, kontrollü nefesler alıp vererek parmaklarını esnetti. Zihin gözüyle kendisini havaya yükselirken, kirişlerden birini rahatça yakalarken ve üzerine tırmanırken görebiliyordu. *Ben hafifim,* diye düşündü, *bir ok kadar hafif.* Kolayca, hızla, durdurulamaz bir şekilde havaya doğru yükselebilirdi. Bu kolay olacaktı. Kolay.

"Ben Valentine'ın okuyum," diye fısıldadı Jace. "Kendisi bilsin ya da bilmesin."

Ve zıpladı.

16

BİR KALP TAŞI

Clary, Simon'ı tekrar aramak için düğmeye bastı ama telefon doğruca sesli mesaja yönlendirildi. Yanaklarından sıcak yaşlar süzülürken telefonu arabanın konsoluna fırlattı. "Lanet olsun! Lanet olsun!"

"Neredeyse geldik," dedi Luke. Clary farkında bir değildi ama otobandan çıkmışlardı. Simon'ın evinin önüne yanaştılar. Luke'un daha el frenini çekmesine fırsat kalmadan Clary arabadan inerek eve doğru koştu. Basamaklardan koşarak çıkıp ön kapıyı çılgınca yumruklarken Luke'un kendisine seslendiğini duyabiliyordu.

"Simon!" diye bağırdı Clary. "Simon!"

"Clary, yeter." Luke ön verandada ona yetişti. "Komşular..."

"Komşuların canı cehenneme!" Kemerindeki anahtar halkasını çıkardı, doğru anahtarı buldu ve kilide soktu. Kapıyı ardına kadar itip temkinli bir tavırla antreye girdiğinde, Luke hemen arkasındaydı. Soldaki ilk kapıdan mutfağa baktılar. Tertemiz tezgahtan buzdolabı mıknatıslarına kadar her şey yerli yerinde görünüyordu. Birkaç gün önce Simon'la öpüştüğü lavabo yerli yerindeydi. Pencerelerden güneş ışığı süzülüyor, içeriyi solgun sarı bir ışıkla yıkıyordu. Simon'ı küle dönüştürebilecek olan ışık.

Simon'ın odası, koridorun sonundaydı. Kapı biraz aralıktı ama Clary içeride karanlıktan başka bir şey göremiyordu.

Stelini cebinden çıkararak sıkıca tuttu. Gerçekte bir silah olmadığını biliyordu fakat onu elinde hissetmek sakinleştiriciydi. Odanın içi karanlıktı. Pencerelere siyah perdeler asılmıştı. Tek ışık, komodinin üzerindeki dijital saatten yayılıyordu. Luke genç kızın omzunun üzerinden ışığı açmak için uzandığında, karanlığın içinden bir şey -bir iblis gibi tıslayıp hırlayan bir şey- Luke'un üzerine atıldı.

Luke omuzlarını kavrayıp onu kenara iterken Clary bir çığlık attı. Clary tökezledi, neredeyse düşüyordu. Tekrar dengesini bulduğunda, Luke'un şaşkın şaşkın ayakta durduğunu gördü. Elinde miyavlayarak, hırlayarak, tıslayarak kıvranan, tüyleri diken diken kabarmış bir kedi vardı. Pençeleri olan bir pamuk yumağına benziyordu.

"Yossarian!" diye bağırdı Clary.

Luke kediyi yere bıraktı. Yossarian hemen Luke'un bacaklarının arasından fırladı ve koridorda gözden kayboldu.

"Aptal kedi," diye söylendi Clary.

"Bu onun hatası değil. Kediler beni sevmez." Luke ışık düğmesine uzanıp açtı. Clary korkuyla yutkundu. Odada her şey yerli yerindeydi. Hiçbir şey yerinden kıpırdamamış, halı bozulmamış, hatta yatak örtüsü bile düzgünce katlanmıştı.

"Bu bir illüzyon mu?"

"Muhtemelen hayır. Sadece büyü olmalı." Luke odanın ortasına doğru yürüyerek düşünceli gözlerle etrafa bakındı. Perdelerden birini kenara çekerken Clary onun ayaklarının dibinde, halının tüyleri arasında parlayan bir şey gördü.

"Luke, dur." Luke'un durduğu yere gittiği ve nesneyi almak için eğildi. Bu, Simon'ın gümüşi renkli cep telefonuydu. Feci şekilde bozulup dağılmış, anteni kopmuştu. Kalbi deli gibi atarken telefonu açtı. Ekranı boydan boya bölen çatlağa rağmen tek bir mesaj çok net şekilde görünüyordu: *Artık hepsini ele geçirdim.*

Clary'nin başı döndü ve daha fazla ayakta duramayarak yatağın üzerine çöktü. Luke'un telefonu aldığını belli belirsiz farketti. Mesajı okuduğunda Luke'un da korkuyla yutkunduğunu duydu.

"Bu ne anlama geliyor? *Artık hepsini ele geçirdim?*" diye sordu Clary.

Luke, Simon'ın telefonunu masanın üzerine bıraktı ve bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Korkarım, Simon'ı aldığını bildiğimize göre, görünüşe bakılırsa Maia da onun elinde olmalı. Yani ayin için gereken her şeyi tamamladı."

Clary dümdüz ona baktı. "Yani, bu sadece bana... Ve sana ulaşmakla ilgili değildi, öyle mi?"

"Eminim Valentine bunu zevkli bir ek kazanç olarak görüyordur. Ama asıl amacı bu değildi. Asıl amacı, Ruh Kılıcı'nın özelliklerini tersine çevirmek. Bunun için de..."

"Aşağı Dünyalı çocukların kanlarına ihtiyacı var. Ama Maia ve Simon çocuk değil ki. Onlar ergen."

"Ruh Kılıcı'nı karanlığa çevirecek büyü yaratıldığında henüz 'ergen' terimi icat edilmemişti bile. Gölge Avcıları toplumunda, on sekiz yaşına geldiğinde yetişkin sayılırsın. Ondan önce çocuksundur. Valentine'ın amacı için Maia ve Simon uygun çocuklar. Peri çocuğunun kanını zaten aldı. Bir iblis efendisi çocuğunkini de. İhtiyacı olan sadece bir kurtçocuk ve bir vampir çocuktu."

Clary aniden karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "O zaman neden bir şey yapmadık? Neden onları bir şekilde korumadık?"

"Şu ana kadar Valentine sadece elverişli şeylerle ilgilendi. Kurbanlarının hiçbiri, orada ve uygun durumda olmalarından başka bir nedenle seçilmemişti. İblis efendisini bulmak kolaydı. Valentine'ın yapması gereken tek şey, bir iblisin uyandırılması gerektiği görüntüsünü yaratarak onu ki-

ralamaktı. Nereye bakacağını bilirsen parkta perileri bulmak da çok kolaydır. Ve Avcı Ay da bir kurtçocuk bulmak istediğinde gideceğin yerdir. Kendini böyle fazladan tehlikeye ve sıkıntıya atarak sadece bize bir darbe indirmek..."

"Jace," dedi Clary.

"Ne demek istiyorsun? Ona ne olmuş?"

"Sanırım intikam almaya çalıştığı kişi Jace. Jace dün gece gemide bir şey yapmış olmalı, Valentine'ı gerçekten öfkelendiren bir şey. Daha önceki planını bırakıp yeni bir plan yapmasını gerektirecek kadar öfkelendiren bir şey."

Luke şaşkın görünüyordu. "Valentine'ın planlarını değiştirmesinin abinle bir ilgisi olabileceğini sana düşündüren ne?"

"Şey," dedi Clary asık yüzle, "sadece Jace onu bu kadar öfkelendirebilir."

"Isabelle!" Alec kardeşinin kapısını yumrukluyordu. "Isabelle, kapıyı aç. İçeride olduğunu biliyorum."

Kapı hafifçe aralandı. Alec içeriyi görmeye çalıştı fakat diğer tarafta kimse görünmüyordu. "Seninle konuşmak istemiyor," dedi çok tanıdık bir ses.

Alec aşağı baktı ve bir çift camın arkasında parlayan gözleri gördü. "Max," dedi. "Hadi, içeri girmeme izin ver."

"Ben de seninle konuşmak istemiyorum." Max kapıyı kapamak için itmeye başladı ama Alec, Isabelle'in kamçısı kadar hızlı bir hareketle ayağını boşluğa soktu.

"Beni seni devirmek zorunda bırakma Max."

"Bunu yapamazsın." Max kapıyı bütün gücüyle itiyordu.

"Hayır ama annemle babamı getirebilirim ve Isabelle'in bunu istemeyeceğini tahmin ediyorum. İster misin Izzy?" diye seslendi sesini kardeşinin duyabileceği kadar yükselterek.

"Ah, Tanrı aşkına." Isabelle'in sesi öfkeliydi. "Pekala Max. Bırak girsin."

Max geri çekildi ve Alec içeri girdi. Kapıyı arkasında yarı açık bırakmıştı. Isabelle yatağının yanındaki pencere pervazında çömelmiş, altın kamçısını sol koluna sarmıştı. Gümüşi, neredeyse görünmez mühürleriyle siyah pantolon ve daracık bluzdan oluşan avcı kıyafeti üzerindeydi. Çizmelerini dizlerinin altına kadar çekmişti ve siyah saçları açık pencereden süzülen esintiyle dalgalanıyordu. Öfkeli bakışı bir an Alec'e, Hodge'un siyah kuzgunu Hugo'yu hatırlattı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Alec kardeşine doğru hızlı adımlarla yürürken.

Isabelle'in kamçısı savruldu ve Alec'in ayak bileklerine sarıldı. Alec olduğu yerde donakaldı. Isabelle'in bileğinin tek bir hareketiyle onu sertçe yere devirebileceğini biliyordu. "Bana daha fazla yaklaşma Alexander Lightwood," dedi kızgın bir sesle. "Şu anda sana karşı hiç sempati duymuyorum."

"Isabelle..."

"Jace'e nasıl öylece sırt çevirebilirsin? Yaşadığı onca şeyden sonra? Üstelik birbirimizi daima kollayacağımıza yemin etmişken..."

"Yasa'yı," diye hatırlattı Alec, "çiğnemediğimiz sürece."

"Yasa!" diye bağırdı Isabelle öfkeyle. "Merkez'den daha yüce bir yasa var Alec. Aile Yasası. Jace senin ailenden biri."

"Aile Yasası mı? Bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi Alec. Kendini savunması gerektiğini biliyordu fakat yanıldıklarında küçük kardeşlerinin hatalarını düzeltmek artık onda bir alışkanlık haline gelmişti. "Bunu sen uydurmuş olabilir misin?"

Isabelle bileğini oynattı. Alec ayaklarının altından kaydığını hissetti ve darbenin etkisini elleriyle hafifletmek için havada döndü. Yere düştüğünde sırtüstü döndü ve Isabelle'in tepesinde dikildiğini gördü. Max de yanındaydı. "Sence ona ne yapalım Maxwell?" diye sordu Isabelle. "Onu burada böyle bağlı bırakalım mı?"

Alec'in canına tak etmişti. Bileğindeki kından bir bıçak çıkardı ve ayak bileklerine dolanmış olan kamçıyı kesti. Elektrum kablo koptu ve Alec ayağa fırladı. Isabelle kolunu geri çekerken kablo etrafında tısladı.

Hafif bir gülüş gerginliği dağıttı. "Tamam tamam, ona yeterince işkence ettiniz. Ben buradayım."

Isabelle'in gözleri iri iri açıldı. "Jace!"

"Öyle." Jace, Isabelle'in odasına dalarak kapıyı arkasından kapadı. "İkinizin dövüşmesine gerek yok." Max adını haykırarak ona koşarken Jace yüzünü buruşturdu. "Dikkatli ol," dedi çocuğu nazikçe kendinden uzaklaştırırken. "Şu anda pek iyi durumda sayılmam."

"Bunu görebiliyorum," dedi Isabelle ona endişeyle bakarak. Jace'in bilekleri kanlıydı, saçları terden ensesine ve alnına yapışmıştı. Yüzünde ve ellerinde, kirle irin vardı. "Sorgucu canını yaktı mı?"

"O kadar da kötü değil." Jace odanın diğer tarafındaki Alec'le göz göze geldi. "Beni sadece silah odasına kilitledi. Alec çıkmama yardım etti."

Isabelle'in elindeki kırbaç çiçek gibi sarktı. "Alec, bu doğru mu?"

"Evet." Alec giysilerindeki tozları silkeledi.

"Bunu daha önce söylemeliydin."

"Sen de bana biraz daha fazla inanmalıydın."

"Yeter. Şimdi bunun sırası değil," dedi Jace. "Isabelle, burada ne tür silahların var? Ve sargı bezi... Sargı bezin var mı?"

"Sargı bezi mi?" Isabelle kırbacını bırakıp çekmeceden stelini çıkardı. "Seni bir *iratze* ile tedavi edebilirim."

Jace bileklerini kaldırdı. "*Iratze* çürüklerime yararlı olur ama bunlara etkisi olmaz. Bunlar mühür yanıkları." Isabelle'in odasındaki parlak gün ışığında yanıklar daha da kötü görünüyordu. Dairesel yara izleri kararmış, yer yer çatlamış ve kanla dolmuştu. Isabelle sararırken Jace ellerini indirdi. "Ve silaha da ihtiyacım olacak. Ben..."

"Önce sargı bezi. Silahlar sonra." Isabelle kırbacını şifoniyerinin üzerine bıraktı ve Jace'i merhem ve gazlı bezle banyoya sürükledi. Alec aralık kapıdan onları izlerken Jace lavaboya yaslandı ve üvey kızkardeşi süngerle bileklerini

temizleyip beyaz gazlı bezle sardı. "Pekala, şimdi tişörtünü çıkar."

"Bundan bir çıkar umduğunu biliyordum." Jace ceketini çıkarıp tişörtünü başının üzerinden çekerken yüzünü buruşturdu. Teni, sert kasların üzerinde altın sarısını çağrıştıran bir tondaydı. İnce kollarında siyah İşaretler vardı. Bir sıradan, Jace'in vücudunu saran beyaz yaraların, eski mühür kalıntılarının onun görünüşünü bozduğunu düşünebilirdi ama Alec öyle düşünmüyordu. Hepsinde o yara izlerinden vardı. Onlar kusur değil, onur nişanlarıydı.

Alec'in yarı açık kapıdan kendilerini düşünceli gözlerle izlediğini gören Jace "Alec, telefonu getirebilir misin?" dedi.

"Şifoniyerin üzerinde." Isabelle başını kaldırıp bakmamıştı. Jace'le kısık sesle konuşuyorlardı. Alec onları duyamıyordu fakat bunu Max'i korkutmamak için yaptıklarını tahmin ediyordu.

Alec döndü. "Şifoniyerin üzerinde yok."

Jace'in sırtına bir *iratze* çizmekte olan Isabelle sinirli bir tavırla homurdandı. "Ah, lanet olsun. Telefonumu mutfakta bıraktım. Sorgucu ortalıkta olabilir, gidip telefonumu arayamam."

"Ben alırım," dedi Max. "Çok küçük olduğum için beni umursamıyor."

"Sanırım öyle," dedi Isabelle isteksiz bir sesle. "Telefona neden ihtiyacınız var Alec?"

"Sadece ihtiyacımız var," dedi Alec sabırsızca. "Izzy..."

"Magnus'a mesaj filan atmak niyetindeysen seni öldürürüm," dedi Isabelle.

"Magnus da kim?" diye sordu Max.

"Bir iblis efendisi," dedi Alec.

Alec'in öfkesine aldırmadan "Seksi, çok seksi bir iblis efendisi," dedi Isabelle, Max'e.

"Ama iblis efendileri kötüdür," diye itiraz etti Max şaşırarak.

"Kesinlikle," dedi Isabelle.

"Anlamıyorum," dedi Max. "Yine de telefonu getireceğim. Birazdan dönerim."

O kapıdan çıkarken Jace tişörtüyle montunu tekrar giydi ve yatak odasına geri dönerek Isabelle'in yere saçılmış eşyaları arasında silah aramaya başladı. Isabelle de başını iki yana sallayarak onu izledi. "Şimdi plan ne? Hepimiz gidiyor muyuz? Sorgucu artık orada olmadığını anladığında çok öfkelenecek."

"Valentine onu geri çevirdiğinde öfkeleneceği kadar değil." Jace, Sorgucu'nun planını kısaca açıkladı. "Tek sorun şu ki Valentine bunu asla yapmaz."

"Te-tek sorun mu?" Isabelle o kadar öfkeliydi ki kekeliyordu. Altı yaşından beri yapmadığı bir şeydi bu. "Bunu yapamaz! Seni bir psikopata teslim edemez! Sen Merkez'in bir üyesisin! Sen bizim abimizsin!"

"Sorgucu öyle düşünmüyor."

"Onun ne düşündüğü umrumda bile değil. O kaltağın teki ve durdurulması gerek."

"Planının ciddi şekilde sorunlu olduğunu anladığında onunla konuşulabilir belki," dedi Jace. "Ama bunu öğrenmek için bekleyecek değilim. Buradan gidiyorum."

"Kolay olmayacak," dedi Alec. "Sorgucu burayı bir pentagramdan daha sıkı kilitledi. Aşağıda muhafızlar olduğunu biliyor musun? Meclis'in yarısını buraya topladı."

"Beni çok önemsiyor olmalı," dedi Jace bir dergi yığınını kenara atarken.

"Belki de yanılmıyordur." Isabelle düşünceli gözlerle Jace'e baktı. "Bir Malachi Konfigürasyonu'nun üzerinden mi atladın gerçekten? Bunu yaptı mı Alec?"

"Yaptı," dedi Alec. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de hiç böyle bir şey görmemiştim." Jace yerden yirmi beş santim boyunda bir bıçak aldı. Isabelle'in pembe sutyenlerinden biri ucundan sarkıyordu. Isabelle öfkeyle kaşlarını çatarak sutyeni aldı.

"Demek istediğim, bunu nasıl yaptın? Nasıl yaptığını biliyor musun?"

"Sadece zıpladım." Jace yatağın altından, jilet keskinliğinde iki disk aldı. Üstleri gri kedi tüyleriyle kaplanmıştı. Tüyleri üfledi. "*Chakhram*. Güzel. Özellikle de kedi tüyüne alerjisi olan iblislere karşı."

Isabelle sutyeniyle Jace'e vurdu. "Bana neden cevap vermiyorsun?"

"Çünkü cevabı bilmiyorum Izzy." Jace ayağa kalktı. "Belki de Seelie Kraliçesi haklıydı. Belki de gerçekten daha ön-

ce denemediğim için farkında olmadığım güçlerim var. Clary'nin kesinlikle var."

Isabelle kaşlarını kaldırdı. "Var mı?"

Alec'in gözleri aniden iri iri açıldı. "Jace... Vampir motosikletin hala çatıda mı?"

"Muhtemelen. Ama gündüz vakti pek yararı olmaz."

"Ayrıca," dedi Isabelle, "hepimiz ona binemeyiz."

Jace *chakhram*'ları yirmi beş santimlik hançerle birlikte kemerine tıktı. Çok sayıda melek bıçağını da ceplerine doldurdu. "Bunun önemi yok," dedi. "Siz benimle gelmiyorsunuz."

Isabelle yine kekeledi. "N-ne demek istiyorsun, biz seninle..." Max geri dönünce sözünü tamamlayamadı. Çocuk nefes nefeseydi ve elinde pembe telefonu tutuyordu. "Max, sen bir kahramansın." Telefonu çocuğun elinden aldı ve öfkeli gözlerle Jace'e döndü. "Bir dakika sonra sana döneceğim. Bu arada kimi arıyoruz? Clary'yi mi?"

"Onu ben ararım..." diye başladı Alec.

"Hayır." Isabelle telefonu geri çekti. "Benimle arası daha iyi." Numarayı tuşlamaya başlamıştı bile. Telefonu kulağına götürürken Alec'e bakarak dil çıkardı. "Clary? Benim, Isabelle. Ben... Ne?" Aniden yüzündeki bütün kan çekildi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Ama neden?"

"Ne nasıl mümkün olabilir?" Jace iki adımda Isabelle'in yanına gelmişti. "Isabelle, neler oluyor? Clary..."

Isabelle telefonu sımsıkı tutarak kulağından uzaklaştırdı. "Valentine! Simon ve Maia'yı ele geçirmiş. Onları Dönüşüm Ayini için kullanacakmış!"

Jace tek bir hareketle uzandı ve telefonu Isabelle'in elinden kapıp kulağına götürdü. "Enstitü'ye gelin," dedi. "İçeri girmeyin. Beni bekleyin. Sizinle dışarıda buluşacağım." Telefonu kapadı ve Alec'e uzattı. "Magnus'u ara," dedi. "Onu bizimle Brooklyn'de, nehir kıyısında buluşmasını söyle. Yeri kendisi seçebilir ama ıssız bir yer olmalı. Valentine'ın gemisine binmek için onun yardımına ihtiyacımız olacak."

"Bizim mi?" Isabelle belirgin şekilde neşelenmişti.

"Magnus, Luke ve ben," dedi Jace. "Siz ikiniz burada kalıp benim için Sorgucu'yu oyalayacaksınız. Valentine anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmediğinde, bütün muhafızları Valentine'ın peşinden göndermesi için onu ikna edecek olan sizsiniz."

"Anlamıyorum," dedi Alec. "Peki buradan nasıl çıkmayı planlıyorsun?"

Jace sırıttı. "İzle," dedi ve Isabelle'in penceresinin pervazına zıpladı. Isabelle bir çığlık attı ama Jace çoktan pencereden dışarı doğru eğilmişti bile. Bir an için pervazda dengede kaldı ve bir an sonra gözden kayboldu.

Alec pencereye koşup dehşetle aşağı baktı ama görecek bir şey yoktu. Sadece aşağıda Enstitü'nün kahverengi ve boş bahçesiyle ön kapıya uzanan dar patika görünüyordu. Doksan Altıncı Cadde'de çığlık çığlığa bağıran yayalar, düşen bir cesedin görüntüsüyle frene asılan arabalar yoktu. Jace havaya karışmış gibiydi.

su sesi onu uyandırdı. Ağır, tekrarlanan bir sesti. Su, katı bir şeye tekrar tekrar vuruyor, kendini sürekli boşalıp dolan bir havuzun dibinde yatar gibi hissediyordu. Ağzında metal tadı, etrafında metal kokusu vardı. Sol elinde sürekli, rahatsız edici bir acı hissediyordu. Simon homurdanarak gözlerini açtı.

Çirkin bir gri-yeşil renge boyanmış, sert ve pütürlü bir metal zeminde yatıyordu. Duvarlar da aynı yeşil metalden yapılmıştı. Bir duvarda yüksek yuvarlak bir pencere vardı ve içeri biraz güneş ışığı süzülüyordu ama onu yakacak kadar değildi. Eline biraz güneş ışığı vurduğu için parmakları kızarıp su toplamıştı. Yine homurdanarak ışıktan uzaklaştı ve doğrulup oturdu.

O anda da odada yalnız olmadığını anladı. Gölgeler yoğun olmasına rağmen karanlıkta gayet iyi görebiliyordu. Karşı tarafında, elleri bağlanarak büyük bir buhar borusuna zincirlenmiş halde Maia oturuyordu. Giysileri parçalanmıştı ve sol yanağında büyük bir çürük vardı. Örgülerinin başının bir tarafında kafasından koparılmış, saçlarının kanla matlaşmış olduğunu gördü. Simon doğrulup oturduğu anda Maia da ona baktı ve aniden hıçkırıklara boğuldu. "Ben sandım ki..." dedi hıçkırıklarının arasında, "senin öldüğünü sandım..."

"Ölüyüm zaten," dedi Simon. Kendi eline baktı. Gözlerinin önünde su kabarcıkları yok oldu, acısı azaldı ve teni normal haline döndü.

"Biliyorum ama demek istediğim... Gerçekten öldüğünü sandım." Maia bağlı elleriyle yüzünü sıvazladı. Simon ona yaklaşmaya çalıştı ama bir şey onu engelledi. Bileğini tutan metal bir kelepçe, yere saplanmış kalın zincire bağlıydı. Valentine işi asla şansa bırakmıyordu.

"Ağlama," dedi Simon ve bunu söylediği anda pişman oldu. Durumları gözyaşını hak etmiyor değildi. "Ben iyiyim."

"Şimdilik," dedi Maia ıslak yüzünü giysisinin koluna silerken. "O adam, beyaz saçlı olan, adı Valentine mı?"

"Onu gördün mü?" dedi Simon. "Ben bir şey görmedim. Sadece kapı içeri doğru patladı ve sonra devasa bir şey yük treni gibi beni altına aldı."

"Valentine o adam değil mi? Herkesin sözünü ettiği adam. Ayaklanma'yı başlatan?"

"Valentine, Jace'le Clary'nin babası," dedi Simon. "Onun hakkında bildiğim tek şey bu."

"Sesinin tanıdık geldiğini düşündüm. Jace'in sesini hatırlatıyordu." Maia bir an hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Jace'in böyle serseri olmasına şaşmamak gerek."

Simon bu konuda onunla hemfikirdi.

"Yani sen..." Maia sözünü tamamlayamadı. Tekrar denedi. "Bak, bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama Valentine seni almaya geldiğinde, sana birini hatırlattı mı? Ölmüş, bir hayalet gibi birini?"

Simon şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hayır. Neden?"

Maia tereddüt etti. "Ben abimi gördüm. Abimin hayaletini. Sanırım Valentine benim halüsinasyon görmemi sağladı."

"Şey, benim üzerimde öyle bir şey denemedi. Clary'yle telefonda konuşuyordum. O şey üzerime geldiğinde telefonun elimden fırlayıp gittiğini hatırlıyorum." Simon omuz silkti. "O kadar."

"Clary'yle mi?" Maia neredeyse umutlu gözlerle baktı. "O halde belki yerimizi bulabilirler. Belki bizi kurtarmaya geliyorlardır."

"Belki," dedi Simon. "Ama neredeyiz ki?"

"Bir gemide. Beni buraya getirdiğinde hala kendimdeydim. Büyük, siyah bir şey. Işıkları yok ve her yerde... Yaratıklar var. Biri üzerime atlayınca çığlık atmaya başladım. O zaman kafamı tutup duvara vurdu ve bir süre baygın kaldım."

"Yaratıklar mı? Nasıl yaratıklar?"

"İblisler," dedi kız ürpererek. "Burada her tür iblis var. Büyükler, küçükler, uçanlar... Onlara söylediği her şeyi yapıyorlar."

"Ama Valentine bir Gölge Avcısı. Duyduklarımdan anladığım kadarıyla iblislerden nefret ederler."

"Şey, hiç de öyle görünmüyor," dedi Maia. "Anlamadığım şey şu ki bizden ne istiyor? Aşağı Dünyalılar'dan nefret ettiğini biliyorum ama sadece ikisini öldürmek için bu biraz fazla zahmetli görünüyor." Üşüyordu ve dişleri birbirine vurarak takırdıyordu. "Gölge Avcıları'ndan bir şey istiyor olmalı. Ya da Luke'tan."

Onun ne istediğini biliyorum, diye düşündü Simon ama bunu Maia'ya söylemesinin anlamı yoktu. Kız zaten çok korkuyordu. Ceketini çıkardı. "Al," dedi ve Maia'ya attı.

Maia kelepçelerinin elverdiğince ceketi omuzlarına örttü. Zayıf ama minnettar bir tavırla gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sen üşümüyor musun?"

Simon başını iki yana salladı. Elindeki yanık artık tamamen geçmişti. "Artık soğuğu hissetmiyorum."

Maia ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Zihninde bir çatışma yaşadığı belliydi. "Özür dilerim. Dün sana karşı davranışım için." Neredeyse nefesini tutarak duraksadı. "Vampirler beni ölesiye korkutur," diye fısıldadı sonunda. "Şehre ilk geldiğimde, birlikte takıldığım bir sürü vardı. Bat ve diğer iki çocuk daha, Steve ve Gregg. Bir defasında parktayken bir köprünün altında kan torbaları emen bir grup vampire rastladık. Bir kavga oldu ve vampirlerden birinin Gregg'i yakaladığını ve onu öylece ikiye ayırdığını gördüm." Sesi yükseldi ve bir elini ağzına kapadı. Titriyordu. "Onu ikiye böldü," diye fısıldadı. "Bütün iç organları dışarı dökülmüştü. Ve sonra onu yemeye başladılar."

Simon midesinin bulandığını hissetti. Hikaye başka bir şeye yol açmaktansa -onu acıktırmak gibi- midesini bulandırdığı için sevindi. "Ben bunu yapmam," dedi. "Ben kurtları seviyorum. Luke gibi..."

"Biliyorum." Maia'nın dudakları titredi. "Sadece... Seninle tanıştığımda o kadar... *İnsancıl* görünüyordun ki. Bana daha önce nasıl olduğumu hatırlatmıştın."

"Maia," dedi Simon. "Sen hala insansın."

"Hayır, değilim."

"Önemli olan açılardan hala insansın. Tıpkı benim gibi."

Maia gülümsemeye çalıştı. Simon onun kendisine inanmadığının farkındaydı ve bunun için kızı suçlayamazdı. Zaten kendisi de inandığından emin değildi.

Gökyüzü metal grisine dönüşmüş, yoğun bulutlarla dolmuştu. Gri ışıkta, Enstitü bir hayalet gibi yükseliyor, eğimli çatısı cilalanmış gümüş gibi parlıyordu. Clary ön kapının yanındaki gölgelerin arasında kukuletalı siluetler gördüğünü sandı ama emin olamadı. Bir blok öteye park etmiş olduklarından, net olarak görmek mümkün değildi.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Clary dördüncü veya beşinci kez.

"Bana en son sorduğundan bu yana beş dakika geçti," dedi Luke. Koltukta arkasına yaslanmış, başını sırtlığa dayamıştı. Gerçekten bitkin görünüyordu. Çenesini ve yanaklarını kaplayan kısa sakalları gümüşi beyazdı ve gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu. *Hastanede geçirdiği bütün o geceler, iblis saldırıları ve şimdi de bu,* diye düşündü Clary aniden endişelenerek. Annesinin ve Luke'un bu hayatı neden o kadar uzun süre kendisinden gizlediklerini artık anlayabiliyordu. Keşke kendisi de kendisinden gizleyebilseydi. "İçeri girmek istiyor musun?"

"Hayır. Jace dışarıda beklememizi söyledi." Clary tekrar pencereden baktı. Şimdi kapıda siluetler gördüğünden

emindi. İçlerinden biri döndüğünde, beyaz saçlar gördüğünü sandı.

"Bak." Luke doğrulup oturdu ve camını aceleyle aşağı indirdi.

Clary de baktı. Herhangi bir değişiklik var gibi görünmüyordu. "Kapıdakileri mi kastediyorsun?"

"Hayır. Muhafızlar daha önce de oradaydı. Çatıya bak." Luke işaret etti.

Clary yüzünü ön cama dayadı. Katedralin çatısı Gotik kuleler ve mızraklarla, melek oymaları ve heykelleriyle, kemerli süslemelerle doluydu. Lanet olasıca canavar heykellerinden başka bir şey göremediğini söylemek üzereydi ki gözüne bir hareket ilişti. Çatıda dolaşan birisi vardı. İnce, koyu bir siluet kulelerin arasında hızla hareket ediyor, birinin ardından diğerine koşup saklanarak etrafı kolaçan ediyordu. Bu loş ışıkta altın rengi parlayan saçları olan biri...

Jace.

Clary ne yaptığını farketmeden arabadan indi ve kiliseye doğru koşmaya başladı. Luke arkasından bağırıyordu. Dev bina bir kayalık tepe gibi yükseliyordu ve Jace şimdi çatının kenarında durmuş aşağı bakıyordu. *Hayır, olamaz, bunu yapamaz,* diye düşünüyordu Clary, *Jace bunu yapmaz.* Ama Jace onun gözlerinin önünde, verandaya çıkıyormuş gibi rahat bir şekilde boşluğa adım attı. Jace bir taş gibi aşağı düşerken Clary bir çığlık savurdu.

Ve Jace, tam Clary'nin önünde ayaklarının üzerine indi. Jace doğrulup ona sırıtırken Clary ağzı açık halde ona bakakaldı.

"Nasıl... Nasıl yaptın bunu?" diye fısıldadı Clary kusmak üzere olduğunu hissederek. Luke'un kamyonetten indiğini ve ellerini başının arkasına koymuş halde durdukları yerin ötesine baktığını farketti. Clary olduğu yerde döndü ve kapıdaki iki muhafızın kendilerine doğru koştuğunu gördü. Biri Malik'ti, diğeriyse beyaz saçlı kadın.

"Lanet olsun!" Jace, Clary'nin elini tuttu ve peşinden sürüklemeye başladı. Olanca hızlarıyla kamyonete koşup Luke'un yanına yerleştiler. Luke hemen motoru çalıştırdı ve daha yolcu kapısının kapanmasını beklemeden gaza bastı. Jace, Clary'nin üzerinden uzanarak kapıyı sertçe çekip kapadı. Kamyonet iki Gölge Avcısı'nın etrafından dolaşırken Clary, Malik'in elinde bir bıçak tuttuğunu gördü. Fırlatmak için lastiklere nişan alıyordu. Jace'in montundan bir silah çıkarmaya çalışırken küfrettiğini duydu. Malik kolunu kaldırmıştı ve bıçak elinde parlıyordu. Beyaz saçlı kadın kendini onun sırtına atarak kolunu yakaladı. Malik ondan kurtulmaya çalışırken Clary korkuyla yutkunarak oturduğu yerde döndü ve o anda kamyonet köşeyi dönerek York Caddesi'nin trafiğine daldı ve Enstitü arkalarında gözden kayboldu.

Maia buhar borusuna dayanarak, omuzlarında Simon'ın ceketiyle uykuya dalmıştı. Simon pencereden süzülen ışığın odadaki hareketini izlemeye ve kaç saat geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Genellikle saate bakmak için cep telefonunu kullanırdı ama telefonu yanında değildi. Ceplerini karıştırmış, bulamamıştı. Muhtemelen Valentine odasına daldığında düşürmüş olmalıydı.

Hem şimdi endişelenmesi gereken daha önemli konular vardı. Ağzı kurumuştu ve boğazı ağrıyordu. Bildiği her türde susuzluk ve açlık, korkunç bir işkence halinde birleşmişti ve giderek daha da kötüleşiyordu.

Kana ihtiyacı vardı. Evinde yatağının yanında duran buzdolabında sakladığı kanı düşündü ve damarları teninin altında sıcak gümüş teller gibi yandı.

"Simon?" Bu Maia'ydı ve uyku sersemi bir halde başını kaldırıyordu. Yüzeyi pürüzlü boruya dayadığı yerde, yanağının üzerinde beyaz çizgiler oluşmuştu. Simon onu izlerken Maia'nın yüzüne kan geldi ve beyazlıklar yerini pembeliğe bıraktı.

Kan. Kurumuş dilini dudaklarının arasında kaydırdı. "Evet?"

"Ne kadar uyudum?"

"Üç saat. Belki dört. Muhtemelen öğleden sonra olmalı."

"Ah, nöbette kaldığın için teşekkürler."

Aslında nöbet filan tutmamıştı. "Elbette," dedi biraz utanarak. "Sorun değil."

"Simon..."

"Evet?"

"Burada olduğun için üzgünüm ama yanımda olduğun için memnunum dersem ne demek istediğimi anlarsın değil mi?"

Simon hafifçe gülümsedi. Kurumuş dudakları çatlamıştı ve ağzında kan tadı vardı. Midesi gurulduyordu. "Teşekkürler."

Maia ona doğru uzanırken ceket omuzlarından kaydı. Gözleri, hareket ettikçe değişen bir açık kehribar renginde idi. "Bana ulaşabilir misin?" diye sordu Maia elini uzatarak.

Simon uzandı. Elini olabildiğince uzatırken ayak bileğini tutan zincir şangırdadı. Parmak uçları birbirine değdiğinde Maia gülümsedi.

"Ne kadar dokunaklı." Simon elini sertçe geri çekti. Gölgelerin arasından konuşan ses soğuk, kültürlü ve biraz aksanlıydı. Maia elini indirerek olduğu yerde döndü ve kapıdaki adamı görünce yüzündeki bütün kan çekildi. Adam o kadar sessizce gelmişti ki ikisi de duymamıştı. "Ay'ın Çocuğu ile Gecenin Çocuğu nihayet dost oldu."

"Valentine," diye fısıldadı Maia.

Simon bir şey söylemedi. Bakmaktan kendini alamıyordu. Demek Clary ve Jace'in babası buydu. Beyaz saçları ve yakıcı bakışlı siyah gözleriyle, ikisine de benzemiyordu. Fakat kemikli yapısı ve gözlerinin biçimi Clary'yi, hareketlerindeki sessiz ve acelesiz küstahlıksa Jace'i hatırlatıyordu.

Çok iriyarı, geniş omuzlu, kaslı vücutlu bir adamdı. Bir kedi gibi, yeşil odaya girerken bir müfrezeyi donatmaya yetecek gibi görünen silahların ağırlığından etkilenmiyormuş gibiydi. Gümüş tokalı siyah deri kayışlar göğsünde zikzaklar çiziyordu ve sırtında geniş kabzalı bir kılıç vardı. Beline başka bir kalın kayış asılmıştı. Üzeri bir sürü hançer ve iğne gibi ince bıçakla doluydu.

"Ayağa kalk," dedi adam Simon'a. "Sırtını duvara daya."

Simon çenesini kaldırdı. Maia'nın bembeyaz bir yüzle ve korku dolu gözlerle onu izlediğinin farkındaydı ve aniden koruma dürtüsü hakim gelmişti. Yapacağı son şey olsa bile, Valentine'ın ona zarar vermesini önlemeye kararlıydı. "Demek Clary'nin babası sensin," dedi. "Alınma ama senden neden nefret ettiğini anlamak zor değil."

Valentine'ın yüzü ifadesizdi. Konuşurken dudakları neredeyse kıpırdamıyordu. "Nedenmiş o?"

"Çünkü," dedi Simon, "psikopatın teki olduğun açık."

Valentine gülümsedi. Yüzünde dudaklarından başka bir yeri oynamamıştı ve onlar da hafifçe kıvrılmıştı sadece. Sonra yumruğunu sıkarak kaldırdı. Simon bir an için Valentine'ın kendisine vuracağını sandı ve refleks olarak yüzünü buruşturdu. Ama Valentine yumruk atmadı. Bunun yerine parmaklarını açtı ve geniş avcunda duran parıltılı tozları gösterdi. Maia'ya dönerek başını eğdi ve öpücük yollar gibi üfleyerek tozları ona doğru savurdu. Tozlar parlak anlar gibi kıza doğru uçuştu.

Maia bir çığlık attı ve nefes nefese bir halde tozlardan kurtulmaya çalışır gibi kendini oradan oraya savurdu. Çığlığının yerini hıçkırıklar almıştı.

"Ona ne yaptın?" diye bağırdı Simon ayağa fırlayarak. Valentine'a doğru koşmaya çalıştı ama bacağındaki zincir onu geri tuttu. "Ona ne yaptın?"

Valentine'ın gülümsemesi yayıldı. "Gümüş tozu," dedi. "Kurtları yakar."

Maia kıvranmayı kesmiş, yerde cenin pozisyonunda büzülmüştü ve sessizce ağlıyordu. Ellerindeki ve kollarındaki kırmızı yaralardan kan akıyordu. Simon'ın midesi yine guruldadı ve kendinden iğrenerek sırtını duvara dayadı. "Seni alçak," dedi, Valentine son tozları parmaklarından silkelerken. "O sadece bir kız. Sana bir şey yapmayacaktı. Onu zincirlemişsin zaten... Tan..."

Öksürdü. Boğazı yandı.

Valentine güldü. "Tanrı aşkına mı diyecektin?" dedi. "Söyleyeceğin şey bu muydu?"

Simon bir şey demedi. Valentine omzunun üzerinden uzandı ve ağır gümüşi kılıcı kınından çekti. Gümüş bir duvardan akan su gibi, kılıcın üzerinden ışık yansıdı. Simon'ın gözleri yandı ve bakışlarını kaçırdı.

"Melek kılıcı da seni yakar, tıpkı Tanrı'nın adını anarken öksürdüğün gibi," dedi Valentine sert ve soğuk bir sesle. "Söylediklerine göre, onunla öldürülenler için Cennet kapıları açılırmış. Diğer bir deyişle sana bir iyilik yapıyorum."

Kılıcı indirerek ucunu Simon'ın boğazına dayadı. Valentine'ın gözleri siyah su gibiydi ve bakışlarında hiçbir şey yoktu. Ne öfke ne şefkat ne de nefret. Kazılmış mezar gibi boştu. "Söyleyeceğin son bir şey var mı?"

Simon ne demesi gerektiğini biliyordu. *Sh'ma Yisrael, adonai elohanu, adonai echod.* Duy beni ey İsrail, Tanrı İlah'tır, Tanrı Bir'dir. Bunları söylemeye çalıştı ama boğazı korkunç bir acıyla yandı. "Clary," diye fısıldadı bunun yerine.

Kızının adını bir vampirin ağzından duymak keyfini kaçırmış gibi Valentine'ın yüzünde bir öfke ifadesi belirdi. Bileğinin tek bir hareketiyle Kılıç'ı aşağı indirdi ve Simon'ın boğazında tek bir kesik açtı.

17

CENNETİN DOĞUSU

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Clary kamyonet şehirde hızla yol alırken.

"Yani çatıya nasıl mı çıktım?" Jace arkasına yaslanmış, gözlerini yarı yarıya kapamıştı. Bileklerinde beyaz sargılar vardı ve saç diplerinde kurumuş kan lekeleri görünüyordu. "Önce Isabelle'in penceresinden dışarı çıktım ve duvardan yukarı tırmandım. Kolayca tutunabileceğim bir sürü heykel vardı. Ayrıca motosikletimin artık bıraktığım yerde olmadığını da belirtmeliyim. Eminim Sorgucu onunla Hoboken civarında gezmeye çıkmıştır."

"Demek istediğim," dedi Clary, "katedralin çatısından öyle atlayıp da nasıl ölmedin?"

"Bilmiyorum." Gözlerini ovalamak için ellerini kaldırınca kolu Clary'ninkine süründü. "Sen o mührü nasıl yarattın?"

"Ben de bilmiyorum," diye fısıldadı Clary. "Seelie Kraliçesi haklıydı, değil mi? Valentine... Bize bir şeyler yaptı." Arabayı sola döndürmeye odaklanmış gibi yapan Luke'a bir bakış attı. "Değil mi?"

"Şimdi bundan bahsetmenin sırası değil," dedi Luke. "Jace, aklında belli bir yer var mıydı, yoksa sadece Enstitü'den uzaklaşmak mı istedin?"

"Valentine, Maia ve Simon'ı gemisine götürdü. Dönüşüm Ayini'ni bir an önce tamamlamak isteyecektir." Jace bileklerindeki sargılardan birini çekiştirdi. "Oraya gidip onu durdurmam gerek."

"Hayır," dedi Luke sertçe.

"Pekala. Oraya gidip onu durdurmamız gerek."

"Jace, seni o gemiye geri götürmüyorum. Çok tehlikeli."

"Az önce ne yaptığımı kendi gözlerinle gördün," dedi Jace inanamayan bir tavırla. "Ve benim için endişeleniyor musun yani?"

"Senin için endişeleniyorum."

"Buna zamanımız yok. Babam arkadaşlarınızı öldürdükten sonra, hayal bile edemeyeceğiniz bir iblis ordusu çağıracak. Sonrasında da kesinlikle durdurulamaz olacak."

"O zaman Merkez..."

"Sorgucu hiçbir şey yapmayacak," dedi Jace. "Lightwood'ların Merkez'i aramasını da engelliyor. Destek istemeyecek. Ona Valentine'ın yapacaklarını anlattığımda bile Merkez'i aramadı. Delice planına kafasını takmış."

"Ne planı?" diye sordu Clary.

Jace'in sesi acıydı. "Ölümcül Oyuncaklar'ı alabilmek için karşılığında babama beni vermeyi düşünüyor. Ona Valentine'ın bunu asla yapmayacağını söyledim ama bana inanmadı." Güldü. "Isabelle ve Alec, ona Simon ve Maia'ya olanları anlatacak. Ama ben pek iyimser değilim. Valentine hakkında bana inanmıyor ve bir çift Aşağı Dünyalı'yı kurtarmak için de planlarını değiştirmeyecektir."

"Öylece durup onlardan haber almayı bekleyemeyiz," dedi Clary. "Hemen gemiye gitmemiz gerek. Eğer bizi oraya götürebilirsen..."

"Sohbetinizi bölmekten inanın ki nefret ediyorum, fakat gemiye gidebilmek için bir tekneye ihtiyacımız var," dedi Luke. "Jace'in bile su üzerinde yürüyebileceğini sanmıyorum."

O anda Clary'nin telefonu bipledi. Isabelle'den bir mesaj gelmişti. Clary kaşlarını çattı. "Bir adres. Nehir kıyısında."

Jace kardeşinin omzunun üzerinden baktı. "Magnus'la buluşmak için gitmemiz gereken yer orası." Adresi Luke'a okudu, Luke da arabayı sertçe geri döndürdü ve güneye yöneldi. "Magnus bizi gemiye ulaştırabilir," diye açıkladı Jace. "Gemi koruyucu büyülerle sarılı. Daha önce binebildim, çünkü babam binmeme izin verdi. Bu kez izin vermeyecektir. Magnus'un büyüleri halletmesi gerek."

"Bundan hoşlanmadım." Luke parmaklarını direksiyonun üzerinde tıklatıyordu. "Bence ben gitmeliyim ve siz ikiniz Magnus'la kalmalısınız."

Jace'in gözleri parladı. "Hayır! Giden ben olmalıyım."

"Neden?" diye sordu Clary.

"Çünkü Valentine bir korku iblisi kullanıyor," diye açıkladı Jace. "Sessiz Kardeşler'i bu şekilde öldürebildi. O iblis efendisini ve Avcı Ay'ın yakınındaki ara sokakta kurtçocuğu öldüren oydu. Büyük ihtimalle parktaki peri çocuğu da o halletti. Sessiz Kardeşler'in yüzünde bu yüzden öyle dehşetli ifadeler vardı. Korku ifadeleri. Gerçekten korkudan öldüler."

"Ama kan..."

"Kanlarını sonra aldı. Ara sokaktaysa kurtadamlardan biri onu engelledi. Bu yüzden ihtiyacı olan kanı almaya zaman bulamadı. Ve bu yüzden hala Maia'ya ihtiyacı var." Jace bir eliyle saçlarını sıvazladı. "Kimse bir korku iblisine karşı koyamaz. Avının zihnine girer ve yok eder."

"Agramon," dedi Luke. Sessiz bir şekilde ön camdan bakıyordu. Yüzü sapsarıydı.

"Evet. Valentine da öyle demişti."

"O herhangi bir korku iblisi değil. Korku İblisi'nin kendisi. Valentine onu nasıl emrine sokmuş acaba? Bir iblis efendisi bile, bir Yüce İblis'e emretmekte zorlanır ve pentagramın dışına çıktığında..." Luke korkuyla yutkundu. "İblis efendisi çocuk öyle öldü, değil mi? Agramon'u çağırırken."

Jace sessizce başıyla onayladı ve Valentine'ın Elias'a oynadığı oyunu kısaca açıkladı. "Ölümcül Kupa," diye bitirdi, "Agramon'u kontrol edebilmesini sağlayan o. Görünüşe bakılırsa insana iblisler üzerinde bir güç kazandırıyor. Ama Kılıç'ın yaptığı gibi değil."

"Şimdi gitmene izin vermek konusunda daha da tereddütlüyüm," dedi Luke. "Bu bir Yüce İblis, Jace. Onunla başa çıkmak için şehrin bütün Gölge Avcıları gerekir."

"Bir Yüce İblis olduğunu ben de biliyorum. Ama silahı korku. Clary bana Korkusuz mührünü çizebilirse, onu yenebilirim. Ya da en azından deneyebilirim."

"Hayır!" diye itiraz etti Clary. "Güvenliğinin benim aptal mührüme bağlı olmasını istemiyorum. Ya işe yaramazsa?"

"Daha önce işe yaradı," dedi Jace köprüden dönüp Brooklyn'e yönelirlerken. Dar Van Brunt Caddesi'nde, kapalı pencereleri ve kapılarına vurulmuş asma kilitleriyle içeride ne olduğunu belli etmeyen yüksek tuğla fabrikaların arasından geçiyorlardı. Uzakta, binaların arasından nehir görünüyordu.

"Ya bu kez çuvallarsam?"

Jace başını ona çevirdi ve Clary'nin gözlerinin içine baktı. "Çuvallamayacaksın," dedi.

"Adresin burası olduğundan emin misin?" diye sordu Luke kamyoneti yavaşlatıp durdururken. "Magnus burada değil."

Clary etrafına bakındı. Korkunç bir yangında mahvolmuş gibi görünen büyük bir fabrikanın önüne yanaşmışlardı. Tuğla duvarlar hala ayaktaydı fakat aralarından metal destekler görünüyor, yanıklar belli oluyordu. Clary uzakta, aşağı Manhattan'ın iş bölgesini ve daha uzakta da Governors Adası'nın çıkıntısını görüyordu. "Gelecek," dedi Clary. "Alec'e geleceğini söylemişse gelecektir."

Kamyonetten indiler. Fabrika, benzer binaların sıralandığı bir caddede olmasına rağmen ortalık bir pazar günü için bile fazla sessizdi. Etrafta kimse yoktu ve Clary'nin depo bölgesiyle bağdaştırdığı gürültüler -kamyon sesleri, bağırıp çağıran adamlar- duyulmuyordu. Bunun yerine sessizlik, nehirden esen bir serinlik ve balıkçılların çığlıkları vardı. Clary kapüşonunu başına geçirdi, montunun fermuarını çekti ve ürperdi.

Luke kamyonetin kapısını çarparak kapadı ve ceketinin fermuarını çekti. Sessizce, Clary'ye bir çift kalın yünlü eldiven uzattı. Clary eldivenleri giyerek parmaklarını esnetti. O kadar büyüklerdi ki kendini pençe giymiş gibi hissetmişti. Etrafına bakındı. "Bir dakika... Jace nerede?"

Luke işaret etti. Jace su kıyısında çömelmişti ve gri-mavi gökyüzüyle kahverengi nehrin önünde tek renk olarak sadece sarı saçları seçilen siyah bir siluet gibi görünüyordu.

"Sence yalnız kalmak mı istiyor?" diye sordu Clary.

"Bu durumda yalnız kalmak hiçbirimizin sahip olamayacağı bir lüks. Hadi." Luke hızlı adımlarla yürüdü ve Clary de

peşinden gitti. Fabrika su kıyısındaydı ama hemen yanında çakıl döşeli geniş bir kumsal vardı. Yosun tutmuş kayalara hafif dalgalar vuruyordu. Bir zamanlar ateş yanan karanlık bir çukurun etrafına kütükler yerleştirilmişti. Her yere paslı teneke kutular ve şişeler dağılmıştı. Jace montunu çıkarmış, suyun kenarında duruyordu. Clary ona bakarken suya doğru küçük ve beyaz bir şey attı. Nesne suya düşüp gözden kayboldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Clary.

Jace onlara dönerken rüzgar saçlarını yüzüne savurdu. "Bir mesaj gönderiyorum."

Onun omzunun üzerinden Clary bir an parlak bir dokunaç gördüğünü sandı. Gri nehir suyundan yükseldi ve beyaz şeyi yakalayıp gözden kayboldu. Bir an sonra ortada hiçbir iz kalmamıştı. Clary gözlerini kırpıştırdı.

"Bir mesaj... Kime?"

Jace kaşlarını çattı. "Kimseye." Sudan döndü ve montunu bıraktığı yere doğru yürüdü. Montun üzerinde üç uzun bıçak vardı. Jace dönerken Clary onun belindeki metal diskleri gördü.

Jace parmaklarını bıçakların üzerinde gezdirdi. Düz, gri-beyaz bıçaklar isimlendirilmeyi bekliyordu. "Silah odasına girmeye fırsatım olmadı, bu yüzden başka silahım yok. Magnus buraya gelmeden önce hazırlanabileceğimizi düşündüm." İlk bıçağı aldı. "*Abrariel*." Melek bıçağı parladı ve renk değiştirdi. Jace, bıçağı Luke'a uzattı.

"Ben iyiyim," dedi Luke ve ceketini kenara iterek kemerine asılı *Kindjal*'ı gösterdi.

Jace, *Abrariel*'i Clary'ye uzattı ve genç kız silahı sessizce aldı. Sanki içinde gizli bir yaşam varmış gibi, silah ılıktı.

"*Camael,*" dedi Jace sıradaki bıçağa ve bıçak titreyerek parladı. "*Telantes,*" dedi üçüncüsüne.

"Hiç Raziel'in adını kullanıyor musun?" diye sordu Clary. Jace bıçakları kemerine sokarken ve montunu sırtına geçirerek ayağa kalkarken.

"Asla," dedi Luke. "O yapılmaz." Bakışlarıyla Clary'nin arkasındaki yolu tarıyordu ama Clary'nin başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan telefonu çaldı. Hemen çıkarıp açtı ve hiç konuşmadan Jace'e uzattı. Jace mesajı okudu ve kaşlarını kaldırdı.

"Görünüşe bakılırsa Sorgucu, beni mi yoksa Ölümcül Oyuncaklar'ı mı istediği konusunda karar vermesi için Valentine'a günbatımına kadar süre vermiş," dedi. "O ve Maryse saatlerdir kavga ediyormuş. Demek henüz orada olmadığımı farketmedi."

Telefonu Clary'ye iade etti. Parmakları birbirine değince teni kalın yün eldivenin altında olmasına rağmen Clary elini sertçe geri çekti. Jace'in de gerildiğini farketti ama ikisi de konuşmadı. Bunun yerine Jace, Luke'a döndü ve beklenmedik bir soru sordu. "Sorgucu'nun oğlu öldü mü? Bu yüzden mi böyle davranıyor?"

Luke içini çekti ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Bunu nasıl anladın?"

"Biri adını söylediği her seferinde verdiği tepki yüzünden. Sadece o zamanlarda insanca tepki verdiğini gördüm."

Luke nefesini verdi. Gözlüğünü başının üzerine kaldırmıştı ve nehirden esen sert rüzgara karşı gözlerini kısmıştı. "Sorgucu'nun böyle olmasının çok çeşitli nedenleri var. Stephen bunlardan sadece biri."

"Tuhaf," dedi Jace. "Çocuk seven birine bile benzemiyor."

"Başkalarınınkileri sevmez," dedi Luke. "Ama kendi çocuğuna karşı farklıydı. Stephen onun altın çocuğuydu. Aslında herkesin gözünde öyleydi... Onu tanıyan herkesin. Her şeyde iyi olan, sıkıcı olmadan nazik davranan, kimsenin nefretini çekmeden yakışıklı görünen o ender insanlardandı. Şey, belki de ondan biraz nefret ediyorduk."

"Okula sizinle mi gitti?" diye sordu Clary. "Ve annemle... Ve Valentine'la? Onu öyle mi tanıdınız?"

"Londra Enstitüsü'nü Herondaleler yönetiyordu ve Stephen okula orada gitti. Hepimiz mezun olduktan sonra onu daha sık gördüm, çünkü Alicante'ye taşınmıştı. Ve bir dönem oldukça sık görüştük." Luke'un nehri hatırlatan mavi gözleri uzaklara dikilmişti. "Evlendikten sonra."

"Yani o da Çember'de miydi?" diye sordu Clary.

"O zamanlar hayır," dedi Luke. "Çember'e ben... Şey, bana olanlardan sonra katıldı. Valentine'ın bir yardımcıya ihtiyacı vardı ve Stephen'ı istemişti. Merkez'e son derece sadık olan Imogen isterik tepkiler verdi. Stephen'a tekrar düşünmesi için yalvardı ama oğlu onu dinlemedi. Ne an-

nesiyle ne de babasıyla konuştu. Valentine'a kesinlikle bağlıydı ve bir gölge gibi, gittiği her yere peşinden gidiyordu." Luke duraksayarak iç çekti. "Sorun şu ki Valentine karısının ona uygun olmadığını düşünüyordu. Çember'in ikinci adamına uygun biri değildi. Kabul edilemez aile bağlantıları vardı." Luke'un sesindeki keder, Clary'yi şaşırtmıştı. Bu insanları böylesine umursuyor muydu? "Valentine, Stephen'ı Amatis'ten boşanıp tekrar evlenmeye zorladı. İkinci eşi çok genç, daha on sekiz yaşında bir kızdı ve adı Celine'di. O da tam anlamıyla Valentine'ın etkisi altındaydı ve ne kadar tuhaf olursa olsun kendisine söylenen her şeyi yapıyordu. Sonra Çember'in bir vampir yuvasına düzenlediği bir saldırı sırasında Stephen öldürüldü. Celine bunu öğrendiğinde kendini öldürdü. Sekiz aylık hamileydi. Stephen'ın babası da kalp krizinden öldü. Öyle ki Imogen'in ailesindeki herkes peş peşe gitmişti. Gelininin ve torununun kemiklerini Kemikler Şehri'ne bile gömemediler, çünkü Celine intihar etmişti. Alicante yakınlarındaki bir dörtyol ağzına gömüldü. Imogen hayatta kalmıştı fakat... Buz gibi olmuştu. Ayaklanma'da Sorgucu öldürüldüğünde, Imogen'e bu görev teklif edildi. Londra'dan Idris'e döndü ama duyduğum kadarıyla bir daha asla Stephen'dan söz etmedi. Ama bu, Valentine'dan neden bu kadar nefret ettiğini açıklıyor."

"Çünkü babam dokunduğu her şeyi zehirliyor, değil mi?" dedi Jace.

"Bütün günahlarına rağmen babanın hala bir oğlu var ama onun yok. Ve Stephen'ın ölümü için Valentine'ı suçluyor."

"Ve kesinlikle haklı," dedi Jace. "Bu onun hatasıydı."

"Tam olarak değil," dedi Luke. "Stephen'a bir seçenek sunmuş, Stephen da tercihini kendisi yapmıştı. Diğer hataları ve suçları ne olursa olsun Valentine asla kimseyi Çember'e katılması için tehdit etmedi ve kimseye şantaj yapmadı. Sadece istekli takipçiler istiyordu. Stephen'ın tercihlerinin sorumluluğu kendisine aitti."

"Özgür irade," dedi Clary.

"Bunda özgür bir şey göremiyorum ben," dedi Jace. "Valentine..."

"Sana da bir seçenek sundu, değil mi?" dedi Luke. "Onu görmeye gittiğinde. Kalmanı istedi, değil mi? Kalıp ona katılmanı istemedi mi?"

"Evet." Jace suyun üzerinden Governors Adası'na doğru baktı. "Bunu yaptı." Clary onun gözlerinde nehrin yansımasını görüyordu.

"Ve kabul etmedin," dedi Luke.

Jace öfkeyle baktı. "Keşke insanlar bunu tahmin etmekten vazgeçse. Beni fazlasıyla tahmin edilir kılıyor."

Luke gülümsemesini gizlemek istercesine bakışlarını kaçırdı ve duraksadı. "Biri geliyor."

Gerçekten de biri geliyordu. Siyah saçları rüzgarda savrulan çok uzun boylu biri. "Magnus," dedi Clary. "Ama çok... farklı görünüyor."

Clary, Magnus yaklaştığında normalde diken gibi duran ve diskotek küresi gibi parlayan saçlarının şimdi kulaklarının arkasına sıkıştırılmış olduğunu gördü. Gökkuşağı renklerindeki deri pantolonunun yerinde şimdi ütülü, eski moda bir kumaş pantolon vardı ve üzerine gümüş düğmeli siyah bir frak geçirmişti. Kedi gözleri kehribar ve yeşil tonlarında parlıyordu. "Beni gördüğünüze çok şaşırmış gibisiniz," dedi.

Jace saatine baktı. "Gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştık."

"Geleceğimi söylemişsem gelirim. Sadece hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı. Bu öylesine bir sihirbazlık numarası değil Gölge Avcısı. Burada ciddi büyüler gerekecek." Luke'a döndü. "Kolun nasıl?"

"İyi. Teşekkür ederim." Luke her zaman kibardı.

"Fabrikanın yanında park edilmiş olan kamyonet senin, değil mi?" diye sordu Magnus aracı işaret ederek. "Bir kitap satıcısı için fazlasıyla saldırgan görünüyor."

"Ah, bilmiyorum," dedi Luke. "Bütün o ağır kitap kutularını, boyundan yüksek yığınları ve alfabe sıralamalarını düşününce..."

Magnus güldü. "Kamyonetin kapısını açabilir misin? Yani, kendim de yapabilirdim..." Parmaklarını oynattı. "Ama kabalık olur."

"Tabii." Luke omuz silkti ve fabrikaya doğru yürüdü. Clary de onun peşinden gidecekmiş gibi adım attığında Jace genç kızı kolundan yakaladı. "Dur. Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Clary, Magnus'la Luke'un arkasından baktı. Tuhaf bir ikiliydi. Uzun siyah fraklı, uzun boylu bir iblis efendisiyle daha kısa boylu, iri yapılı, kot pantolon ve sade bir kazak giymiş bir adam. Ama ikisi de Aşağı Dünyalı'ydı ve ikisi de aynı şekilde sıradan ve doğaüstü iki dünya arasında sıkışıp kalmıştı.

"Clary," dedi Jace. "Dünya'dan Clary'ye. Neredesin?"

Clary ona baktı. Güneş suyun üzerinde batıyordu ve Jace'in yüzü gölgelere gömülmüştü. "Afedersin."

"Sorun değil." Jace onun yüzüne elinin tersiyle nazikçe dokundu. "Bazen kendi zihninin derinliklerinde tamamen kayboluyorsun," dedi. "Keşke peşinden gelebilseydim."

Geliyorsun zaten, diye düşündü Clary. *Sürekli zihnimde yaşıyorsun*. "Bana söylemek istediğin neydi?" diye sordu.

Jace elini indirdi. "Bana Korkusuz mührünü çizmeni istiyorum. Luke geri dönmeden."

"Neden geri dönmeden?"

"Çünkü bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyecek. Ama Agramon'u yenmenin tek yolu bu. Luke onunla karşılaşmadı ve neye benzediğini bilmiyor. Ben biliyorum."

Clary, Jace'in yüzüne dikkatle baktı. "Neye benziyordu?"

Jace'in ne düşündüğü bakışlarından anlaşılmıyordu. "Hayatta en çok korktuğun şeyi görüyorsun."

"Ben ne olduğunu bile bilmiyorum ki."

"Güven bana, bilmek istemezsin." Jace bakışlarını indirdi. "Stelin yanında mı?"

"Evet, yanımda." Clary sağ elindeki yünlü eldiveni çıkardı ve stelini eline aldı. Eli titriyordu. "İşareti nereye çizmemi istiyorsun?"

"Kalbe ne kadar yakın olursa o kadar etkili olur." Sırtını dönerek montunu çıkardı ve yere bıraktı. Tişörtünü de sıyırarak çıplak sırtını Clary'nin önüne açtı. "Kürekkemiğinin üstü iyi."

Clary bir elini Jace'in omzuna yerleştirerek hazırlandı. Sırtındaki ten, ellerinden ve yüzünden biraz daha açık tondaydı ve yara izi olmayan yerler pürüzsüzdü. Stelin ucunu kürekkemiğinin üzerinde gezdirirken Jace'in yüzünü buruşturduğunu ve kaslarının gerildiğini gördü. "Çok fazla bastırma..."

"Afedersin." Clary kendini biraz rahatlattı ve mührün zihninden çıkıp elinden stele akmasına izin verdi. Stelin ucunun arkasında bıraktığı iz, bir kül izi gibiydi. "İşte. Bitti."

Jace döndü ve tişörtünü tekrar indirdi. "Teşekkürler." Güneş ufuk çizgisinin üzerinde kızıl bir top gibi alçalıyor, gökyüzünü kan ve gül rengine boyuyordu. "Ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

Jace Clary'ye bir adım yaklaştı. "Kolunu aç. Sana mühür çizeceğim."

"Ah, doğru." Clary giysi kollarını sıvadı ve çıplak kollarını Jace'e uzattı.

Stelin dokunuşu, bir iğne ucunun dokunuşu ve delmeden çizerek dolaşması gibiydi. Siyah çizgilerin oluşumunu hayranlık ve biraz şaşkınlıkla izledi. Rüyasında aldığı İşaret hala görünüyordu ama kenarları biraz silinmişti.

"Ve Tanrı ona dedi ki, Cain'i öldüren her kimse, intikamı yedi kat daha fazla alınacaktır. Ve Tanrı, onu bulan öldürsün diye Cain'i işaretledi."

Clary giysi kollarını indirirken olduğu yerde döndü. Magnus, nehirden esen rüzgarla siyah frakı etrafında yüzüyormuş gibi bir görüntüyle onları izliyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Sen İncil okuyabiliyor musun?" diye sordu Jace montunu almak için eğilirken.

"Ben çok dindar bir ülkede doğdum evlat," dedi Magnus. "Hep Cain'in ilk İşaret alan kişi olduğunu düşündüm. Onu kesinlikle korudu."

"Ama meleklerden biri değildi," dedi Clary. "Abini öldürmemiş miydi?"

"Babamızı öldürmeyi planlamıyor muyuz?" dedi Jace.

"Bu farklı," dedi Clary ama nasıl farklı olduğunu açıklamaya fırsatı olmadı, çünkü o anda Luke'un kamyoneti kumsala girmişti ve çakıl taşlarını saçarak yaklaşıyordu. Luke camdan dışarı sarktı.

"Pekala," dedi Magnus. "İşte başlıyoruz. Binin."

"Gemiye arabayla mı gideceğiz?" dedi Clary şaşırarak. "Ben sanmıştım ki..."

"Ne gemisi?" diye güldü Magnus, Luke'un yanına yerleşirken. Başparmağıyla arkasını işaret etti. "Siz ikiniz, arkaya geçin."

Jace kamyonetin arkasına bindi ve Clary'nin de tırmanmasına yardım etti. Clary yedek lastiğin üzerine otururken kamyonetin metal zeminine çizilmiş bir çember içindeki siyah pentagramı gördü. Pentagramın kolları bir sürü kıvrımlı sembolle süslenmişti. Pek tanıdığı mühürler değildi. Onlara bakmak, İngilizceye yakın ama başka dilde konuşan birini anlamaya çalışmak gibiydi.

Luke camdan dışarı sarkarak onlara baktı. "Bundan hoşlanmadığımı biliyorsunuz," dedi rüzgarda boğulan sesiyle. "Clary, sen Magnus'la birlikte kamyonette kalacaksın. Jace'le ben gemiye çıkacağız. Anlaşıldı mı?"

Clary başıyla onayladı ve kamyonetin kasasının bir köşesine büzüldü. Jace yanına otururak ayaklarını topladı. "Bu ilginç olacak."

"Ne..." diye başladı Clary ama kamyonet hareket etti. Tekerleklerin savurduğu çakılların gürültüsü ve motorun homurtusu arasında sözleri duyulmadı. Kamyonet nehre doğru hareket ettiğinde Clary kabinin arka camına savruldu. Luke hepsini boğmayı mı planlıyordu? Olduğu yerde döndü ve kabinin masmavi ışık sütunlarıyla dolu olduğunu gördü. Kamyonet, kütük gibi sert bir şeyin üzerinden geçti ve sonra hiç sarsılmadan, neredeyse süzülür gibi ilerlemeye başladı.

Clary dizlerinin üzerine kalkarak kamyonetin yan tarafından bakarken ne göreceğini tahmin etmişti zaten.

Nehrin siyah sularının üzerinde kayıyorlardı. Hayır, Luke aracı bilinçli olarak yönlendiriyordu. Ve tekerlekler nehir yüzeyine neredeyse değmiyordu bile. Aniden her yer sessizleşmişti. Sadece motorun homurtusu ve başlarının üzerinde uçuşan balıkçılların sesi duyuluyordu. Clary, kamyonetin diğer ucunda oturmuş sırıtan Jace'e baktı. "İşte bu Valentine'ı gerçekten etkileyecek."

"Bilmiyorum," dedi Clary. "Rakip oyuncuların yarasa bumerangları ve duvara tırmanma güçleri var, bizimse elimizde sadece suda giden bir kamyonet."

"Eğer hoşunuza gitmediyse Nefilimler," diye seslendi Magnus kabinin içinden, "siz suda yürümeyi deneyin isterseniz."

"Bence içeri girmeliyiz," dedi Isabelle kulağını kütüphane kapısına dayayarak. Alec'e yaklaşmasını işaret etti. "Bir şey duyabiliyor musun?"

Alec elindeki telefonu düşürmemeye çalışarak kardeşinin yanına gidip ona yaslandı. Magnus bir şey olursa ya da bir haber alırsa arayacağını söylemişti. Şimdilik aramamıştı. "Hayır."

"Kesinlikle. Birbirlerine bağırmayı kestiler." Isabelle'in koyu renk gözleri parladı. "Şimdi Valentine'ı bekliyorlar."

Alec kapıdan uzaklaştı ve koridordaki en yakın pencereye yürüdü. Dışarıda gökyüzü kömür rengini almaya başlamıştı. "Günbatımı."

Isabelle kapının tokmağına uzandı. "Girelim."

"Isabelle, bekle..."

"Sorgucu'nun Valentine'ın söylediklerini bize yalan atmasını istemiyorum," dedi Isabelle. "Ya da olanlarla ilgili. Ayrıca onu ben de görmek istiyorum. Jace'in babası o. Sen istemiyor musun?"

Alec kütüphane kapısına döndü. "Evet ama bu iyi bir fikir değil, çünkü..."

Isabelle kütüphane kapısının tokmağını çevirdi. Kapı ardına kadar açıldı. Omzunun üzerinden yarı alaycı bir bakış atarak içeri süzüldü. Alec kısık sesle bir küfür savurarak onu takip etti.

Anneleri ve Sorgucu devasa masanın iki tarafında, bir ringteki iki boksör gibi duruyordu. Maryse'in yanakları kıpkırmızıydı ve saçları dağılmıştı. Isabelle, Alec'e bir bakış attı. *Belki de buraya girmemeliydik. Annem çok öfkeli görünüyor.*

Diğer yandan, Maryse eğer öfkeli görünüyorsa Sorgucu tam anlamıyla çıldırmış olmalıydı. Kütüphane kapısı açılırken olduğu yerde döndü ve dudaklarında çirkin bir kıvrım belirdi. "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" diye bağırdı.

"Imogen," dedi Maryse.

"Maryse!" Sorgucu'nun sesi yükseldi. "Senden ve itaatsiz çocuklarından bıktım artık."

"Imogen," diye tekrarladı Maryse. Sesinde bir şey vardı ve Sorgucu'yu bile dönüp bakmaya zorladı.

Bakır kürenin yanındaki hava su gibi titreşiyordu. Beyaz bir tuval üzerine siyah boya sürülüyormuş gibi, ortasında bir biçim belirdi ve iriyarı, geniş omuzlu bir adam ortaya çıktı. Ama görüntü o kadar titriyordu ki Alec sadece adamın uzun boylu, kısa kesilmiş beyaz saçlı biri olduğunu görebiliyordu.

"Valentine." Sorgucu hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Oysa Valentine'ı bekliyordu.

Kürenin yanındaki hava şimdi daha şiddetli titreşiyordu. Titreşen havanın içinden bir adam sudan geçer gibi çıkarken Isabelle korkuyla yutkundu. Jace'in babası, iki metreye yaklaşan boyu, geniş göğsü ve sert, kalın kollarıyla gerçekten de ürkütücü görünüyordu. Yüzü neredeyse üçgendi ve sivri bir çenesi vardı. Alec onun yakışıklı olarak değerlendirilebileceğini düşündü ama kesinlikle Jace'e benzemiyordu. Onun altın sarısı aurasından yoksundu. Sol omzunun hemen üzerinde, bir kılıç kabzası görünüyordu. Ölümcül Kılıç. Sonuçta fiziksel olarak burada olmadığından, aslında onu taşıması gerekmiyordu. Demek ki sadece Sorgucu'yu sinirlendirmek için taşıyordu. Hoş, Sorgucu şimdiki halinden daha sinirli olamazdı.

"Imogen," dedi Valentine koyu renk gözleriyle Sorgucu'ya memnun bir tavırla bakarak. *Bu bakışlar kesinlikle Jace'in,* diye düşündü Alec. "Ve Maryse. Sevgili Maryse'im... Çok uzun zaman oldu."

Maryse zorlukla yutkunarak konuştu. "Ben senin sevgili Maryse'in değilim Valentine."

"Bunlar da çocukların olmalı," diye devam etti Valentine onu duymamış gibi. Bakışları Isabelle'le Alec'e odaklandı. Alec bir şey sinir uçlarına dokunmuş gibi ürperdi. Jace'in babasının sözleri son derece sıradan, hatta kibardı. Fakat boş ve yırtıcı bakışlarında öyle bir şey vardı ki Alec kardeşinin önüne geçip onu Valentine'dan gizleme ihtiyacı duyuyordu. "Tıpkı sana benziyorlar."

"Çocuklarımı rahat bırak Valentine," dedi Maryse sesini sakin tutmaya çalışarak.

"Şey, bu pek adil görünmüyor," dedi Valentine. "Sizin benim çocuğumu rahat bırakmadığınız düşünülürse." Sorgucu'ya döndü. "Mesajını aldım. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Sorgucu kıpırdamamıştı. Bir kertenkele gibi yavaşça gözlerini kapatıp açtı. "Umarım anlaşma şartlarımı açıkça anlamışsındır."

"Ölümcül Oyuncaklar karşılığında oğlum. Bu, değil mi? Yoksa onu öldüreceksin."

"Onu öldürmek mi?" diye haykırdı Isabelle. "Anne!"

"Isabelle," dedi Maryse gergin bir tavırla. "Kes sesini."

Sorgucu kısık gözleriyle Isabelle ve Alec'e öfkeli bir bakış attı. "Şartları doğru anlamışsın Morgenstern."

"O halde cevabım hayır."

"Hayır mı?" Sorgucu boşluğa adım atmış ve dengesini kaybetmiş gibi görünüyordu. "Bana blöf yapamazsın Valentine. Söylediğimi yaparım."

"Ah, yapacağından eminim Imogen. Daima acımasız bir odağa ve tek yönlü zihne sahip bir kadın oldun. Sende bu özellikleri görebiliyorum, çünkü aynı şeyler bende de var."

"Ben senin gibi değilim. Ben Yasa'ya uya..."

"Babasını cezalandırmak için ergenlik çağındaki bir çocuğun ölmesini emrettiğinde bile mi? Bunun Yasa'yla bir ilgisi yok Imogen. Sen hala oğlunun ölümü için beni suçlayıp benden nefret ediyorsun ve beni cezalandırma şeklin de bu. Farketmez. Jonathan için bile olsa Ölümcül Oyuncaklar'dan vazgeçmeyeceğim."

Sorgucu ona dümdüz baktı. "Ama o senin oğlun," dedi. "Senin çocuğun."

"Çocuklar kendi tercihlerini yapar," dedi Valentine. "İşte hiç anlamadığın şey bu. Jonathan'a benimle kaldığı takdirde güvende olacağını söyledim. Teklifimi geri çevirip sana döndü ve sen de tıpkı olacaklar konusunda onu uyardığım gibi, intikamını ona yönelttin. Sen, Imogen," diye bitirdi, "kesinlikle tahmin edilebilir birisin."

Sorgucu hakareti görmezden geldi. "Merkez, bana Ölümcül Oyuncaklar'ı vermediğin takdirde onun ölmesini istiyor," dedi kabus gören biri gibi kıvranarak. "Onları durduramam."

"Bunun farkındayım," dedi Valentine. "Ama yapabileceğim bir şey yok. Ona bir şans verdim ve kabul etmedi."

"Alçak!" diye bağırdı Isabelle aniden ve Valentine'a koşacakmış gibi atıldı. Alec onu kolundan yakalayarak geri

çekti ve gitmesine izin vermedi. "Bu herif serserinin teki," diye tısladı ve sesini yükselterek Valentine'a bağırdı. "Sen bir..."

"Isabelle!" Alec eliyle kardeşinin ağzını kapatırken Valentine ikisine keyifli bir bakış attı.

"Sen... Ona..." Sorgucu, Alec'e kısa devre yapan bir robotu hatırlattı. "Ve seni geri mi çevirdi?" Başını iki yana salladı. "Ama o senin casusun... Senin silahın..."

"Öyle olduğunu mu düşündün?" dedi Valentine gerçekten şaşırarak. "Merkez'in sırlarıyla ilgili bilgi almakla neden ilgileneyim ki? Benim için önemli olan tek şey Merkez'in ortadan kalkması ve bunu başarmak için de bir çocuktan çok daha güçlü silahlarım var."

"Ama..."

"İstediğine inan," dedi Valentine omuz silkerek. "Sen bir hiçsin Imogen Herondale. Yakında gücünü kaybedecek olan bir rejimin kuklasısın sadece. Elinde, isteyebileceğim bir şey yok."

"Valentine!" Sorgucu onu yakalayıp durdurabilirmiş gibi Valentine'a doğru atıldı ama elleri boşluğu yakaladı. Valentine bir tiksinti ifadesiyle geri çekilip gözden kayboldu.

Gökyüzü sönmekte olan bir ateşin son ışığıyla aydınlanıyordu ve su demir rengine çalmıştı. Clary ürperdi ve montuna daha sıkı sarıldı.

"Üşüdün mü?" Jace kamyonetin arka tarafında duruyor, aracın geride bıraktığı köpüklere bakıyordu. Clary'ye yaklaşıp sırtını kabinin arka camına dayadı. Cam neredeyse tamamen mavimsi dumanla kaplanmış gibiydi.

"Sen üşümüyor musun?"

"Hayır." Jace başını iki yana salladı ve montunu çıkarıp ona uzattı. Clary montu giyerken derinin yumuşaklığı hoşuna gitti. Ama üzerine fazla büyüktü. "Luke'un söylediği gibi kamyonette kalacaksın, değil mi?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Aslında... Hayır. Yok."

Clary eldivenini çıkardı ve Jace'e uzandı. Jace onun elini sıkıca tuttu. Clary kenetlenmiş parmaklarına baktı. Kendisininkiler küçük ve küt, Jace'inkilerse uzun ve inceydi. "Simon'ı benim için bulacaksın," dedi. "Bulacağını biliyorum."

"Clary." Jace etraflarını saran suyu yansıtan gözlerle baktı. "Belki de o... Yani, demek istediğim..."

"Hayır." Clary'nin sesi şüpheye yer bırakmıyordu. "O iyi olacak. Olmak zorunda."

Jace nefesini üfledi. İrisleri koyu mavi suyla bulandı. *Gözyaşı gibi*, diye düşündü Clary ama gözyaşı değildi, sadece yansımaydı. "Sana sormak istediğim bir şey var," dedi Jace. "Daha önce sormaya korkuyordum. Ama bildiğin gibi artık hiçbir şeyden korkmuyorum." Elini uzatarak Clary'nin çenesini tuttu. Clary'nin soğuk teninde eli ılıktı ve genç kız

Korkusuz mührünün gücü dokunuşla geçebiliyormuş gibi, korkusunun silindiğini farketti. Clary çenesini kaldırarak beklentiyle dudaklarını araladı. Jace'in dudakları bir öpücüğün anısı gibi çok hafifçe onunkilere değdi. Ama sonra geri çekildi ve Jace'in gözleri iri iri açıldı. Clary o gözlerde yükselen simsiyah bir duvar gördü. Geminin gölgesi.

Jace aniden Clary'yi bırakarak ayağa fırladı. Clary sendeleyerek ayağa kalkarken Jace'in ağır montu dengesini bozdu. Kabinin camlarından mavi kıvılcımlar saçılıyordu ve o ışıkta, geminin yan tarafının siyah metalden olduğunu, bir tarafından ince bir merdiven uzandığını ve güverteyi demir korkulukların çevrelediğini görebiliyorlardı. Korkulukların üzerine büyük, tuhaf görünüşlü kuşlar konmuştu. Gemiden, buzdağıymış gibi bir soğuk dalgası yayılıyordu. Jace ona seslendiğinde, dudaklarının arasından beyaz dumanlar çıktı ve sözleri geminin motorlarının ani gümbürtüsü arasında kayboldu.

Clary kaşlarını çattı. "Ne? Ne dedin?"

Jace onu yakaladı, elini montunun altından soktu ve parmakları çıplak tenine süründü. Clary şaşkınlıkla haykırdı. Jace daha önce ona verdiği melek bıçağını genç kızın kemerinden çekip çıkardı ve eline tutuşturdu. "Dedim ki..." Ve Clary'yi bıraktı. "*Abrariel*'i çıkar, çünkü geliyorlar."

"Kim geliyor?"

"İblisler." Jace yukarıyı işaret etti. Clary önce bir şey göremedi. Sonra daha önce gördüğü devasa, tuhaf biçimli kuşları gördü. Tek tek korkuluklardan aşağı atlıyor, gemi-

nin yan tarafından taş gibi düşüyorlardı. Sonra da dalgaların üzerinde duran kamyonete doğru süzülüyorlardı. Yaklaşırlarken Clary onların kuş filan olmadığını gördü. Tarih öncesi çağlardan kalma dinazorlar gibi çirkin, devasa, deri kanatlı, kemikli üçgen başlı yaratıklardı. Ağızları sivri dişlerle doluydu ve pençeleri düz jiletler gibi parlıyordu.

Jace, elinde *Telantes*'le kabinin çatısına çıktı. Uçan yaratıklardan ilki yanlarına geldiğinde Jace bıçağını savurdu ve yaratığın başının tepesini bir yumurtanın tepesini keser gibi biçti. Yaratık bir çığlık atarak yana devrildi. Okyanusa düştüğünde su sıcaktan tısladı.

İkinci iblis kamyonetin kaputuna çarptı ve pençeleri metalin üzerinde uzun sıyrıklar bıraktı. Kendini ön cama fırlattı ve cam örümcek ağı gibi çatladı. Clary, Luke'a seslendi ama bir başkası ok gibi gökyüzünden aşağı dalışa geçmişti. Clary, Jace'in montunun kolunu yukarı çekerek savunma mührünü göstermek için kolunu kaldırdı. İblislerden ikisi çığlık çığlığa geri çekildi ama çok yaklaşmışlardı. Clary yaratıkların gözleri olmadığını, sadece kafataslarının iki yanında göz çukurları olduğunu gördü ve iblislerden birinin göğsüne *Abrariel*'i sapladı. İblis arkasında siyah bir duman bırakarak tuzla buz oldu.

"Aferin," dedi Jace. Çığlıklar atarak uçan yaratıklardan bir diğerine saldırmak için kabinin tepesinden aşağı atlamıştı. Bir elinde melek bıçağını, diğerinde kabzasına kadar siyah kanla kaplanmış bir hançer tutuyordu.

"Bunlar nedir böyle?" diye sordu Clary nefes nefese. *Ab*rariel'i uçan bir iblisin göğsüne kavis çizerek savurdu. Yaratığın bir kanadı Clary'yi sıyırdı geçti. Bu kadar yakından, Clary kanatların uçlarında bıçak keskinliğinde kemik çıkıntıları olduğunu görebiliyordu. Bu yaratık Jace'in montunun kol ağzını yakalayarak yırttı.

"Montum!" diye bağırdı Jace öfkeyle ve yaratık tam yükselirken bıçağını sırtına sapladı. Yaratık bir çığlık atarak yok oldu. "O montu seviyordum!"

Clary bir an ona baktı ama sonra metale sürtünen bir şey duyunca hızla döndü. Uçan iblislerden ikisi pençelerini kabinin tavanına geçirmiş, çerçevesinden sökmeye çalışıyordu. Hava yırtılan metalin gıcırtısıyla dolmuştu. Luke kamyonetin kaputunun üzerine sıçradı ve *Kindjal*'ı yaratıklara savurdu. Biri kamyonetin yan tarafına yuvarlandı ve daha suya çarpmadan gözden kayboldu. Diğeri kabinin çatısını pençeleriyle söküp alarak havalanırken bir zafer çığlığı attı ve tekrar gemiye yöneldi.

Bir an için gökyüzü açılmıştı. Clary koşup kabine baktı. Magnus koltuğa gömülmüştü ve yüzü sapsarıydı. Karanlık olduğundan Clary onun yaralı olup olmadığını göremiyordu. "Magnus!" diye bağırdı. "Yaralandın mı?"

"Hayır!" Magnus kendini zorlayarak doğruldu ve tekrar koltuğa çöktü. "Sadece... Tükendim. Gemideki koruma büyüleri çok güçlü. Onları geri çevirmek çok zor." Sesi zayıfladı. "Ama bunu yapmazsam Valentine dışında o gemiye ayak basan herkes ölür."

"Belki sen de bizimle gelmelisin," dedi Luke.

"Geminin üzerinde olursam koruyucu büyüler üzerinde çalışamam. Buradan yapmam gerek. Başka yolu yok." Magnus'un yüzünde acı bir sırıtış belirdi. "Ayrıca dövüşte de bir işe yaramam. Yeteneklerim farklı."

Hala kabine bakan Clary araya girdi. "Ama ya sana ihtiyacımız..."

"Clary!" diye bağırdı Luke ama çok geçti. Kamyonetin yan tarafına hareketsizce tutunmuş olan uçan yaratığı hiçbiri görmemişti. Kanatlarını iki yana açarak öne atıldı ve pençelerini Clary'nin montuna geçirdi. Ulumaya benzer bir zafer çığlığı atarak havalandığında Clary çaresizce pençelerinin ucunda sallanıyordu.

"Clary!" diye bağırdı Luke tekrar ve kamyonetin kaputunun kenarına koştu ama orada kaldı. Pençelerinde Clary'yi taşıyan uçan yaratığın arkasından bakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Onu öldürmez," dedi Jace, Luke'un yanına gelerek. "Sadece Valentine'a götürüyor."

Jace'in sesinde, Luke'un kanını donduran bir şey vardı. Yanında duran çocuğa döndü. "Ama..."

Bitirmedi. Jace tek bir hızlı hareketle çoktan kamyonetten atlamıştı bile. Kirli nehir suyuna daldı ve gemiye doğru yüzmeye başladı.

Luke, sararmış yüzüyle ön camdan ona bakan Magnus'a döndü. Bir elini kaldırdı ve Magnus cevap olarak başıyla onayladı.

Kindjal'ı yan tarafına sıkıştırdıktan sonra o da Jace'in peşinden nehre atladı.

Alec, Isabelle'i bırakırken ve elini ağzından çekerken onun bağırmasını bekliyordu ama bağırmadı. Alec'in yanında durdu ve bembeyaz bir yüzle ayakta duran Sorgucu'ya baktı.

"Imogen," dedi Maryse. Sesinde hiçbir duygu, hatta öfke bile yoktu.

Sorgucu onu duymamış gibiydi. Bitkin bir tavırla Hodge'un eski koltuğuna çökerken yüz ifadesi değişmemişti. "Tanrım," dedi bakışlarını masadan kaldırmadan. "Ben ne yaptım?"

Maryse, Isabelle'e bir bakış attı. "Babanı çağır."

Alec kadar korkmuş olan Isabelle başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

Maryse, Sorgucu'ya yaklaştı. "Ne mi yaptın Imogen?" dedi. "Valentine'a zaferi kendi ellerinle teslim ettin. Yaptığın şey bu."

"Hayır," dedi Sorgucu acıklı bir sesle.

"Jace'i kilitlediğinde Valentine'ın ne planladığını tam olarak biliyordun. Merkez'in karışmasına izin vermedin, çünkü senin planını bozacaktı. Valentine'a, sana çektirdiği gibi acı

çektirmek istedin. Ona, seninkini öldürdüğü gibi onun çocuğunu öldürme gücüne sahip olduğunu gösterecektin. Onu aşağılamak istedin."

"Evet..."

"Ama Valentine asla aşağılanamaz," dedi Maryse. "Bunu sana ben de söyleyebilirdim. Asla onu kontrol edemezsin. Idris'ten destek çağırmaya zamanımız kalmaması için teklifini düşünüyormuş gibi yaptı sadece. Ve artık çok geç."

Sorgucu çılgınca etrafına bakındı. Saçları dağılmıştı ve yüzünün iki yanından aşağı dökülüyordu. Alec onu ilk kez böylesine insancıl görüyordu ama bundan hiç memnun olmamıştı. Annesinin sözleri kanını dondurmuştu: *Artık çok geç*. "Hayır Maryse," dedi Sorgucu. "Biz hala..."

"Hala ne?" dedi Maryse çatlayan sesiyle. "Merkez'i mi arayacağız? Onların buraya gelmesini bekleyecek günlerimiz ya da saatlerimiz yok. Valentine'la karşılaşacaksak... Ve Tanrı biliyor ki başka seçeneğimiz yok..."

"Bunu hemen yapmak zorundayız," dedi derin bir ses. Alec olduğu yerde döndü. Arkasında, babası Robert Lightwood duruyordu.

Alec babasına baktı. Onu av giysileriyle en son gördüğünden beri yıllar geçmişti. Artık zamanını yönetim işleriyle, muhafızlarla ve Aşağı Dünya meseleleriyle geçiriyordu. Babasını bu ağır, siyah zırhlı giysiler içinde görmek, Alec'e yine çocukluğunu hatırlatmıştı. O zamanlar babasının hayal edebileceği en iri, en güçlü ve en korkunç adam olduğunu düşünürdü. Hala da korkutucuydu. Luke'un evinde kendini mahcup

ettiğinden beri babasını hiç görmemişti. Onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Robert, Maryse'e bakıyordu. "Muhafızlar hazır," dedi Robert. "Tekneler limanda bekliyor."

Sorgucu'nun elleri yüzüne doğru kalktı. "Yararı yok," dedi. "Yeterli adamımız yok... Bunu başarmamız..."

Malik ona aldırmadı. Bunun yerine Maryse'e döndü. "Hemen yola çıkmalıyız," dedi Sorgucu'yla konuşurken yansıtmadığı bir saygı tonuyla.

"Ama Merkez," diye başladı Sorgucu. "Onlara haber vermemiz gerek."

Maryse masanın üzerindeki telefonu Sorgucu'ya doğru itti. "Sen haber ver. Onlara ne yaptığını anlat. Sonuçta bu senin işin."

Sorgucu bir şey söylemedi, sadece bir elini ağzına kapatarak dümdüz telefona baktı.

Alec onun için üzülmeye başlayamadan, kapı tekrar açıldı ve Isabelle üzerinde Gölge Avcısı kıyafetleriyle içeri daldı. Bir elinde kırbacı, diğerinde tahta uçlu bir *naginata* vardı. Kaşlarını çatarak ağabeyine döndü. "Git de hazırlan," dedi. "Hemen Valentine'ın gemisine doğru yola çıkıyoruz."

Alec kendini tutamadı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Isabelle öylesine kararlıydı ki. "Bu benim için mi?" diye sordu *naginata*'yı işaret ederek.

Isabelle silahı geri çekti. "Git kendine başka bul!"

Bazı şeyler hiç değişmiyor. Alec kapıya yöneldi ama omzunu yakalayan bir el onu durdurdu. Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

Babasıydı. Alec'e bakıyordu ve gülümsememesine rağmen çizgilerle dolu yorgun yüzünde gurur vardı. "Eğer kılıca ihtiyacın olursa Alexander, *Guisarme* antrede. Eğer kullanmak istersen."

Alec zorlukla yutkundu ve başıyla onayladı ama babasına teşekkür edemeden Isabelle konuştu.

"İşte, anne," dedi. Alec döndü ve kardeşinin o sırada *naginata*'yı annesine vermekte olduğunu gördü. Annesi silahı aldı ve ustaca bir hareketle elinde çevirdi.

"Teşekkür ederim Isabelle," dedi Maryse ve kızınınki kadar hızlı bir hareketle bıçağı Sorgucu'nun kalbine doğrulttu.

Imogen Horendale başını kaldırıp boş gözlerle Maryse'e baktı. "Beni öldürecek misin Maryse?"

Maryse dişlerini sıkarak cevap verdi. "Kesinlikle hayır," dedi. "Şehirdeki bütün Gölge Avcıları'na ihtiyacımız var ve şu anda bu seni de kapsıyor. Kalk Imogen ve savaşa hazırlan. Bundan sonra, burada emirleri *ben* veriyorum." Kaşlarını çatarak gülümsedi. "Ve yapacağın ilk şey, oğlumu Malachi Konfigürasyonu'ndan çıkarmak."

Konuşurken muhteşem görünüyor, diye düşündü Alec gururla. *Gerçek bir Gölge Avcısı.*

Bu anın büyüsünü bozmaktan nefret ediyordu ama sonuçta Jace'in kaçtığını nasılsa öğreneceklerdi. Birinin şoku azaltması daha iyiydi.

Boğazını temizledi. "Aslında," dedi, "sanırım bilmeniz gereken bir şey var..."

18

GÖRÜNEN KARANLIK

Clary hız treninden daima nefret etmişti, çünkü tren aniden öne doğru inişe geçtiğinde midesinin ağzına gelmesinden hoşlanmazdı. Bir kartalın pençelerinde fare gibi kamyonun tepesinden alınıp havada sürüklenmek, ondan on kat daha kötüydü. Ayakları kamyonetten ayrılırken ve vücudu inanılmaz bir hızla yükselirken bütün gücüyle çığlık attı. Pençelerin ucunda kıvranıyor, haykırıyordu. Sonunda aşağı bakıp ne kadar yüksekte olduklarını gördüğünde, iblis onu bırakırsa neler olacağını anlayıp çırpınmaktan vazgeçti.

Hareketsiz, öylece kaldı. Kamyonet aşağıda oyuncak gibi görünüyor, inanılmaz bir şekilde dalgaların üzerinde yüzüyordu. Şehir etrafında dönüyor, parıltılı ışıklardan bir duvar gibi duruyordu. Bu kadar korkmasaydı aslında manzaranın güzel olduğunu söyleyebilirdi. İblis yana yatarak daireye geçti ve aniden, Clary yükselmek yerine düştüğünü farketti. Yaratığın onu yüzlerce metre yüksekten bıraktığını ve aşağı düşerek buzlu sulara çarpacağını düşünerek gözlerini kapadı. Ama körlüğün karanlığında düşmek daha da kötüydü. Gözlerini tekrar açtı ve geminin, ikisini de gökyüzünden kapmaya hazırlanan bir el gibi görünen siyah güvertesiyle karşılaştı. Güverteye ve güvertenin üzerine açılmış karanlık kare biçime doğru hızla alçalırlarken Clary yine çığlık attı. Artık geminin içindeydiler.

Uçan yaratık yavaşladı. Geminin metal güvertesinin merkezine iniyorlardı. Clary simsiyah makineleri şöyle bir görebildi. Hiçbiri çalışıyor gibi görünmüyordu. Orada burada terkedilmiş malzemeler ve aletler vardı. Daha önce burada elektrik varsa bile artık gerek duyulmuyordu. Yine de her şey hafif bir şekilde parlıyordu. Gemiye daha önce enerji veren her neyse, Valentine'ın onu artık başka bir şekilde çalıştırdığı belliydi.

Bir şey ortamın sıcaklığını tamamen çekip almıştı. İblis geminin en alt seviyesine ulaşıp uzun ve kötü aydınlatılmış bir koridora dalarken buzlu hava Clary'nin yüzünü acıttı. Yaratığın yüküne özen gösterdiği söylenemezdi. Bir köşeyi dönerken Clary'nin dizi bir boruya çarptı ve bacağı kalçasına kadar acıyla sızladı. Haykırdığında yaratığın tıslayarak güldüğünü duydu. Sonra iblis onu bıraktı ve Clary düşme-

ye başladı. Havada dönen Clary, yere çarpmadan önce dizlerini ve ellerini altına almaya çalıştı. Neredeyse işe yaradı. Sarsıcı bir şekilde yere çarptı ve sersemleyerek yana yuvarlandı.

Şimdi yarı karanlıkta, sert bir yüzeyde yatıyordu. Muhtemelen burası bir zamanlar depo olarak kullanılıyor olmalıydı, çünkü duvarlar kapısız ve düzdü. Hemen tepesinde, içeri ışık girmesini sağlayan küçük, kare bir açıklık vardı sadece. Clary'nin bütün vücudu koca bir çürük gibi sızlıyordu.

"Clary?" diye fısıldadı biri. Clary yüzünü buruşturarak yan döndü. Yanında biri çömelmişti. Gözleri karanlığa alıştığında küçük, kıvrımlı silueti, örgülü saçları, koyu kahverengi gözleri gördü. *Maia.* "Clary, sen misin?"

Clary sırtındaki korkunç ağrıya aldırmadan ayağa kalktı. "Maia. Maia, ah Tanrım." Önce diğer kıza, sonra çılgınca etrafına bakındı. İkisinden başka kimse yoktu. "Maia, o nerede? Simon nerede?"

Maia dudağını ısırdı. Clary kızın bileklerinin kan içinde, yüzünün yaşlarla dolu olduğunu gördü. "Clary, çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Simon öldü."

Sırılsıklam olmuş ve neredeyse donmuş haldeki Jace geminin güvertesine çöktüğünde, saçlarından ve giysilerinden sular süzülüyordu. Bulutlu geceye bakarak soluklanmaya çalıştı. Geminin yan tarafına kötü şekilde tutturulmuş olan

paslı demir merdiveni tırmanmak kolay olmamıştı. Özellikle de elleri kayıp ıslak giysilerinin ağırlığı onu aşağı çekerken.

Korkusuz mührü olmasa, muhtemelen uçan iblislerden birinin onu sarmaşıklardan böcek yakalayan bir kuş gibi çekeceğinden korkabilirdi. Neyse ki Clary'yi kaptıktan sonra gemiye dönmüşe benziyorlardı. Jace bunun nedenini bilemiyordu ama babasının neyi neden yaptığını anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti zaten.

Başının üzerinde gökyüzünü bölen bir baş silueti göründü. Luke merdivenin üzerine ulaşmıştı. Hızlı bir şekilde merdiveni tırmanmış, diğer taraftan aşağı atlamıştı. Jace'e baktı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Jace ayağa kalktı. Titriyordu. Gemi, suyun içinden bile daha soğuktu ve montu yoktu. Clary'ye vermişti.

Jace etrafına bakındı. "Bir yerlerde, geminin içine açılan bir kapı var. Geçen sefer bulmuştum. Tekrar bulana kadar güverteyi dolaşmamız gerekecek."

Luke ileri baktı.

"Ben önden gideyim," dedi Jace onun önüne geçerek. Luke ona son derece şaşkın, bir şey söyleyecekmiş gibi bir bakış attı ve sonra Jace geminin kıvrımlı ön kısmına yaklaşırken Luke da ona katıldı. Güvertenin alt kısmında, yağlı suların geminin gövdesini dövüşünü duyabiliyordu.

"Baban," dedi Luke. "Onu gördüğünde sana ne dedi? Sana ne vaat etti?"

"Ah, bilirsin. Her zamanki şeyler. Ömür boyu yetecek kadar Knicks bileti." Jace neşeli konuşuyordu ama hatırladığı şeyler soğuktan daha fazla canını acıtıyordu. "Merkez'den ayrılıp onunla birlikte Idris'e dönersem sevdiklerimden hiçbirine zarar gelmeyeceğini söyledi."

"Sence..." dedi Luke tereddütle. "Sence, senden intikam almak için Clary'ye zarar verir mi?"

Pruvadan dönerken Jace uzakta parıldayan ışıktan bir sütun gibi görünen Özgürlük Anıtı'nı gördü. "Hayır. Bence onu, bizi gemiye bu şekilde getirmek için aldı. Onu pazarlık kozu olarak kullanacağını tahmin ediyorum. Hepsi o kadar."

"Bir pazarlık kozuna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Luke *Kindjal*'ını çıkarırken alçak sesle konuşuyordu. Jace dönüp Luke'un bakışlarını izledi ve bir an için sadece bakakaldı.

Geminin batı tarafında karanlık bir delik vardı. Delik, metal zemine açılmıştı ve içinden kapkaranlık canavarlar çıkıyordu. Jace son kez orada durduğu zamanı düşündü. Elinde Ölümcül Kılıç vardı ve etrafını saran gökyüzüne ve altındaki denize korkuyla bakıyordu. O anda gördüğü, en korkunç kabuslarından fırlamış gibi gelen canavarlar, şimdi karşısında duruyordu. Luke'un evinin orada onlara saldıran kemik beyazı Raumlar; yeşil vücutlu, geniş ağızlı ve boynuzlu Oni iblisleri, simsiyah Kuri iblisleri, uçları kıskaçlı sekiz bacaklarıyla ve gözlerinden çıkan zehirli dişleriyle örümcek iblisler...

Jace hepsini sayamadı. *Camael*'e uzanarak kemerinden çıkardı. İblisler bıçağın gümüşi parıltısını görünce tısladılar ama hiçbiri geri çekilmedi. Jace'in kürek kemiğinin üzerindeki Korkusuz mührü yanmaya başlamıştı. Tamamen yanıp gitmeden önce kaç iblis öldürebileceğini merak etti.

"Dur! Dur!" Jace'in bluzunun arkasını yakalayan Luke onu geri çekti. "Çok fazlalar Jace. Merdivene geri dönebilirsek..."

"Dönemeyiz." Jace kendini Luke'un elinden kurtardı ve işaret etti. "İki tarafımızı da tuttular."

Doğruydu. Boş gözlerinden alevler saçan bir grup Moloch iblisi diğer yönü de tutmuştu. Luke bir küfür savurdu. "O zaman yandan aşağı atla. Ben onları oyalarım."

"Sen atla," dedi Jace. "Ben burada iyiyim."

Luke başını arkaya attı. Kulakları sivrilmişti ve Jace'e döndüğünde dudaklarını gererek sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Sen..." Bir Moloch iblisi pençelerini ileri uzatarak üzerine atıldığında Luke sözünü tamamlayamadı. Yaratık yanından geçerken Jace bıçağını omurgasına sapladı ve iblisi uluyarak Luke'a doğru sendeledi. Luke pençeleriyle onu yakaladı ve tırabzanın üzerinden savurdu. "Korkusuz mührünü kullandın değil mi?" dedi Luke kehribar gibi parlayan gözleriyle Jace'e dönerek.

Aşağıdan suyun sesi duyuldu.

"Doğru tahmin," dedi Jace.

"Tanrım," dedi Luke. "Kendin mi yaptın?"

"Hayır, Clary yaptı." Jace'in melek bıçağı beyaz alevıyle havayı biçti ve iki Drevak iblisi daha devrildi. Geldiği yerden onlarcası tırmanıyor, iğne gibi sivri pençeleriyle üzerlerine atılıyordu. "Bu işte bayağı iyi, biliyor musun?"

"*Ergenler,*" dedi Luke şu hayatta bildiği en iğrenç kelime buymuş gibi. Ve kendini yaklaşan sürünün üzerine attı.

"Öldü mü?" dedi Clary, Maia'ya sanki Bulgarca konuşmuş gibi bakarak. "Ölmüş olamaz!"

Maia bir şey söylemedi. Sadece üzgün gözlerle ona baktı.

"Bunu hissederdim." Clary doğrulup oturdu ve elini yumruk yaparak göğsüne bastırdı. "Burada hissederdim."

"Bunu ben de düşünürdüm," dedi Maia. "Bir zamanlar. Ama bilemezsin. Asla bilemezsin."

Clary sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. Jace'in montu omuzlarından sarkıyordu ve sırtı neredeyse tamamen parçalanmıştı. Sinirli bir tavırla montu sırtından atıp yere bıraktı. Sırt kısmı pençe izleriyle doluydu ve mahvolmuştu. *Montunu bu hale getirdiğim için Jace çok kızacak,* diye düşündü. *Ona yeni bir tane almalıyım. Ona...*

Uzun bir nefes aldı. Kalbinin deli gibi attığını duyabiliyordu ama sesi çok uzaktan geliyordu. "Ne... Ona ne oldu?"

Maia yere çömelmişti. "Valentine ikimizi de yakaladı," dedi. "Bizi birlikte bir odaya zincirledi. Sonra bir silahla geldi. Çok uzun ve parlak bir kılıç. Onunla savaşmamı engel-

lemek için bana gümüş tozu attı ve... Simon'ın boğazını kesti." Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Bileklerini kesip kanını kaselere doldurdu. O iblis yaratıklardan bazıları içeri gelip kaseleri götürmesine yardım etti. Simon'ı orada öylece bıraktı. İçi dışına çıkarıldığı için artık işe yaramayacak bir oyuncakmış gibi. Çığlık attım ama öldüğünü biliyordum. Sonra iblisler gelip beni aldı ve buraya getirdi."

Clary elinin tersini ağzına bastırdı ve tuzlu kanın tadını alana kadar bastırmaya devam etti. Kanın keskin tadı zihnindeki sisi dağıtmış gibiydi. "Burdan çıkmak zorundayız."

"Alınma ama bu oldukça açık." Maia yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Buradan çıkmanın yolu yok. Bir Gölge Avcısı için bile. Belki sen şey olsaydın..."

"Ne olsaydım?" dedi Clary hücrenin içinde bir aşağı bir yukarı yürürken. "Jace mi? Şey, değilim." Duvara bir tekme savurdu. Darbesi boğuk bir sesle yankılandı. Elini cebine sokup stelini çıkardı. "Ama benim de kendime göre bazı yeteneklerim var."

Stelin ucunu duvara dayayıp çizmeye başladı. Öfkesi kadar sıcak, yakıcı çizgiler Clary'nin içinden akıyordu. Steli tekrar tekrar duvara vururken siyah çizgilerin ucu alev almış gibi kıvrıldı. Nefes nefese geri çekildiğinde Maia'nın şaşkınlıkla ona baktığını gördü.

"Kızım," dedi. "Sen ne yaptın?"

Clary emin değildi. Duvara bir kova asit atmış gibi görünüyordu. Mührün etrafındaki metal, sıcak güneş altındaki

dondurma gibi eriyip bükülüyordu. Duvarda köpek büyüklüğünde bir delik açılınca Clary şaşkın gözlerle geri çekildi. Geminin iki çelik tabakası arasındaki kirişleri görünüyordu. Deliğin kenarları hala cızırdıyordu ama dışarı doğru yayılması durmuştu. Maia, Clary'nin kolunu iterek yaklaştı.

"Dur." Clary aniden endişelenmişti. "Erimiş metal... Zehirli atık gibi filan olabilir."

Maia güldü. "Ben New Jersey'denim. Zehirli atıkların içinde doğdum." Deliğe yaklaşıp içine baktı. "Diğer tarafta bir metal platform var," dedi. "İşte, ben buradan geçeceğim." Döndü ve önce ayaklarını, sonra bacaklarını geçirip yavaşça ilerledi. Vücudunu geçirmeye çalışırken yüzünü buruşturdu ve hareketsiz kaldı. "Ah! Omuzlarım sıkıştı. Beni iter misin?" Ellerini uzattı.

Clary kızın ellerini tutup itti. Maia'nın yüzü önce beyazlaştı, sonra kızardı... Ve aniden şişeden patlayan şampanya mantarı gibi geçiverdi. Bir gümbürtü koptu ve Clary endişeyle başını deliğe uzattı. "Sen iyi misin?"

Maia birkaç metre aşağıdaki dar bir metal platformda yatıyordu. Yavaşça yana dönüp doğrularak oturdu ve yüzünü buruşturdu. "Ayak bileğim... Ama geçer," diye ekledi Clary'nin yüzünü görünce. "Biz de hızlı iyileşiriz."

"Biliyorum. Pekala, sıra bende." Clary, Maia'nın peşinden delikten geçmek için eğildiğinde steli rahatsız bir şekilde karnına battı. İskeleye atlamak ürkütücü bir fikirdi ama kendilerini almaya gelebilecek şeyleri bekleyerek depoda

kalma düşüncesi kadar ürkütücü değildi. Karnının üzerine döndü ve ayaklarını deliğe soktu...

Bir şey o anda bluzunun arkasını yakalayarak onu yukarı çekti. Steli kemerinden düşüp yerde sekti. Ani bir acı ve şaşkınlıkla inledi. Bluzunun boyun şeridi boğazına batınca nefesi kesildi. Bir an sonra serbest kaldı. Dizleri boğuk bir tıngırtıyla metale çarparken Clary yere yuvarlandı. Hemen sırtüstü dönüp yukarı baktığında ne göreceğini biliyordu.

Valentine tepesinde dikiliyordu. Bir elinde, sert beyaz ışığıyla parlayan bir melek bıçağı vardı. Az önce Clary'nin bluzunun arkasını tutan elini yumruk yapmıştı. Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Hep annenin kızısın Clarissa," dedi. "Yine ne yaptın?"

Clary acı içinde dizlerinin üzerinde doğruldu. Ağzı, dudağının yarıldığı yerden tuzlu kanla dolmuştu. Valentine'a bakarken öfkesi göğsünde zehirli bir çiçek gibi açtı. Bu adam, babası, Simon'ı öldürmüştü ve fırlatılıp atılmış bir çöp parçası gibi bırakıp gitmişti. Daha önce de nefret ettiğini sandığı insanlar olmuştu ama Clary yanılmıştı. Nefret buydu.

"Kurtkız," dedi Valentine kaşlarını çatarak. "O nerede?"

Clary öne eğildi ve bir ağız dolusu kanı Valentine'ın ayakkabılarına tükürdü. Valentine tiksinti ve şaşkınlık yansıtan keskin bir sesle geri çekilip bıçağı tutan elini kaldırdı. Clary bir an için onun gözlerindeki açık öfkeyi gördü ve bunu gerçekten yapacağını düşündü. Ayakkabılarına tükür-

düğü için onu oracıkta, ayaklarının dibinde diz çökmüş bı
de öldürecekti.

Ama Valentine yavaşça bıçağı indirdi. Tek kelime et
den Clary'nin yanından yürüdü ve duvarda açılmış deliğe
baktı. Clary yavaşça döndü ve düşürdüğü şeyi aradı. Ann
sinin steli. Nefesini tutarak stele uzandı.

Valentine döndü, onun ne yaptığını gördü. Tek bir adı
da hemen yanına ulaştı ve steli tekmeleyerek uzaklaştırd
Stel metal zeminde savruldu ve duvardaki delikten dışa
Clary gözlerini kıstı. Steli kaybetmek, bir kez daha annesini
kaybetmek gibi gelmişti.

"İblisler, Aşağı Dünyalı arkadaşını bulacak," dedi Valen
tine soğuk bir sesle. Melek bıçağını belindeki kına sokt
"Kurtkızın kaçacak yeri yok. Hiçbirinizin kaçacak yeri yok
Şimdi ayağa kalk Clarissa."

Clary yavaşça ayağa kalktı. Bütün vücudu ağrıyordu. Bi
an sonra Valentine onu omzundan yakalayıp kendine doğ
dürürken şaşkınlıkla inledi. Valentine bir ıslık çaldı. Keskin
tiz, sevimsiz bir sesti. Başlarının üzerinde havanın titreştiğ
ni hissetti ve bir an sonra çirkin deri kanatların sesi duyul
du. Clary bir çığlık atarak kurtulmak için çırpındı ama Va
lentine çok güçlüydü. Kanatlar ikisini de sardı ve birden
havaya yükselmeye başladılar. Valentine gerçekten babasın
mış gibi Clary'yi kucağına almıştı.

Jace, Luke ve kendisinin şimdiye kadar ölmüş olması gerek-
tiğini düşünüyordu. Neden ölmediklerinden emin değildi.
Geminin güvertesi kandan iyice kayganlaşmıştı. Jace'in her
yeri pislikle kaplıydı. Saçları bile yapış yapış olmuştu ve
gözleri, içlerine süzülen kan ve ter yüzünden yanıyordu.
Sağ kolu boyunca derin bir yarık vardı ve tenine bir İyileş-
tirme mührü çizecek zamanı olmamıştı. Kolunu kaldırdığı
her seferinde yan tarafı acıyla kavruluyordu.

Geminin metal duvarındaki bir girintiye sığınmayı başar-
mışlardı ve bu sığınakta, üzerlerine çullanan iblislerle sava-
şıyorlardı. Jace iki *chakhram*'ını da kullanmıştı ve elinde sa-
dece melek bıçağıyla Isabelle'den aldığı hançer kalmıştı.
Pek fazla sayılmazdı. Bu kadar az silahla birkaç iblisin bile
karşısına çıkmazdı ve şimdi bir sürüyle savaşmak zorunday-
dı. Korkması gerektiğini biliyordu ama hiçbir şey hissetmi-
yordu. Sadece bu dünyaya ait olmayan iblislerden tiksiniyor
ve onları buraya çağıran Valentine'a öfke duyuyordu. İçten
içe, korkusuzluğun o kadar da iyi bir şey olmadığını biliyor-
du. Kolundaki yara yüzünden kaybettiği kan miktarı bile
onu korkutmuyordu.

Bir örümcek iblis, sarı zehrini saçarak Jace'e yaklaştı. Ja-
ce eğildi ama birkaç damla zehrin bluzuna damlamasını en-
gelleyecek kadar hızlı değildi. Zehir, kumaşı tıslayarak yak-
tı. Jace teni bir düzine aşırı ısıtılmış iğneyle delinmiş gibi bir
acı duydu.

Örümcek iblisi memnun bir şekilde tıkırdadı ve yine ze-
hir saçtı. Jace eğilince zehir yan taraftan üzerine gelen bir

Oni iblisine geldi. Oni acıyla çığlık attı ve pençelerini uzatarak örümceğe saldırdı. İkisi birbirine girerek güvertede yuvarlandı.

Etrafı saran iblisler, saçılan zehirden uzaklaştı. Gölge Avcısı'yla aralarında bir bariyer oluştu. Jace bu anlık duraksamadan yararlanarak yanındaki Luke'a döndü. Luke neredeyse tanınmaz haldeydi. Kulakları iyice sivrilmiş, dudakları gerilerek dişlerini açığa çıkarmış, pençeleri iblislerin kanı ve pisliğiyle kaplanmıştı.

"Tırabzanlara gitmeliyiz." Luke'un sesi yarı yarıya hırıltıydı. "Gemiden inmeliyiz. Hepsini öldüremeyiz. Belki Magnus..."

"Kötü bir iş çıkardığımızı sanmıyorum." Jace melek bıçağını elinde çevirdi. Bu kötü bir fikirdi. Eli kandan ıslanmıştı ve bıçak neredeyse elinde kayıyordu. "Her şey düşünüldü."

Luke hırıltı mı, yoksa kahkaha mı olduğu belli olmayan bir ses çıkardı. Sonra gökyüzünden gelen dev ve şekilsiz bir şey üzerlerine inerek ikisini de yere devirdi.

Jace sert bir şekilde yere yuvarlandı ve melek bıçağı elinden savruldu. Metal zeminde sekerek güvertede uzaklaştı ve geminin kenarından kayarak gözden kayboldu. Jace bir küfür savurarak ayağa kalktı.

Üzerlerine inen şey, bir Oni iblisiydi. Kendi türü için sıradışı bir iriliğe sahipti. Çatıya tırmanıp oradan üzerlerine atlayacak kadar akıllı olması da ayrı bir gerçekti. Şimdi Luke'un üzerinde oturuyor, alnından uzanan keskin dişleriyle vuruyordu. Luke pençelerini kullanarak elinden geldiğince kendini savunuyordu ama her yanı kan içindeydi. *Kindjal*'ı güvertede yarım metre kadar uzağına düşmüştü. Luke ona uzandı ve Oni kürek gibi ellerinden biriyle Luke'un bacağını yakalayarak bir dal parçasıymış gibi büktü. Jace kemiğin çatırtısını ve Luke'un çığlığını duydu. Jace hemen atılıp *Kindjal*'ı kaptı ve dönüp ayağa fırlarken hançeri Oni iblisinin ensesine büyük bir güçle fırlattı. Silah yaratığın başını koparacak bir güçle saplandı. İblis öne doğru sendeledi ve ensesinden simsiyah kan fışkırdı. Bir an sonra yaratık yok oldu. *Kindjal*, Luke'un yanına düştü.

Jace yanına koşup çömeldi. "Bacağın..."

"Kırıldı." Luke zorlukla doğrulup oturdu. Yüzü acıyla burulmuştu.

"Ama hızlı iyileşirsin."

Luke asık yüzle etrafına bakındı. Oni ölmüş olabilirdi ama diğer iblisler onun örneğinden esinlenerek çatıya tırmanmaya başlamıştı. Jace loş ayışığında kaç tane olduğunu bilemiyordu ama onlarca olduğu kesindi. Belki de yüzlerce? Belli bir sayıdan sonrası farketmiyordu zaten.

Luke *Kindjal*'ın kabzasını sıkıca kavradı. "Yeterince hızlı değil."

Jace, Isabelle'in hançerini kemerinden çekti. Bu son silahıydı ve aniden gülünç derecede küçük görünmüştü. İçinde keskin bir duygu belirdi. Korku değildi. Hala korku duy-

muyordu. Ama keder. Alec'le Isabelle'in ona gülümseyerek karşısında durduğunu görüyordu. Sonra onların yerini, kollarını açmış onu karşılayan Clary aldı.

Ayağa kalkarken iblisler de ayı örten karanlık bir dalga halinde üzerlerine indi. Jace, Luke'u korumak için bir hamle yaptı ama yararı yoktu. İblisler her yerdeydi. Biri hemen önünde ayağa kalktı. Bir seksenlik bir platformdu ve kırık dişleriyle sırıtıyordu. Çürümüş kemikleri, parlak renkli Tibet bayrağı parçalarıyla örtülüydü. Kemikli eliyle bir *katana* tutuyordu ve bu gerçekten sıradışıydı. Çoğu iblis silah taşımazdı. Üzeri iblis mühürleriyle işlenmiş kılıç, Jace'in kolundan uzundu ve son derece keskin görünüyordu.

Jace hançerini savurdu. İblisin göğüs kafesine saplanarak orada kaldı. İblis neredeyse farketmemişti bile. Sadece korkunç bir kararlılıkla ilerlemeye devam etti. İblisin etrafını saran hava ölüm ve mezarlık kokuyordu. Pençe gibi eliyle *katana*'sını kaldırdı...

O anda gri bir gölge, Jace'in önüne geçti. Hızlı, kararlı ve ölümcül bir netlikle hareket eden bir figür. Aşağı inen *katana*, metalin metale çarpmasından doğan bir sesle durdu. Gölgeli figür *katana*'yı iblise geri savurdu ve diğer eliyle Jace'in zorlukla izlediği bir hızla yukarı doğru sapladı. İblis toz olup ufalanan kafatasıyla geriye doğru sendeledi. Etrafındaki bütün iblislerin şaşkınlık ve acıyla haykırdığını duyuyordu. Onlarca figür -insan figürü- tırabzanlardan tırmanarak güverteye çıkıyor ve tıslayan, sürünen, çığlıklar atan

iblislere koşuyordu. Ellerinde ışıklı bıçaklar, üzerlerinde sert, siyah giysiler vardı...

"Gölge Avcıları!" dedi Jace yüksek sesle konuştuğunu farketmeyerek.

"Başka kim olabilir ki?" Karanlıkta biri sırıttı.

"Malik! Sen misin?"

Malik başını eğdi. "Bugün daha önce olanlar için üzgünüm," dedi. "Emirleri yerine getiriyordum."

Jace şimdi hayatını kurtarmışken Enstitü'de olanları hatırlamadığını söyleyecekti ki bir grup Raum iblisi üzerlerine geldi. Malik döndü ve elinde bir yıldız gibi parlayan melek bıçağıyla onları karşılamaya hazırlandı. Jace onu izlemek üzereyken bir el kolunu yakalayarak onu yana çekti.

Baştan aşağı siyahlar giymiş bir Gölge Avcısı'ydı bu. Başında yüzünü örten bir kukuleta olduğu için Jace onun kim olduğunu bilemiyordu. "Benimle gel."

El ısrarla kolunu çekiştiriyordu.

"Luke'la ilgilenmem gerek. O yaralı." Kolunu sertçe çekti. "Bırak beni!"

"Ah, Melek aşkına..." Gölge Avcısı onu bıraktı ve uzun pelerinin kukuletasını indirmek için elini kaldırdı. İnce, beyaz bir yüz ve bir çift elmas gibi parlayan gri göz ortaya çıktı. "Bir kez olsun sana söyleneni yapar mısın Jonathan?"

Bu, Sorgucu'ydu.

Havada uçarken baş döndürücü hızlarına rağmen Clary yapabilse Valentine'a tekme atardı. Ama onu demir gibi kollarla tutuyordu. Ayaklarını kurtarmıştı ama ne kadar çabalasa da herhangi bir şeye ulaşamıyordu.

İblis aniden yana yatıp döndüğünde Clary bir çığlık attı. Valentine güldü. Ardından hızla dar bir metal tünelden geçip çok daha geniş bir odaya geldiler. Daha önce olduğu gibi onları fırlatmak yerine, uçan iblis ikisini de nazikçe yere bıraktı.

Clary'yi şaşırtan bir şekilde, Valentine da onu bırakmıştı. Clary omuz silkerek ondan uzaklaştı ve odanın ortasına doğru sendeleyerek şaşkınlıkla etrafına bakındı. Büyük bir yerdi. Büyük ihtimalle bir zamanlar makine dairesi olmalıydı. Şimdi makineler, ortada geniş bir yer açmak için duvar diplerine itilmişti. Zemin kalın siyah metaldi ve orada burada daha koyu lekeler vardı. Ortadaki boş alanda dört leğen duruyordu ve her biri köpek yıkamaya yetecek büyüklükteydi. İlk ikisinin içi, pas kahverengisi renkte lekeliydi. Üçüncüsü koyu kırmızı bir sıvıyla doluydu. Dördüncüsüyse boştu.

Leğenlerin arkasında metal bir dolap yükseliyordu. Üzerine koyu renk bir kumaş örtülmüştü. Clary yaklaşırken kumaşın üzerinde siyahımsı bir ışıkla parlayan bir kılıç durduğunu gördü. Sanki canlı, gözle görülür bir karanlıkla parlıyordu.

Clary döndü ve kendisini sessizce izleyen Valentine'a baktı. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu. "Simon'ı nasıl öldürebildin? O sadece... Bir çocuktu... Sıradan bir insan..."

"İnsan değildi," dedi Valentine çok yumuşak bir sesle. "Bir canavara dönüşmüştü. Sadece bunu henüz göremiyordun Clarissa. Çünkü bir arkadaşına benziyordu."

"O bir canavar değildi." Clary, Kılıç'a biraz daha yaklaştı. Kılıç dev gibiydi ve ağır görünüyordu. Kaldırıp kaldıramayacağını merak etti. Kaldırabilse bile savurabilir miydi ki? "O hala Simon'dı."

"Durumunu anlamadığımı sanma," dedi Valentine. Tavandaki kapaktan süzülen ışığın altında kıpırdamadan duruyordu. "Lucian ısırıldığında ben de aynı şeyi yaşadım."

"Bana anlattı," dedi Clary öfkeyle. "Ona bir hançer verip kendisini öldürmesini söylemişsin."

"Bu bir hataydı," dedi Valentine.

"En azından itiraf ediyorsun."

"Onu kendim öldürmeliydim. O zaman ona değer verdiğimi göstermiş olurdum."

Clary başını iki yana salladı. "Ama bunu yapmadın. Sen hayatın boyunca kimseye değer vermedin. Anneme bile. Jace'e bile. Onlar sadece sana ait olan şeylerdi."

"Ama sevgi bu değil mi Clarissa? Sahiplenme? *Ben sevdiğime aidim, sevdiğim de bana*. Şarkıların Şarkısı'nda dendiği gibi."

"Hayır. Bana İncil'den alıntılar yapma. Senin anladığını bile sanmıyorum." Clary şimdi dolaba çok yakın duruyordu ve uzandığında Kılıç'ı tutabilecek mesafedeydi. Terden ıslanmış parmaklarını kotuna sildi. "Sadece sevdiklerin sana

ait değildir, sen de kendini onlara verirsin. Hayatın boyunca birine herhangi bir şey verdiğini hiç sanmıyorum. Belki kabuslar dışında."

"Kendini birine vermek mi?" Valentine'ın gülümsemesi titremedi bile. "Kendini Jonathan'a verdiğin gibi mi?"

Clary'nin Kılıç'a doğru kalkmaya başlayan eli aniden yumruğa dönüştü. Genç kız yumruğunu göğsüne bastırdı ve Valentine'a inanamayan gözlerle baktı. "Ne?"

"İkinizin birbirinize nasıl baktığınızı görmediğimi mi sanıyorsun? Senin adını nasıl söylediğini? Hislerim olmadığını düşünebilirsin ama başkalarının duygularını göremediğim anlamına gelmez bu." Valentine'ın sesi soğuktu ve her kelimesi Clary'nin kulaklarına buzdan bıçaklar gibi saplanıyordu. "Sanırım bunun suçlusu sadece annenle benim. İkinizi o kadar uzun süre ayrı tuttuk ki kardeşler arasında doğal olacak tiksintiyi hiç geliştirmediniz."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Clary dişlerini sıkarak.

"Yeterince açık konuştuğumu sanıyorum." Valentine ışıktan çekilmişti. Yüzü gölgelerin arasındaydı. "Jonathan'ı korku iblisiyle karşılaştıktan sonra gördüm. Ona kendini sen olarak göstermiş. Bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Jonathan'ın hayatındaki en büyük korku, kardeşine duyduğu aşk."

"Bana söyleneni yapmam," dedi Jace. "Ama benden nazikçe isteyeceğin bir şeyi yapabilirim."

Sorgucu gözlerini devirecekmiş ama nasıl yapılacağını unutmuş gibi baktı. "Seninle konuşmam gerek."

Jace, Sorgucu'ya dümdüz baktı. "Şimdi mi?"

Sorgucu, genç adamın kolunu tuttu. "Şimdi."

"Sen delirmişsin." Jace geminin güvertesine bir göz attı. Bosch'un cehennem tablolarından birini andırıyordu. Karanlık, iblislerle doluydu. Uluyor, çığlıklar atıyor, pençeleri ve dişleriyle saldırıyorlardı. Nefilimler ileri geri sıçrıyor, silahları gölgeleri aydınlatıyordu. Jace yeterince Gölge Avcısı olmadığını görebiliyordu. Kesinlikle yeterli değildi. "Bu mümkün değil. Bir savaşın ortasındayız."

Sorgucu'nun kemikli elleri şaşırtıcı ölçüde güçlüydü. "Şimdi!" Sorgucu itince Jace başka bir şey yapamayacak kadar şaşırarak bir adım geriledi ve gerilemeye devam etti. Sonunda duvardaki girintilerden birine ulaştılar. Sorgucu, Jace'i bıraktı ve koyu cüppesinin katlarını yoklayarak iki melek bıçağı çıkardı. İsimlerini fısıldadıktan sonra Jace'in bilmediği kelimeler sıraladı ve ikisini güvertenin zeminine, her biri Jace'in bir yanına gelecek şekilde sapladı. Bıçaklar yere saplandı ve üzerlerinden beyaz-mavi ışıklar yükselerek Sorgucu'yla Jace'i diğerlerinden ayırdı.

"Beni yine mi kilitliyorsun?" diye sordu Jace, Sorgucu'ya inanamayan gözlerle bakarak.

"Bu bir Malachi Konfigürasyonu değil. İstersen çıkabilirsin." İnce ellerini kenetledi. "Jonathan..."

"Yani Jace." Beyaz ışık duvarının ötesindeki savaşı artık göremiyordu ama sesleri, çığlıkları ve ulumaları duyabiliyordu. Başını çevirse bir aynanın yüzeyine saçılmış elmaslar gibi parıldayan okyanusun küçük bir bölümünü görebilirdi. Orada bir düzine tekne vardı. Idris'teki göllerde kullanılan trimaranlar. Gölge Avcısı tekneleri. "Burada ne işin var Sorgucu? Neden geldin?"

"Sen haklıydın," dedi Sorgucu. "Valentine hakkında. Pazarlık etmedi."

"Sana beni öldürmeni söyledi." Jace aniden neşelenmişti.

"Reddettiği anda elbette ki Muhafızları toplayıp buraya getirdim. Sana ve ailene bir özür borçluyum."

"Anlaşıldı," dedi Jace. Özürlerden nefret ederdi. "Alec ve Isabelle? Onlar da burada mı? Bana yardım ettikleri için cezalandırılmayacaklar değil mi?"

"Buradalar ve hayır, cezalandırılmayacaklar." Sorgucu inceleyen gözlerle hala Jace'e bakıyordu. "Bir babanın çocuğunun, tek oğlunun hayatını bu şekilde fırlatıp atabilmesi..."

"Evet," dedi Jace. Başı ağrıyordu ve kadının susmasını veya bir iblisin saldırarak konuşmalarını bölmesini diliyordu. "Bu bir muamma."

"Ne var ki..."

Jace şaşırarak baktı. "Ne var ki... Ne?"

Sorgucu bir parmağını Jace'in omzuna bastırdı. "Bunu ne zaman aldın?"

Jace aşağı baktı ve örümcek iblisin zehrinin bluzunu eriterek sol omzunun büyük bölümünü açıkta bıraktığını gördü. "Bluzu mu? Macy'den aldım. Kış indirimlerinden."

"Yara izi. Omzundaki şu yara."

"Ah, o mu?" Jace, kadının bakışlarının neden o kadar ısrarcı olduğunu anlamamıştı. "Emin değilim. Babamın dediğine göre çok küçükken bir şey olmuş. Bir tür kaza. Neden?"

Sorgucu'nun dişleri titriyordu. "Bu olamaz," diye mırıldandı. "Sen... Olamaz..."

"Ne olamaz?"

Sorgucu'nun sesinde kararsızlık vardı.

"Bütün bu yıllar boyunca," dedi, "büyürken, gerçekten Michael Wayland'in oğlu olduğunu mu düşünüyordun?"

Jace'in bütün benliği öfkeyle sarsıldı. "Melek adına," dedi, "savaşın ortasında beni buraya aynı aptalca soruları sormak için mi sürükledin? İlk defasında bana inanmadın ve hala da inanmıyorsun. Olanlara rağmen bana asla inanmayacaksın. *Sana söylediğim her şey doğru olmasına rağmen.*" Işık duvarının dışına doğru bir parmağını uzattı. "Orada diğerleriyle birlikte savaşıyor olmalıydım. Neden beni hala burada tutuyorsun? Bütün bunlar bittikten sonra, hala hayatta kalanımız olursa, Merkez'e gidip babama karşı yanınızda savaşmadığımı söylemek için mi? İyi deneme."

Kadın, Jace'in tahmin ettiğinden daha fazla sarardı. Saniyeler içinde rengi uçup gitti. "Jonathan, düşündüğüm bu değildi..."

"Benim adım Jace!" diye bağırdı. Sorgucu ağzı aralanmış halde yüzünü buruşturdu, sanki bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama Jace devamını duymak istemiyordu. Neredeyse kadını yere devirerek yanından geçti ve yere saplanmış melek bıçaklarından birini tekmeledi. Bıçak yerinden fırlayıp devrildi ve ışık duvarı gözden kayboldu.

Güverte karmakarışıktı. Güvertede karanlık biçimler ileri geri hareket ediyor, iblisler yere devrilmiş vücutların üzerine çullanıyordu ve hava dumanla, çığlıklarla doluydu. Kargaşada, tanıdığı birilerini görmeye çalıştı. Alec neredeydi? Isabelle?

"Jace!" Sorgucu korku dolu bir yüzle onun peşinden koştu. "Jace, silahın yok. En azından..."

O anda karanlığın içinden fırlayan bir iblis, geminin pruvasında aniden yükselen bir buzdağı gibi Jace'in önünde belirdi. Bu gece gördüklerinden biri değildi. Yüzü buruş buruştu ve dev bir maymunun hızlı ellerine, bir akrebin uzun, kancalı kuyruğuna sahipti. Gözleri sapsarıydı. Kırılmış dişlerinin arasından tısladı. Jace eğilemeden kuyruğu saldıran bir kobranın hızıyla öne doğru savruldu. Yüzüne doğru gelen iğneyi bir an görebildi...

Ve o gece ikinci defa, bir gölge kendisiyle kesin bir ölümün arasına girdi. Uzun bıçağını çeken Sorgucu kendini onun önüne attı ve hızla aşağı inen kuyruğun ucundaki iğne, kadının göğsüne saplandı.

Sorgucu çığlık attı ama ayakta kaldı. İblisin kuyruğu ikinci bir darbe için geri çekildi ama Sorgucu'nun bıçağı elin-

deydi ve hızla savrularak hedefini buldu. İblisin gırtlağına saplandığında kabzasındaki mühürler parıldadı. İblis, patlatılan bir balondan kaçan hava gibi tıslayarak içe doğru büzüldü ve yok oldu.

Sorgucu güverteye yığıldı. Jace onun yanına çömelip elini omzuna koydu ve sırtüstü çevirdi. Kadının cüppesinin önüne kan yayılıyordu. Yüzü gergin ve sapsarıydı. Jace bir an için onun çoktan öldüğünü sandı.

"Sorgucu?" İlk adını söyleyemiyordu, şimdi bile.

Kadının gözleri titreyerek açıldı. Beyazları donuklaşmaya başlamıştı. Büyük bir çabayla Jace'e eğilmesini işaret etti. Jace kadının fısıltısını duyacak kadar eğildi ve Sorgucu son nefesini bir fısıltıyla verdi...

"Ne?" dedi Jace şaşkınlıkla. "Bu da ne demek?"

Cevap yoktu. Sorgucu yığılıp kalmıştı. Açık gözleri geceye bakıyordu ve dudakları neredeyse gülümser gibi kıvrılmıştı.

Jace aptal aptal bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kadın ölmüştü. Onu kurtarmak için!

Bir şey onu arkasından yakalayarak ayağa kaldırdı. Jace elini kemerine attı, silahsız olduğunu farketti ve hızla döndüğünde kendisine neşeyle bakan bir çift mavi göz gördü.

"Hayattasın," dedi Alec. Tek bir kelimeydi ama altında derin duygular yatıyordu. Yüzündeki rahatlık ifadesi son derece belirgindi. Yorgunluk da öyle. Havanın soğukluğuna rağmen siyah saçları terden alnına ve yanaklarına yapış-

mıştı. Giysileri ve teni kanla kaplanmıştı, zırhlı ceketinin kolunda uzun bir yırtık vardı. Bir eliyle kan içindeki bir *Guisarme*'yi, diğer eliyle de Jace'in yakasını tutuyordu.

"Sanırım öyle," dedi Jace. "Ama bana bir silah vermezsen uzun süreceğini sanmıyorum."

Alec hızlıca etrafına bakınırken Jace'i bıraktı ve kemerinden bir melek bıçağı çıkarıp uzattı. "İşte," dedi. "Adı *Samandiriel*."

Jace bıçağı tam eline almıştı ki orta büyüklükte bir Drevak iblisi üzerlerine geldi. Jace *Samandiriel*'i kaldırdı ama Alec *Guisarme*'nin sert bir hamlesiyle yaratığı ortadan kaldırmıştı bile.

"Güzel silah," dedi Jace ama Alec, onun arkasında yerde yatan cesede bakıyordu.

"Bu Sorgucu mu? O..."

"Öldü," dedi Jace.

Alec dişlerini sıktı. "Ondan kurtulduk. Nasıl öldü?"

Jace cevap vermek üzereyken güçlü bir ses konuşmalarını böldü. "Alec! Jace!" Isabelle, duman ve leş kokusu arasında onlara doğru koşuyordu. Üzerinde, sarımsı kanla kaplanmış dar bir ceket vardı. El ve ayak bileklerinden mühürler asılı altın zincirler sarkıyordu ve kırbacı bir elektrum kablosu gibi etrafında kıvrılmıştı.

Kollarını uzattı. "Jace, sandık ki..."

"Hayır." Bir şey Jace'i geri çekilmeye zorladı. "Her yerim kanla kaplı Isabelle. Yapma."

Isabelle'in yüzünde bir kırgınlık ifadesi belirdi. "Ama hepimiz seni arıyorduk. Annem ve babam... Onlar..."

"Isabelle!" diye bağırdı Jace ama çok geçti. Dev bir örümcek iblisi arkasından yaklaşmış, dişlerinden sarı zehrini kusmaya başlamıştı. Zehir değdiğinde Isabelle bir çığlık attı ama kırbacı kör edici bir hızla savruldu ve iblisi ikiye böldü. İki parça halinde yere yığılıp yok oldu.

Jace öne atılarak yere düşmekte olan Isabelle'i yakaladı. Kırbacı elinden kaydı ve Jace genç kızı göğsüne bastırdı. Ne kadar zehir bulaştığını görebiliyordu. Büyük kısmı ceketine sıçramıştı ama bir kısmı boğazına gelmişti ve değdiği yerde teni cızırdayarak yanıyordu. Acısını asla göstermeyen Isabelle zor duyulan bir sesle inledi.

"Onu bana ver." Alec silahını bırakarak kardeşinin yanına koştu. Isabelle'i Jace'in kollarından alıp nazikçe yere yatırdı. Stelini eline alarak yanına çömeldi ve Jace'e baktı. "Ben onu iyileştirirken bizi koru."

Jace bakışlarını Isabelle'den ayıramıyordu. Boynundan süzülen kan ceketine ve saçlarına yayılıyordu. "Onu bu gemiden indirmeliyiz," dedi. "Burada kalırsa..."

"Ölür mü?" Alec stelini elinden geldiğince nazik bir şekilde kardeşinin boğazına dayadı. "Hepimiz öleceğiz. Çok fazlalar. Bizi katlediyorlar. Sorgucu bunun için ölmeyi hak etti, hepsi onun hatasıydı."

"Bir akrep iblis beni öldürmeye çalıştı," dedi Jace bunu neden söylediğini merak ederek. Neden nefret ettiği birini savunuyordu ki? "Sorgucu aramıza girdi. Hayatımı kurtardı."

"Öyle mi?" Alec açıkça şaşırmıştı. "Ama neden?"

"Sanırım kurtarılmaya değer olduğumu düşündü."

"Ama o hep..." Alec daha fazla devam edemedi. Yüzünde bir dehşet ifadesi belirmişti. "Jace, arkanda... İki tane..."

Jace hızla döndü. İki iblis yaklaşıyordu. Timsahımsı vücudu, sivri dişleri ve akrebimsi kuyruğuyla bir Avcı'yla, beyaz teni ayışığında parlayan bir Drevak. Jace, Alec'in dehşetle nefes aldığını duydu. Aynı anda *Samandiriel* havayı yararak uçtu ve Avcı'nın kuyruğunu uzun iğnesinin altındaki zehir haznesinden biçti.

Avcı acıyla uludu. Drevak şaşırarak döndü ve zehir haznesi yüzüne çarptı. Hazne çarptığı gibi patladı ve zehir Drevak'ın her yerine yayıldı. Yaratık boğuk bir çığlıkla öne eğildi ve etleri hızlı bir şekilde kemiklerine kadar eridi. Drevak yok olurken güverteye kan ve zehir saçıldı. Kuyruğundan kanlar fışkıran Avcı da birkaç adım daha attıktan sonra yok oldu.

Jace eğilip Samandiriel'i eline aldı. Metal güvertede Avcı'nın zehrinin saçıldığı yerler hala cızırdıyor, zeminde minik delikler açılıyordu.

"Jace." Alec ayağa kalkmıştı ve bir koluyla, hala solgun olan ama ayakta duran Isabelle'i destekliyordu. "Isabelle'i buradan çıkarmamız gerek."

"Güzel," dedi Jace. "Siz gidin. Ben şununla başa çıkarım."

"Neyle?" dedi Alec şaşırarak.

"Şununla," dedi Jace tekrar işaret ederek. Duman ve alevlerin arasında dev gibi, kambur bir şey onlara doğru ge-

liyordu. Gemideki diğer iblislerin hepsinden en az beş kat daha büyüktü ve zırhlı vücuduna ek olarak çok sayıda pençesi vardı. Ayakları fil ayağı gibi geniş ve büyüktü. Dev bir sivrisineğin başına sahipti. Yaklaşırken Jace yaratığın gözlerinin de böcekler gibi olduğunu ve burnundan kan kırmızısı bir hortum sarktığını gördü.

Alec afalladı. "Bu da ne böyle?"

Jace bir an düşündü. "Büyük," dedi sonunda. "Hem de çok büyük."

"Jace..."

Jace dönüp önce Alec'e, sonra Isabelle'e baktı. İçinden bir ses, onları son kez gördüğünü söylüyordu ama yine de korkmuyordu. En azından kendisi için. Onlara bir şey söylemek istiyordu. Belki onları sevdiğini, ikisinin de kendisi için bin tane Ölümcül Oyuncak'tan ve verebilecekleri güçten daha değerli olduğunu söylemeliydi. Ama kelimeler ağzından çıkmadı.

"Alec," dedi zorlukla. "Isabelle'i hemen merdivene götür, yoksa hepimiz öleceğiz."

Alec bir an onun gözlerine baktı, sonra başıyla onayladı ve hala itiraz eden Isabelle'i tırabzana doğru sürükledi. Isabelle'in tırabzanın üzerinden aşmasına yardım etti ve genç kızın siyah saçları aşağı doğru gözden kaybolduğunda Jace rahatladı. *Ve şimdi de sen Alec,* diye düşündü Jace. *Hemen git.*

Ama Alec gitmedi. Ağabeyi tırabzandan geri dönerken Isabelle aşağıdan bağırdı. *Guisarme,* güvertede bıraktığı

yerde duruyordu. Alec silahı aldı ve yaklaşan iblisle karşılaşmak için Jace'in yanına yürüdü.

Ama ulaşamadı. Jace'e yaklaşmakta olan iblis aniden ileri atıldı ve kanlı hortumunu iştahla savurarak Alec'e yöneldi. Jace, Alec'i korumak için fırladı ama üzerinde durduğu metal zemin zehir yüzünden çürümüştü ve üzerinde dengede kalmak zordu. Ayağı deliklerden birine takıldı ve sertçe yere yuvarlandı.

Alec, Jace'in adını haykırdı ve aynı anda iblis üzerine çullandı. Alec *Guisarme*'yi savurdu ve keskin tarafını iblisin etine gömdü. Yaratık tuhaf, insan sesine benzer bir çığlık atarak geriledi ve yarasından siyah kanlar saçıldı. Alec başka bir silah arayarak gerilerken iblisin pençelerinden biri hızla savruldu ve onu yere devirdi. Ardından hortumu Alec'in vücuduna dolandı.

Bir yerlerde Isabelle bağırıyordu. Jace umutsuzca bacağını kurtarmaya çalışıyordu. Bacağını çekip çıkarırken keskin metal bacağını sıyırdı.

Hemen *Samandiriel*'i kaldırdı. Melek bıçağından yayılan ışık yıldız gibi parladı. İblis tıslayarak geriledi. Alec'i tutan hortumu gevşedi ve Jace bir an için onu bırakacağını sandı. Sonra başı aniden inanılmaz bir hızla geri çekildi ve Alec'i inanılmaz bir güçle savurdu. Alec kanla kaplanmış güverteye sertçe çarptı ve kayarken bir çığlık atarak geminin yan tarafından uçtu.

Isabelle, Alec'in adını haykırıyordu ve çığlıkları Jace'in kulaklarına mızrak gibi saplanıyordu. *Samandiriel* hala

elinde parlıyordu. Işığı, şimdi ona yaklaşmakta olan iblise doğru yayılıyordu. Ama Jace, Alec'ten başka bir şey düşünemiyor, gemiden düşüşü gözünün önünden gitmiyor, aşağıdaki karanlık sularda boğulmakta olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Kendi ağzında deniz suyunu hisseder gibi oldu, belki de kandı. İblis neredeyse yanındaydı. *Samandiriel*'i kaldırıp savurdu. İblis korkunç bir çığlık attı ve aniden Jace'in ayaklarının altındaki zemin çöktü ve kendini karanlığa uçarken buldu.

19

HESAP GÜNÜ

"Yanılıyorsun," dedi Clary ama sesi ikna edici değildi. "Jace'in hakkında ya da benim hakkımda bir şey bilmiyorsun. Yapmaya çalıştığın şey sadece..."

"Neymiş? Sana ulaşmaya çalışıyorum Clarissa. Anlamanı sağlamaya çalışıyorum." Valentine'ın sesinde alaycılık dışında hiçbir duygu yoktu.

"Bize gülüyorsun. Jace'i incitmek için beni kullanabileceğini düşünüyorsun ve bu yüzden bize gülüyorsun. Artık öfkeli bile değilsin," diye ekledi Clary. "Gerçek bir baba öfkelenirdi."

"Ben gerçek bir babayım. Bizim damarlarımızda dolaşan kan aynı."

"Sen benim babam değilsin. Benim babam Luke," dedi Clary neredeyse bıkkın bir tavırla. "Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Annenle olan ilişkisi yüzünden Luke'u baba gibi görüyorsun."

"İlişkileri mi?" Clary güldü. "Luke ve annem sadece arkadaş."

Bir an için Valentine'ın şaşırdığını hissetti. "Öyle mi?" dedi Valentine sadece. "Yani Lucian'ın bütün bunlara, bu sessiz hayata, gizlenmelere ve kaçışlara, doğru dürüst anlamadığı bir sırrı saklamaya, bunlarla geçen bir yaşama sadece arkadaşlık için katlandığını mı sanıyorsun? Bu yaşta insanlar hakkında pek bir şey bilmezsin Clary. Hele erkekler hakkında."

"Luke hakkında istediğin imada bulunabilirsin. Farketmez. Onun hakkında yanılıyorsun. Tıpkı Jace hakkında yanıldığın gibi. Herkese, yaptıkları her şey için çirkin nedenler yakıştırmaya çalışıyorsun, çünkü anladığın tek şey çirkin nedenler."

"Annene aşık olsa böyle mi olacaktı yani? Çirkin mi?" dedi Valentine. "Aşkın neresi çirkin Clarissa? Yoksa derinlerde, sevgili Lucian'ın gerçekte insan olmadığını ve anladığımız anlamıyla belli duyguları hissedemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Luke da benim kadar insan," diye çıkıştı Clary. "Ama sen bağnazsın."

"Ah, hayır," dedi Valentine. "Her şey olabilirim ama bağnaz değilim." Valentine biraz daha yaklaştı ve Clary, Kılıç'ın önüne geçerek Valentine'ın görüşünü engelledi. "Beni bu şekilde değerlendiriyorsun, çünkü bana ve yaptığım şeylere sıradan dünya görüşünün objektifinden bakıyorsun. Sıradan insanlar kendi aralarında ayrımlar yaratır. Hem de Gölge Avcıları için komik olan ayrımlar. Ayrımları ırka, dine, ulusal kimliğe ve daha bir sürü önemsiz, değersiz etikete dayanır. Sıradanların gözünde bu normaldir, çünkü sıradanlar iblis dünyalarını anlamasalar, göremeseler veya kabul etmeseler bile, antik anılarında bir yerlerde hala bilgiler saklıdır ve bu dünyada yürüyen *başkaları* olduğunu bilirler. Buraya ait olmayan, sadece yıkım ve zarar getirmek isteyenler. Sıradanlar iblis tehditlerini göremediklerinden, kendi türdeşlerini başkalaştırırlar. Komşularına düşmanlarının yüzlerini giydirir, böylece asırlar süren acılar yaratırlar." Bir adım daha attı ve Clary içgüdüsel olarak geriledi. Şimdi sırtı dolaba dayanmıştı. "Ben öyle değilim," diye devam etti Valentine. "Bunun altındaki gerçeği görebiliyorum. Sıradanlar buzlu camdan bakar gibi görüyorlar ama biz Gölge Avcıları... Yüz yüze görüyoruz. Kötülüğün gerçeğini biliyoruz. Aramızda yürümesine rağmen bizden olmadığını biliyoruz. Dünyamıza ait olmayanın burada kök salmasına, zehirli bir çiçek gibi yetişmesine ve bütün hayatı sona erdirmesine izin veremeyiz."

Clary, Kılıç'ı kapıp Valentine'a saldırmayı düşünüyordu ama sözleri onu sarsmıştı. Sesi öylesine yumuşak, öylesine

ikna ediciydi ki... İblislerin dünyada kalmasına ve diğer birçok dünyaya yaptıkları gibi bu dünyayı da küle çevirmelerine izin verilmemesi gerektiğini Clary de biliyordu. Valentine'ın söyledikleri neredeyse mantıklıydı, sadece...

"Luke bir iblis değil," dedi Clary.

"Bana kalırsa Clarissa," dedi Valentine, "bir iblisin ne olduğu ve ne olmadığı konusunda çok az deneyimin var. Sana yeterince nazik görünen birkaç Aşağı Dünyalı'yla karşılaştın ve onların nezaketi seni etkiledi. Sana göre iblisler, gölgelerin arasından aniden saldıran yaratıklar. Evet, böyleleri de var. Ama aynı zamanda farkedilmeden ve engellenmeden insanların arasında yürüyenler de var. Öylesine korkunç şeyler yaptıklarını gördüm ki diğerleri onların yanında yumuşak kalır. Londra'da bir zamanlar tanıdığım bir iblis vardı, güçlü bir yatırımcı gibi görünüyordu. Asla yalnız değildi, bu yüzden öldürecek kadar yaklaşmakta zorlanıyordum. Ama ne olduğunu biliyordum. Hizmetkarları ona hayvanlar ve küçük çocuklar getiriyordu... Küçük ve savunmasız şeyler..."

"Kes şunu!" dedi Clary ellerini kulaklarına bastırarak. "Bunları dinlemek istemiyorum."

Ama Valentine'ın sesi boğuk da olsa devam etti. "Onları günler boyunca yavaş yavaş yiyordu. İnanılmayacak işkenceler ederek onları günlerce canlı tutacak yöntemler biliyordu. Vücudunun yarısı yok olmuş bir çocuğun sana doğru sürünmeye çalıştığını hayal edebilir misin?"

"Kes artık!" diye bağırdı Clary ellerini kulaklarından çekerek. "Yeter! Yeter!"

"İblisler ölümle, acıyla ve delilikle beslenir," dedi Valentine. "Ben öldürdüğümde, bunu yapmam gerektiği için yaparım. Kırılgan cam duvarlarla çevrili sahte bir cennette büyüdün sen kızım. Annen içinde yaşamak istediği türden bir dünya yarattı ve seni öyle bir ortamda büyüttü ama sana bunun bir illüzyon olduğunu asla söylemedi. Bütün bu süre boyunca iblisler camı parçalayıp seni o yalandan çıkarmak için bekliyordu."

"O duvarları sen yıktın," diye fısıldadı Clary. "Beni bütün bunların içine sen sürükledin. Sadece sen."

"Ya seni kesen cam, hissettiğin acı ve kan? Onlar için de mi beni suçluyorsun? Seni hapse atan ben değildim."

"Kes şunu! Konuşmayı kes artık!" Clary'nin başı zonkluyordu. Valentine'a bağırmak istiyordu. *Annemi kaçırdın, bunları sen yaptın, hepsi senin suçun!* Ama Valentine'la tartışılmayacağını söylediğinde Luke'un ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Konuşmayı öyle bir yöne sürüklemişti ki Clary'nin çocukları yerken canlı bırakan iblisleri savunur gibi görünmeden karşı çıkması imkansız hale gelmişti. Jace'in bütün o yıllar boyunca böylesine talepkar, ezici bir kişilikle birlikte nasıl yaşadığını merak etti. Jace'in kibrinin ve duygularını dikkatle kontrol edişinin nereden geldiğini anlamaya başlıyordu.

Arkasındaki dolabın kenarları bacaklarına batmaya başlamıştı. Kılıç'tan yayılan soğukluğu hissedebiliyor, ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. "Benden istediğin ne?" diye sordu Valentine'a.

"Senden bir şey istediğimi de nereden çıkardın?"

"Yoksa benimle bu kadar uzun süre konuşmazdın. Başıma vurup beni bayıltır, sonraki hamlene geçerdin."

"Sonraki hamle şu," dedi Valentine. "Gölge Avcısı arkadaşların peşinden gelecek ve ben de onlara seni canlı istiyorlarsa kurtkızı bana vermeleri gerektiğini söyleyeceğim. Hala onun kanına ihtiyacım var."

"Benim karşılığımda Maia'yı asla vermezler!"

"İşte bu konuda yanılıyorsun," dedi Valentine. "Bir Aşağı Dünyalı'nın değeriyle bir Gölge Avcısı çocuğun değeri arasındaki farkı iyi bilirler. Takası yapacaklardır. Merkez bunu zorunlu kılıyor."

"Merkez mi? Yani... Bu da Yasa'nın bir parçası mı?"

"Özünde var," dedi Valentine. "Anlıyor musun? Merkez ve ben, biz o kadar farklı değiliz. Ya da Jonathan ve ben. Veya sen ve ben. Sadece yöntem konusunda küçük bir fikir ayrılığı yaşıyoruz Clarissa." Valentine gülümsedi ve aralarındaki boşluğu kapamak için bir adım attı.

Yapabileceğinden daha hızlı hareket eden Clary arkasına uzanıp Ruh Kılıcı'nı kavradı. Tahmin ettiği kadar ağırdı, o kadar ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Ama bir elini dolaba dayayarak kendini dengeleyip Kılıç'ı kaldırdı ve ucunu Valentine'a doğrulttu.

Jace'in düşüşü, dişlerini kıracak bir şiddetle metal bir zemine çarpmasıyla sona erdi. Ağzındaki kanın tadıyla öksürdü ve acı içinde ayağa kalkmaya çalıştı.

Donuk yeşile boyanmış metal bir platformda ayakta duruyordu. Geminin içi dışbükey metal duvarlarla çevrili, yankı yapan bir yerdi. Jace başını kaldırıp baktığında, başının üzerinde oldukça uzak gibi görünen delikten gökyüzünün bir parçasını gördü.

Geminin iç kısmı, hiçbir yere uzanmıyor gibi görünen iç içe geçmiş merdivenlerden ve platformlardan oluşan bir labirentti. Çok az ışık vardı. Gözlerini kısarak gölgelere baktı ve cadı ışığı taşını almak için elini cebine attı.

Taşın beyaz parıltısı ortamı aydınlattı. Üzerinde durduğu platform uzundu ve ucundaki merdiven daha aşağıya iniyordu. Jace ona doğru ilerlerken ayağının dibinde bir şey parladı.

Eğilip baktı. Bu bir steldi. Elinde olmadan birinin gölgelerin arasından çıkmasını bekleyerek etrafına bakındı. Bir Gölge Avcısı stelinin burada ne işi vardı ki? Eğilip dikkatle eline aldı. Her stelin kendine has bir aurası vardı ve sahibinin kişisel enerjisini taşırdı. Bunu tanıdığında içi acıyla sarsıldı. Clary.

Sessizliği ani, yumuşak bir kahkaha bozdu. Jace steli kemerine sıkıştırırken olduğu yerde hızla döndü. Cadı ışığının aydınlığında, Jace platformun ucunda duran bir siluet gördü. Yüzü gölgelere gizlenmişti.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Cevap gelmedi. Jace sadece birinin kendisine güldüğünü hissediyordu. Jace'in eli otomatik bir şekilde kemerine gitti ama düştüğünde melek bıçağını düşürmüştü. Artık silahsızdı.

Ama babası ona daima ne öğretmişti? Doğru kullanıldığında her şey silah olabilirdi. Gözleri etrafındaki çeşitli detayları tararken yavaşça siluete doğru ilerledi. Asılıp sallanarak tekme atabileceği bir boru, rakibini üzerine fırlatıp omurgasını delebileceği çıkık ve sivri bir metal parçası... Bütün bu düşünceler zihninden saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede geçti. Bu sırada platformun ucundaki kişi döndü ve cadı ışığında parlayan beyaz saçlarını görünce Jace onu hemen tanıdı.

Olduğu yerde donup kaldı. "Baba, sen misin?"

Alec'in farkettiği ilk şey dondurucu bir soğuktu. İkincisi, nefes alamadığıydı. Nefes almaya çalıştığında vücudu acıyla kasıldı. Doğrulup oturdu ve ciğerlerinden ağzına yükselen kirli nehir suyunu boşaltmaya çabaladı.

Sonunda nefes alabildi ama ciğerleri alev almış gibi hissediyordu. Nefes nefese bir halde etrafına bakındı. Oluklu metalden yapılmış bir platformun üzerinde oturuyordu. Hayır, bu bir kamyonetin kasasıydı. Nehrin ortasında yüzen bir kamyonet. Saçlarından ve giysilerinden soğuk su süzülüyor-

du. Yanında oturmuş, karanlıkta kehribar renginde parlayan kedi gözleriyle ona bakan kişiyse Magnus Bane'di.

Alec'in dişleri takırdamaya başladı. "Ne... Neler oldu?"

"Doğu Nehri'nin tadına bakmaya kalktın," dedi Magnus. Alec, Magnus'un giysilerinin de ıslak ve vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış olduğunu ilk kez farketti. "Seni ben çıkardım."

Alec'in başı zonkluyordu. Kemerini yoklayarak stelini aradı ama kaybetmişti. Isabelle düşmüş, Jace onu yakalamıştı. Ayağını bastığı her yerde kan vardı ve iblisler saldırı...

"Isabelle! Ben düştüğümde gemiden iniyordu..."

"O iyi. Teknelerden birine çıktığını gördüm." Magnus uzanıp Alec'in başına dokundu. "Sen, diğer yandan, bir beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin."

"Savaşa geri dönmem gerek." Alec, Magnus'un elini sertçe itti. "Sen bir iblis efendisisin. Beni, bilmiyorum, gemiye filan uçuramaz mısın? Ve bunu yaparken beyin sarsıntımı iyileştiremez misin?"

Hala eli havada olan Magnus, kamyonetin yan tarafına doğru çekildi. Yıldız ışığında gözleri yeşil-altın rengi parlıyor ve mücevher gibi görünüyordu.

"Afedersin," dedi Alec söylediklerinin saçmalığını farkederek. Ama yine de gemiye dönmesinin en önemli şey olduğunu ona bir şekilde anlatmak zorunda hissediyordu kendini. "Bize yardım etmek zorunda olmadığını biliyorum, sadece bir iyilik yapmanı istiyorum..."

"Kes şunu. Ben iyilik yapmam Alec. Senin için bir şeyler yapıyorum, çünkü... Şey, yaptığım şeyleri neden yaptığımı sanıyorsun?"

Alec'in boğazında bir şeyler düğümlenince sesi çıkmadı. Magnus'la birlikteyken hep böyle oluyordu. Sanki yüreğinde bir sızı, bir pişmanlık vardı ve anlamlı veya doğru bir şey, herhangi bir şey söylemek istediğinde boğazı düğümleniyor ve sesi çıkmıyordu. "Gemiye dönmem gerek," dedi sonunda.

Magnus öfkelenemeyecek kadar yorgun görünüyordu. "Sana yardım ederdim," dedi. "Ama yapamam. Geminin koruma büyülerini kaldırmak yeterince zordu. Çok güçlü, iblis gücüne dayalı bir büyüydü. Ama sen düştüğünde, bilincimi kaybettiğimde batmaması için kamyonete hızlı bir büyü yapmak zorunda kaldım. Ve bilincimi kaybedeceğimi biliyorum Alec. Bu sadece an meselesi." Bir elini gözlerine kapadı. "Boğulmanı istemedim," dedi. "Bu büyü kamyoneti kıyıya geri götürmene yeter."

"Ben... Anlamamıştım." Alec aslında üç yüz yaşında olan ama bunu asla belli etmeyen, on dokuz yaşındayken zamanı durdurmuş gibi görünen Magnus'a baktı. Şimdi gözlerinin ve ağzının kenarlarında derin çizgiler vardı. Saçları alnına düşüyordu ve omuzlarının sarkıklığı her zamanki umursamaz tavrından değil, gerçekten bitkinlikten kaynaklanıyordu.

Alec ellerini uzattı. Elleri ayışığında solgun görünüyordu. Sudan buruşmuş, üzerleri gümüşi yara izleriyle dolmuştu. Magnus önce ellere, sonra Alec'e şaşkınlıkla baktı.

"Ellerimi tut," dedi Alec. "Benim gücümü al. Ne kadar gerekiyorsa... Ayakta kalman gerek."

Magnus kıpırdamadı bile. "Gemiye geri dönmen gerektiğini sanıyordum."

"Savaşmam gerek," dedi Alec. "Ama senin yaptığın şey de bu değil mi? Gemideki Gölge Avcıları kadar, sen de bu savaşın bir parçasısın ve gücümden yararlanabileceğini biliyorum. İblis efendilerinin bunu yaptığını duymuştum. Bu yüzden kendim öneriyorum. Al. Hepsi senin."

Valentine gülümsedi. Üzerinde siyah zırhı ve siyah böceklerin kabukları gibi parlayan eldivenleri vardı. "Oğlum."

"Bana öyle deme," dedi Jace ellerinin titremeye başladığını hissederken. "Clary nerede?"

Valentine hala gülümsüyordu. "Bana meydan okudu," dedi. "Ona bir ders vermek zorundaydım."

"Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Valentine, Jace'e yaklaştı. Elini uzatsa dokunabilecek kadar yakındaydı. Ama bunu yapmadı. "Atlatamayacağı bir şey değil."

Jace elinin titremesini gizlemek için yumruğunu sıktı. "Onu görmek istiyorum."

"Gerçekten mi? Bütün bunlar olurken mi?" Valentine güvertedeki kargaşayı bulunduğu yerden görebilirmiş gibi başını yukarı kaldırdı. "Diğer Gölge Avcısı dostlarınla birlikte

savaşmayı tercih edeceğini sanırdım. Çabalarının bir işe yaramaması çok acı."

"Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Çünkü her birine karşılık bin tane iblis çağırabilirim. En iyi Nefilim bile o kadarına karşı koyamaz. Tıpkı," dedi Valentine, "zavallı Imogen'in başına gelenler gibi."

"Sen nasıl..."

"Gemimde olup biten her şeyi görürüm ben." Valentine gözlerini kıstı. "Onun ölümünün senin hatan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Jace derin bir nefes aldı. Kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını hissedebiliyordu.

"Sen olmasaydın hiçbiri gemiye gelmezdi. Seni kurtaracaklarını sanıyorlardı. Konu sadece iki Aşağı Dünyalı olsaydı asla umursamazlardı."

Jace neredeyse unutmuştu. "Simon ve Maia..."

"Ah, ikisi de öldü." Valentine doğal, hatta yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Sen gerçeği görene kadar daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor Jace?"

Jace başının içi dönüp duran dumanlarla doluymuş gibi hissediyordu. Omzu acıyla yanıyordu. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Yanılıyorsun baba. İblisler hakkında, hatta Merkez hakkında haklı olabilirsin ama bunun yolu bu değil..."

"Demek istediğim," dedi Valentine, "tıpkı benim gibi olduğunu ne zaman göreceksin?"

Soğuğa rağmen Jace terlemeye başlamıştı. "Ne?"

"Sen ve ben, ikimiz aynıyız," dedi Valentine. "Bana daha önce de dediğin gibi, seni ben bu hale getirdim ve kendimin bir kopyası yaptım. Benim kibrime sahipsin. Benim cesaretime sahipsin. Ve başkalarının hiç sorgulamadan uğrunda ölmek isteyeceği birisin."

Jace'in zihninin derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Bilmesi gereken ama unuttuğu bir şey... Omzu korkunç yanıyordu. "İnsanların benim için ölmesini istemiyorum," diye bağırdı.

"Hayır, istiyorsun. Alec ve Isabelle'in senin için canlarını vereceğini bilmekten hoşlanıyorsun. Kardeşinin de. Sorgucu senin için öldü, değil mi Jonathan? Ve sen yanında dururken onun gitmesine izin ve..."

"Hayır!"

"Tıpkı benim gibisin ama bu hiç şaşırtıcı değil, değil mi? Biz baba ve oğuluz. Neden birbirimize benzemeyelim ki?"

"Hayır!" Jace'in eli hızla kalktı ve kıvrık metal boruyu tuttu. Patlayıcı bir sesle koparak tırtıklı ve sivri ucuyla eline geldi. "Ben senin gibi değilim!" diye bağırdı ve boruyu babasının göğsüne sapladı.

Valentine'ın ağzı açıldı. Göğsüne saplanan boruya şaşkınlıkla bakarak geriye doğru sendeledi. Bir an için Jace sadece bakakaldı. *Yanıldım... Gerçekten o...* diye düşündü ve o anda Valentine kum gibi dağılan vücuduyla yere çöktü. Valentine'ın vücudu soğuk havaya savrulan küllere dönüşürken ortam yanık kokusuyla doldu.

Jace bir elini omzuna koydu. Korkusuz mührünün olduğu yer ateş gibiydi. Kendini aniden çok zayıf hissetti. "*Agramon,*" diye fısıldadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Yerde çok kısa bir süre kaldıktan sonra nabzı yavaşlamaya başladı ama bu süre Jace'e sonsuzluk gibi geldi. Nihayet ayağa kalktığında bacakları soğuktan kaskatı kesilmişti. Parmaklarının uçları morarmıştı. Havada hala yanık kokusu vardı ama Agramon'dan iz yoktu.

Metal boruyu eline alarak platformun ucuna doğru yürüdü. Tek eliyle tutunarak basamakları inmeye çalışırken gösterdiği çaba zihnini netleştirdi. Son basamaktan çekildiğinde, kendini geniş bir metal odanın yan tarafı boyunca uzanan başka bir dar platformda buldu. Etrafta daha onlarca platform, merdiven, boru ve makine vardı. Boruların içinden vuruş sesleri geliyordu ve arada bir borulardan birinden buhar gibi görünen bir duman yayılıyordu. Ama hava hala acıtacak kadar soğuktu.

Kendine ne güzel bir yer ayarlamışsın baba, diye düşündü Jace. Geminin çıplak endüstriyel iç kısmı, tanıdığı Valentine'a uymuyordu, çünkü Valentine kullandığı şeylerin malzemelerine ve tarzına çok dikkat ederdi. Burası bir labirentti, hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmesi mümkün değildi. Bir sonraki merdivenden aşağı inmek için döndü ve metal zeminde koyu kırmızı bir şey farketti.

Kan. Çizmesinin ucuyla eşeledi. Hala ıslak ve yapış yapıştı. Taze kan. Nabzı yine hızlandı. Platformun ilerisinde başka bir damla daha gördü, biraz uzakta bir tane daha. Bir masaldaki ekmek kırıntıları gibi.

Jace, topukları metal platformda güçlü şekilde yankılanırken kanı izlemeye devam etti. Kan damlalarının biçimi tuhaftı. Sanki bir kavga olmamış da biri kanı akarak platformda yürümüş gibi.

Bir kapıya geldi. Siyah metalden yapılmış, orası burası çentik ve vuruklarla dolu bir kapıydı. Tokmağının etrafında kanlı bir el izi vardı. Sivri uçlu boruyu daha da sıkıca kavrayan Jace kapıyı itip açtı.

Daha da soğuk bir hava dalgası yüzüne çarptı ve Jace irkildi. Bir duvar boyunca uzanan metal bir boru ve köşedeki bir hurda yığını dışında oda bomboştu. Duvardaki lombozdan hafif bir ışık süzülüyordu. Jace dikkatle içeri girerken lombozdan süzülen ışık köşedeki yığını aydınlattı ve Jace onun bir çöp yığını değil bir ceset olduğunu farketti.

Genç savaşçının kalbi rüzgarda açık kalmış bir kapı gibi çarpmaya başladı.

Metal zemin kandan yapış yapıştı. Odada yürürken çizmeleri yerden sinir bozucu bir emme sesiyle ayrılıyordu. Sonunda köşeye yaklaşıp cesedin başına çömeldi. Siyah saçlı, kot giymiş, tişörtü kan içinde kalmış bir gençti bu.

Jace cesedi omzundan tutup çevirdi. Ceset gevşek bir şekilde döndü ve görmeyen kahverengi gözleri tavana dikildi. Jace boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Simon'dı. Teni kağıt gibi beyazdı. Boğazının alt kısmında iğrenç bir yarık vardı ve bileklerinin ikisi de kesilmişti.

Jace dizlerinin üzerine çökerken Simon'ın omzunu hala bırakmamıştı. Umutsuz bir şekilde Clary'yi düşündü. Simon'ın başına gelenleri öğrendiğinde nasıl yıkılacağını, o küçük parmaklardan beklenmeyecek bir güçle Jace'in ellerini nasıl sıkacağını düşündü. *Simon'ı bul. Onu bulacağını biliyorum.*

Ve bulmuştu da. Ama çok geçti.

Jace on yaşındayken babası ona vampir öldürmenin bütün yollarını öğretmişti. Kalplerine kazık sapla. Kafalarını kesip yak. Güneş ışığında küle çevir. Ya da kanlarını kurut. Arabaların hareket etmek için benzine ihtiyaç duyması gibi vampirlerin de yaşamak ve hareket etmek için kana ihtiyaçları vardı. Simon'ın boğazındaki yaraya baktığında, Valentine'ın ne yaptığını anlaması zor olmadı.

Jace, Simon'ın gözlerini kapamak için uzandı. Clary onun cesedini görecekse bu şekilde görmemesi daha iyiydi. Biraz çekiştirip kesiği kapamak için elini Simon'ın tişörtünün yakasına kaydırdı.

O anda Simon kıpırdadı. Gözkapakları seğirerek açıldı ve gözleri arkaya doğru yuvarlandı. Hafif bir sesle hırıldar-

ken dudakları gerildi ve sivri vampir dişleri ortaya çıktı. Kesilmiş boğazından hava yayıldı.

Jace'in midesi ağzına geldi, Simon'ın yakasını tutan elini sıktı. *Ölmemiş!* Aman Tanrım, acısı inanılmaz olmalıydı. İyileşemezdi, kendini yenileyemezdi... Kan olmazsa!

Jace hemen Simon'ın tişörtünü bırakıp giysisinin sağ kolunu dişleriyle sıvadı. Borunun tırtıklı ucunu kullanarak bileğinde enlemesine, derin bir yarık açtı. Hemen kan akmaya başladı. Elinden bıraktığı boru, metalik bir tangırtıyla yuvarlandı. Havada kendi kanının keskin ve bakırımsı kokusunu algılayabiliyordu.

Hiç kıpırdamamış olan Simon'a baktı. Şimdi Jace'in elinden kan süzülüyor, bileği sızlıyordu. Bileğini Simon'ın yüzüne doğru tutarak kanın parmaklarından çocuğun ağzına akmasını sağladı. Tepki gelmedi. Simon hala kıpırdamıyordu. Jace daha da yaklaştı. Şimdi Simon'ın üzerine eğilmişti ve nefesi beyaz dumanlar halinde havaya yayılıyordu. Öne doğru eğilerek kanlı bileğini Simon'ın ağzına bastırdı. "Kanımı içsene aptal," diye fısıldadı. "İç şunu."

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra Simon'ın gözkapakları titreyerek kapandı. Jace bileğinde keskin bir acı, çekiştirme ve basınç hissetti. Simon'ın sağ eli hızla kalktı ve Jace'in kolunu dirseğinin hemen üzerinden yakaladı. Simon'ın sırtı yay gibi gerilirken ve dişleri daha derine gömülürken Jace'in bileğindeki basınç da arttı. Jace'in kolu acıyla sızladı. "Tamam," dedi Jace. "Tamam. Bu kadar yeter."

Simon'ın gözleri açıldı. Artık koyu kahverengi irisleri görünüyordu ve Jace'in yüzüne dikkatle bakıyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve kanlı sivri dişleri görünüyordu.

"Simon?" dedi Jace.

Simon yerinden fırladı. İnanılmaz bir hızla Jace'i yana devirdi ve üzerine tırmandı. Jace'in başı metal zemine çarptı ve kulakları uğuldarken Simon'ın dişleri boynuna gömüldü. Jace kurtulmaya çalıştı ama diğer çocuğun kolları demir borular gibi onu yere bastırıyor, parmakları omuzlarına gömülüyordu.

Ama Simon onun canını yakmıyordu. Keskin bir şekilde başlamış olan acı belli belirsiz bir yanığa dönüşmüş, bazen stelin yaptığı gibi zevk vermeye başlamıştı. Jace'in damarlarına bir huzur duygusu yayıldı ve kasları gevşedi. Biraz önce Simon'ı itmeye çalışan elleri, şimdi onu daha da kendine çekiyordu. Kendi kalp atışlarının yavaşladığını ve daha yumuşak hale geldiğini hissedebiliyordu. Görüşünün etrafını parıltılı, güzel ve tuhaf bir karanlık sardı. Jace gözlerini kapadı...

Aniden boynuna bir acı yayıldı. Zorlukla yutkunarak gözlerini açtı. Simon onun üzerinde oturuyor, iri iri açılmış gözlerle ona bakıyordu ve elini kendi ağzına kapamıştı. Simon'ın yaraları iyileşmişti ama tişörtünün ön tarafında taze kan vardı.

Jace omuzlarındaki acıyı, bileğindeki kesiği ve boğazındaki delikleri yine hissediyordu. Artık kendi nabzını duya-

mıyordu ama kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını biliyordu.

Simon elini ağzından çekti. Dişleri yerlerine çekilmişti. "Seni öldürebilirdim," dedi. Sesinde yalvarır gibi bir ton vardı.

"Sana izin verirdim," dedi Jace.

Simon gırtlaktan gelen bir sesle homurdanarak ona baktı. Jace'in üzerinden yuvarlandı ve dizlerini yere dayayarak kollarını vücuduna doladı. Jace, Simon'ın boynundaki damarların izlerini görebiliyordu. Kanla dolu mavi-mor damarlar.

Benim kanım. Jace doğrulup oturdu ve stelini çıkardı. Onu kolunda dolaştırmak, bir kurşun boruyu bir futbol sahasının zeminine sürtmeye benziyordu. Başı zonkluyordu. İyileşme mührünü bitirdiğinde, başını tekrar arkasındaki duvara dayadı ve mühür etkisini gösterirken acılarının geçmesini bekledi. *Damarlarında benim kanım dolaşıyor.*

"Üzgünüm," dedi Simon. "Çok üzgünüm."

Mühür etkisini gösteriyordu. Jace'in zihni netleşmeye, kalp atışları yavaşlamaya başlamıştı. Başının dönmesini bekleyerek dikkatle ayağa kalktı ama sadece kendini biraz zayıf ve yorgun hissediyordu. Simon hala dizlerinin üzerinde duruyor ve ellerine bakıyordu. Jace ona uzanıp tişörtünün arkasından yakalayarak ayağa kaldırdı. "Özür dileme," dedi Simon'ı bırakırken. "Sadece harekete geçelim. Valentine, Clary'yi ele geçirdi ve fazla zamanımız yok."

Parmakları *Mellartach*'ın kabzasını kavradığı anda, Clary'nin kolu dondurucu bir soğukla kavruldu. Genç kız acıyla inlerken Valentine nazik bir ilgiyle onu izliyordu. Clary umutsuzca Kılıç'ı tuttu ama elinden kayarak ayaklarının dibine yuvarlandı.

Valentine'ın hareket ettiğini neredeyse görmedi bile. Bir an sonra, elinde Kılıç'la karşısında duruyordu. Clary'nin eli sancıyordu. Bakışlarını indirdi ve avcunda kırmızı bir yanık gördü.

"Kullanabileceğini düşündüğüm bir silahın yanına," dedi Valentine tiksinti yansıtan bir sesle, "yaklaşmana izin vereceğimi mi düşündün gerçekten?" Başını iki yana salladı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadın, değil mi? Görünüşe bakılırsa iki çocuğumdan sadece biri gerçekleri görebiliyor."

Clary yaralı elini yumruk yaptı. "Jace'i kastediyorsan, o da senden nefret ediyor."

Valentine, Kılıç'ı hızla kaldırdı ve ucunu Clary'nin köprücükkemiğine uzattı. "Yeter artık," dedi, "senden sıkıldım."

Kılıç'ın ucu sivriydi. Clary nefes aldığında, metal boğazını hafifçe deldi ve göğsüne doğru ince bir kan şeridi süzüldü. Kılıç'ın teması bütün vücuduna bir soğuk dalgası yaymış, kollarına ve bacaklarına buz hissi göndererek ellerini uyuşturmuştu.

"Yetiştirilme tarzın seni mahvetmiş," dedi Valentine. "Annen daima inatçı bir kadındı. Başlangıçta onda sevdiğim

şeylerden biri de buydu. İdeallerine sadık kalacağını sanıyordum."

Tuhaf, diye düşündü Clary soğuk bir korkuyla. Babasıyla Renwick'te karşılaştığında, belirgin kişisel karizmasını Jace'i etkilemek için kullanmıştı. Oysa şimdi buna zahmet etmiyordu ve yüzeydeki o etkileyicilik olmadan... Boş görünüyordu. Oyuk gözleri sadece içindeki karanlığı gösteren içi boş bir heykel gibiydi.

"Söylesene Clarissa... Annen sana hiç benden söz etti mi?"

"Bana babamın öldüğünü söyledi." *Başka bir şey söyleme,* diye uyardı kendi kendini ama düşüncelerinin geri kalanını Valentine'ın gözlerinden de okuyabileceğinden emindi. *Keşke annem doğruyu söylüyor olsaydı.*

"Ve sana farklı olduğunu hiç söylemedi mi? Özel olduğunu?"

Clary zorlukla yutkundu ve kılıcın ucu daha da derine gömüldü. Göğsüne biraz daha kan süzüldü. "Bana bir Gölge Avcısı olduğumu hiç söylemedi ki."

"Nedenini biliyor musun?" diye sordu Valentine, Kılıç'ın üzerinden Clary'nin gözlerine bakarak. "Annenin beni neden terkettiğini?"

Clary'nin boğazı yanıyordu. Boğuk bir ses çıkardı. "Yani sadece *bir* nedeni mi vardı?"

"Bana," diye devam etti Valentine, Clary hiç konuşmamış gibi, "ilk çocuğunu bir canavara dönüştürdüğümü söyledi. Aynısını ikincisine de yapamadan beni terketti. Sana. *Ama çok geçti.*"

Boğazındaki ve kollarındaki soğuk öylesine yoğundu ki Clary artık ürpermiyordu. Sanki Kılıç onu buza çeviriyor gibiydi. "Bunu hiç söylememişti," diye fısıldadı Clary. "Jace bir canavar değil. Ben de değilim."

Başlarının üzerindeki kapak aniden açıldı ve iki siluet aşağı atlayarak tam Valentine'ın arkasına indi. Clary aniden rahatlayarak ilkinin Jace olduğunu ve hedefine kesin bir kararlılıkla odaklanmış bir ok gibi indiğini gördü. Kendine güvenen bir savaşçının rahatlığıyla yere inmişti. Bir elinde, sivri ve tırtıklı ucu kanlanmış çelik bir boru tutuyordu.

İkincisi, aynı zarafetle olmasa da, aynı kesinlikle Jace'in yanına indi. Clary, siyah saçlı ince vücudu gördüğünde *Alec,* diye düşündü. O sırada çocuk doğruldu ve Clary tanıdık yüzü gördüğünde onun kim olduğunu anladı.

Kılıç'ı, soğuğu, boğazındaki acıyı ve diğer her şeyi bir anda unutuverdi. "Simon!"

Simon ona baktı. Bir an için göz göze geldiler ve Clary nasıl rahatladığını yüz ifadesinden Simon'ın anlamasını diledi. O ana kadar zorlukla tuttuğu gözyaşları yanaklarından süzüldü ve silmeye çalışmadı bile.

Valentine arkasına bakmak için başını çevirdi ve ağzı açık kaldı. Clary ilk kez onun yüzünde samimi bir şaşkınlık ifadesi görüyordu. Valentine hızla Jace ve Simon'a döndü.

Kılıç, Clary'nin boğazından çekildiği anda soğuk da onunla birlikte gitti ve Clary'nin bütün gücünü de beraberinde sürükledi. Genç kız dizlerinin üzerine çöktüğünde,

kontrolsüzce titriyordu. Yüzündeki yaşları silmek için ellerini kaldırdığında, parmaklarının soğuktan donmak üzere olduğunu gördü.

Jace bir an dehşetle ona baktıktan sonra babasına döndü. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Valentine kontrolünü geri kazanarak. "Henüz."

Clary'yi şaşırtan bir şekilde, babasının sözlerinden sarsılmış gibi, Jace'in yüzü sarardı.

"Asıl ben sana ne yaptığını sormalıyım Jonathan," dedi Valentine. Jace'le konuşmasına rağmen bakışları Simon'ın yüzüne dikilmişti. "Bu neden hala hayatta? Hortlaklar kendilerini yenileyebilir ama bunu kan olmadan yapamaz."

"Hortlak derken... Benden mi söz ediyorsun?" diye çıkıştı Simon. Clary şaşırdı. Simon *farklı* görünüyordu. Bir yetişkinle alay eden bir çocuğa benzemiyordu. Valentine Morgenstern'le eşit olarak karşılaşabilecek biri gibi konuşuyordu. "Ah haklısın, sen beni ölüme terketmiştin. Şey... *Daha* ölü."

"Tamam!" Jace, Simon'a öfkeli gözlerle baktı. "Bırak ben cevap vereyim." Tekrar babasına döndü. "Simon'a kendi kanımı içirdim," dedi. "Böylece ölmedi."

Valentine'ın zaten sertleşmiş olan yüzü daha da soğuklaştı ve sanki kemikleri teninin dışına fırlamaya çalışıyormuş gibi göründü. "Yani bir vampire *kendi isteğinle* kanını mı içirdin?"

Jace bir an tereddüt etti, omzunun üzerinden Simon'a baktı. Simon'sa yoğun bir nefretle bakışlarını Valentine'ın yüzüne dikmişti. Sonra dikkatli bir şekilde cevap verdi. "Evet."

"Ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok Jonathan," dedi Valentine korkunç bir sesle. "Hiçbir fikrin yok."

"Bir yaşam kurtardım," dedi Jace. "Senin almaya çalıştığın bir canı kurtardım. Bu kadarını biliyorum."

"Bir insanın canı değil," dedi Valentine. "Sadece beslenmek için tekrar öldürecek olan bir canavarı hayata döndürdün. Onun türü daima açtır!"

"Şimdi de açım," dedi Simon ve sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Biraz daha kan içmek iyi gelir. Elbette ki senin kanın beni muhtemelen zehirler, seni bok suratlı."

Valentine güldü. "Bunu denediğini görmek isterdim hortlak," dedi. "Ruh Kılıcı vücuduna saplandığında yanarak gebereceksin."

Clary, Jace'in gözlerinin önce Kılıç'a, sonra kendisine kaydığını gördü. Soran bir ifadeyle bakıyordu. "Kılıç henüz dönüştürülmedi," dedi Clary. "Maia'nın kanını alamadığı için, ayini henüz tamamlayamadı."

Valentine elinde Kılıç'la ona döndü ve Clary adamın gülümsediğini gördü. Kılıç aniden hızla hareket etti ve bir şey Clary'nin vücuduna çarptı. Bir dalgayla devrilmek, sonra zorla kaldırılmak ve havaya savrulmak gibiydi. Kendini durduramayarak yere yuvarlandı ve büyük bir güçle geminin

kirişlerinden birine çarptı. Nefesi kesilerek ve acıyla kıvranarak olduğu yerde kaldı.

Simon ona doğru koşmaya başladı. Valentine Kılıç'ı çevirdi ve korkunç bir alev dalgası onu gerisin geri savurdu.

Clary dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Ağzının içi kanla dolmuştu. Bütün dünyanın bulanık bir şekilde döndüğünü farkedince başını ne kadar sert çarptığını ve bayılıp bayılmayacağını merak etti. Kendini ayık kalmaya zorladı.

Alev geri çekildi ama Simon hala sersemlemiş halde yerdeydi. Valentine ona kısa bir bakış attıktan sonra Jace'e döndü. "Hortlağı şimdi öldürürsen," dedi, "hala yaptığın şeyi tersine çevirebilirsin."

"Hayır," diye fısıldadı Jace.

"Sadece elindeki silahı kullan ve kalbine sapla." Valentine'ın sesi yumuşaktı. "Tek hareket. Daha önce yapmadığın bir şey değil."

Jace babasının gözlerine dik dik baktı. "Agramon'la karşılaştım," dedi. "Bana senin gibi göründü."

"Agramon'la mı karşılaştın?" Valentine oğluna yaklaşırken Ruh Kılıcı parıldadı. "Ve hayatta kaldın, öyle mi?"

"Bu kadar da değil. Aynı zamanda onu öldürdüm."

"Yani Korku İblisi'ni öldürdün ama ben emretmeme rağmen tek bir vampiri öldürmeyecek misin?"

Jace ifadesiz bir yüzle Valentine'ı izliyordu. "O bir vampir, bu doğru," dedi. "Ama onun adı Simon."

Valentine elinde simsiyah bir ışıkla yanan Ruh Kılıcı'yla Jace'in önünde durdu. Clary bir an onun Jace'i durduğu yerde öldürüp öldürmeyeceğini ve Jace'in buna izin verip vermeyeceğini merak etti. "O halde," dedi Valentine, "anladığım kadarıyla fikrini değiştirmemişsin. Bana geldiğinde söylediklerin, onlar son sözlerin miydi, yoksa bana itaatsizlik ettiğin için pişman mısın?"

Jace yavaşça başını iki yana salladı. Bir elinde hala boruyu tutuyordu ve diğer eli belindeydi, kemerinden bir şey çıkarıyordu. Ama bakışlarını Valentine'ın gözlerinden ayırmıyordu. Clary, Valentine'ın onun ne yaptığını gördüğünden emin değildi. Görmemiş olmasını umuyordu.

"Evet," dedi Jace, "sana itaatsizlik ettiğim için pişmanım."

Hayır, diye düşündü Clary. Ama şaşırmıştı. Jace gerçekten vazgeçiyor muydu, yoksa onu ve Simon'ı kurtarmak için tek yolun bu olduğunu mu düşünüyordu?

Valentine'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Jonathan..."

"Özellikle de," dedi Jace, "bunu tekrar yapmayı planladığım için. Hem de şimdi!" Eli gözle görülemeyecek bir hızla hareket etti ve bir şey havada Clary'ye doğru uçtu. Birkaç santim önünde metalik bir tangırtıyla yuvarlandı ve Clary ona iri iri açılmış gözlerle baktı.

Bu, annesinin steliydi.

Valentine gülmeye başladı. "Bir *stel* mi? Jace, bu bir şaka filan mı? Yoksa sonunda..."

Clary geri kalanları duymadı. Başındaki acıyla inlerken ayağa fırladı. Gözleri sulanmış, görüşü bulanıklaşmıştı. Hemen uzandı ve titreyen eliyle steli kavradı. Parmakları metale değdiği anda, sanki annesi yanında duruyormuş gibi net bir şekilde onun sesini duydu. *Steli al Clary. Kullan onu. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.*

Parmakları steli kavradı. Başındaki ve omurgasındaki acıya aldırmadan doğrulup oturdu. O bir Gölge Avcısı'ydı ve acı birlikte yaşadığı bir şeydi. Uzaklardan, Valentine'in kendisine seslendiğini ve yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Ama kendini kirişe doğru attı ve steli öyle bir güçle uzattı ki ucu metale değdiğinde, yanan bir şeyin cızırtısını duyduğunu sandı.

Hemen çizmeye başladı. Çizerken her zaman olduğu gibi dünya gözünden silinmişti ve sadece kendisi, steli ve üzerine çizdiği metal kalmıştı. Jace'in hücresinin önünde durduğunda *Açıl, açıl, açıl,* diye fısıldadığını hatırlıyordu ve Jace'in bağlarını çözen mührü yaratmak için bütün gücünü kullandığını biliyordu. Üstelik, o mühre harcadığı gücün, şimdi çizdiğine harcaması gerekenin onda biri, hatta yüzde biri olduğunu biliyordu. Elleri yanıyordu ve stel peşinde kalın, siyah bir yanık izi bırakarak metal duvarın üzerinde dolaşırken Clary bağırıyordu. *Açıl!*

Bütün hayalkırıklığı, bütün öfkesi parmaklarından stele ve mühre akıyordu. *Açıl!* Bütün sevgisi, Simon'ı hayatta görmekten duyduğu bütün rahatlık, hayatta kalabilmeleri konusundaki bütün umudu... *Açıl!*

Steli tutan eli kucağına düştü. Bir an için, hepsi, Jace, Valentine ve hatta Simon geminin kirişine kazınmış mühre bakarken aralarında derin bir sessizlik oldu.

İlk konuşan Simon oldu. "Ne yazıyor burada?" diye sordu Jace'e.

Ama cevap veren Valentine'dı ve bakışlarını duvardan ayıramıyordu. Yüzünde karmakarışık bir ifade vardı ve Clary'nin beklediğinden farklıydı. Zafer ve korku, umutsuzluk ve mutluluk iç içe girmişti. "Diyor ki," dedi, "*Mene mene tekel upharsin.*"

Clary zorlukla ayağa kalktı. "Dediği şey bu değil," diye fısıldadı. "*Açıl* diyor."

Valentine gözlerini ona dikti. "Clary..."

Metalin gıcırtısı sözlerini böldü. Clary'nin üzerine çizdiği, tabaka üstüne tabaka sağlam çelikten yapılmış duvar, şiddetle sarsılıyordu. Perçinler yerlerinden fırladı ve odaya su dolmaya başladı.

Valentine'ın bağırdığını duyabiliyordu ama sesi kaybolmuştu, çünkü muazzam gemi dağılmaya başlarken her vida, her perçin ve her çivi yerinden fırlarken metalin gürültüsü diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Clary, Jace ve Simon'a doğru koşmaya çalıştı ama duvarda genişleyen delikten gelen yeni bir su dalgası onu yere devirdi. Bu kez su onu altına almıştı. Jace bir yerlerde ona

sesleniyordu. Duvardaki geniş delikten nehre çekilmeden önce, Clary ona bir kez seslenebildi.

Karanlık suda körlemesine bir çabayla dönerek yüzmeye çalıştı. Zifiri karanlığın ve nehrin derinliğinin yarattığı korkuyla kasıldı. Milyonlarca ton su etrafını sarmış, ciğerlerindeki havayı zorluyordu. Yukarısının neresi olduğunu kestiremediği için, hangi yöne yüzmesi gerektiğini de bilemiyordu. Artık nefesini tutamıyordu. Pis su ciğerlerine doldu ve göğsü acıyla ezilirken gözlerinin önünde yıldızlar parladı. Artık suyun sesini değil tiz ve tatlı bir şarkı duyuyordu. *Ölüyorum,* diye düşündü. Karanlık suyun içinden bir çift beyaz el uzanıp onu çekti. Uzun saçlar etrafında yüzüyordu. *Anne,* diye düşündü Clary ama annesinin yüzünü net bir şekilde göremeden, her yer karanlığa gömüldü.

Clary kendine geldiğinde her yerde sesler ve ışıklar vardı. Luke'un kamyonetinin arkasında sırtüstü yatıyordu. Başının üzerinde gri-siyah gökyüzü akıyordu. Etrafında nehir suyunun duman ve kanla karışan kokusunu algılıyordu. Beyaz yüzler, iplere bağlanmış balonlar gibi tepesinde dikilmişti. Gözlerini kırpıştırırken yavaş yavaş netleştiler.

Luke. Simon. İkisi de endişeli gözlerle ona bakıyordu. Bir an için Luke'un saçlarının aklaştığını sandı, sonra gözlerini kırpıştırdığında saçlarının küllerle dolu olduğunu gör-

dü. Aslında hava da öyleydi. Hepsinin giysileri ve tenleri siyah, sümüğümsü bir şeyle kaplanmıştı.

Ağzında külün tadını hissederek öksürdü. "Jace nerede?"

"O..." Simon'ın bakışları Luke'a döndü ve Clary bir an için dünyanın altından çekildiğini hissetti.

"O iyi, değil mi?" diye sordu Clary. Doğrulup oturmaya çalışırken başı keskin bir acıyla zonkladı. "Nerede o? Nerede o?"

"Buradayım." Jace gölgelere gizlenmiş yüzüyle görüş alanının ucunda belirdi. Yanına gelip çömeldi. "Özür dilerim. Uyandığında burada olmalıydım. Sadece..."

Jace'in sesi titriyordu.

"Sadece ne?" Clary ona dümdüz baktı, arkadan gelen yıldız ışıklarının altında, Jace'in saçları altın renginden çok gümüşe çalıyor ve gözleri renksiz gibi görünüyordu. Teninde siyah-gri lekeler vardı.

"O senin de öldüğünü sandı," dedi Luke aniden ayağa kalkarken. Nehre, Clary'nin göremediği bir şeye bakıyordu. Gökyüzü siyah ve kırmızı dumanla doluydu, sanki yakınlarda bir yerde yangın varmış gibi.

"Benim de mi? Başka kim..." Clary midesinin bulandığını hissederek sustu. Jace onun yüzündeki ifadeyi görünce montuna uzanıp stelini çıkardı.

"Kıpırdama Clary." Clary kolunda bir yanma hissi duydu ve zihni netleşmeye başladı. Doğrulup oturduğunda, kamyonet kabininin arkasına dayanmış olan ıslak bir tahta par-

çasının üzerinde oturduğunu farketti. Kamyonetin kasası birkaç santim derinliğinde suyla doluydu ve gökyüzünden siyah bir yağmur gibi kül yağıyordu.

Jace'in, kolunun iç tarafına bir İyileştirici mührü çizdiği yere baktı. Sanki damarlarına güç enjekte ediliyormuş gibi, bitkinlik duygusu şimdiden hafiflemeye başlamıştı.

Jace geri çekilmeden önce, Clary'nin koluna çizdiği mührü parmaklarıyla yokladı. Eli soğuk ve ıslaktı. Aslında bütün vücudu sırılsıklamdı. Saçları ıslaktı, giysileri vücuduna yapışmıştı.

Clary'nin ağzında, bir kültablasını yalamış gibi acı bir tat vardı. "Neler oldu? Yangın mı çıktı?"

Jace siyah-gri nehrin dalgalarına bakmakta olan Luke'a döndü. Suyun üzerinde küçük tekneler vardı ama Valentine'ın gemisinden eser yoktu. "Evet," dedi. "Valentine'ın gemisi yanıp kül oldu. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"Herkes nerede?" Clary aralarında kuru kalan tek kişiye, Simon'a döndü. Çocuğun solgun teninde, hastalanmış veya ateşi varmış gibi yeşilimsi bir ton vardı. "Isabelle ve Alec nerede?"

"Diğer Gölge Avcısı teknelerindeler. İkisi de iyi."

"Ya Magnus?" Kamyonetin kabinine bakmak için döndü ama içerisi boştu.

"Kötü yaralanmış bazı Gölge Avcıları'yla ilgilenmesi için ona ihtiyaç vardı," dedi Luke.

"Herkes iyi mi? Alec, Isabelle, Maia... Hepsi iyi, değil mi?" Clary'nin sesi kendi kulaklarına bile zayıf geliyordu.

"Isabelle yaralanmıştı," dedi Luke. "Robert Lightwood da öyle. İyileşmesi bir hayli zaman alacak. Diğer Gölge Avcıları'ndan birçoğu, Malik ve Imogen dahil, ne yazık ki öldü. Çok zor bir savaştı Clary. Ve bizim için işler iyi gitmedi. Valentine gitti. Kılıç da öyle. Muhafızlar paramparça. Bilmiyorum..."

Devam edemedi. Clary ona bakakaldı. Luke'un sesinde kendisini korkutan bir şeyler vardı. "Özür dilerim," dedi Clary. "Benim hatamdı. Eğer..."

"Eğer yaptığın şeyi yapmasaydın Valentine gemideki herkesi öldürecekti," dedi Jace kararlı bir tavırla. Bunun bir katliama dönüşmesini engelleyen sendin."

Clary şaşkınlıkla ona döndü. "Yani hepsini mühürle mi yaptım?"

"Gemiyi paramparça ettin," dedi Luke. "Her kiriş, her perçin, her vida, gemiyi bir arada tutan her şey dağılıverdi. Gemi paramparça oldu. Tabii yakıt tankları da. Her şey yanmaya başlamadan önce, çoğumuz suya atlayacak zamanı zor bulduk. Yaptığın şey... Daha önce kimse böyle bir şey görmemişti."

"Ah," dedi Clary kısık sesle. "Kimse... Benim yüzümden kimse yaralandı mı?"

"Gemi battığında iblislerden birkaçı boğulup gitti," dedi Jace. "Ama Gölge Avcıları'ndan yaralanan olmadı. Hayır."

"Yüzebildikleri için mi?"

"Kurtarıldıkları için. Hepimizi sudan periler çıkardı."

Clary suyun içindeyken duyduğu inanılmaz güzellikteki şarkıyı ve kendisine uzanan elleri hatırladı. Demek karşılaştığı kişi annesi değildi. "Yani su perileri mi?"

"Seelie Sarayı Kraliçesi yardıma geldi," dedi Jace. "Elinden geldiğince yardım edeceğine söz vermişti."

"Ama nereden..." *Nereden bildi,* diyecekti Clary ama Kraliçe'nin bilgece bakan kurnaz gözlerini, sonra da Jace'in suya attığı beyaz kağıt parçasını hatırlayınca sormamaya karar verdi.

"Gölge Avcısı tekneleri harekete geçiyor," dedi Simon nehre bakarak. "Sanırım kurtarabildikleri herkesi teknelere çektiler."

"Doğru." Luke başını kaldırdı. "Gitme zamanı." Yavaşça kamyonetin kabinine doğru yürüdü. Topallıyordu ama onun dışında bir şeyi yok gibiydi.

Luke sürücü koltuğuna geçti ve bir an sonra kamyonetin motoru canlandı. Suda kayarak harekete geçtiler ve kamyonet bir sürat teknesi gibi kıyıya doğru yöneldi.

"Çok tuhaf," dedi Simon. "Sürekli kamyonetin batmaya başlamasını bekliyorum."

"Ben yaşadığımız şeylere senin nasıl dayandığına inanamazken sen bunu mu tuhaf buluyorsun?" dedi Jace. Ama sesinde sinir ya da kötü niyet yoktu. Sadece çok ama çok yorgun görünüyordu.

"Lightwood'lara ne olacak?" diye sordu Clary. "Bütün olanlardan sonra... Merkez..."

Jace omuz silkti. "Merkez'in gizemli yöntemleri vardır. Ne yapacaklarını bilmiyorum. Ama seninle çok ilgileneceklerinden eminim. Ve yapabildiklerinle de."

Simon homurdandı. Clary ilk anda onun itiraz edeceğini sandı ama yakından baktığında, her zamankinden daha kötü göründüğünü farketti. "Sorun nedir Simon?"

"Nehir," dedi Simon. "Akan su vampirler için iyi değildir. Saf, temiz ve... Biz öyle değiliz."

"Doğu Nehri'nin de yeterince temiz olduğu söylenemez," dedi Clary. Ama uzandı ve Simon'ın koluna nazikçe dokundu. Simon gülümsedi. "Gemi dağılırken sen suya düşmedin mi?"

"Hayır. Suyun üzerinde yüzen bir metal parçası vardı ve Jace beni onun üzerine attı. Nehre değmedim."

Clary omzunun üzerinden Jace'e baktı. Şimdi hava aydınlanmaya başladığından, onu daha net görebiliyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Sence..."

Jace kaşlarını kaldırdı. "Bence ne?"

"Sence Valentine da boğulmuş mudur?"

"Cesedini görene kadar ölü bir adamın öldüğüne inanma," dedi Simon. "Bu bizi sadece mutsuzluğa ve sürpriz tuzaklara götürür."

"Bence ölmedi," dedi Jace. "Yoksa Ölümlü Oyuncaklar'ı bulurduk."

"Merkez onlarsız devam edebilir mi? Valentine hayatta olsun ya da olmasın?" diye sordu Clary.

"Merkez daima devam eder," dedi Jace. "Nasıl yapacağını bildiği tek şey budur." Yüzünü doğudaki ufuk çizgisine çevirdi. "Güneş yükseliyor."

Simon kaskatı kesildi. Clary bir an için ona şaşkınlıkla, sonra korkuyla baktı. Dönüp Jace'in baktığı yere baktı. Haklıydı. Doğudaki ufuk çizgisinin üzerinde, altın rengi bir küreden kan kırmızısı bir hale yayılıyordu. Clary suyun üzerine yeşil, kırmızı ve altın tonlar saçan güneşin ucunu görebiliyordu.

"Hayır!" diye fısıldadı.

Jace şaşkınlıkla önce ona, sonra hareketsizce otururak kapana kısılmış bir fare gibi güneşi izleyen Simon'a baktı. Hemen ayağa fırlayıp kabine doğru yürüdü. Onunla bir şeyler konuştuktan sonra Luke dönüp Clary'yle Simon'a baktı ve başıyla onayladı.

Kamyonet hızını artırdı. Luke gazı köklemiş olmalıydı. Clary düşmemek için kasanın yan tarafına tutundu. Jace bağıra çağıra Luke'a bu şeyi daha hızlı götürmelerinin bir yolu olması gerektiğini söylüyordu ama Clary şafağı yenemeyeceklerini biliyordu.

"Bir şey olmalı," dedi Simon'a. Beş dakikadan kısa bir süre içinde inanılmaz bir mutluluktan inanılmaz bir korkuya geçiş yaptığına inanamıyordu. "Belki giysilerimizle seni koruyabiliriz..."

Simon hala bembeyaz bir yüzle güneşe bakıyordu. "Birkaç giysi işe yaramaz," dedi. "Raphael, bizi güneş ışığından korumak için duvar gerektiğini giysilerin yandığını söylemişti."

"Ama bir şey olmalı..."

"Clary." Şafaktan önceki gri ışıkta Clary onu artık net bir şekilde görebiliyordu. İri iri açılmış kahverengi gözleriyle kendisine bakıyordu. Simon ellerini ona uzattı. "Yanıma gel."

Clary vücudunun olabildiğince büyük bölümünü kendisininkiyle örtmeye çalışarak Simon'ın üzerine kapandı. Bunun işe yaramayacağını biliyordu. Güneş yükseldiğinde Simon paramparça olacak ve küle dönüşerek rüzgarla savrulacaktı.

Kollarını birbirlerine dolayarak bir an için hiç hareket etmeden oturdular. Clary, Simon'ın göğsünün yükselip alçaldığını hissedebiliyordu. *Alışkanlıktan,* diye hatırlattı kendine, *zorunluluktan değil.* Nefes alıp vermeyebilirdi ama hala ölebilirdi.

"Ölmene izin vermeyeceğim," dedi Clary.

"Bu konuda bir söz hakkın olduğunu sanmıyorum." Clary, Simon'ın gülümsediğini hissetti. "Bir daha gündoğumunu görebileceğimi sanmıyordum," dedi. "Sanırım yanılmışım."

"Simon..."

Jace bağırarak bir şey söylüyordu. Clary başını kaldırıp ona baktı. Gökyüzü kızıl renkte ışıklarla dolmuştu. Simon, Clary'nin altında gerildi. "Seni seviyorum," dedi. "Senden başka kimseyi sevmedim."

Pahalı bir mermerin damarları arasında süzülen altın rengi ışıklar kırmızı gökyüzüne yayıldı. Altlarındaki su ışıkla

aydınlandı ve Simon kaskatı kesilerek başını arkaya attı. Açık gözleri, içinden erimiş sıvı yükseliyormuş gibi altın rengiyle doldu. Teninin üzerinde, çatlayan bir heykel gibi siyah şeritler belirdi.

"*Simon!*" diye bağırdı Clary. Ona uzandı ama bir şeyin kendisini aniden geri çektiğini hissetti. Jace onu omuzlarından yakalamış, geri tutuyordu. Clary ondan kurtulmaya çalıştı ama Jace daha sıkı tuttu. Kulağına tekrar tekrar bir şey söylüyordu ama ancak birkaç saniye sonra Clary onun ne dediğini anlayabildi.

"Clary! Bak! *Bak!*"

"Hayır!" Clary ellerini yüzüne kaldırdı. Kamyonetin kasasını dolduran sudan ıslanan avuçlarındaki suyun tadını hissedebiliyordu. Gözyaşı gibi tuzluydu. "Bakmak istemiyorum. Bakmak..."

"Clary!" Jace onun bileklerini yakalayarak ellerini yüzünden indirdi. Gün ışığı gözlerini kamaştırdı. "Bak!"

Clary baktı. Ve gördüklerine inanamadı! Simon kamyonetin arkasında, güneş ışığının altında oturuyor, ağzı hayretten açık kalmış bir halde kendine bakıyordu. Güneş ışığı arkasındaki suda dans ediyor, saçları altın renginde parlıyordu. Yanıp küle dönüşmemişti, Bunun yerine, hiç zarar görmemiş bir halde güneş ışığının altında oturuyordu. Üstelik yüzündeki, kollarındaki ve ellerindeki beyaz tenin üzerinde artık hiçbir iz yoktu.

Enstitü binasının üzerine gece karanlığı çöküyordu. Jace yatağının üzerindeki eşyalarına bakarken odanın pencerelerinden güneşin son ışıkları süzülüyordu. Yığın, sandığından çok daha küçüktü. Bu yerde geçirdiği yedi yıldan sonra önündekilerden başka bir şeyi yoktu. Bir kumaş çantanın ancak yarısını dolduracak kadar giysi, birkaç kitap ve birkaç silah.

Idris'teki malikaneden kurtardığı birkaç şeyi bu gece ayrılırken yanında götürüp götürmemesi gerektiği konusunda düşünmüştü. Magnus, babasının gümüş yüzüğünü iade etmişti ama Jace artık onu takmaktan hoşlanmıyordu. Bunun yerine boynundaki zincire asmıştı. Sonunda, her şeyini almaya karar vermişti. Arkasında bir şey bırakmasının bir anlamı yoktu.

Giysilerini çantaya doldururken kapı vuruldu. Açmaya gittiğinde Alec veya Isabelle'le karşılaşmayı bekliyordu.

Ama gelen Maryse'di. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve saçlarını sıkı bir şekilde başının arkasında toplamıştı. Jace'in hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Ağzının köşelerinde iki derin çizgi oluşmuştu. "Jace," dedi. "Girebilir miyim?"

"Ne istersen yapabilirsin," dedi Jace yatağa dönerken. "Burası senin evin." Birkaç kazağı kapıp gereksiz bir sertlikle çantaya tıktı.

"Aslında, Merkez'in evi," dedi Maryse. "Biz sadece şimdilik burada kalıyoruz."

Jace kitaplarını da çantaya attı. "Her neyse."

"Ne yapıyorsun?" Jace bu kadını böylesine iyi tanımasa neredeyse sesinin biraz titrediğini söyleyebilirdi.

"Toplanıyorum," dedi. "İnsanlar taşınırken genellikle böyle yapar."

Maryse sarardı. "Gitme lütfen," dedi. "Eğer kalmak istiyorsan..."

"Kalmak istemiyorum. Ben buraya ait değilim."

"Nereye gideceksin?"

"Luke'a," dedi Jace ve Maryse'in yüzünü buruşturduğunu gördü. "Bir süre. Sonrasını bilmiyorum. Belki Idris'e giderim."

"Ait olduğunu düşündüğün yer orası mı?" Maryse'in sesinde hüzün vardı.

Jace bir an duraksadı ve çantasına baktı. "Nereye ait olduğumu bilmiyorum ki."

"Ailene aitsin." Maryse çekingen bir tavırla ona doğru bir adım attı. "Bize."

"Beni *sen* dışarı attın." Jace kendi sesindeki sertliği duydu ve yumuşatmaya çalıştı. "Özür dilerim," dedi Maryse'e dönerek. "Bütün olanlardan sonra. Ama beni daha önce istememiştin ve şimdi isteyeceğini de sanmıyorum. Robert'ın iyileşmesi zaman alacak. Onunla ilgilenmen gerek. Ben sadece ayak bağı olurum."

"Ayak bağı mı?" diye tekrar etti Maryse inanamayarak. "Robert seni burada görmek istiyor Jace."

"Bundan şüpheliyim."

"Ya Alec? Isabelle, Max... Sana ihtiyaçları var. Burada olmanı istediğime inanmıyorsan, bunun için seni suçlayamam ama onların istediğini biliyorsun. Kötü bir dönem geçirdik Jace. Onları şimdi olduğundan daha fazla incitme."

"Bu adil değil."

"Benden nefret ediyorsan bunun için sana kızamam." Maryse'in sesi gerçekten titriyordu. Jace şaşkınlıkla ona döndü. "Ama yaptığım şey... Seni evden kovmam bile... Sana o şekilde davranmam... Seni korumak içindi. Çünkü korkuyordum."

"Benden mi korkuyordun?"

Maryse başıyla onayladı.

"Şey, bu bana kendimi çok daha iyi hissettirdi."

Maryse derin bir nefes aldı. "Senin de Valentine'ın yaptığı gibi kalbimi kıracağını sanıyordum," dedi. "Ondan sonra, kendi ailem dışında gerçekten sevdiğim ilk insan sendin. İlk canlı varlık. Ve daha çocuktun..."

"Benim başka biri olduğumu sanıyordun."

"Hayır. Senin kim olduğunu daima biliyordum. On yaşındayken Idris'ten gelen gemiden inerken seni ilk gördüğüm andan beri... O zaman kalbime girdin. Tıpkı kendi çocuklarım doğduğunda olduğu gibi." Maryse başını iki yana salladı. "Anlayamazsın. Henüz ebeveyn değilsin. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi, çocuklarını sevdiğin gibi sevemezsin. Ve hiçbir şey seni daha fazla öfkelendiremez."

"Öfke kısmını farkettim," dedi Jace bir an duraksadıktan sonra.

"Beni bağışlamanı beklemiyorum," dedi Maryse. "Ama Isabelle, Alec ve Max için kalırsan sana minnettar..."

Bu yanlış bir kelimeydi. "Senin minnetini istemiyorum," dedi Jace ve tekrar çantasına döndü. İçine koyacak başka bir şeyi kalmamıştı. Fermuarı sertçe çekip kapadı.

"*A la claire fontaine,*" dedi Maryse, "*m'en allent promener.*"

Jace ona döndü. "Ne?"

"*Il y a longtemps que je t'aime. Jamais je ne t'oublierai...* Alec ve Isabelle'e söylediğim şarkı buydu. Bana sorduğun şarkı."

Şimdi odada çok az ışık vardı ve o loş ortamda, Maryse neredeyse on yaşında hatırladığı gibi görünüyordu. Sanki son yedi yılda hiç değişmemiş gibi. Sert, endişeli, gergin ve umutlu. Jace'in gözünde Maryse, tanıdığı tek anneydi.

"Sana hiç söylemediğim konusunda yanılıyordun," dedi Maryse. "Sadece söylediğimi sen hiç duymadın."

Jace bir şey söylemedi. Uzanıp çantanın fermuarını açtı ve eşyalarını yatağın üzerine boşalttı.

Sonsöz

"Clary!" Simon'ın annesi, kapıda duran kızı görünce neşeyle gülümsedi. "Seni çok uzun zamandır görmedim. Simon'la kavga ettiğinizden endişelenmeye başlamıştım."

"Ah, hayır," dedi Clary. "Sadece kendimi pek iyi hissetmiyordum, hepsi bu." Sihirli şifa mühürlerin olsa bile görünüşe bakılırsa zarar görmez olmuyordun. Savaştan sonraki sabah uyandığında başının ağrıdığını ve ateşi olduğunu farkedince hiç şaşırmamış, soğuk aldığını düşünmüştü. Gece saatler boyunca ıslak giysilerle suyun ortasında kalıp da donduktan sonra kim soğuk almazdı ki? Ama Magnus, muhtemelen Valentine'ın gemisini yok eden mührü yaratırken kendisini tüketmiş olduğunu söylemişti.

Simon'ın annesi sempatik bir tavırla yüzünü ekşitti. "Simon'ın önceki hafta yakalandığı hastalık olduğuna bahse girerim. Yataktan neredeyse hiç çıkamadı."

"Ama şimdi daha iyi, değil mi?" dedi Clary. Bunun doğru olduğunu biliyordu fakat tekrar duymanın bir sakıncası yoktu.

"Çok iyi. Arka bahçede sanırım. Yanına gidebilirsin." Kadın gülümsedi. "Seni gördüğüne mutlu olacak."

Simon'ların oturduğu caddedeki kırmızı tuğlalı evler, güzel beyaz çitlerle ayrılmıştı ve tüm evlerin arka kapısı küçük birer bahçeye açılıyordu. Gökyüzü masmaviydi ve güneşe rağmen hava serindi. Clary havada yaklaşan karın kokusunu alabiliyordu.

Kapıyı arkasından kapadıktan sonra Simon'ı bulmaya gitti. Gerçekten de arka bahçedeydi ve kucağında açık bir çizgi roman kitabıyla plastik bir şezlonga uzanmıştı. Clary'yi gördüğünde kitabı bırakıp ayağa kalkarak sırıttı. "Hey, bebeğim!"

"*Bebeğim* mi?" Clary şezlongda onun yanına oturdu. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Deniyordum. Hayır mı?"

"Hayır," dedi Clary ve uzanıp Simon'ı dudaklarından öptü. Geri çekildiğinde Simon'ın parmakları genç kızın saçlarındaydı ama gözlerinde düşünceli bir bakış vardı.

"Geldiğine sevindim," dedi Simon.

"Ben de. Daha erken gelecektim ama..."

"Hastaydın. Biliyorum." Clary bütün haftayı Luke'un salonundaki kanepede battaniyelere sarınmış halde uzanıp *CSI*'ın eski bölümlerini izleyerek geçirmişti. Her bilmecenin

mantıklı, bilimsel bir açıklamasının olduğu bir dünyada biraz zaman geçirmek rahatlatıcıydı.

"Şimdi daha iyiyim." Clary etrafına bakınarak ürperdi ve beyaz hırkasını vücuduna daha fazla yapıştırmak için çekiştirdi. "Bu havada dışarıda uzanmış ne yapıyorsun? Donmuyor musun burada?"

Simon başını iki yana salladı. "Artık soğuğu veya sıcağı hissetmiyorum. Ayrıca..." Hafifçe gülümsedi. "Güneş ışığında olabildiğince çok zaman geçirmeye çalışıyorum. Gündüzleri hala çok uykum geliyor ama savaşıyorum."

Clary elinin tersiyle Simon'ın yanağına dokundu. Yüzü güneşten biraz ısınmıştı ama teni yine de soğuktu. "Ama diğer her şey... Hala aynı mı?"

"Yani hala vampir olup olmadığımı mı soruyorsun? Evet. Görünüşe göre öyleyim. Hala kan içmek istiyorum, hala kalp atışım yok. Doktordan uzak durmak zorundayım ama sonuçta vampirler hasta olmadığına göre..." Simon omuz silkti.

"Raphael'le konuştun mu? Neden güneşe çıkabildiğin konusunda bir fikri yok mu?"

"Yok. Bu konuda oldukça da öfkeli görünüyor." Simon öğleden sonra değil de sabahın ikisiymiş gibi uykulu bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım işlerin nasıl olması gerektiği konusundaki tüm fikirlerini altüst ediyor bu durum. Ayrıca ben gündüzleri değerlendirmek konusunda böyle kararlıyken beni geceleri dolaştırmakta sıkıntı yaşayacağının da farkında."

"Bunun hoşuna gideceğini sanırdım."

"Vampirler değişikliği sevmez. Çok gelenekçiler." Simon gülümsedi. *Her zaman böyle görünecek*, diye düşündü Clary. *Ben elli-altmış yaşıma geldiğimde, o hala on altı gibi görünecek.* Bu mutluluk veren bir düşünce değildi. "Her neyse, bu müzik kariyerim için iyi olacak. Anne Rice konusu haklıysa vampirlerin harika rock yıldızları olabileceği şüphesiz."

"O bilginin güvenilir olduğundan emin değilim."

Simon arkasına yaslandı. "Ne güvenilir ki? Senin dışında."

"*Güvenilir mi?* Benim hakkımda düşündüğün şey bu mu?" dedi Clary alaycı bir tavırla. "Bu hiç de romantik değil."

Simon hafifçe kaşlarını çattı. "Clary..."

"Ne? Ne oldu?" Clary uzanıp Simon'ın elini tuttu. "Kötü haber sesini kullanıyorsun."

Simon bakışlarını kaçırdı. "Kötü haber olup olmadığını bilmiyorum."

"Her şey ya iyidir ya da kötü," dedi Clary. "Sadece sen iyi misin, onu söyle."

"Ben iyiyim," dedi Simon. "Ama... Artık görüşmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Clary neredeyse şezlongdan yere yuvarlanıyordu. "*Artık arkadaş olmak istemiyor musun?*"

"Clary..."

"İblisler yüzünden mi? Seni bir vampire dönüştürdüğüm için mi?" Clary'nin sesi giderek yükseliyordu. "Her şeyin çılgınca olduğunu biliyorum ama seni bütün bunlardan uzak tutabilirim. Ben..."

Simon yüzünü buruşturdu. "Sesin yunuslarınki gibi çıkmaya başladı, farkında mısın? Kes şunu."

Clary sustu.

"Hala arkadaş olmak istiyorum," dedi Simon. "Emin olamadığım, diğer konu."

"Diğer konu mu?"

Simon kızarmaya başladı. Clary vampirlerin kızarabildiğini bilmiyordu. "Sevgili olma konusu."

Clary bir süre sessiz kaldı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "En azından," dedi sonunda, "*öpüşme konusu* demedin. Öyle diyeceğinden korkmuştum."

Simon'ın bakışları, plastik şezlongun üzerinde birbirine kenetlenmiş olan ellerine kaydı. Clary'nin parmakları küçük ve incecikti ama ilk kez, teni Simon'ınkinden bir ton daha koyu görünüyordu. Başparmağıyla dalgın bir tavırla Clary'nin elinin üzerini okşadı. "Asla öyle demezdim," diye fısıldadı.

"İstediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum," dedi Clary. "Sanıyordum ki sen..."

Simon, Clary'nin gözlerinin içine baktı. "Seni sevdiğimi mi? Seni seviyorum. Ama her şey bununla bitmiyor."

"Maia yüzünden mi?" Clary'nin dişleri takırdamaya başlamıştı ve bunun tek nedeni soğuk değildi. "Ondan hoşlandığın için mi?"

Simon tereddüt etti. "Hayır. Yani, evet. Ondan hoşlanıyorum ama düşündüğün gibi değil. Sadece... Onunla birlikteyken... Bana benzeyen biriyle bir arada olmanın ne demek olduğunu hissediyorum. Ve seninle öyle olamıyorum."

"Ama onu sevmiyorsun..."

"Belki bir gün sevebilirim."

"Belki ben de seni sevebilirim."

"Eğer böyle bir şey olursa," dedi Simon, "gelip bana söyle. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Clary'nin dişleri daha da sertçe takırdadı. "Seni kaybedemem Simon. Kaybedemem."

"Asla kaybetmeyeceksin. Seni terketmiyorum. Ama başka bir şeymiş gibi davranmana izin vermektense aramızdaki şeyi olduğu gibi kabullenmeyi tercih ederim. Çünkü böylesi daha gerçek, daha doğru ve daha önemli. Seninle birlikteyken gerçek senle, gerçek Clary'yle birlikte olduğumu bilmek istiyorum."

Clary başını Simon'ınkine dayayarak gözlerini kapadı. Her şeye rağmen o hala tanıdığı Simon'dı. Üzerinde hala aynı sabun kokusu vardı. "Belki de onun kim olduğunu ben bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum."

Clary, Simon'ın evinden çıkıp bahçe kapısını arkasından kapadığında, Luke'un yeni kamyoneti kaldırımın kenarında bekliyordu.

"Beni buraya bıraktın ama alman gerekmiyordu," dedi Clary kamyonetin yolcu tarafına tırmanırken. Luke hurdaya dönen eski kamyonetinin yerine, gidip neredeyse aynısının yenisini almıştı. Luke'tan da başka türlüsü beklenmezdi zaten.

"Babalık paniği, ne yaparsın?" dedi Luke, Clary'ye kahve dolu bir kağıt bardak uzatırken. Clary bir yudum aldı. Tam sevdiği gibi. Sütsüz ve bol şekerli. "Bugünlerde gözümün önünde olmadığında biraz endişeleniyorum."

"Ah, öyle mi?" Bozuk yolda sarsılarak ilerlemeye başladıklarında Clary kahvenin dökülmemesi için elindeki kağıt bardağı sıkıca tuttu. "Bunun ne kadar devam edeceğini düşünüyorsun?"

Luke biraz düşündü. "Pek uzun sürmez. Beş-altı yıl belki."

"Luke!"

"Eğer yardımı olacaksa otuz yaşına geldiğinde erkeklerle çıkmana izin vermeyi düşünüyorum."

"Aslında kulağa hiç fena gelmiyor. Otuzumdan önce hazır olabileceğimi sanmıyorum."

Luke ona kaçamak bir bakış attı. "Sen ve Simon?"

Clary boş elini havaya doğru salladı. "Sorma."

"Anlıyorum." Ve muhtemelen gerçekten de anlıyordu. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hastaneye gidiyorsun, değil mi?" Luke'un şakalarının altında yatan gerginlikten bunu hissedebiliyordu. "Seninle geleceğim."

Şimdi köprüdeydiler. Clary düşünceli bir tavırla kahvesini yudumlarken pencereden nehre baktı. Manhattan ve Brooklyn arasında uzanan bu dar suyun görüntüsünden asla bıkmayacağını biliyordu. Güneşin altında bir alüminyum folyo gibi parlıyordu. Neden daha önce resmini yapmayı hiç düşünmediğini merak etti. Bir defasında annesine neden kendisini model olarak kullanmadığını, neden hiç kızının resmini yapmadığını sormuştu. "Bir şeyi çizmek, onu sonsuza dek yakalamaya çalışmaktır," demişti Jocelyn kot pantolonuna kadmiyum mavisi boya damlatan bir fırçayla yere otururken. "Bir şeyi gerçekten seviyorsan onu asla sonsuza dek olduğu gibi tutmaya çalışmazsın. Değişmesi için serbest bırakman gerekir."

Ama ben değişimden nefret ediyorum. Derin bir nefes aldı. "Luke," dedi. "Valentine gemideyken bana bir şey söyledi. Dedi ki..."

"*Valentine dedi ki,* diye başlayan cümlelerin hiçbiri iyi olmaz," diye homurdandı Luke.

"Belki öyledir ama seninle ve annemle ilgiliydi. Bana, senin ona aşık olduğunu söyledi."

Sessizlik. Köprüdeki trafiğe takılıp durmuşlardı. Clary yakından geçen Q treninin gümbürtüsünü duyabiliyordu. "Sence bu doğru mu?" diye sordu Luke.

"Şey..." Clary havadaki gerginliği hissedebiliyordu ve kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyordu. "Bilmiyorum. Yani, daha önce de söylemişti, sadece paranoya ve nefret

olarak yorumlamıştım. Ama bu kez düşünmeye başladım ve... Şey... Sürekli etrafta olman, bana bir baba gibi davranman, yazları çiftlikte yaşamamız ve annemle senin başkalarıyla çıkmamanız gerçekten ilginç. Bu yüzden düşündüm de belki..."

"Ne düşündün?"

"Belki de bütün bu süre boyunca birlikteydiniz ve bana söylemek istemediniz. Belki benim anlamayacak kadar küçük olduğumu düşündünüz. Belki babamla ilgili sorular sormaya başlamamdan korkuyordunuz. Ama artık küçük değilim. Bana söyleyebilirsin. Sanırım demek istediğim bu. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Belki her şeyi değil." Yavaş yavaş ilerleyen trafikte kamyonet öne doğru hareket ederken yine sessizlik oldu. Luke güneşten gözlerini kısmıştı ve parmaklarını direksiyonun üzerinde tıklatıyordu. "Haklısın," dedi sonunda. "Annene aşığım. Bu doğru."

"Harika," dedi Clary. Annesiyle Luke'un yaşında insanların birbirine aşık olmaları düşüncesi biraz midesini bulandırsa da destekleyici görünmeye çalışıyordu.

"Ama," dedi Luke, "o bunu bilmiyor."

"Bilmiyor mu?" Clary istem dışı bir hareketle kolunu salladı, neyse ki elindeki kağıt bardak boşalmıştı. "Nasıl olur da bilmez? Ona söylemedin mi?"

"Doğrusunu istersen," dedi Luke gaza sertçe basarken, "hayır."

"Ama neden?"

Luke içini çekti ve sakalları hafif uzamış çenesini yorgun bir tavırla kaşıdı. "Çünkü," dedi, "hiç zamanı gelmiş gibi görünmedi."

"Bu zayıf bir bahane ve öyle olduğunu sen de biliyorsun."

Luke kıkırdamayla homurdanma arasında bir ses çıkardı. "Belki, ama gerçek de bu. Jocelyn'e karşı neler hissettiğimi ilk anladığımda seninle aynı yaştaydım. On altı. Ve hepimiz Valentine'la yeni tanışmıştık. Onunla rekabet etmem mümkün değildi. Hatta istediği kişinin ben değil de onu gerçekten hak edecek biri olduğunu düşündüğümde memnun bile olmuştum." Luke'un sesi sertleşti. "Bu konuda ne kadar yanıldığımı anladığımdaysa çok geçti. İkimiz birlikte Idris'ten kaçtığımızda sana hamileydi. Ona evlenme teklif ettim. Bebeğin babasının kim olduğunu umursamadığımı, onu kendi çocuğum gibi yetiştireceğimi söyledim. Sadece yardım etmeye çalıştığımı sandı. Aslında bencilce davrandığımı anlatamadım. Bana yük olmak istemediğini, böyle bir şeye asla izin veremeyeceğini söyledi. Benden Paris'te ayrıldı. Sonra Idris'e geri döndüm ama hep huzursuz, mutsuzdum. İçimde hep eksik bir parça vardı, hep Jocelyn'i arıyordum. Rüyalarımda bir yerlerde yardımıma ihtiyacı olduğunu, bana seslendiğini ve onu duyamadığımı görüyordum. Sonunda onu aramaya başladım."

"Mutlu olduğunu hatırlıyorum," dedi Clary kısık sesle. "Sen onu bulduğun zaman yani."

"Hem mutluydu hem de değildi. Beni gördüğüne sevinmişti ama aynı zamanda kaçmak istediği, içinde yer almamaya çalıştığı bir dünyayı temsil ediyordum. Sürümle, Merkez'le, Idris'le ve onlarla ilgili her şeyle bağlantımı keseceğime söz verdiğimde kalmama izin verdi. İkinizle birlikte yaşamak için aynı eve taşınmayı önerdim ama Jocelyn dönüşümlerimi senden gizlememizin çok zor olacağını düşündü ve bu konuda ona hak vermek zorundaydım. Kitabevini satın aldım, yeni bir isim edindim ve Lucian Graymark ölmüş gibi davrandım. Aslında birçok açıdan da ölmüştü."

"Annem için gerçekten çok şey yapmışsın. Bütün hayatından vazgeçmişsin."

"Daha fazlasını da yapardım," dedi Luke doğal bir tavırla. "Ama Merkez'le ya da Aşağı Dünya'yla bağlantısı olmaması konusunda çok ısrarcıydı ve ne kadar rol yapsam da sonuçta ben hala bir kurtadamdım. Ayrıca senin bunların hiçbirini asla öğrenmemen konusunda kararlıydı. Magnus'a yapılan ziyaretleri, anılarının ve Görüş'ünün değiştirilmesini asla onaylamadım ama istediği buydu ve izin vermek zorundaydım, çünkü onu durdurmaya kalksaydım beni hemen gönderirdi. Benimle evlense, senin baban olsam, sana mutlaka kendimle ilgili gerçeği açıklamak zorunda kalacağımı da biliyorduk. Bu da her şeyin sonunu getirirdi. Kendisiyle Görünmez Dünya arasında örmek için o kadar uğraştığı o kırılgan duvarlar yıkılıverirdi. Ona bunu yapamazdım. Bu yüzden sessizliğimi korudum."

"Yani ona duygularını asla açıklamadın mı?"

"Annen aptal değil Clary," dedi Luke. Sakin görünüyordu ama sesinde belirgin bir gerginlik vardı. "Bildiğinden eminim. Sonuçta ona evlenme teklif ettim. İtirazları ne kadar nazik olsa da bir şeyi biliyorum. Ona karşı neler hissettiğimi biliyor ve aynı duyguları paylaşmıyor."

Clary sessizleşti.

"Sorun değil," dedi Luke tekrar neşelenmeye çalışarak. "Bunu uzun zaman önce kabullendim."

Clary'nin sinirleri aniden gerilmişti ve nedeni kafein değildi. Kendi hayatıyla ilgili düşüncelerini bir kenara attı. "Ona evlenme teklif ettin ama bunu onu sevdiğin için yaptığını ona söyledin mi? Bana pek öyle gelmedi."

Luke sessizdi.

"Bence ona gerçeği söylemeliydin. Bence onun sana karşı duygularıyla ilgili yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum Clary." Luke'un ses tonu kesindi. *Bu kadar yeter!*

"Bir defasında ona neden biriyle çıkmadığını sormuştum," dedi Clary, Luke'un azarlayan ses tonuna aldırmadan. "Bana zaten kalbini birine vermiş olduğunu söyledi. Babamı kastettiğini sanmıştım ama şimdi... Pek emin değilim."

Luke gerçekten şaşırmıştı. "Bunu gerçekten söyledi mi?" Birden kendini toparladı. "Muhtemelen Valentine'ı kastetmiştir."

"Hiç sanmıyorum." Clary gözucuyla Luke'a bir bakış attı. "Ayrıca bundan nefret etmiyor musun? Yani, ona gerçekte neler hissettiğini hiç söylememiş olmaktan?"

Bu kez sessizlik, köprüden çıkıp Orchard Caddesi'ne gelene kadar sürdü. Kıvrımlı, altın rengi ve kırmızı Çin harfleriyle yanıp sönen güzel tabelalarıyla iki tarafta dizilen dükkan ve restoranların doldurduğu Orchard Caddesi'nde ilerlerken "Evet, bundan nefret ettim," dedi Luke. "O dönemde, annenle ve seninle paylaştıklarımın, hiç yoktan iyi olduğunu düşünüyordum. Ama en çok değer verdiğin insanlara gerçekleri söyleyemiyorsan zaman içinde kendine de gerçekleri söylemeyi bırakıyorsun."

Aniden Clary'in kulaklarına güçlü bir su akıntısı dolmuş gibi oldu. Bakışlarını aşağı indirdiğinde elinde tuttuğu boş kağıt bardağı tanınmaz halde ezip bükmüş olduğunu gördü.

"Beni Enstitü'ye götürür müsün?" dedi. "Lütfen."

Luke şaşkınlıkla ona döndü. "Benimle birlikte hastaneye gelmek istediğini sanıyordum."

"İşim bittiğinde seninle orada buluşacağım," dedi Clary. "Önce yapmam gereken bir şey var."

Enstitü'nün alt kısmı güneş ışığı ve toz zerreleriyle doluydu. Clary sıraların arasındaki dar koridordan koşarak geçti ve asansörü çağırmak için düğmeye bastı. "Hadi, hadi," diye mırıldandı. "Ha..."

Altın rengi kapılar gıcırdayarak açıldı. Jace asansörün içinde duruyordu. Clary'yi gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

"...di," diye bitirdi Clary kolunu indirirken. "Ah, selam!"

Jace şaşkınlıkla baktı. "Clary?"

"Saçlarını kestirmişsin," dedi Clary düşünmeden. Bu doğruydu. Uzun bukleleri artık yüzüne düşmüyordu, düzgün bir şekilde kesilmişti. Bu onu biraz daha büyük gösterse de aynı zamanda ona daha uygar bir hava katıyordu. Kıyafeti de daha normaldi. Koyu mavi bir kazakla kot giymişti. Boğazında, bluzun yakasının hemen altında gümüşi bir şey parlıyordu.

Jace elini kaldırdı. "Ah, evet. Maryse kesti." Asansörün kapısı kapanmaya başladığında, Jace elini uzatarak durdurdu. "Enstitü'ye mi çıkman gerek?"

Clary başını iki yana salladı. "Sadece seninle konuşmak istedim."

"Ah." Jace biraz şaşırmış gibi baktı ama asansörden indi ve kapı arkasından kayarak kapandı. "Yiyecek bir şeyler almak için Taki'ye gidiyordum. Bugün kimse yemek yapmak istemiyor da..."

"Anlıyorum," dedi Clary ama anlamamayı diledi. Aslında Lightwood'ların yemek yapmayı isteyip istememesinin kendisiyle bir ilgisi yoktu.

"Orada konuşabiliriz," dedi Jace. Kapıya yöneldi, durakladı ve dönüp Clary'ye baktı. Yanan iki şamdan arasında

dururken saçlarına ve tenine vuran altın rengi ışıkta bir melek heykeli gibi görünüyordu. Ona bakarken Clary'nin yüreği burkuldu. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu Jace hiç de meleksi olmayan bir tavırla.

"Ah, evet. Geliyorum." Clary koşup ona yetişti.

Taki'ye doğru yürürlerken Clary sohbetin konusunu kendisinden, Jace'ten veya kendisiyle Jace'ten uzak tutmaya çalışıyordu. Bunun yerine ona Isabelle'in, Max'in ve Alec'in nasıl olduğunu sordu.

Jace tereddüt etti. Birinci Cadde'den geçiyorlardı ve soğuk bir rüzgar esiyordu. Gökyüzü bulutsuzdu ve New York'ta mükemmel mavilikte bir sonbahar günüydü.

"Özür dilerim." Clary kendi aptallığını düşünerek yüzünü buruşturdu. "Çok kötü durumda olmalılar. Tanıdıkları birçok kişi öldü."

"Gölge Avcıları için durum farklıdır," dedi Jace. "Bizler savaşçıyız. Ölümü bir şekilde siz..."

Clary içini çekmekten kendini alamadı. "Siz *sıradanlardan* farklı algılarız. Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Jace. "Bazen senin gerçekte ne olduğunu hatırlamak benim için bile zor oluyor."

Taki'nin önünde durmuşlardı. Ön kapıyı bekleyen ifrit, onlara kırmızı gözlerinde şüpheyle baktı.

"Ben Clary'yim," dedi genç kız.

Jace ona baktı. Rüzgar saçlarını yüzüne savuruyordu. Jace farkında olmadan uzanıp Clary'nin saçlarını geri itti. "Biliyorum."

İçeride bir köşede bir masa bulup yerleştiler. Restoran neredeyse boştu. Peri garson Kaelie tezgahta uzanmış, mavi-beyaz kanatlarını dalgın dalgın sallıyordu. Jace'le bir zamanlar çıkıyorlardı. Başka bir masada, bir çift kurtadam oturuyordu. Çiğ koyun butları yerken bir savaşı kimin kazanacağı konusunda tartışıyorlardı. Harry Potter'dan Dumbledore mu, yoksa Magnus Bane mi?

"Dumbledore kesinlikle kazanır," dedi birincisi. "Çok güçlü bir Öldürme Laneti var."

İkinci kurt çok mantıklı bir şey söyledi. "Ama Dumbledore gerçek değil."

"Magnus Bane'in de gerçek olduğunu sanmıyorum," dedi birincisi. "Onunla hiç karşılaştın mı?"

"Bu çok tuhaf," dedi Clary koltuğuna yerleşirken. "Onları dinliyor musun?"

"Hayır. İnsanların konuşmalarını dinlemek kabalıktır." Jace mönüyü incelerken Clary de onu inceleme fırsatı buldu. Ona asla bakmadığını söylediğinde, doğruyu söylemişti. En azından, ona istediği gibi, bir ressamın gözüyle bakmamıştı. Her seferinde bir detaya kendini kaptırıp kayboluyordu. Elmacık kemiklerinin kıvrımı, kirpiklerinin açısı, ağzının biçimi...

"Bana bakıyorsun," dedi Jace başını mönüden kaldırmadan. "Bana neden bakıyorsun? Bir sorun mu var?"

Kaelie'nin gelişi, Clary'yi cevap vermekten kurtardı. Clary, kızın kaleminin gümüşi bir huş dalı olduğunu farket-

ti. Clary'ye masmavi gözleriyle merakla baktı. "Ne istediğini biliyor musun?"

Hazırlıksız yakalanan Clary mönüden rasgele birkaç şey istedi. Jace bir tabak patates kızartmasıyla paketlenip Lightwood'lara götürülecek bir yığın sipariş verdi. Kaelie, arkasında hafif bir çiçek kokusu bırakarak uzaklaştı.

"Alec ve Isabelle'e tüm olanlar için üzgün olduğumu söyle," dedi Clary. Kaelie iyice uzaklaştıktan sonra. "Ve Max'e de onu istediği zaman Yasak Gezegen'e götüreceğimi söyle."

"Sadece sıradanlar, aslında *acımı paylaşıyorum* demek isterken özür diler," dedi Jace. "Olanların hiçbiri senin hatan değildi Clary." Jace'in gözleri ani bir nefretle parladı. "Hepsi Valentine'ın suçuydu."

"Anladığım kadarıyla ondan..."

"Hiçbir iz yok. Hayır. Sanırım Kılıç'la başladığı işi bitirene kadar bir yerlere gizlendi. Sonrasında..." Jace omuz silkti.

"Sonrasında ne?"

"Bilmiyorum. O delinin teki. Bir delinin ne yapacağını kestirmek zor." Ama Jace bakışlarını kaçırırken Clary onun ne düşündüğünü biliyordu. *Savaş.* Valentine'ın istediği şey buydu. Gölge Avcıları'na karşı savaş. Ve bunu elde edecekti de. Sadece, önce nereye saldıracağına karar vermesi gerekiyordu. "Her neyse, sonuçta buraya benimle konuşmak için geldiğin şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Şimdi zamanı gelmişken Clary doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Peçete tutacağının gümüşi yüzeyin-

de kendi yansımasını gördü. Beyaz bir hırka, beyaz bir yüz, hafif kızarmış yanaklar. Ateşi varmış gibi görünüyordu ve aslında ateşi varmış gibi de hissediyordu. "Son birkaç gündür seninle konuşmak istiyordum ama..."

"Öyle mi?" Jace'in sesi beklenmedik şekilde sertti. "Seni aradığım her seferde Luke bana hasta olduğunu söyledi. Benden uzak durmaya çalıştığını düşündüm. Yine."

"Hayır!" Masa o kadar büyük olmamasına ve birbirlerinden o kadar uzak oturmamalarına rağmen Clary'ye aralarında çok geniş bir boşluk varmış gibi geliyordu. "Seninle konuşmak istiyordum. Bütün bu süre boyunca seni düşündüm."

Jace şaşkınlığını gösteren bir ses çıkardı ve masanın üzerinden uzandı. Clary nihayet duvarları yıktığını görerek karşılık verdi. "Ben de seni düşünüyordum," dedi Jace.

Jace'in eli ılık, rahatlatıcı ve güven vericiydi. Clary, Renwick'te eski hayatından kalan tek şeyi, Geçit'in kanlı parçasını elinde tutarak yere çöktüğünde ileri geri sallanırken ona nasıl sarıldığını hatırladı. "Gerçekten hastaydım," dedi. "Yemin ederim. Gemide neredeyse ölüyordum, biliyorsun."

Jace onun elini bıraktı ama sanki ezberlemek istermişçesine yüzüne bakıyordu. "Biliyorum," dedi. "Sen ölümün eşiğine geldiğin her seferinde, ben de neredeyse ölecek gibi oluyorum."

Bunu duyunca Clary'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Jace. Sana söylemek istediğim..."

"Dur. Önce benim konuşmama izin ver." Jace onun sözlerini durdurmak istercesine ellerini kaldırdı. "Bir şey söylemeden önce, senden özür dilememe izin ver."

"Özür mü? Ne için?"

"Seni dinlemediğim için." Jace elleriyle saçlarını arkaya doğru taradı ve Clary, boğazında daha önce olmayan küçük, gümüşi bir yara izi gördü. "Bana, senden istediğim şeyi alamayacağımı söyledin ve ben seni zorlamaya devam ederken söylediklerini dinlemedim bile. Sadece seni istiyordum ve başkalarının bu konuda ne dediği umrumda bile değildi. Senin bile."

Aniden Clary'nin boğazı kurudu ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Kaelie, Jace'in patatesleri ve Clary için bir dolu tabakla geri döndü. Clary sipariş ettiği şeylere hayretle baktı. Yeşil bir milkshake, çiğ köfteli hamburger ve bir tabak çikolataya batırılmış ağustosböceği. Önemi yoktu, zaten şu anda herhangi bir şey yiyebileceğini sanmıyordu. "Jace," dedi garson gider gitmez. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Sen..."

"Hayır, bitirmeme izin ver." Genç savaşçı, kızarmış patateslere evrenin bütün sırları onlarda gizliymiş gibi bakıyordu. "Clary bunu ya şimdi söylemeliyim ya da bir daha söyleyemeyeceğim." Düşüncelerini hızla kustu. "Ailemi kaybettiğimi sanıyordum ve bununla Valentine'ı kastetmiyorum. Lightwood'ları kastediyorum. Onların beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum. Dünyamda senden başka hiç kim-

sem, hiçbir şeyim kalmadığını sanıyordum. Bütün bu kayıplar beni çıldırtmıştı ve hepsinin acısını senden çıkardım. Çok özür dilerim. Sen haklıydın."

"Hayır. Ben aptaldım. Sana karşı zalimdim..."

"Buna hakkın vardı." Jace başını kaldırıp Clary'ye baktı ve birdenbire Clary tuhaf bir şekilde dört yaşındayken gittiği plajı hatırladı. Aniden rüzgar gelip o kadar uğraşarak yaptığı kumdan şatoyu yıktığında kıyameti koparmıştı. Annesi ona isterse yenisini yapabileceğini söylemişti ama Clary ağlamayı kesmemişti, çünkü asıl önemli olan, kalıcı olduğuna inandığı bir şeyin kalıcı olmadığını, sadece rüzgarın veya suyun bir dokunuşuyla yıkılabilecek, kumdan yapılmış bir şey olduğunu görmekti. "Söylediklerin doğruydu. Bir vakum içinde yaşamıyoruz. Etrafımızda bize değer veren, kendimize istediğimiz şeyi hissetme izni verdiğimizde incinebilecek, belki de yok olabilecek insanlar var. O kadar bencilce davranmak... Valentine gibi olmak anlamına gelir."

Babasının adını söylerken Jace öylesine bir kararlılıkla konuşmuştu ki Clary bir kapının yüzüne çarptığını hissetti.

"Bundan böyle sadece abin olmak istiyorum," dedi Jace, Clary'nin memnun olmasını bekleyerek. Oysa Clary bağırıp çağırmak, kalbine cam parçaları sapladığını ve bunu hemen kesmesini söylemek istiyordu. "İstediğin buydu, değil mi?"

Clary'nin cevap vermesi için biraz zaman geçmesi gerekti ve bunu yaptığında, kendi sesini çok ama çok uzaklardan

gelen bir yankı gibi duydu. "Evet," dedi. Kulaklarının yine uğuldadığını ve gözlerinin yandığını hissetti. "İstediğim buydu."

Clary, Beth Israel'in büyük cam kapılarına uzanan basamakları tırmanırken neredeyse kendinde değildi. Bir açıdan, başka bir yerdense burada olduğu için memnundu. Her şeyden çok istediği şey, kendini annesinin kollarına atıp ağlamaktı. Annesine neden ağladığını asla açıklayamayacak olsa bile. Bunu yapamayacağına göre, annesinin yatağının yanında oturup sessizce ağlamak, en iyi ikinci seçenek gibi görünüyordu.

Taki'de kendini kontrol etmeyi başarmış, hatta ayrılmadan önce Jace'e sarılabilmişti. Metroya binip yalnız kalana kadar ağlamaya başlamamıştı. Sonra kendini, henüz ağlamadığı her şey için gözyaşı dökerken bulmuştu. Jace, Simon, Luke, annesi ve hatta Valentine. O kadar sesli ağlamıştı ki önünde oturan adam kendisine bir kağıt mendil uzattığında, *Sen neye baktığını sanıyorsun sersem,* diye bağırmıştı. Çünkü New York'ta insanlar böyle yapardı. Sonrasında kendini biraz daha iyi hissetmişti.

Merdivenin tepesine yaklaşırken orada duran bir kadın gözüne ilişti. Bir elbisenin üzerine uzun bir pelerin giymişti ve Manhattan sokaklarında her gün görülecek türden bir giyim tarzına benzemiyordu. Pelerin koyu renk kadifemsi

bir kumaştan yapılmıştı ve kadının yüzünü gizleyen geniş bir kukuletası vardı. Etrafına bakındığında, Clary hastane basamaklarında veya kapının yakınında olanların onu göremediğini farketti. Demek sihirdi.

Clary en üst basamağa ulaştığında duraksadı ve dönüp tekrar kadına baktı. Hala yüzünü göremiyordu. "Bak, eğer buraya beni görmeye geldiysen, bana sadece ne istediğini söyle. Gerçekten bu sihir ve gizlilik meseleleriyle uğraşacak durumda değilim."

Yanından gelip geçen insanlar, duraksayarak bu kendi kendine konuşan kıza baktı. Onlara dönüp dil çıkarmamak için kendini zor tuttu.

"Pekala." Ses nazik ve tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Kadın uzanıp kukuletasını indirdi. Gümüşi saçlar bir sel gibi omuzlarından aşağı döküldü. Bu, Clary'nin Mermer Mezarlık'ta gördüğü kadındı. Enstitü'de Malik'in atmak üzere olduğu bıçağı durduran da oydu. Yakından baktığında, Clary kadının yüzünün güzel olamayacak kadar sert hatlı olduğunu gördü ama keskin bakışlı gözleri güzel bir ela tonundaydı. "Adım Madeleine. Madeleine Bellefleur."

"Ve?" dedi Clary. "Benden ne istiyorsun?"

Madeleine tereddüt etti. "Anneni, Jocelyn'i tanırdım," dedi. "Idris'teyken arkadaştık."

"Onu göremezsin," dedi Clary. "İyileşene kadar ailesinden başka ziyaretçiye izin verilmiyor."

"Ama iyileşmeyecek."

Clary suratına tokat yemiş gibi oldu. "*Ne?*"

"Üzgünüm, niyetim seni üzmek değildi," dedi Madeleine. "Sadece... Jocelyn'in bir şeyi yok ve şu anda hiçbir sıradan hastanesi ona yardım edemez. Ona olanlar... Bunu kendisi yaptı Clarissa."

"Hayır. Anlamıyorsun. Valentine..."

"Jocelyn bunu Valentine ona ulaşmadan önce yaptı. Böylece Valentine'ın kendisinden herhangi bir bilgi almasını önlemeyi garantiledi. Jocelyn bu şekilde planlamıştı. Bu sadece bir kişiyle paylaştığı bir sırdı. O kişiye büyünün nasıl tersine çevrilebileceğini de açıkladı."

"Yani..."

"Evet," dedi Madeleine. "Sana anneni nasıl uyandıracağını gösterebilirim."